

Невероятен трилър. Детектив
Дейв Гърни е един на милион!
ДЕЙВИД БАЛДАЧИ

ХИТ
ТРИЛЪР

НАМИСТИ СИ 4 МСЛО

ДЖОН ВЕРДЪН

СВЕТОВЕН БЕСТСЕЛЪР

СИ

ДЖОН ВЕРДЪН НАМИСЛИ СИ ЧИСЛО

Превод: Яна Маркова

chitanka.info

Марк отваря пощенската си кутия и намира два плика. В единия пише: „Искам да видиш колко добре те познавам. Намисли си число от 1 до 1000 и отвори другия плик!“. Марк си намисля 658, отваря другия плик и се вцепенява от написаното там — „Знаех, че ще избереш 658“.

Убиецът познава всяка от жертвите си изключително добре — всяка мръсна тайна, всеки извършен грях, всеки мъничък порок, на който се отдават хората. Последователен и безмилостен, той хвърля в ужас и целия град и централата на полицейското управление.

Убиецът обаче прави една-единствена грешка — не е предвидил появата на детектив Дейв Гърни, който с нестандартното си мислене е заловил десетки серийни убийци.

— И къде беше? — попита възрастната жена в леглото. — Трябваше да пишкам, но никой не дойде.

Без да се засяга от неприятния ѝ тон, младият мъж продължи да стои до леглото. Сияеше.

— Трябваше да пишкам! — повтори тя по-слабо, сякаш вече не бе сигурна какво точно означават думите.

— Имам добри новини, майко — каза мъжът. — Скоро всичко ще бъде наред. Ще се погрижа за всичко.

— Къде ходиш, когато ме оставяш? — Гласът ѝ отново бе остър и хленчещ.

— Наблизо, майко. Знаеш много добре, че никога не отивам далеч.

— Не ми харесва да стоя сама!

Усмивката му се разшири и стана почти блажена:

— Много скоро всичко ще бъде наред. Всичко ще бъде както трябва. Имай ми доверие, майко. Намерих начин да оправя всичко.

Той ще върне онова, което отне, когато получи онова, което е дал.

— Поезията ти е толкова красива!

В стаята нямаше прозорци. Единственият източник на осветление бе нощната лампа; косата и светлина подчертаваше големия белег на гърлото на жената и сенките в очите на сина ѝ.

— А ще отидем ли да танцуваме?

— Разбира се, майко. Всичко ще бъде идеално.

— Къде е малкото ми пат-патенце?

— Тук съм, майко.

— Ще дойде ли в леглото патенцето?

— В легло-легълцето, легло-легълцето... за последно в легло-легълцето...

— Трябва да пишкам — каза тя пак, почти кокетливо.

ЧАСТ ПЪРВА

ФАТАЛНИ СПОМЕНИ

ГЛАВА 1

ПОЛИЦЕЙСКО ИЗКУСТВО

Джейсън Стрънк беше — откъдето и да го погледнеш — незначителен човек. Приблизително на скучните трийсет години, почти невидим за съседите си, а очевидно и безмълвен. Никой не можеше да се сети за нищо конкретно, което да е казал някога. Не бяха сигурни дали изобщо е проговарял. Възможно беше да им е кимал или пък да е казвал „Здравейте“, дори да е промърморвал някоя дума. Трудно бе да се каже.

Всички те единодушно изразиха първоначалното си удивление при разкритието, че господин Стрънк е обсебен от манията си да убива мъже на средна възраст, които имат мустаци, както и по отношение на неговия изключително притеснителен начин за отърваване от телата: да ги разрязва на по-лесни за употреба парчета, да ги обвива в ярки опаковки и да ги изпраща по пощата като подаръци за Коледа на местните полицаи.

Дейв Гърни се взираше настойчиво в безцветното кротко лице на Джейсън Стрънк, което се бе вторачило от екрана на компютъра му. Всъщност това беше първата снимка, направена при задържането му.

Снимката на заподозрения бе увеличена, така че лицето да е с реален размер, и бе заобиколена на екрана от иконите на ретуширащата програма, в тънкостите на която Гърни точно навлизаше.

Той използва един от начините за промяна на яркостта и кликна с мишката върху дясното око на Стрънк. После започна да изследва малката светла точка, която бе създавал.

По-добре, но все още не беше както трябва.

Очите винаги бяха най-трудни — очите и устата — но именно те бяха ключът. Понякога му се налагаше да експериментира с положението и степента на яркост на една-единствена точка в продължение на часове, но дори и тогава резултатът не беше какъвто

би трябвало да бъде, за да го покаже на Соня — и определено не на Маделайн.

Специалното при очите бе, че те — повече от всичко друго — улавяха напрежението и противоречието, както и безмълвната невъзмутимост, в която проблясваше единствено намекът за жестокост и която Гърни толкова често бе забелязвал в лицата на убийците, с които прекарваше значителна част от времето си.

Беше се получило със снимката на Джордж Кунзман (продавачът от „Уол Март“, който имаше навика да държи главата на последната си приятелка в хладилника си, докато не успее да я подмени с някоя по-нова). Почувствал се беше доволен от резултата. Черната пустота, стаена в отегченото изражение на господин Кунзман, се разпознаваше веднага. И въодушевената реакция на Соня, както и избликът ѝ от похвали, бяха потвърдили мнението му. Това, заедно с неочакваната продажба на снимката (купи я един от приятелите колекционери на Соня), го подтикна да създаде серията от творчески обработени фотографии, които сега участваха в изложбата, озаглавена „Портрети на убийци, направени от Човека-който-ги-залови“ в малката, но елитна галерия на Соня в Итака.

Как така един наскоро пенсиониран се детектив от отдел „Убийства“ на нюйоркската полиция се бе оказал център на шикозна университетска изложба за модерно изкуство, описвана от местните критици като „изключителна смесица от брутални необработени фотографии, непоколебими психологически прозрения и майсторска употреба на графични средства“?

В неговия случай всичко започна, когато Маделайн го прилъга да посещава заедно с нея курса по възприемане на изкуството в музея в Купърстаун. Тя винаги се опитваше да го изведе — от бърлогата му, от къщата, от самия него, просто *навън*. Той бе осъзнал, че най-лесният начин да запази контрола над собственото си време е понякога да капитулира. Курсът бе едно такова стратегическо решение. Макар да се ужасяваше от перспективата да го посещава, очакваше той да предотврати всякакъв по-нататъшен натиск за поне месец. Или два. Не че беше чак такъв домошар или лентяй, съвсем не. На четирийсет и седем годишна възраст все още можеше да направи петдесет лицеви опори, петдесет набирания и петдесет коремни преси. Просто не обичаше особено да ходи по разни места.

Обаче курсът се оказа изненада... три изненади всъщност. Първо, независимо от предварителната си нагласа, че най-голямото предизвикателство ще е да не заспи, той установи, че лекторката, Соня Рейнолдс, която притежаваше галерия и бе известна местна художничка, е приковала вниманието му. Тя не беше точно типична северноевропейска красавица и не приличаше на Катрин Денъов. Устните ѝ бяха прекалено нацупени, скулите ѝ изпъкваха прекалено много, а носът беше твърде силно изразен. Но, неясно как точно, тези несвършени черти бяха обединени в поразителна завършеност от огромните тъмнозелени очи и поведението, което бе едновременно напълно спокойно и естествено чувствено. В курса нямаше много мъже — само шестима от общо двайсет и шестте участници — но тя изцяло приковаваше вниманието и на шестимата.

Втората изненада беше положителната му реакция към предмета, с който се занимаваха. Заради личния интерес на Соня към предмета, тя посвети значителна част от времето им преди всичко на изкуството фотография — фотография, обработена така, че да се създадат изображения много по-силни и комуникативни от оригиналите.

Третата изненада дойде по време на третата от дванайсетте седмици на курса, вечерта, когато тя ентусиазирано коментираше преекспонираните върху коприна снимки-портрети на един съвременен художник. Докато Гърни се взираше в копията, му хрумна идеята, че би могъл да се възползва от един необичаен източник, до който имаше специален достъп и към който би могъл да допринесе с по-особения си поглед. Това хрумване го развълнува. Почувства се странно — последното нещо, което бе очаквал да получи от курс по възприемане на изкуството, бе възмущение.

Но след като веднъж се беше появила идеята да подчертае, изчисти и засили ефекта на полицейските снимки на престъпници и заподозрени, тя се настани трайно в ума му. Особено го занимаваха тези на убийци, в които искаше да успее да улови и предаде същността на звяра, на чието изучаване, преследване и надхитряне беше посветил кариерата си. Той мислеше за това много по-често, отколкото би искал да признае — защото все пак беше предпазлив човек. Ясно виждаше двете страни на всеки проблем, недостатъка на всяко убеждение и наивитета във всеки ентусиазъм.

В ярката октомврийска утрин Гърни работеше на бюрото в кабинета си, когато приятното предизвикателство от работата върху снимката на Джейсън Стрънк бе прекъснато от звука на нещо, пуснато на пода зад гърба му.

— Ще оставя тези тук — заяви Маделайн Гърни с тон, който за някой друг вероятно би бил съвсем обикновен, но за съпруга ѝ прозвуча напрегнато.

Той хвърли един поглед през рамо и очите му се присвиха при вида на малкия платнен сак, подпрян на вратата.

— Ще оставиш какво? — попита той, макар да знаеше отговора.

— Лалета — отговори му тя със същия равен тон.

— Имаш предвид луковици?

Поправката беше глупава, както добре знаеха и двамата. Това беше просто начин да изрази раздразнението си от това, че Маделайн иска да го накара да свърши нещо, което той не желае.

— И какво искаш да направя с тях тук?

— Изнеси ги в градината и ми помогни да ги засадя.

Той се замисли дали да не ѝ посочи, че е нелогично тя да внесе в бърлогата му нещо, което след това той трябва да изнесе обратно в градината. Но после прецени, че е по-добре да не казва нищо.

— Веднага щом свърша с това — съгласи се той, макар и с леко възмущение. Напълно осъзнаваше, че да садиш лалета в такъв прекрасен ден от циганското лято в градина на върха на хълм не е точно тежка и затормозяваща задача. Но просто мразеше да го прекъсват. А реакцията му на прекъсвания, както каза на себе си, беше страничен продукт на най-силната му страна: праволинейният логичен ум, направил го толкова успешен детектив; умът, който засичаше и най-незначителното несъответствие в разказа на заподозрения и забелязваше и най-тънките пукнатини, невидими за очите на другите.

Маделайн надникна през рамото му към екрана на компютъра.

— Как можеш да работиш над нещо толкова грозно в ден като днешния? — удиви се тя.

ГЛАВА 2

ИДЕАЛНАТА ЖЕРТВА

Дейвид и Маделайн Гърни живееха в солидна провинциална къща от деветнайсети век. Тя бе сгушена на края на пътя, в ъгъла на едно отдалечено пасбище сред хълмовете на Делауеър Каунти, на седем-осем километра от село Уолнът Кросинг. Петте акра на пасището бяха заобиколени от черешови, кленови и дъбови дървета.

Къщата бе запазена в оригиналната ѝ архитектурна простота. През годината, откакто я притежаваха, семейство Гърни бяха премахнали несполучливите „подобрения“ на предишния собственик, като по този начин бяха възстановили първоначалния ѝ доста по-подходящ вид. Заменили бяха стерилната алуминиева дограма на прозорците с дървени рамки, които носеха духа на отминалото столетие. Не го направиха заради някаква вманиаченост по историческата автентичност, а защото осъзнаваха, че оригиналната естетика е някак... по-правилна. Въпросът за това как трябва да изглежда домът и как трябва да се чувства човек в него, беше една от темите, по които Маделайн и Дейвид бяха в пълна хармония — а списъкът от такива теми, както му се струваше напоследък, ставаше все по-къс.

Тази мисъл беше предизвикана от коментара на жена му, че портретът, върху който работи, е грозен, и продължи да разваля настроението му през целия ден.

Същият този коментар все още витаеше някъде на ръба на съзнанието му, докато той дремеше в любимия си стол „Адирондак“ след саденето на лалетата. После чу Маделайн да се приближава през ниската трева.

Когато стъпките спряха пред стола му, отвори едно око.

— Мислиш ли — поде тя по характерния си мек и деликатен начин, — че е прекалено късно да изкараме кануто? — Заради тона ѝ думите прозвучаха едновременно като въпрос и предизвикателство.

Маделайн беше слаба, но атлетична четирийсет и пет годишна жена, която лесно можеше да мине за трийсет и пет годишна. Очите ѝ

бяха честни, спокойни и преценяващи. Дългата ѝ кестенява коса, с изключение на няколко заблудени кичура, беше стегнато прибрана под сламената ѝ градинарска шапка с широка периферия.

— Смяташ ли, че наистина е грозен?

— Разбира се, че е грозен! — Тя не се поколеба. — Не трябва ли да е точно такъв?

Той се намръщи, докато обмисляше думите ѝ.

— Имаш предвид обекта ли? — запита той.

— Че какво друго?

— Не зная. — Той сви рамене. — Стори ми се, че се отнасяш с известно презрение към цялото нещо — и към обекта, и към моето оформление.

— Извинявай.

Не личеше да съжалява. Докато той се колебаеше дали да ѝ го каже, тя промени темата:

— С нетърпение ли очакваш да видиш стария си състудент?

— Всъщност не — отговори той, докато нагласяше облегалката на стола с една степен по-ниско. — Не си падам особено по възкресяване на спомени от отминали времена.

— Може би иска от теб да разкриеш някое убийство.

Гърни внимателно се вгледа в неразгадаемото изражение на съпругата си.

— Наистина ли това смяташ, че иска? — попита той озадачено.

— Нали с това си известен? — От гнева тонът ѝ започваше да се изостря.

Беше се случвало неведнъж през последните месеци и той май вече разбираше на какво се дължи. Имаха съвсем различни представи за оттеглянето му от професията, за това какви промени ще внесе в живота им и най-вече — как би трябвало да промени самия него. Напоследък негативното ѝ отношение се беше прехвърлило върху новото му занимание — проектът „портрети на убийци“, който отнемаше времето му. Гърни подозираше, че неприязънта на Маделайн към проекта донякъде е свързана с ентусиазма на Соня по същия повод.

— Знаеше ли, че и той е известен? — прекъсна мислите му тя.

— Кой?

— Твоят състудент.

— Не. По телефона спомена, че пише книга, така че я проверих. Бегло. Но не мислех, че е толкова известен.

— *Две книги* — натърти Маделайн. — Директор е на някакъв институт в Пиъни, изнесъл е поредица лекции, излъчени по мрежата на обществените телевизии PBS. Принтирах корицата от интернет. Погледни я, ако искаш.

— Смятам, че сам ще ми каже всичко, което е добре да се знае за него самия и за книгите му. Не е особено срамежлив.

— Както искаш. Ще оставя копията на бюрото ти, в случай че си промениш мнението. Между другото, Кайл звънна по-рано днес.

Той се взираше безмълвно в нея.

— Казах му, че ще му се обадиш.

— Защо не ме извика? — попита той по-раздразнено, отколкото бе възнамерявал. Синът му не го търсеше често.

— Предложих му да го направя. Каза, че не иска да те безпокои. Не било наистина важно, нито спешно.

— Нещо друго каза ли?

— Не.

Тя се извърна и закрачи през гъстата влажна трева към къщата. Когато стигна страничната врата, се сети за нещо друго, погледна пак към него и добави с подчертано объркване:

— Според обложката на книгата бившият ти съученик е нещо като светец, идеален е във всяко едно отношение. Гуру на доброто поведение. Трудно може да си представи човек за какво му е консултация с детектив от отдел „Убийства“.

— *Пенсиониран детектив* — поправи я Гърни.

Но тя вече беше влязла вътре, без да си направи труда да попречи на вратата да се тресне зад гърба ѝ.

ГЛАВА 3

ПРОБЛЕМИ В РАЯ

Следващият ден бе още по-хубав: сякаш беше слязъл директно от илюстрацията за октомври в Нова Англия от някой календар. Гърни стана в седем часа, взе си душ и се избърсна. Сега пиеше кафето си, седнал в платнения стол на патиото пред спалнята им на долния етаж. Патиото представляваше вътрешен двор, който бе обграден от пясъчник, и на него се излизаше през френски прозорци. С това се изчерпваха преустройствата, които бе направил по настояване на Маделайн.

Тя беше добра в тези неща — имаше усет за това кое може да се направи и кое би било подходящо. Тази ѝ черта разкриваше доста неща за самата нея — за инстинктите ѝ, които търсеха положителното, за въображението ѝ с уклон към практичното, за непогрешимия ѝ вкус. Но когато се оказваше оплетен в трънливите полета на караниците или затънал в тресавищата на споровете, които възникваха заради различните очаквания на всеки от тях, той рядко успяваше да се съсредоточи върху тези ѝ изключителни способности.

Не трябваше да забравя да се обади на Кайл. Налагаше се да изчака три часа заради времевата разлика между Уолнът Кросинг и Сиатъл. Потъна по-дълбоко в стола си, а ръцете му се обвиха поплътно около горещата чаша кафе.

Погледна към тъничката папка, която бе изнесъл с кафето си, и се опита да си представи как ли ще изглежда състудентът от колежа, когото не бе виждал от двайсет и пет години. Снимката от корицата, която Маделайн беше принтирала от интернет-книжарницата, му припомни не само лицето, но и личността му. Споменът се допълваше от тембъра му на ирландски тенор и невероятната запленияваща усмивка.

Когато следваха във „Фордъм Роуз Хил“ в Бронкс, Марк беше буен младеж, в чиито изблици от шеги и истини, енергия и амбиция, се промъкваше нещо друго, нещо тъмно. Той беше склонен да се движи близо до ръба — изключителен в умението си да се хвърля от

безразсъдство в хладнокръвна пресметливост, винаги на границата на политане надолу по наклонената плоскост.

Според биографията от сайта посоката на спиралата, която го носеше надолу, когато беше на двацет, се беше променила. Явно по някое време през следващите десет години той бе изживял драматична душевна трансформация.

Закрепил неустойчиво чашата върху тясната дървена странична облегалка, Гърни отвори папката в скута си и извади от нея разпечатката на имейла, който беше получил от Мелъри преди седмица. Сега го прочете отново — ред по ред:

„Здравей, Дейв!

Надявам се да не приемеш за неуместно това, че един стар състудент те търси след толкова много време. Човек никога не може да е сигурен какъв спомен ще извика гласът от миналото. Запазих връзката със студентските ни години благодарение на академичната асоциация, в която членувахме. Очарован бях от статиите, публикувани от тях през годините, в които се разказваше с какво се занимават членовете на випуска ни. Неведнъж с удоволствие отбелязвах твоите звездни постижения и признанието, което получаваше. (Една статия в «Академични новости» те величаеше като «Най-награждавания детектив в нюйоркската полиция», което съвсем не ме учуди, при условие, че ставаше въпрос за теб) А после, преди около година, прочетох, че си се пенсионира и преместил тук, в Делауеър Каунти. Това привлече вниманието ми, защото аз самият съм се установил в Пиъни — «на един хвърлей», както казват. Съмнявам се, че си чувал за градчето, но в момента ръководя един дом за отдих тук, нарича се «Институт за духовно обновление» — знам, че звучи много претенциозно, но всъщност е земно и практично място.

Макар през изминалите години много пъти да ми е хрумвало, че ще е хубаво да те видя отново, сега се случи нещо, което ме накара да спра да мисля и наистина да се свържа с теб. Ситуацията е такава, че твоите съвети ще са

ми най-полезни. С удоволствие бих се срещнал с теб, дори и само за кратко. Ако успееш да ми отделиш половин час, ще дойда до дома ти в Уолнът Кросинг — или на което и място определиш като удобно. Спомените ми за разговорите, които водехме в бар «Шамрок» — да не говорим за забележителния ти професионален опит — ме карат да вярвам, че ти си най-подходящият човек, с когото да обсъдя изключително сложния и оплетен казус, с който се сблъсках. Става въпрос за една странна главоблъсканица, която, подозирам, силно ще те заинтригува. Способността ти да събираш две и две по начин, който би убягнал на всеки друг, винаги е била голямата ти сила. Мисълта ми за теб винаги е свързана с представата за безупречната ти логика и кристалната яснота, с която виждаш отговорите — а това са качества, от които в момента отчайващо имам нужда. Ще ти се обадя в рамките на няколко дни на номера, който е посочен в сайта на академичната асоциация — надявам се да е точен и актуален.

С най-приятни спомени, оставам твой Марк Мелъри.

П.П. Дори и да се окаже, че проблемът ми те озадачава, колкото и мен самия, и не успееш да ми помогнеш със съвет, за мен ще е удоволствие и просто да те видя отново.“

Обещаното обаждане бе последвало два дни по-късно. Гърни моментално беше разпознал гласа, който по мистериозен начин се бе запазил напълно непроменен. Но в него се долавяше и някакво смътно напрежение, което го караше леко да трепери.

След като известно време се извинява, че не е поддържал връзка през годините, Мелъри мина на въпроса. Ще бъде ли възможно да се срещнат в следващите няколко дена? Колкото по-скоро, толкова по-добре, защото „ситуацията“ била спешна. Имало ново „развитие“. Абсолютно невъзможно било да коментират по телефона, както Гърни и сам щял да разбере, когато се видят. Имало разни неща, които Мелъри трябвало да му покаже. Не, случаят не бил работа на

полицията, щял да обясни защо, като дойде. Не, въпросът не бил правен, поне не още. Нямало извършено престъпление, никой не бил заплашван конкретно — или поне той не можел да го докаже. Господи, толкова било трудно да се говори за това по този начин; лично би било толкова по-лесно! Да, осъзнавал, че Гърни не е частен детектив. Но... половин час — не можел ли да му отдели половин час?

Със същите смесени чувства, които имаше от самото начало, Гърни се беше съгласил. Любопитството често побеждаваше резервираността му. В конкретния случай то бе пробудено от истеричната нотка, която се таеше в иначе убедителния меден глас на Мелъри. А и, разбира се, всяка загадка силно го привличаше.

След като изчете имейла за трети път, Гърни го прибра обратно в папката и позволи на ума си да се отправи към спомените, които се бяха пробудили в далечните кътчета на паметта му: сутрешните лекции, по време на които Мелъри се бореше с махмурлука и скуката; постепенното му съживяване с напредването на деня; проблясъците на ирландско остроумие и стряскащите прозрения в малките часове, подклаждани от алкохола. Той беше актьор по рождение, безспорната звезда на театралния състав на колежа. Колкото и оживен да беше в „Шамрок“, на сцената беше два пъти по-енергичен и харизматичен. Беше също така човек, зависещ от публиката си — достигаше най-големите си висоти единствено когато се къпеше в животоподдържащата светлина на чуждото възхищение.

Гърни пак отвори папката и прегледа имейла. Безпокоеше го начинът, по който Мелъри беше описал взаимоотношенията им. Контактите помежду им, дори тогава, бяха много по-редки, по-маловажни и съвсем не толкова сърдечни, колкото предполагаша думите на Мелъри. Същевременно бе останал с впечатлението, че той много внимателно е подбирал думите си — че независимо от простотата си, бележката бе дописвана, пренаписвана и редактирана неведнъж. А също, че ласкателствата, както и всяко друго нещо в нея, бяха използвани с определена цел. Но каква? Очевидният отговор беше желанието да гарантира, че Гърни ще се съгласи да се срещнат лице в лице, както и да се ангажира с разрешаването на каквато и да бе въпросната „загадка“. Имаше обаче още нещо, което засега му убягваше. Беше ясно, че въпросът е важен за Мелъри — само така можеше да се обясни времето и вниманието, вложени в усилиято

изреченията да са точно каквито трябва да бъдат, а думите да разкриват правилната смесица от топлина и притеснение.

Другото, което правеше впечатление, беше послеписът. Освен че фино намекваше, че съществува загадка, която може да затрудни Гърни, той също така препречваше пътя за лесно отстъпление: отнемаше му възможността да се оправдае, че не е частен детектив и съответно няма да е полезен. Нежеланието да се срещне с Мелъри щеше да се разтълкува като груб отказ да се види със стар приятел.

О, да — определено бе внимателно обмислено.

Внимателност. Това беше нещо ново, нали? Съвсем не бе характерно за Марк Мелъри.

Тази видима промяна заинтригува Гърни.

В този момент, като по сигнал, Маделайн мина през задната врата и извървя две-трети от разстоянието помежду им, преди да спре и да му съобщи с равен тон:

— Гостът ти пристигна.

— Къде е?

— В къщата.

Той погледна надолу. Една мравка покоряваше на зигзаг облегалката на стола му. С рязко движение на пръста си той я запрати във въздуха.

— Покани го навън — предложи той, — времето е твърде хубаво, за да стоим затворени между четири стени.

— Наистина е приятно, нали? — попита тя, като някак накара коментара ѝ да прозвучи едновременно искрено и иронично. — Между другото, на живо е досущ като на снимката на корицата. Дори повече.

— Дори повече ли? Какво трябва да означава това?

Но тя вече влизаше в къщата и не му отговори.

ГЛАВА 4

ПОЗНАВАМ ТЕ ТАКА ДОБРЕ, ЧЕ ЗНАМ КАКВО СИ МИСЛИШ

Марк Мелъри се приближаваше с широки крачки през меката трева. Тръгна към Гърни, като че възнамеряваше да го прегърне, но нещо го накара да размисли.

— Дейви! — извика той и протегна ръката си.

„Дейви?“ — зачуди се Гърни.

— Божичко! — продължи Мелъри. — Изобщо не си се променил! Толкова е хубаво да те видя отново! Страхотно е да открия, че изглеждаш по този начин. Дейви Гърни! Във „Фордъм“ казваха, че приличаш на Робърт Редфорд в „Цялото президентско войнство“. И още е така — въобще не си се променил! Ако не знаех, че си на четирийсет и седем като мен, щях да реша, че си на трийсет.

Той обхвана ръката на Гърни с двете си длани като нещо особено ценно.

— Докато шофирах насам от Пиъни, си мислех колко спокоен и невъзмутим си бил винаги. Емоционален оазис — това беше ти, истински оазис на спокойствието! И още си такъв. Дейви Гърни — хладнокръвен, спокоен и с ум като бръснач. Как я караш?

— Добре. Късметлия съм — отговори Гърни, като внимателно освободи ръката си. Тонът му беше пълна противоположност на този на Мелъри — в него липсваше каквото и да било въодушевление. — Не се оплаквам.

— Късметлия... — Мелъри произнесе сричките, като че се опитваше да си припомни значението на фраза от чужд език. — Хубаво местенце си имаш. Наистина много хубаво.

— Маделайн има усет за тези неща. Заповядай, седни. — Гърни посочи два захабени от времето стола „Адирондак“, разположени един срещу друг между ябълката и малкия басейн за птици.

Мелъри тръгна към тях, след което се спря и промълви:

— Носех нещо със себе си...

— Това ли? — Маделайн отново се бе появила от къщата и крачеше към тях, понесла в ръцете си елегантно куфарче. Ненатрапчиво луксозно и скъпо, то подходеше на всичко друго у Мелъри — от ръчно изработените (но леко износени и не прекалено лъснати) английски обувки, до прекрасно ушитото (но малко поизмачкано) спортно кашмирено сако. Външният му вид беше внимателно преценен, така че да съответства на човек, който знае как да използва парите, без да им позволява те да го използват. Човек, който е постигнал успех, но не боготвори успеха, човек, при когото късметът идва съвсем естествено. Разтревоженият му поглед обаче предаваше друго послание.

— О, да, благодаря! — Мелъри пое куфарчето с подчертано облекчение. — Но къде...?

— Беше го оставил на масичката за кафе.

— А, да, разбира се. Много ми е трудно да се съсредоточа днес. Умът ми непрекъснато бяга в различни посоки. Благодаря!

— Нещо за пиене?

— За пиене?

— Приготвила съм чай с лед, но ако желаете нещо друго...

— Не, не — студен чай би било чудесно. Благодаря.

Гърни се взираше в бившия си съученик, когато изведнъж разбра какво беше имала предвид Маделайн, когато каза, че Мелъри изглежда точно като на обложката и „дори повече“. Въпросната снимка се отличаваше с едно особено, непринудено съвършенство — илюзията за аматьорска снимка, но без разкриваните от светлосенките недостатъци или странната композиция на истинските аматьорски снимки. Точно това усещане за внимателно създадена безгрижност — егоцентричното желание да изглеждаш не егоцентричен — възпламваше на живо Мелъри. Както обикновено, Маделайн беше улучила право в десетката.

— В имейла си споменавах проблем. — Гърни мина направо на въпроса с безцеремонност, която граничеше с грубост.

— Да — потвърди Мелъри, но вместо да обясни за какво става дума, се захвана да припомня един глупав спор на техен състудент с професора по философия — с явното намерение да прибави още една нишка към задължението, което създаваше старата училищна връзка.

Докато разказваше историята, Мелъри говореше за себе си, Гърни и въпросния второкурсник като за „тримата мускетари от кампуса на Роуз Хил“, в отчаяно усилие да накара обикновената случка от студентския живот да звучи като нещо героично. Според Гърни този стремеж беше силно смущаващ, така че той предпочете да не окуражава госта си с коментари и само мълчаливо се взираше в него.

— Ами, всъщност — най-накрая каза Мелъри, като с очевидно неудобство се върна към настоящия въпрос, — не съм сигурен откъде да започна.

„Щом не знаеш как да започнеш собствения си разказ, помисли си Гърни, защо изобщо си тук, по дяволите!“

А после Мелъри все пак отвори куфарчето си и извади от него две книжки с меки корици. Подаде ги на Гърни много внимателно, сякаш бяха чупливи.

Бяха същите книги, за които беше прочел в принтираните от сайта страници. Първата се казваше „Единственото, което има значение“, а подзаглавието ѝ беше „Силата на подсъзнанието може да промени живота ви!“. Втората се наричаше „Честно!“, с подзаглавие „Единственият начин да бъдеш щастлив“.

— Възможно е да не си чувал за тези книги. Имаха известен успех, но не бяха точно бестселъри. — Мелъри се усмихна с добре отработена имитация на скромност. — И не казвам, че трябва да ги прочетеш веднага. — Нова усмивка, като че казаното беше много забавно. — Но все пак те ще ти дадат известна представа за онова, което се случва в момента и защо се случва, след като обясня какъв е проблемът ми. А може би трябва да кажа „предполагаемият ми проблем“. Цялата работа силно ме озадачава.

„И те плаши, при това немалко!“ — отсъди Гърни.

Мелъри си пое дълбоко дъх, застина, след което започна разказа си с крехката решителност, с която човек навлиза в дълбоки води:

— Първо ще ти разкажа за бележките, които получих. — Той отново бръкна в куфарчето си и извади от него два плика. Отвори единия. В него имаше бял лист хартия, изписан на ръка от едната страна, както и по-малък плик, като тези, които използват от доброволческата организация RSVP^[1].

Подаде листа на Гърни.

— Това беше първото съобщение. Получих го преди около три седмици.

Гърни се облегна назад в стола, за да разгледа по-внимателно писмото. Спретнатият почерк веднага му направи впечатление. Думите бяха елегантно и педантично оформени и извикаха в съзнанието му неочаквания спомен за сестра Мери Джоузеф и изящно написания на дъската урок по граматика. Но дори по-странно от старателния краснопис бе това, че беше използвана писалка — а мастилото бе червено. *Червено мастило?! Дядото на Гърни бе ползвал червено мастило.* Не си спомняше много за дядо си, но помнеше малките обли шишенца със синьо, зелено и червено мастило. Нима изобщо беше възможно човек да си купи червено мастило за писалка в днешни дни?

Гърни се намръщваше все повече, докато четеше. Като приключи, прочете бележката отново. Нямаше нито поздрав, нито подпис.

„Вярваш ли в съдбата? Аз да, защото смятах, че никога няма да те видя отново. А после, един ден — ето те и теб. Спомените се върнаха: как звучи гласът ти, как се движиш... и най-вече, как мислиш. Ако някой те накара да си избереш число, зная кое ще е числото. Не ми ли вярваш? Ще ти го докажа. Намисли си число — от едно до хиляда. Първото, което ти хрумне. Представи си го. А сега виж колко добре познавам тайните ти: отвори малкия плик.“

Гърни измърмори нещо неопределено и хвърли въпросителен поглед към Мелъри, който го беше наблюдавал напрегнато, докато четеше.

— Имаш ли някаква представа кой ти го е изпратил?

— Абсолютно никаква.

— Някакви подозрения?

— Съвсем не.

— Хмм. А ти налапа ли стръвта?

— Стръвта? — Явно Мелъри не беше мислил по този начин за случката. — Ако имаш предвид дали съм си намислил число, да,

намислих си. Предвид обстоятелствата щеше да ми е много трудно да не го направя.

— Значи си избра едно число?

— Да.

— И?

— Числото, което си намислих, беше шестстотин петдесет и осем. — Той го повтори, като внимателно произнесе цифрите — шест, пет, осем — сякаш те би трябвало да говорят нещо на Гърни. Като се увери, че това не е така, той нервно си пое дъх и продължи. — Числото шестстотин петдесет и осем няма никакво конкретно значение за мен. Просто беше първото, което ми хрумна. Измъчих се, докато се опитвах да се сетя дали има нещо, с което го асоциирам, някаква причина, поради която да избира точно него, но такова няма... абсолютно нищо. *Това е просто първото число, което ми хрумна!* — натърти той, а зад настойчивостта му прозираше паника.

Гърни се вгледа в него с нарастващ интерес.

— А в по-малкия плик...?

Мелъри му подаде по-малкото пликче, което бе в по-големия заедно с бележката, и тревожно го загледа. Гърни го отвори и извади отвътре втори лист, наполовина по-малък от първия. Прочете написаното в същия изтънчен стил и със същото червено мастило съобщение:

„Шокира ли те това, че знаех, че ще избереш 658?

Кой те познава толкова добре? Ако искаш да научиш отговора, първо трябва да ми платиш 289,87 долара, които дадох, за да те открия.

Изпрати точната сума на адрес:

Пощенска кутия № 49449, Уичърли, Кънектикът, 61010.

Парите да бъдат в брой или с личен чек, за Х. Арибда.

(Името ми невинаги е било такова.)“

След като прочете бележката за втори път, Гърни попита дали Мелъри е отговорил.

— Да. Изпратих споменатата сума.

— Защо?

— Какво имаш предвид?

— Това не са малко пари. Защо реши да ги дадеш?

— Защото това ме побъркваше. Числото... как можеше да знае?

— Осребрен ли е чекът?

— Всъщност не — обясни Мелъри. — Всеки ден си следя сметката. Точно затова изпратих парите с чек, а не в брой. Помислих си, че е добра идея да науча нещо за въпросния Арибда — поне къде депозира чековете си. Искам да кажа... целият тон на това нещо е толкова обезпокоителен!

— Какво точно те притесни?

— Числото, много ясно! — извика Мелъри. — Как изобщо би могъл да знае нещо такова?!

— Добър въпрос — заяви Гърни. — Защо казваш „той“?

— Какво? А, разбирам какво имаш предвид. Просто си помислих, че... Не знам, просто така ми прозвуча. Не знам причината, но предположих, че „Х. Арибда“ е в мъжки род.

— Х. Арибда. Странно име — отбеляза Гърни. — Означава ли нещо за теб? Напомня ли ти за нещо?

— Не.

Името не означаваше нищо и за Гърни, но същевременно не му беше и напълно непознато. Каквото и да беше значението му обаче, то очевидно бе погребано в някое добре скрито кътче на ума му.

— Получи ли ново съобщение, след като изпрати чека?

— О, да! — възкликна Мелъри и отново бръкна в куфарчето си, от което извади други два листа. — Това го получих преди около десет дена. А това — в деня, след като ти пратих имейла с молбата да се видим. — Той ги подаде на Гърни с жеста на малко момче, което показва на баща си новите си рани.

Несъмнено бяха написани от същата педантична ръка и същата писалка, както и предишните две бележки. Тонът обаче се бе променил.

Първата се състоеше от осем кратки стиха:

„Колко светли ангела

*могат да танцуват на върха на топлийка?
Колко надежди могат
да се удавят в една бутилка?
Хрумвала ли ти е изобщо идеята,
че чашата с джин е оръжие
и един ден ще си кажеш:
Господи, какво направих?“*

Осемте стиха във втората бяха все така тайнствени и заплашителни:

*„Туй, което си отнел, ще върнеш,
щом получиш онова, що даде.
Зная за какво си мислиш,
когато очите си затваряш.
Зная къде си бил
и къде ще бъдеш.
Ти и аз имаме среща уговорена,
господин 658.“*

През следващите десет минути, през които прочете всяка бележка по няколко пъти, изражението на Гърни ставаше все по-мрачно, а тревогата на Мелъри — по-очевидна.

— Какво мислиш? — попита накрая Мелъри.

— Че имаш умен враг.

— Имам предвид, какво мислиш за тая работа с числата?

— Какво за нея?

— Как би могъл да знае кое число ще ми хрумне?

— На пръв поглед не би могъл.

— Не би могъл, но знаеше! Имам предвид, че това всъщност е проблемът, нали? Не би могъл да знае, но знаеше! Изобщо не е възможно някой да си представи, че числото, за което ще се сетя, ще е точно шестстотин петдесет и осем! Обаче той не само го е знаел, а го е знаел дори два дена преди мен самия, когато е пуснал проклетото писмо по пощата!

Мелъри внезапно скочи от стола си и закрачи през тревата към къщата, после обратно, като през цялото време прокарваше ръка през косата си.

— Няма научен начин, по който това да бъде направено. Невъобразимо е да се направи! Не виждаш ли каква лудост е цялата история?!

Гърни замислено бе подпрял брадичка с върховете на пръстите си.

— Има един философски принцип, на който аз се опирам напълно: „Ако нещо се случва, значи има начин да се случи“. Това с числата трябва да има някакво просто обяснение.

— Но...

Гърни повдигна ръка — както бе правил като сериозен млад пътен полицаи през първите си шест месеца в нюйоркската полиция:

— Седни. Отпусни се. Сигурен съм, че можем да открием обяснението.

[1] Repondez, sil vous plait (фр.). — Моля, отговорете! — Б.пр. ↑

ГЛАВА 5

НЕПРИЯТНИ ВЪЗМОЖНОСТИ

Маделайн им донесе два чая с лед и се върна в къщата. Въздухът бе изпълнен с мирис на топла трева. Температурата беше почти 21 градуса. Ято пурпурни чинки се издигна от хранилките. Слънцето, цветовете и ароматите бяха наситени и силно въздействащи, но красотата им бе невидима за Мелъри. Той бе напълно обсебен от тревожните си мисли.

Докато отпиваха от чая си, Гърни се опита да прецени мотивите и откровеността на госта си. Добре знаеше, че да поставиш етикет и да класифицираш някого толкова рано в играта би могло да доведе до грешки, но често изкушението бе неустойчиво.

Затова основно условие бе да си даваш сметка, че грешки стават, и да имаш готовност да преразгледаш и промениш класификацията при получаването на нова информация. Инстинктивно чувстваше, че Мелъри е класически мошеник, който играе роли на много нива, но и който вярва до някаква степен на собствените си преструвки. Акцентът му, който съществуваше дори и по времето, когато бяха в колежа, беше акцент отникъде, от някакво въображаемо място, възплаващо култура и изтънченост. Със сигурност вече не беше превземка — бе станал неразривна част от него — но корените му лежах в страната на измислиците. Скъпата прическа, кожата, издаваща постоянна козметична грижа, безупречните зъби, тялото, очевидно подлагано на редовни упражнения, ноктите с маникюр — всичко това създаваше представата за известен телевизионен проповедник. Поведението му имаше за цел да внуши, че се намира в мир със света, а животът му е лек и охотен, че е човек, притежаващ всичко, което е недостъпно за обикновените хора. Гърни осъзна, че тези черти бяха започнали да се зараждат още тогава, преди двайсет и шест години. Марк Мелъри просто беше станал в по-голяма степен такъв, какъвто бе поначало.

— Хрумвало ли ти е да отидеш в полицията? — попита той.

— Не мислех, че има смисъл. Не смятах, че ще направят нещо. И какво биха могли да направят? Липсва конкретна заплаха, няма нищо,

което да бъде обяснено, няма истинско престъпление. Нищо определено, с което да отида при тях. Две неприятни стихчета? Може да са написани от ненормален ученик или от някой с извратено чувство за хумор. И при условие, че от полицията реално не могат нищо да направят — или още по-лошо, ще го възприемат като шега — защо изобщо да си губя времето да ходя при тях?

Гърни кимна, без да е убеден в действителност.

— Освен това — продължи Мелъри, — ако от местната полиция се заемат с това и започнат истинско разследване по всички правила... Ще задават въпроси, ще идват в института и ще безпокоят настоящите и бивши гости. Някои от нашите гости са много чувствителни хора. Въобще да ровят наоколо като обърнат всичко с главата надолу и да надничат в неща, които не са тяхна работа... Може дори да намесят пресата... Господи! Мога да си представя заглавията: „Автор на духовна литература получава смъртни заплахи“ — само като си помисля какъв шум ще се вдигне... — Гласът на Мелъри заглъхна и той поклати глава, сякаш не бе в състояние да опише вредата, която намесата на полицията би нанесла.

На това Гърни отреагира с объркан поглед.

— Какво има? — зачуди се Мелъри.

— Двете причини, поради които не искаш да се свържеш с полицията, си противоречат.

— По какъв начин?

— Не си се свързал с полицията, защото си се страхувал, че няма да направят нищо. И не си се обърнал към тях, защото си се притеснявал, че ще направят твърде много.

— А, да... Само че и двете твърдения са верни. Общото и в двата случая е страхът ми, че въпросът няма да бъде разрешен по уместен начин. Подходът на полицията би могъл да е апатичен или пък като на слон в стъklarски магазин; дали ще е неуместна незаинтересованост, или неуместна агресивност... нали разбираш какво имам предвид?

Гърни си мислеше, че когато някой предлага две причини за своето решение, има голяма вероятност да прикрива трета — истинската.

Мелъри, който сякаш изведнъж беше минал на една вълна с него, в този момент неочаквано обяви:

— Трябва да съм по-честен с теб, по-откровен по отношение на притесненията си. Не мога да очаквам да ми помогнеш, ако не ти покажа цялата картина. За своите четирийсет и седем години съм водил два коренно различаващи се живота. През първите две-трети от съществуването си вървах по лош път — и при това се движех много бързо. Започна в колежа. След колежа нещата се влошиха. Пиенето беше повече, хаосът беше повече. Започнах да продавам наркотици на отбрана клиентела и се сприятелих с купувачите си. Един от тях беше толкова впечатлен от способността ми да въртя оборот с боклуци, че ми предложи работа на „Уолстрийт“ — продавах по телефона фалшиви акции на хора, които бяха достатъчно алчни и глупави, за да приемат, че им давам реална възможност да удвоят инвестициите си за три месеца. Бях много добър в това и направих много пари — а парите се оказаха ракетното гориво, което ме изстреля право в лапите на лудостта. Правех всичко, което ми се искаше да направя, като повечето не си го спомням, защото почти през цялото време бях мъртвопиян. В продължение на десет години работих за редица гениални, но крадливи боклуци. А след това почина съпругата ми. Ти няма откъде да знаеш, но се ожених една година след като завършихме.

Мелъри се протегна за чашата си. Отпи замислено, сякаш вкусът бе идея, която точно се оформяше в ума му. Когато чашата бе наполовина празна, той я постави на страничната облегалка на стола, вгледа се в нея за миг, след което се върна към историята си:

— Смъртта ѝ бе събитие с огромно значение. Тя оказа по-голям ефект върху мен от всички останали събития от петнайсетте ни години брак, събрани заедно. Ужасно е, но ще призная, че едва чрез смъртта си жена ми успя да ми окаже някакво влияние.

Гърни остана с впечатлението, че явната ирония, поднесена като че ли току-що хрумнала му, всъщност е била използвана поне стотина пъти преди това.

— Как почина тя?

— Цялата история е разказана в първата ми книга, но ще ти предложа кратката — и грозна — версия. Бяхме на почивка на Олимпийския полуостров във Вашингтон. Една вечер, беше по залез-слънце, седяхме на пуст плаж. Ерин реши да поплува. Обикновено влизаше на около 30 метра навътре в морето, след което плуваше напред-назад покрай брега, все едно прави дължини в басейн. Беше

направо маниачка по отношение на упражненията. — Той замълча, а клепачите му се спуснаха.

— Това ли направи и тази вечер?

— Моля?

— Каза, че така е правила *обикновено*.

— О, разбирам. Да, *мисля*, че направи същото и онази вечер. Истината е, че не съм сигурен, защото бях пиан. Ерин влезе във водата, а аз останах на плажа с термос, пълен с мартини. — В ъгълчето на лявото му око се появи нервен тик. — Ерин се удави. Хората, които открили тялото ѝ да се носи във водата на 15 метра от брега, открили и мен — изпаднал в пианско вцепенение на плажа. — Той отново направи пауза, а когато продължи след нея, гласът му бе натежал от болезнено напрежение. — Представям си, че е получила някакво схващане или... и аз не знам какво... но си въобразявам понякога, че... може би ме е викала... — Той замлъкна, затвори очите си и започна да масажира мястото, където беше тикът. Когато ги отвори отново, се огледа наоколо, като че за пръв път забелязваше какво го заобикаля.

— Чудесно местенце си имаш — отбеляза с тъжна усмивка.

— Спомена, че смъртта ѝ е имала изключително силен ефект върху теб.

— О, да — ефектът наистина бе огромен.

— Веднага след това или по-късно?

— Веднага. Може и да е клише, но ми се случи онова, което наричат „миг на просветление“. Беше по-болезнен и по-разголващ от всичко, което съм изпитвал преди или след това. За пръв път през живота си ясно видях пътеката, по която бях поел, и колко ужасяващо разрушителна бе тя. Не искам да се сравнявам с Павел, който бил свален от коня си на път към Дамаск, но истината е, че от онзи миг нататък не исках да направя дори и една крачка надолу по тази пътека. — В думите му проехтя категорично убеждение.

„Би могъл да води курс за подобряване на продажбите под надслов «Категорично убеждение»“, размишляваше Гърни.

— Записах се за детоксикация, понеже така ми се стори правилно. След нея отидох на терапия. Исках да съм сигурен, че съм открил истината и не съм си изгубил ума. Терапевтът ме окуражи. Накрая се върнах в училище и взех две дипломи — една по психология и една за съветник. Един от състудентите ми беше пастор в малка

унитарианска църква. Той ми предложи да отида с него и да разкажа за своето „покръстване“ — така го нарече той, изразът не е мой. Въпросната беседа се оказа голям успех и прерасна в серия от лекции, които изнесох в дузина други унитариански църкви, а пък лекциите се превърнаха в първата ми книга. Книгата стана основа на филм в три части за обществените телевизии. Те пък на свой ред започнаха да се разпространяват на касети. Доста такива неща ми се случиха — цял поток от съвпадения, който ме носеше от едно добро нещо към друго. Бях поканен да изнеса серия от частни семинари пред няколко необикновени хора — които бяха също така и необичайно богати. Това пък доведе до основаването на Института за духовно обновление на Мелъри. Хората, които идват в него, харесват онова, което правя. Знам колко егоцентрично звучи това, но е вярно. Има хора, които идват всяка година, за да чуят на практика едни и същи лекции и да правят едни и същи духовни упражнения. Колебая се дали да се изразя по този начин, защото звучи твърде претенциозно, но в резултат от смъртта на Ерин аз получих възможността да се възродя за един невероятен нов живот.

Очите му се движеха безспирно, с което оставяха впечатление, че са съсредоточени върху някакъв личен пейзаж. Маделайн излезе да вземе празните чаши и ги попита дали искат още чай, но и двамата отказаха. Мелъри отново спомена какво прекрасно място имат.

— Каза, че искаш да си по-откровен с мен за онова, което те безпокои — напомни му Гърни.

— Да. Свързано е с пиянските ми години. Бях от онези пияници, които имат дупки — истински черни дупки, през които губех паметта си — понякога за час или два, а понякога и за повече. През последните години ги получавах всеки път, когато пиех. Става дума за много неща, които съм правил, но за които нямам *никакъв* спомен. Когато се напиех, не подбирах особено с кого съм или какво правя. Честно казано, алкохолните препратки в тези гадни малки бележки, които ти показах, са причината да съм толкова разстроен. Емоциите ми през последните няколко дни се мятат от разтревожен към ужасен и обратно.

Независимо от скептицизма си, Гърни бе поразен от непресторената нотка, която звучеше в тона на Мелъри.

— Разкажи ми още — подкани го той.

В последвалия половин час стана ясно, че не е останало кой знае колко, което Мелъри да има желание или да е в състояние да сподели. Въпреки това той продължи отново и отново да се връща към един натрапчив въпрос, който не му даваше мира:

— Но как, за бога, би могъл да знае какво число ще си намисля? Прехвърлях в ума си хора, които съм познавал, места, на които съм бил, адреси, пощенски кодове, телефонни номера, дати, рождени дни, автомобилни номера, дори цени на разни стоки — всичко, на което има числа — но няма нищо, което да асоциирам с шестстотин петдесет и осем! Това просто ме побърква!

— Ще е по-полезно, ако се съсредоточиш върху по-прости въпроси. Например...

Само че Мелъри не го слушаше.

— Изобщо нямам усещането, че шестстотин петдесет и осем значи нещо. Каквото и да било. Обаче би трябвало да означава нещо! И каквото и да е това значение, някой друг също го знае. Някой знае, че шестстотин петдесет и осем е число, което е толкова важно за мен, че ще е първото, за което ще се сетя. Просто не мога да го възприема. Това е кошмар!

Гърни мълчаливо седеше и чакаше пристъпът на паника на Мелъри да отmine.

— Тези препратки към пиенето означават, че става въпрос за някой, който ме е познавал в мрачното ми минало. Ако питае някаква злоба към мен — а точно така звучи — то тя е много стара. Може би е човек, който ме е изгубил от поглед, който не е имал представа къде съм, а после е видял някоя от книгите ми, видял е снимката и е прочел нещо за мен и е решил... решил е да направи какво? Не мога да разбера дори за какво става въпрос в тези бележки!

Гърни все още не казваше нищо.

— Знаеш ли какво е да не можеш да си спомниш въобще сто, а може би дори двеста ноци от живота си? — Мелъри поклати глава в явно удивление пред собственото си безразсъдство. — Единственото нещо, което знам за тези ноци, е, че съм бил достатъчно пиян — и достатъчно луд — да направя *всичко*. Това прави алкохолът — когато пиеш толкова, колкото пиех аз, той ти отнема страха от последствията. Възприятията ти се изопачават, забраните падат, паметта се изключва и

започваш да действаш според моментния си подтик — инстинкт без задръжки. — Той замлъкна.

— Какво предполагаш, че може да си сторил по време на някоя от тези черни дупки, когато си губил паметта си?

Мелъри го зяпаше.

— Всичко! Господи, нали точно това е проблемът — *абсолютно всичко!*

Гърни си помисли, че той изглежда като човек, току-що открил, че тропическият рай на мечтите му, в който е инвестирал всичките си средства, гъмжи от скорпиони.

— Какво искаш да направя за теб?

— Всъщност не знам. Надявах се на някакво разрешение в стил Шерлок Холмс и край — мистерията е разбулена, авторът на писмата — разкрит и обезвреден.

— За теб е много по-лесно да предположиш каква е причината за всичко това, отколкото за мен.

Мелъри за пореден път поклати глава. След това очите му се разшириха от крехка надежда:

— Възможно ли е наистина да е шега?

— Ако е така, то тя е твърде жестока — отсъди Гърни. — Какво друго ти хрумва?

— Изнудване? Подателят знае нещо ужасно, нещо, което не мога да си спомня? И тези 289,87 долара са само първата вноска?

Гърни кимна, без това реално да изразява съгласие.

— Други възможности?

— Отмъщение? За нещо ужасно, което съм извършил — обаче не искат пари, а искат... — Думите му трогателно заглъхнаха.

— И няма нищо конкретно, за чието извършване да си спомняш, което би оправдало подобен отклик?

— Не. Казах ти. Нищо, което *да помня*.

— Добре, вярвам ти. Но предвид обстоятелствата, струва си да обмислиш няколко елементарни въпроса. Просто ги запиши така, както ти ги задавам, отнеси си ги вкъщи, помисли над тях през следващите двайсет и четири часа и виж какво ще се сетиш.

Мелъри отвори елегантното си куфарче и извади от него малък бележник с кожена подвързия и писалка „Монблан“.

— Искам да направиш няколко отделни списъка — толкова пълни, колкото успееш. Съгласен ли си? Първи списък: възможни врагове от служебната или професионалната ти сфера — хора, с които си имал някакви сериозни сблъсъци по повод пари, договори, обещания, постове, репутация. Втори списък: неразрешени лични конфликти — бивши приятели, бивши любовници, партньори в каквото и да било, взаимоотношенията с които са завършили зле. Трети списък: пряко застрашаващи те лица — хора, които са ти отправяли някакви обвинения или са те заплашвали. Четвърти списък: неуравновесени лица — хора, с които си се занимавал и които са били неустойчиви психически или въобще разстроени по някакъв начин. Пети списък: всички от миналото ти, с които си се сблъсквал напоследък, независимо от това колко невинна или случайна е изглеждала срещата ви. Шести списък: всички връзки, които имаш с хора, живеещи в или около Уичърли — тъй като това е мястото, където се намира пощенската кутия на Х. Арибда и откъдето са пощенските марки на пликовете.

Докато диктуваше въпросите си, наблюдаваше Мелъри. Той само клатеше глава, като че искаше да подчертае, че му е абсолютно невъзможно да си спомни каквито и да било имена, отговарящи на горните условия.

— Знам колко е трудно — увери го Гърни с бащинска загриженост, — но е наложително да се свърши. Междувременно остави писмата при мен. Ще ги огледам по-внимателно. Но не забравяй — не съм частен детектив и вероятно ще се окаже, че не мога да ти помогна кой знае колко.

Мелъри мрачно се взираше в ръцете си.

— Като изключим изготвянето на тези списъци, има ли нещо друго, което аз самият да сторя?

— Добър въпрос. Ти сещаш ли се за нещо?

— Ами... може би с известно насочване от твоя страна ще успея да издирия този господин Арибда от Уичърли, Кънектикът, или да получа някаква информация за него.

— Ако под „издирия“ имаш предвид да се добереш до домашния му адрес чрез този на пощенската кутия, да знаеш, че от пощата няма да ти го дадат. От полицията могат да го изискат, само че ти не желаеш да ги замесваш. Би могъл да провериш в интернет, обаче доникъде

няма да стигнеш така, защото името най-вероятно е измислено. Той сам казва в бележката, че не под това име го познаваш. — Гърни замълча. — Само че тази работа с чека е странна, не си ли съгласен?

— За стойността ли говориш?

— Говоря за това, че не е осребрен. С каква цел подчертава значението му — точната сума, на чие име да бъде, къде да се изпрати — а после не взема парите?

— Ами, ако Арибда е фалшиво име и съответно той няма лична карта на това име...

— Тогава защо предлага варианта да се изпрати чек? Защо не настоява парите да са в брой?

Очите на Мелъри обхождаха земята, като че възможностите бяха противопехотни мини, прикрити в нея.

— А може единственото, което иска, да е документ с подписа ми върху него.

— И това ми хрумна — заяви Гърни, — само че при това предположение има два проблема. Първо, ако се сецаш, той няма нищо против да вземе парите в брой. Второ, ако истинската му цел е била да получи подписан чек, защо не е поискал по-малка сума — например дваисет долара или пък петдесет? Това не би ли намалило вероятността за отказ?

— Може би Арибда не е толкова умен.

— Подозирам, че проблемът съвсем не е такъв.

Мелъри изглеждаше така, сякаш във всяка клетка от тялото му изтощението и тревогата се борят за надмощие, очевидно, без да могат да излъчат победител.

— Смяташ ли, че ме заплашва реална опасност?

Гърни сви рамене.

— Повечето откачени писма са просто това — писма от ненормални. Самото неприятно съобщение е оръжието на престъплението, така да се каже. Но все пак...

— Тези са различни?

— Възможно е.

Очите на Мелъри се разшириха.

— Разбирам. Нали ще ги прегледаш пак?

— Да. А пък ти ще се захванеш със списъците, нали?

— Надали ще помогне нещо, но, да — ще опитам.

ГЛАВА 6

С КРЪВ, КОЯТО Е ТАКА ЧЕРВЕНА, КАКТО НАРИСУВАНА НА КАРТИНА РОЗА

След като не бе поканен да остане за обяд, Мелъри неохотно се беше оттеглил. Караше добросъвестно и внимателно реставриран светлосин „Остин-Хийли“ — класически отворен спортен автомобил. Денят бе идеален за шофиране, но той не забелязваше прелестта му, потънал в тъжните си мисли.

Гърни се върна на стола си и остана в него дълго време — почти цял час — с надеждата хаосът от факти да започне да се разплита или дори подрежда по някакъв смислен начин, да се разкриват взаимовръзки и конкретика.

Обаче единственото, което му се изясни, бе, че е гладен. Стана, отиде в къщата и си направи сандвич от сирене и печени чушки, който изяде сам. Маделайн беше изчезнала и той се зачуди дали не е забравил някакъв план, за който му е споменавала. След това, докато изплакваше чинията си и безцелно се взираше през прозореца, я видя да криволичи по полето. Идваше от овощната градина, а брезентовата ѝ торба беше пълна с ябълки. Освен това сякаш се къпеше в ореол от ярка светлина и спокойствие, което ѝ се случваше често, щом излезеше навън.

Тя влезе в кухнята и остави ябълките на пода до мивката с дълбока щастлива въздишка.

— Господи, какъв ден! — възкликна Маделайн. — В такъв ден да останеш затворен въпреки дори и минута повече, отколкото е абсолютно необходимо, е престъпление!

Не че той не бе съгласен с нея, поне естетически, може би дори я подкрепяше донякъде. Трудността лично за него идваше от това, че естествената му склонност го изкушаваше да стои на закрито, при това по много начини. И ако го оставеха да прави каквото си иска, той прекарваше много повече време в обмисляне на действието, отколкото в самото действие, оставаше много по-дълго в собствената си глава, отколкото в света. В професията му това никога не беше

представлявало проблем, дори беше основната причина да е толкова добър.

Във всеки случай той не изпитваше моментално желание да излиза навън, нито пък искаше да говори за излизане, да спори по въпроса или да се чувства виновен за нежеланието си. Затова повдигна друга тема, с цел отклоняване на вниманието:

— Какво е впечатлението ти от Марк Мелъри?

Тя отговори, без да отклонява погледа си от плодовете, които прехвърляше върху плота за готвене, като дори не се спря да обмисли въпроса.

— Самовлюбен и уплашен до смърт. Егоцентрик с комплекс за малоценност. Бои се, че Голямото грозно чудовище ще го хване. Исканчичо Дейв да го предпази. Между другото, не съм подслушвала нарочно. Гласът му е такъв — чува се надалеч. Обзалагам се, че е много добър оратор. — В нейните уста последното прозвуча като качество със съмнителна стойност.

— Какво мислиш за тази история с числата?

— Ах! — театрално въздъхна тя. — „Случаят с Четящия мисли преследвач“!

Той потисна раздразнението си.

— Някакви предположения за това как може да се направи — как онзи, който е писал писмата, е знаел какво число ще избере Мелъри?

— Не.

— Това като че ли не те озадачава.

— Обаче теб — да. — Тя отново говореше с поглед върху ябълките. Тънката иронична усмивка, както все по-често се случваше напоследък, и сега извиваше ъгълчето на устните ѝ.

— И все пак трябва да признаеш, че е голяма мистерия! — настоя той.

— Предполагам.

Той повтори ключовите моменти с раздразнителността на човек, който не може да схване защо остава неразбран.

— Някой ти дава запечатан плик и ти казва да си намислиш число. Ти избираш шестстотин петдесет и осем. После ти казва да погледнеш в плика. Надникваш в него. Вътре има лист, на който пише шестстотин петдесет и осем.

Беше очевидно, че Маделайн не е толкова впечатлена, колкото би трябвало. Той продължи:

— Това е забележителен подвиг! Невъзможно е да се направи. Въпреки това е сторено. Бих искал да разбера как.

— А аз съм сигурна, че ще откриеш как — лекичко въздъхна тя.

Той се загледа през френските прозорци, покрай насажденията от чушки и домати, попарени от първата слана за сезона. (*Това пък кога се е случило?* Не можеше да си спомни. Въобще не можеше да се съсредоточи върху фактора „време“.)

Погледът му отмина градината, после и пасището и спря да си почине върху червената плевня. Зад ъгъла ѝ се показваше старата ябълка, сорт „Макинтош“, чиито плодове надничаха тук-там из гъстата листна маса, сякаш художник-импресионист бе замахнал с четката си и оставил капчици боя върху короната на дървото. В тази жива картина неканено се настани дразнещо упоритото усещане, че има да свърши нещо. *Само че какво е то?! Преди повече от седмица бе обещал на Маделайн да вземе разтегателната стълба от плевнята и да обере плодовете от високите клони, които Маделайн не можеше да стигне. Толкова дребно нещо. А за него бе така лесно да го направи. Работа за половин час — най-много.*

В момента, в който се надигна от стола, воден от най-добри намерения, телефонът иззвъня. Маделайн отговори — на пръв поглед, защото стоеше точно до апарата. Не това обаче беше истинската причина. Винаги Маделайн вдигаше телефона, независимо от това кой бе по-близо до него.

Това не опираше толкова до логика, колкото до наличността на желание у всеки от тях да контактува с други хора. За нея хората по принцип бяха плюс, нещо хубаво, източник на положително стимулиране в добрия смисъл на думата (изключение правеха хищници като Соня Рейнолдс). За Гърни хората по принцип бяха минус, нещо лошо, което изтощаваше енергията му (изключение бяха тези, които го окуражаваха и подкрепяха — като Соня Рейнолдс).

— Ало? — каза Маделайн по онзи неин особен начин, по който поздравяваше всички, които се обаждяха — сякаш с нетърпение е очаквала обаждането и обещава да прояви интерес към всичко, което биха споделили. Само секунда по-късно тонът ѝ спадна до един доста по-малко ентусиазиран регистър.

— Да, тук е. Момент. — Размаха слушалката към Гърни, остави я на масата и излезе от стаята.

Беше Марк Мелъри, чиято тревожна възбуда силно бе нараснала.

— Дейви, о, благодаря ти, Господи! Ти си там. Тъкмо се прибрах. Получило се е още едно от тези проклети писма!

— С днешната поща ли?

Отговорът беше — да, както и бе предположил Гърни. Само че въпросът, така или иначе, беше безсмислен. Дългите години, през които беше разпитвал безброй изпаднали в истерия хора — на местопрестъпления, в спешни отделения и във всякакви ситуации на хаос и паника — го бяха научили, че най-лесният начин да ги успокои, е да им задава прости въпроси, на които да могат да отговорят с „Да“.

— Почеркът същият ли е?

— Да.

— И същото червено мастило?

— Да — всичко е същото, като изключим думите. Да ти ги прочета ли?

— Давай. Изчети ги внимателно и бавно и ми казвай къде свършва всеки стих.

Ясните въпроси, точните инструкции и спокойният глас на Гърни оказаха очаквания ефект. Мелъри постепенно дойде на себе си, докато четеше на глас странното обезпокоително стихотворение — с малки паузи, които указваха края на стиховете.

*„Правя онова, което съм направил,
не за пари или за забавление,
а защото дълговете трябва да се плащат
и щетите — да бъдат възстановени
с кръв, която е така червена,
както нарисувана на картина роза.
Че ще пожъне, каквото е посял,
туй го знае всеки злосторник.“*

След като го записа набързо в тефтерчето до телефона, Гърни внимателно го прочете отново, като се опитваше по този начин да си създаде впечатление за автора — странната личност, в която се

срещаха стремежът за отмъщение и необходимостта той да бъде изразен чрез стихове.

Мелъри наруши мълчанието.

— За какво мислиш?

— Мисля, че може би е време да отидеш в полицията.

— По-добре да не го правя! — Тревогата се завърна. — Това вече ти го обясних!

— Зная. Но ако искаш най-добрия ми съвет, то той е такъв.

— Разбирам какво казваш. Само че моля за алтернатива.

— Най-добрата алтернатива, ако можеш да си я позволиш, би била денонощна охрана.

— Искаш да кажеш да се разхождам из собствената си земя между двойка горили? И как да обясня това на гостите си?

— Думата „горили“ вероятно е силно преувеличена.

— Виж какво, аз не лъжа гостите си. Ако някой ме попита какви са тези нови придатъци, ще се наложи да призная, че са ми бодигардове, което, естествено, ще доведе до още въпроси. Това ще е неприятно и ще наруши установения ред. Всъщност буквално ще отрови атмосферата, която се опитвам да създам тук. Има ли някакъв друг начин на действие, който да ми препоръчаш?

— Зависи какво искаш да постигне действието.

Смехът на Мелъри беше кратък и горчив:

— Ами ти да откриеш кой ме преследва, какво иска от мен, а после да му попречиш да го направи. Мислиш ли, че можеш да се справиш?

Гърни тъкмо се канеше да отговори „Не съм сигурен“, когато Мелъри добави, внезапно напрегнат:

— Дейви, за бога, уплашен съм до смърт! Нямам никаква представа какво, по дяволите, става. Ти си най-умният човек, когото някога съм срещал. И си единственият, на когото вярвам, че няма да оплеска нещата!

Точно тогава Маделайн прекоси кухнята, носейки кошничката си за плетене. Взе сламената си градинарска шапка от бюфета заедно с последния брой на „Новини от Майката земя“ и излезе през френските прозорци. На устните ѝ трептеше усмивка, която като че се бе появила в отговор на яркото синьо небе.

— Това доколко ще успея да ти помогна зависи от това колко ще помогнеш ти на мен.

— Какво искаш да направя?

— Вече ти казах.

— Моля? А, да... списъците...

— Когато имаш някакъв напредък, обади ми се. Ще решим какво да правим от там нататък.

— Дейв?

— Да?

— Благодаря ти.

— Нищо не съм направил все още.

— Даде ми някаква надежда. А, между другото, отворих днешния плик много внимателно. Както правят по телевизията. За да не разваля отпечатъците, ако има такива. Използвах пинсети и латексови ръкавици. Сложих писмото в найлонова торбичка.

ГЛАВА 7

ЧЕРНАТА ДУПКА

В действителност Гърни не се чувстваше особено комфортно от съгласието си да се занимае с проблема на Марк Мелъри. Със сигурност беше привлечен от загадката и от предизвикателството да я разбули. Защо тогава беше толкова неспокоен?

За кратко му мина мисълта, че би трябвало да отиде до плевнята и да събере обещаните ябълки. Тя обаче бързо бе заменена от друга — че ще е по-добре да подготви следващия си проект за Соня Рейнолдс — поне да вкара снимката на позорно известния Питър Пигърт в ретуширащата програма. Очаквал беше с нетърпение да се заеме с предизвикателството да улови вътрешния свят на този член на скаутите орли, който не само беше убил баща си, петнайсет години по-късно и майка си, а и беше извършил тези убийства заради сексуални мотиви, които бяха по-гнусни и ужасяващи от самите престъпления.

Гърни отиде в стаята, която беше отделил за своите странични занимания, т.нар. „полицейско изкуство“.

Помещението, някога кухненски килер, сега бе обзаведено като кабинет. Хладна светлина без сенки го заливаше от прозореца с разтварящи се крила на северната му стена.

Гърни се загледа в пасторалния пейзаж. Една просека в кленовата горичка отвъд ливадата оформяше рамката за синкавите хълмове, които се губеха в далечината. Това му напомни за ябълките и той се върна в кухнята.

Докато стоеше нерешително на вратата, Маделайн влезе. Явно беше приключила с плетенето.

— И така, какво ще правиш с Мелъри от тук нататък?

— Още не съм решил.

— Защо не?

— Ами... това е от нещата, в които не желаяш да се забърквам, нали?

— Не това е проблемът — отсече тя с яснотата, която винаги го впечатляваше.

— Права си — отстъпи той. — Всъщност мисля, че проблемът е, че все още не мога да класифицирам нищо по начина, по който съм свикнал.

По лицето ѝ пробяга разбираща усмивка.

Окуражен, той продължи:

— Вече не съм ченге, не разследвам убийства, а и той не е жертва на убийство. Всъщност не съм сигурен какъв съм аз и какъв е той.

— Стари приятели от колежа?

— Само че какво, по дяволите, значи това? Той си спомня някаква доста силна другарска привързаност помежду ни, каквато аз всъщност не съм изпитвал. Освен това Мелъри няма нужда от приятел, а от бодигард!

— Само че иска чичо Дейв.

— Това не съм аз.

— Сигурен ли си?

Той въздъхна.

— Искаш ли да се замеся в тази история с Мелъри, или не?

— Ти си замесен. Възможно е още да не си подредил етикетчетата си, но класификацията е започната. Не си истинско ченге и той не е истинска жертва на престъпление. Само че загатката е налице и съм сигурна, че рано или късно ти ще свържеш отделните ѝ части и ще я разкриеш. Това винаги ще си остане долната граница — крайният отчет — нали?

— Това обвинение ли е? Омъжи се за детектив. Не съм се преструвал, че съм нещо друго.

— Мислех, че има разлика между детектив и пенсиониран детектив!

— Пенсиониран съм вече повече от година. С какво толкова се занимавам, което дори бегло да напомня за детективска работа?

Тя поклати главата си, сякаш искаше да каже, че отговорът е болезнено ясен.

— Посочи ми поне едно нещо, за което отделяш време и което да не прилича на полицейска работа!

— Не схващам какво искаш да кажеш.

— Може би всички хора правят портрети на убийци?

— Просто това е предмет, с който съм запознат. Да не би да искаш да рисувам маргаритки?

— Маргаритките определено биха били по-добра тема от откачените психопати!

— Именно ти ме въвлече в тези занимания с изкуство!

— А-ха, разбирам. Аз съм причината да прекарваш прекрасните есенни утрини, втрещен в очите на серийни убийци?

Баретата, която придържаше повечето от косата ѝ, така че да не влиза в очите ѝ, явно не успяваше да се справи добре със задачата си. Няколко тъмни кичура бяха паднали върху лицето ѝ. Придаваха ѝ изтормозен вид, който го трогна, защото се наблюдаваше твърде рядко. Тя обаче сякаш не забелязваше.

Той си пое дълбоко дъх.

— За какво точно се караме?

— Ти открий отговора! Ти си детективът.

Докато я гледаше, беше изгубил интерес към продължаването на спора.

— Искам да ти покажа нещо — каза ѝ, — ей сега се връщам.

Излезе от стаята и след минута ѝ донесе написаното си на ръка копие от гадното кратко стихотворение, което Мелъри му беше прочел по телефона.

— Ще ми кажеш ли как тълкуваш това?

Тя го прочете толкова бързо, че някой, който не я познаваше, би си помислил, че не го е прочела изобщо.

— Звучи ми сериозно — отсъди тя, докато му го подаваше обратно.

— Съгласен съм.

— Какво мислиш, че е извършил?

— А, много добър въпрос! Значи забеляза думата?

Тя изрецитира въпросния куплет:

— *Правя онова, което съм направил, не за пари или забавление.*

Ако това не е фотографска памет, помисли си Гърни, то става въпрос за нещо много близко до нея.

— Та значи, какво точно е онова, което *е направил*, и какво е онова, което възнамерява *да направи*! — продължи тя с реторичен тон. — Сигурна съм, че ще откриеш. Възможно е дори накрая да се наложи да разкриваш и убийство, ако съдя по тона на тази бележка. Тогава ще

можеш да събереш доказателства, да провериш следите, да хванеш убиеца, да нарисуваш портрета му и да го дадеш на Соня да го изложи в галерията си. Как беше онази приказка — да си направиш лимонада от лимоните?

Усмивката ѝ определено говореше за опасност.

В моменти като този в ума му изникваше въпросът, който най-малко му се искаше да обмисля: грешка ли бе да се преместят в Делауеър Каунти?

Подозираше, че е удовлетворил желанието ѝ да живее в провинцията, за да я възмезди за всичко, което ѝ се бе наложило да преживее като съпруга на полицай, като например винаги да бъде на второ място след работата. Тя обичаше горите и планините, ливадите и откритите пространства, и се бе почувствал задължен да ѝ осигури нова обстановка, нов живот. Предположил бе, че и той ще успее да се приспособи, но се беше надценил. Или пък сам се бе въвел в заблуждение в желанието си да се отърси от вината си чрез един такъв грандиозен жест? Глупаво, наистина. Всъщност съвсем не бе успял да се приспособи. Не беше толкова гъвкав, колкото наивно бе предположил. Докато бе търсил нещо, което да има смисъл за него, се бе оказало, че инстинктивно се връща към онова, в което бе добър — може би прекалено добър, обсебващо добър. Това личеше дори в стремежа му да оцени природата. Скапаните птици, например. Наблюдението на птиците.

Беше успял да обърне процеса на наблюдение и идентификация в полицейско следене. Водеше си бележки за това кога идват и отлитат, за навиците им на поведение и хранене, за начина, по който летяха. Вероятно някой би го възприел като новооткрита любов към дребните божии създания, но съвсем не бе това. Не бе любов, а анализ. Проучване.

Разгадаване.

Мили боже! Наистина ли бе толкова ограничен?!

А беше ли в действителност толкова ограничен в подхода си към света и живота, че да не успее да върне на Маделайн онова, от което я бе лишила неговата обсебеност от работата му? А и докато бе на вълна обмисляне на болезнените възможности, нямаше ли и други грехове, които да изкупува, освен прекомерното потапяне в работата?

Или може би само *един*.

Онова единствено нещо, за което им беше толкова трудно да говорят.

Избухналата звезда.

Черната дупка, чиято ужасяваща гравитация бе изкривила орбитата на връзката им.

ГЛАВА 8

ЧУК И НАКОВАЛНЯ

Този следобед прекрасното есенно време се развали. Облаците, които сутринта бяха весели топчици памук, потъмняха. Гръмотевици боботеха предупредително, макар и толкова далечни, че не беше ясно от коя посока идват. Бяха по-скоро неуловимо присъствие в атмосферата, отколкото резултат от конкретна буря. Това усещане се засилваше, докато часовете отминаваха. А гръмотевиците нито се приближаваха, нито спираха напълно.

Тази вечер Маделайн отиде на някакъв местен концерт заедно с една от новите си приятелки от Уолнът Кросинг. Не очакваше от Гърни да присъства на събитието, така че той не се почувства виновен за решението си да остане вкъщи и да работи по проекта си.

Скоро след като тя излезе, той установи, че е седнал пред компютъра си, вторачен в снимката на Питър Опосума^[1] Пигърт, без да е свършил почти нищо. Само бе прехвърлил графичния файл и бе дал име на новия си проект — отвратително-сладкото „Едип цар“.

Във версията на Софокъл Едип убива мъж, който се оказва баща му, сключва брак с жена, която се оказва майка му, и има две дъщери от нея — като по този начин причинява огромни страдания на всички засегнати. Според тълкуването на Фройд тази гръцка легенда е символ на една много специфична фаза на развитие на мъжките деца. Докато трае тя, момчето желае отсъствието (изчезването, смъртта) на баща си, така че цялото внимание и привързаност на майката да останат за него. В случая на Питър Пигърт обаче нямаше нито незнание, което да го оправдава, нито какъвто и да било символизъм. Напълно наясно какво прави и на кого, на петнайсет години Питър убива баща си, установява нови взаимоотношения с майка си и тя ражда две дъщери от него. Само че историята не свършва дотук. Петнайсет години по-късно той убива и майка си по време на спор за новата връзка, започната от него с дъщерите им — тогава на тринайсет и четиринайсет години.

Гърни бе въввлечен в случая, когато половината от тялото на госпожа Ирис Пигърт бе открито, заплетено в кормилния механизъм на пътнически кораб по река Хъдсън. Тогава корабът беше на док в пристанището на Манхатън. Участието му бе приключило с ареста на Питър Пигърт в пустинното убежище на група мормони-„традиционалисти“ в Юта, където той се бе преместил да живее заедно с двете си дъщери — като техен съпруг.

Независимо от греховността на престъпленията си, независимо че бе потънал в кръвта и ужаса на семейството си, Пигърт бе напълно овладян и не издаде нищо по време на всичките разпити и криминални процедури. Криеше добре своя „господин Хайд“ и приличаше повече на депресиран автомонтьор, отколкото на отцеубиец, живял в кръвосмесителна полигамия толкова време.

Гърни се взираше в Пигърт на екрана, а Пигърт отвърщаше на втренчения му поглед.

В началото, когато започваше разследването, а сега дори по-силно, Гърни усещаше, че основното качество на този мъж бе нуждата (доведена до абсурд) да контролира всичко, което го заобикаля. Хората, дори семейството — всъщност най-вече семейството — бяха част от заобикалящия го свят и да ги принуди да постъпват според желанията му беше жизненоважно. И ако се налага да убие някого, за да установи контрол, така да е. Сексът, колкото и могъща движеща сила да бе, се явяваше по-скоро стремеж към власт, отколкото проява на похот.

Докато търсеше по безстрастното лице някаква следа от демона, порив на вятъра вдигна върхушка от сухи листа. Те се понесоха като бръснати от метла и зашумоляха по патиото; няколко се блъснаха лекичко в стъклата на френските прозорци. Звукът, който издаваха те, както и този на далечните гръмотевици, му пречеха да се съсредоточи.

Идеята да остане насаме и да се погрижи работата по портрета да напредне, необезпокояван от повдигнати вежди и неприятни въпроси, силно му се бе поновила. Само че сега умът му бе неспокоен. Надникна в очите на Пигърт, тежки и тъмни — в тях липсваше дивият поглед, който оживяваше очите на Чарли Менсън, вестникарския принц на секса и кланетата — но листата и вятърът отново го разсеяха, а после и гръмотевиците. По навъсеното небе отвъд хълмовете слабо проблясваха светкавици. Един куплет от

заплашителните стихотворения на Мелъри изплува в ума му за пореден път. Сега обаче отказа да си иде:

*„Туй, което си отнел, ще върнеш,
щом получиш онова, що даде.“*

На пръв поглед загадката бе напълно неразбираема. Казаното бе твърде общо; думите носеха прекалено много и същевременно твърде малко смисъл; въпреки това той не можеше да ги избие от главата си.

Отвори чекмеджето на бюрото си и извади съобщенията, които му бе дал Мелъри. Изключи компютъра и бутна клавиатурата настрана, за да може да ги подреди последователно. Започна с първата бележка:

„Вярваш ли в съдбата? Аз да, защото смятах, че никога няма да те видя отново. А после, един ден — ето те и теб. Спомените се върнаха: как звучи гласът ти, как се движиш... и най-вече, как мислиш. Ако някой те накара да си избереш число, зная кое ще е числото. Не ми ли вярваш? Ще ти го докажа. Намисли си число — от едно до хиляда. Първото, което ти хрумне. Представи си го. А сега виж колко добре познавам тайните ти: отвори малкия плик.“

Въпреки че го бе направил и преди, сега отново изследва поголемия плик — отвън и отвътре — както и хартията, на която бе написано съобщението, за да се увери, че по тях няма и най-малката следа от числото 658 — дори върху воден знак — нищо, което да предизвика уж спонтанното появяване на числото в ума на Мелъри. Такава следа нямаше. По-късно щяха да бъдат проведени тестове, които да потвърдят това с по-голяма категоричност, но засега той бе удовлетворен. Каквото и да бе позволило на автора да разбере, че числото на Мелъри ще бъде 658, то не бе изписано със скрит шрифт на хартията.

В съобщението бяха включени няколко твърдения, които Гърни записа подред на един жълт бележник с редове:

- „1. Познавах те в миналото, но загубих контакт с теб.
2. Наскоро отново попаднах на теб.
3. Спомням си много неща за теб.
4. Мога да докажа, че знам тайните ти, като напиша и сложа в затворен плик следващото число, което ще ти хрумне.“

Направи му впечатление също и зловещо игривият тон, както и това, че намекът, че знае „тайните“ на Мелъри, можеше да се изтълкува като директна заплаха — това бе подкрепено от искането за пари от бележката в по-малкия плик:

- „Шокира ли те това, че знаех, че ще избереш 658?
- Кой те познава толкова добре? Ако искаш да научиш отговора, първо трябва да ми платиш 289,87 долара, които дадох, за да те открия.
- Изпрати точната сума на адрес:
Пощенска кутия № 49449, Уичърли, Кънектикът,
61010.
- Парите да бъдат в брой или с личен чек, за Х.
Арибда.
- (Името ми невинаги е било такова.)“

В допълнение към необяснимото предвиждане какво ще е числото, по-малкият плик още веднъж потвърждаваше твърдението за близко познанство. Той също така определяше 289.87-те долара като цената за откриването на Мелъри (въпреки че в първата половина на писмото се намекваше, че срещата е била случайна) и като предварително условие за разкриване самоличността на автора. Предлагаше и избор как да се изплати сумата — с чек или в брой. Ако е с чек, даваше и името, на което да бъде — Хикс Арибда, и

предлагаше обяснение защo то няма да бъде разпознато, а също и адрес на пощенска кутия в Уичърли, на който да бъдат изпратени парите. Гърни отбеляза всички тези факти набързо в жълтия си бележник. Това по принцип му помагаше да организира мислите си.

Всичко се свеждаше до четири въпроса: как можеше да се обясни предсказанието на числото, без да се изграждат хипотези за хипноза в стил „Манджурският кандидат“ или шесто чувство? Дали другото число в бележката, сумата от 289.87 долара, имаше някакво значение, освен заявеното — „цената да те открия“? А за какво му бе тази опция „с чек или в брой“, която звучеше като пародия на реклама за директен маркетинг? И какво бе нещото, което му звучеше така познато в името „Арибда“? Не можеше да си спомни, но бе сигурен, че се е сблъсквал с него. Той записа въпросите до другите си бележки.

След това разположи трите стихотворения последователно, според датата на марките върху пликовете им.

*„Колко светли ангела
могат да танцуват на върха на топлийка?
Колко надежди могат
да се удавят в една бутилка?
Хрумвала ли ти е изобщо идеята,
че чашата с джин е оръжие
и един ден ще си кажеш:
Господи, какво направих?
Туй, което си отнел, ще върнеш,
щом получиш онова, що даде.
Зная за какво мислиш,
когато очите си затваряш;
Зная къде си бил
и къде ще бъдеш.
Ти и аз имаме среща уговорена,
господин 658.
Правя онова, което съм направил,
не за пари или за забавление,
а защото дълговете трябва да се плащат,
и щетите — да бъдат възстановени*

*с кръв, която е така червена,
както нарисувана на картина роза.
Че ще пожъне, каквото е посял,
туй го знае всеки злосторник.“*

Първото нещо, което го порази, бе промяната в отношението. Игривият тон на двете съобщения в проза ставаше обвинителен в първото стихотворение и открито заплашителен във второто, а в третото — направо отмъстителен. Ако не се вземеше под внимание въпросът дали изобщо да го възприеме на сериозно, самото послание бе ясно: авторът (Х. Арибда?) заявяваше, че възнамерява да се разплати с Мелъри за негово минало деяние, свързано с пиенето му (като го убие?). Когато Гърни написа думата „убие“, вниманието му се върна на първия куплет от второто стихотворение:

*„Туй, което си отнел, ще върнеш,
щом получиш онова, що даде.“*

Сега вече знаеше точното значение на думите, а то бе смразяващо просто: *За живота, който си отнел, ще дадеш своя живот. Онова, което стори, ще ти бъде причинено на теб.*

Не бе сигурен дали вълнението му го убеди, че е прав, или обратното — това, че бе прав, го бе накарало да потръпне възбудено; което и от двете да бе истината, той нямаше никакви съмнения. Това обаче не отговаряше на останалите му въпроси — само ги правеше по-неотложни и повдигаше нови. Заплахата за убийство просто заплаха ли беше, целяща единствено да причини болка чрез осъзнаването ѝ, или обявяваше действително намерение? Какво имаше предвид авторът с думите „Правя онова, което съм направил“ от първия стих на третото стихотворение? Беше ли причинявал вече на някой друг онова, което сега възнамеряваше да стори на Мелъри? Или пък Мелъри бе извършил нещо заедно с друг човек, за когото авторът на писмата вече се бе погрижил? Гърни си отбеляза да попита Мелъри дали негов приятел, или познат е бил убит, нападат или заплашван.

Възможно бе да се дължи на настроението, създадено от проблясващите зад потъмнелите хълмове светкавици, или на тайнствената и зловеща упоритост на глухите гръмотевици, както и на собственото му изтощение — но личността, стояща зад бележките, започваше да изплува от сенките. Неангажираността на гласа в тези стихотворения, кървавата цел и грижливият синтаксис, омразата и внимателната преценка... наблюдавал бе и преди тези качества да се комбинират и резултатът бе ужасяващ.

Загледан през прозореца на кабинета в предусещане на приближаващата буря, той ясно долавяше студенината на истински психопат, която лъхаше от съобщенията. Психопат, който наричаше себе си Х. Арибда.

Разбира се, възможно бе да греши. Нямаше да е за първи път определено настроение, особено вечер или когато бе сам, да създава у него убеждения, които не са подкрепени от факти.

Все пак... какво имаше в това име? От кое точно чекмедже с прашни спомени се опитваше да се измъкне?

Тази вечер си легна рано — много преди Маделайн да се върне от концерта, решен утре да върне писмата на Мелъри и да настоява той да отиде с тях в полицията. Залогът бе прекалено висок, опасността — твърде осезаема. Когато си легна обаче, установи, че не може да остави случилото се през деня просто така. Умът му се бе превърнал в писта за надбягвания — без изход и без финиш. Това състояние му бе познато — такава бе цената, която плащаше за твърде напрегнатото съсредоточаване в някои определени предизвикателства. Веднъж щом съзнанието му попаднеше в този коловоз, той имаше само два варианта. Можеше да позволи на процеса да достигне естествения си край, което отнемаше три-четири часа, или да се насили да стане от леглото и да се облече.

Няколко минути по-късно, вече с дънки и удобен стар памучен пуловер, той застана навън на патиото. Имаше пълнолуние и макар небето да бе облачно, бледата светлина бе достатъчна, за да види плевнята. Реши да се разходи в тази посока, по дълбоко изровения коларски път през пасбището.

След плевнята се намираше езерото. Когато преполови разстоянието, той спря и се заслуша. От селото идваше кола. Прецени, че е на около километър. В този тих кът на Кетскилс, където най-

силният нощен звук бе разнасящият се от време на време вой на койоти, превозните средства се чуваха на голямо разстояние. Скоро предните фарове на колата на Маделайн проблеснаха над увехналия плет, който ограждаше пасището. Тя зави към плевнята, спря на скърцащия чакъл и изключи фаровете.

Слезе и закрачи към него — внимателно, докато очите ѝ се приспособяваха към здрача.

— Какво правиш? — Въпросът ѝ прозвуча меко, приятелски.

— Не можах да заспя. Умът ми препускаше. Реших да се поразходя край езерото.

— Струва ми се, че ще вали. — Прозвучалата в този момент гръмотевица подчерта думите ѝ.

Той кимна.

Тя застана до него на пътеката и дълбоко си пое въздух.

— Ароматът е чудесен. Хайде, да се разходим — подкани го тя и хвана ръката му.

Когато стигнаха до езерото, пътеката се разшири — бяха стигнали окосено пространство. Някъде в гората се обади бухал — предполагаша, че е бухал. Бяха го чули за пръв път през лятото. Всеки път, когато прозвучаваше отново, това предположение се затвърждаваше. Умът на Гърни бе така устроен, че за него бе естествено да осъзнае, че процесът на засилване на дадено убеждение не е твърде логичен. Същевременно си даваше сметка, че колкото и интересна да бе за него тази игра на съзнанието, ще отегчи и раздразни Маделайн, ако ѝ я обясни. Затова не каза нищо, щастлив, че я познава достатъчно добре, за да знае кога да замълчи. Така че просто продължиха да вървят бавно към далечния край на езерото в приятелско, обичливо мълчание. Тя бе права за аромата — във въздуха се носеше приятна сладост.

И преди се бе случвало да споделят подобни моменти — мигове, в които привързаността се изразяваше лесно, а мълчанието ги сближаваше. Те му напомняха за ранните години на брака им, годините преди инцидента. „Инцидентът“ — това бе глупавото и съвсем общо название, което бе лепнал на събитието и така го бе заключил в паметта си, за да попречи на острите като бръснач подробности да пронижат сърцето му. Инцидентът — смъртта — бе скрил слънцето и превърнал брака им в променлива смесица от навик, задължение,

изнервено общуване и редки моменти на надежда — какво бе някога и възможно ли е отново.

— Ти сякаш винаги се бориш с нещо — отбеляза тя, като обви с пръсти ръката му точно над лакътя.

Отново бе права.

— Как беше концертът? — попита той.

— Първата част бе барокова и чудесна. Втората беше в стил двайсети век и не толкова хубава.

Канеше се да изкаже собственото си ниско мнение за съвременната музика, но размисли.

— Какво ти попречи да заспиш? — попита го.

— Не съм съвсем сигурен.

Усети недоверието ѝ. Пусна ръката му. Нещо цопна в езерото на няколко метра от тях.

— Не можах да се отърся от мислите за случващото се с Мелъри — призна той.

Тя не отговори.

— Разни откъслечни идеи и парченца информация непрекъснато се въртяха в главата ми — не водеха никъде — просто ме накараха да се чувствам неудобно... бях твърде уморен да мисля ясно.

Тя отново не каза нищо, само мълчеше замислено.

— Не спрях да мисля за името в бележката.

— Х. Арибда?

— Как...? Чула си ни да го споменаваме ли?

— Имам добър слух.

— Зная, но винаги ме изненадваш.

— Може да не е в действителност Х. Арибда, знаеш ли? — попита го по онзи уж импровизиран начин, за който той знаеше, че е всичко друго, но не и необмислен.

— Какво? — спря се той.

— Може да не е Х. Арибда.

— Какво искаш да кажеш?

— Ами, преживявах мъчително едно от дисхармоничните зверства през втората половина на концерта и размишлявах за това как някои съвременни композитори наистина мразят виолончелото. Как изобщо насилваш такъв прекрасен инструмент да издава толкова болезнени звуци? Ужасяващо стържене и вой.

— И...? — подкани я нежно, като се опитваше да не проличи, че любопитството го изнервя.

— И щях да си тръгна в този момент, но не можех, защото бях закарала Ели дотам.

— Ели?

— Ели, живее в подножието на хълма — закарах я, за да не ходим с две коли. Само че на нея, един господ знае защо, концертът явно ѝ харесваше.

— Да?

— Така че се запитах — какво мога да направя, за да мине по-бързо времето и да не се изкуша да удуша музикантите?

В езерото се чу нов плясък и тя се спря да послуша. Той наполовина усети, наполовина почувства усмивката ѝ. Маделайн обичаше жабите.

— И?

— И си помислих, че трябва да направя коледния списък, хората, на които да изпратя картички — вече е почти ноември — така че си извадих химикалката и на гърба на програмата написах „картички за Х. ден^[2]“ — не цялата дума коледа, нито Христов ден, ами с кръстче, Х-И-К-С-Д-Е-Н — обясни тя, като го произнесе буква по буква.

В тъмнината той по-скоро усети, отколкото видя, въпросителния ѝ поглед, с който сякаш го питаше дали я разбира.

— Продължавай — подкани я той.

— Всеки път като видя това съкращение, то ми напомня за малкия Томи Милакос.

— За кого?

— Томи от училището „Непорочната Богородица“, беше хлътнал по мен в девети клас.

— Мислех, че се казваше „Печалната Богородица“ — прекъсна я Гърни, внезапно подразнен.

Тя замълча за кратко, докато той схване шегата ѝ, после продължи:

— Както и да е. Един ден сестра Имакулата, която беше много едра, започна да ми крещи, защото бях съкратила *Христов ден* като *Х. Ден* в един тест върху католическите свещени празници. Викаше, че който го пише по този начин, нарочно слага кръст и зачерква Христа от *Христов ден*. Беше побесняла. Даже си помислих, че ще ме удари. И

точно тогава Томи — сладкият Томи с големите кафяви очи — скочи от мястото си и извика: „Това не е «хикс»!“. Сестра Имакулата беше шокирана. За пръв път някой се осмеляваше да я прекъсне. Тя се втренчи в него, обаче той отвърна на погледа ѝ, смелият ми малък приятел. „Това не е английска буква“, заяви. „Гръцка е. Същата, като английското «х». С тази буква започва «Христос» на гръцки.“ А, естествено, Томи Милакос беше грък, така че всички бяхме сигурни, че е прав.

Колкото и да бе тъмно, той си помисли, че я е видял да се усмихва нежно при спомена, даже заподозря, че е чул и лека въздишка. Надяваше се да греши за въздишката. И още нещо го притесни — дали наистина бе прехвърлила предпочитанията си от кафяви очи към сини? „Стегни се, Гърни, та тя говори за девети клас!“ — нахока той сам себе си.

А тя продължи:

— Тоест, възможно е „Х. Арибда“ всъщност да е „Хикс. Арибда“? Или „Харибда“... Това не е ли от гръцката митология?

— Да, така е — потвърди той — колкото на нея, толкова и на себе си. „Между Сцила и Харибда...“

— Това значи нещо като „между чука и наковалнята“, нали?

Той кимна:

— Да, нещо такова.

— Кое какво е?

Той като че ли не чу въпроса ѝ, тъй като умът му бе зает бясно да обмисля новите логически връзки, които внушаваше името „Харибда“, и да преценява възможностите.

— Ммм? — осъзна, че му е казала нещо.

— Сцила и Харибда — повтори тя, — чукът и наковалнята. Кое какво е?

— Това не е буквален превод, само приблизително предава значението. Сцила и Харибда били реални навигационни точки в протока Месина, при това доста опасни. Корабите трябвало да преминават много внимателно покрай тях, но често се разбивали. В митологията са представени като vyplъщения на демоните на разрушението.

— Казваш опасни навигационни точки... какво точно имаш предвид?

— Сцила било името на купчина остри издадени скали, в които корабите се блъскали и после потъвали.

Тъй като той не продължи веднага, тя настоя:

— А Харибда?

Той се прокашля. Самата идея за Харибда беше силно обезпокоителна.

— Харибда е бил водовъртеж. Попаднеш ли веднъж в него, нямало измъкване. Завличал каквото и да попадне в него надолу и го разкъсвал на парчета. — Той си припомни с изнервяща яснота една илюстрация, на която бе попаднал в издание на „Одисея“ отпреди много години. На нея един моряк бе хванат в капана на бесния водовъртеж, а лицето му бе изкривено от ужас.

От гората отново долетя същият писък на бухал.

— Хайде — подтикна го Маделайн, — да се връщаме в къщата. Всеки момент ще завали.

Той обаче остана неподвижен, потънал във вихрушката от мисли.

— Хайде! — Тя стана нетърпелива. — Преди да се измокрим до кости!

Той я последва в колата ѝ и бавно се придвижиха покрай пасището до дома си.

Преди да излязат, той се обърна към нея и я запита:

— Не мислиш за всяко „хикс“ като за възможно „х“, нали?

— Разбира се, че не!

— Тогава защо...?

— Защото „Арибда“ ми прозвуча като нещо на гръцки.

— Да. Естествено.

Тя го погледна от мястото си на предната седалка с изражение, което, подпомагано от облачната нощ, бе напълно неразгадаемо.

След малко каза, а в гласа ѝ се долавяше трептенето на усмивка:

— Никога не спираш да мислиш, нали?

А после, както бе обещала, дъждът заваля.

[1] Possum, opossum (зоол.). — Опосум. — Б.пр. ↑

[2] Xmas, Christmas — Коледа, Христов ден. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 9

НЯМА ТАКЪВ ЧОВЕК

След като се бе задържал няколко часа в покрайнините на планината, студеният фронт помете околността със силен вятър и дъжд. На сутринта земята бе покрита с листа, а въздухът — наситен с настойчивата миризма на есен. Водните капчици по тревата на пасището превръщаха лъчите на слънцето в кървавочервени искри.

Докато Гърни вървеше към колата си, това издевателство над сетивата му пробуди спомен от детството му, когато сладкият мирис на тревата бе мирис на спокойствие и сигурност. А после това усещане изчезна, изтрито от плановите му за деня.

Беше тръгнал за Института за духовно обновление. Ако Мелъри продължаваше да упорства в нежеланието си да намесва полицията, Гърни възнамеряваше да оспори това решение лице в лице с него. Не че смяташе да измие собствените си ръце по този начин. Всъщност, колкото повече размишляваше по въпроса, толкова по-силно ставаше любопитството му по отношение на важното място, което състудентът му заемаше в света, и как бе свързано то с онова или онзи, който го заплашваше сега. Колкото и да внимаваше по принцип да не нарушава границите, Гърни си представяше, че в разследването ще се намери място *и за него*, освен за местната полиция.

Беше се обадил на Мелъри да го предупреди, че ще дойде. Утринта беше прекрасна за шофиране през планините. Пътят му до Пиъни го отведе първо до Уолнът Кросинг, което, както и повечето селца в Кетскилс, се бе издигнало през деветнайсети век край място, където се пресичаха важни местни пътища. Кръстопътят все още бе тук, макар и значението му съвсем да не бе толкова голямо в днешни дни. Орехът, който бе дал име на мястото, отдавна бе изчезнал — както бе станало и с благоденствието на региона. Икономическата депресия обаче, макар и много сериозна, беше и живописна — олющена боя на плевните и хамбарите, ръждясали плугове и ремаркета за сено, изоставени хълмисти пасища, обрасли с вехнещи бурени. След Уолнът Кросинг пътят, който водеше до Пиъни, се виеше през речна долина,

сякаш излязла от пощенска картичка. Разпръснати из нея, няколко стари ферми търсеха усилено новаторски начини за оцеляване. Една от тях бе тази на Абелард. Притисната между село Дилуид и близката река, тя бе посветена на органичното отглеждане на „зеленчуци без пестициди“. Зеленчуците се продаваха в смесения магазин на Абелард, където имаше още пресен хляб, сирена от Кетскилс и много добро кафе — кафе, от което Гърни почувства остра нужда точно в този момент. Той отби и спря на едно от мръсните места за паркиране пред разнебитената веранда на магазина. До дясната стена на помещението с висок таван бяха наредени като войници множество димящи чаши за кафе. Гърни се насочи към тях. Напълни си една голяма чаша и се усмихна, вдъхвайки богатия аромат — кафето бе по-добро от това на „Старбъкс“, а цената му — наполовина.

За нещастие мисълта за „Старбъкс“ му напомни за един определен тип клиенти на заведението — млади и преуспели — а това веднага извика в ума му образа на Кайл. Той трепна наум — това бе обичайната му реакция. Подозираше, че я предизвиква неосъщественото му желание да има син, който смята, че може да взема пример от едно умно ченге; син, който да е по-склонен да се обръща за съвет и насока към него от Кайл. Кайл — невъзприемчив и недосегаем в онова абсурдно скъпо порше, за което бе платил с абсурдно високата си заплата от Уолстрийт на смешната възраст от 24 години. Въпреки това трябваше да върне телефонното му обаждане, дори хлапето да искаше да поговорят за последния му ролекс или ски-пътуване до Аспен.

Гърни плати кафето и се върна в колата си. Докато мислеше за предстоящото обаждане, телефонът му иззвъня. Мразеше съвпаденията и затова изпита облекчение, като видя, че не е Кайл, а Марк Мелъри.

— Тъкмо получих днешната поща. Звъннах у вас, но вече беше излязъл. Маделайн ми даде номера на мобилния ти. Надявам се, че нямаш нищо против, че ти се обаждам.

— Какъв е проблемът?

— Чекът ми се върна. Мъжът, който се оказа, че държи пощенската кутия в Уичърли, където изпратих чека на стойност 289.87 долара за Арибда — ми го върна с бележка, че там няма човек с такава

име. Пише, че съм сбъркал адреса. Само че аз го проверих отново. Номерът на пощенската кутия е правилен. Дейви? Там ли си?

— Тук съм. Просто се опитвам да схвана случилото се.

— Нека ти прочета бележката. „Открих запечатано писмо в пощенската си кутия. Адресът е сбъркан. Тук няма никой, който да се казва Х. Арибда.“ Подписано е от Грегъри Дърмот. Заглавната част на бланката — написано е върху фирмена бланка — гласи „Системи за сигурност ГД“, има и адрес, и телефонен номер в Уичърли.

Гърни се канеше да сподели почти стопроцентовата си увереност, че Х. Арибда не е истинско име, а интересна игрословица с названието на митичен водовъртеж — водовъртеж, който разкъсвал жертвите си на парчета. Прецени обаче, че въпросът е достатъчно обезпокоителен и без това допълнение. Новото развитие можеше да почака, докато стигне в института. Каза на Мелъри, че ще е при него до час.

Какво ставаше, по дяволите? Нямаше логика. Каква бе причината да бъде изискана определена сума пари, чекът — изпратен на лице с мрачно митологично име, обаче на погрешен адрес — със съзнанието, че ще бъде върнат на подателя? Защо бе това сложно и на пръв поглед безсмислено встъпление към противните стихотворения?

Броят на озадачаващите аспекти на този случай се увеличаваше, а заедно с него — и интересът на Гърни.

ГЛАВА 10

ИДЕАЛНОТО МЯСТО

Пиъни бе град, на два пъти изтриван от историята, която се стремеше да отрази. Намираше се в съседство с Уудсток и претендираше, че има същото многоцветно, ръчно боядисано, еуфорично и халюциногенно рок-концертно минало. Уудсток подхранваше в отговор собствената си фалшива аура, създадена благодарение на асоциирането на името му с обвития в марихуанен дим концерт, който всъщност се бе състоял на петдесет мили от него, в една ферма в Бетел. Образът на Пиъни бе резултат от използването на евтини трикове. На тази въображаема основа бяха изникнали лесно предвидими търговски структури — книжарници за Ню Ейдж литература, салони, в които се гледаше на карти Таро, търговски центрове, в които се предлагаха друидски атрибути и такива за уика-магии, студия за татуировки, места за представления, вегетариански ресторанти. Идеален център, привличащ грохнали от старост деца на цветята, почитатели на рок групи като „Грейтфул Дед“, пътуващи в древните си автобуси „Фолксваген“ от фестивал на фестивал, и луди еkleктици, облечени във всичко — от кожа до пера.

Разбира се, тези цветни, ярки и чудати елементи предоставяха на туристите множество възможности да похарчат парите си. От това се възползваха магазините и закусвалните, чиито имена и обзавеждане бяха само леко екстравагантни и чиито изделия бяха направени така, че да привличат по-заможните посетители. Последните си представяха, че по този начин изследват една маргинална култура.

Пътищата, които започваха от бизнес района на Пиъни и образуваха рехава мрежа, водеха до недвижими имоти, чиито цени се бяха удвоили и утроили след 11-ти септември, когато множество богати нюйоркчани, подгонени от параноя, бяха заплени от фантазията за убежище на село. Жилищата из хълмовете, заобикалящи селището, нарастваха и като брой, и като големина; джиповете се променяха от „Блейзър“-и и „Бронко“ на „Хамър“-и и „Ленд роувър“-и,

а хората, които идваха за почивните дни, бяха облечени в онова, което Ралф Лорен им казваше, че носят хората в провинцията.

Ловците, пожарникарите и учителите отстъпиха мястото си на адвокати, инвестиционни банкери и жени на определена възраст, чиито бракоразводни споразумения им даваха възможност да финансират културните си дейности, грижите за кожата и разширяващите кръгозора занимания с всевъзможни гурута. Всъщност Гърни подозираше, че именно склонността на местното население да разрешава проблемите си с помощта на някой гуру бе убедила Марк Мелъри да установи бизнеса си тук.

Той слезе от окръжната магистрала точно преди центъра на селото, следвайки инструкциите на „Гугъл“, и пое по шосе Филчърс Бруук, което се виеше като змия по обраслия с дървета хълм. Най-накрая то го отведе до крайпътна стена, изградена от местния пясъчник и висока над 120 метра. Стената се издигаше стъпаловидно, достигайки близо три метра височина, и се точеше успоредно на платното в продължение на поне четвърт километър. На стъпалата, получени по този начин в горната ѝ част, бяха засадени бледосини астри. Приблизително по средата ѝ, на разстояние от около 15 метра един от друг, бяха разположени два официални портала — вход и изход на описващо кръг шосе.

На стената, встрани от първия портал, беше закрепена дискретна бронзова табела: „Институт за духовно обновление на Мелъри“.

Когато пое по алеята, Гърни установи, че красотата на мястото сякаш бе застанала на фокус. Накъдето и да погледнеше, усещането бе за случайно постигнато съвършенство. Отвъд посипаната с чакъл алея есенните цветя растяха свободно и необезпокоявано. Въпреки това той бе уверен, че този небрежен вид е внимателно поддържан — точно какъвто бе и самият Мелъри. Както и в много други убежища на живеещите далеч от общественото полезрение скромни богаташи, внушението бе за изпирана до най-дребната подробност непринуденост. Природата бе такава, каквато трябваше да бъде: никъде не се виждаше неприбрано увехнало цветче.

Алеята отведе Гърни до голямо имение в колониален стил, което бе толкова внимателно обгрижвано, колкото и градините. Пред къщата бе застанал внушителен мъж с надменно лице и червеникава брада, който го оглеждаше с интерес. Гърни свали прозореца и попита къде

може да паркира. Мъжът отговори с прекрасен британски акцент, че трябва да продължи до края на алеята.

За нещастие това отведе Гърни през втория портал отново на Филчърс Брук Роуд. Подкара отново през входа, мина пак по алеята и стигна пред къщата, където високият англичанин го наблюдаваше любопитно.

— Краят на алеята ме отведе на пътя — обясни му. — Да не би да съм пропуснал нещо?

— Какъв проклет глупак съм само! — извика мъжът с преувеличено огорчение, което изобщо не приличаше на естественото му поведение. — Смятам, че зная всичко, но през повечето време греша!

Гърни заподозря, че човекът може би е луд.

В този момент забеляза и втора фигура на сцената.

В сянката на гигантски рододендрон бе застанал и ги наблюдаваше напрегнато един мургав набит мъж, който сякаш чакаше прослушване за „Семейство Сопрано“.

— А — извика отново англичанинът, — ето го вашия отговор! Сара ще ви вземе под крилото си. Тя е вашият човек! — И след като произнесе тези думи с театрален апломб, той се обърна и се оттегли с широки крачки, следван на известно разстояние от карикатурния гангстер.

Гърни подкара колата си към мястото, където една жена бе застанала на алеята. На пълното ѝ лице бе изписана загриженост. Гласът ѝ прозвуча съчувствено:

— Божичко, божичко — карали сте в кръг! Това посрещане съвсем не е приятелско! — Прекалената загриженост в очите ѝ бе тревожна. — Нека се погрижим за колата ви. Така ще можете да влезете направо в къщата!

— Не е необходимо. Бихте ли ми казали просто къде е паркингът?

— Ама разбира се! Само ме последвайте. Искам да се уверя, че този път няма да се изгубите! — Тонът ѝ подсказваше, че задачата е значително по-сложна и неизпълнима, отколкото човек би могъл да си представи.

Жената помахаше с ръка на Гърни да я последва. Жестът беше широк и разточителен, като че направляваше цял керван. В другата ѝ

ръка, която бе притиснала към тялото си, имаше затворен чадър. Преднамерено бавните ѝ крачки разкриваха притеснението ѝ, че Гърни може да я изгуби от поглед. Когато достигна една пролука в храстите, тя отстъпи настрани, след което посочи на Гърни едно тясно разклонение на алеята, което пресичаше храсталака. В момента, в който се изравни с нея, тя метна чадъра през отворения прозорец към него.

— Дръж! — изкрещя.

Той спря, сащисан.

— Нали знаете какво казват за планинското време — обясни му тя.

— Сигурен съм, че ще се оправя. — Той я подмина и продължи по алеята към паркинга — място, което можеше да поеме два пъти повече коли, отколкото бяха паркирани в момента на него. Гърни преброи шестнайсет. Спретнатото правоъгълно пространство бе сгушено между вездесъщите цветя и храсти. Величествен червенолист бук в единия му край отделяше паркинга от триетажна червена плевня, чийто цвят пламтеше като жив под косите слънчеви лъчи.

Избра си място между два гигантски джипа. Докато паркираше, осъзна, че една жена го наблюдава иззад ниска леха с далии. Слезе от колата и ѝ се усмихна учтиво — тя приличаше на изтънчена теменужка с изящни и деликатни черти и изглеждаше някак старомодна. Помисли си, че ако бе актриса, би била много подходяща за ролята на Емили Дикинсън в „Красавицата на Амхърст“.

— Дали не бихте ми казали къде да открия Марк...

Обаче теменугата го прекъсна със собствения си въпрос:

— Кой, мамка му, ти каза, че можеш да паркираш тук?!

ГЛАВА 11

ЕДНА НЕОБИЧАЙНА РЕЛИГИОЗНА СЛУЖБА

От паркинга Гърни тръгна по павирана пътека, която заобикаляше голямото имение, очевидно използвано за офис и лекционен център. По нея стигна до по-малка къща, отново в колониален стил. Разстоянието между двете бе около петстотин метра. Край пътеката имаше малка табела, на която със златни букви бе написано „частен дом“.

Преди да успее да почука, Марк Мелъри отвори вратата. Облеклото му бе подобно на онова, което бе носил при посещението си в Уолнът Кросинг — небрежно-скъпо — и му придаваше вид на богат земевладелец, особено на фона на архитектурата в стил крал Джордж и разточителния пейзаж.

— Приятно ми е да те видя, Дейви!

Гърни влезе в просторно антре с кестенов под, обзаведено с антики, а Мелъри го поведе към удобен кабинет в задната част на къщата. Силен огън пращеше и изпълваше стаята с аромат на череша. Право срещу камината бе разположен диван, а от двете му страни — по едно голямо кресло със странични облегалки за главата, като по този начин местата за сядане оформяха полукръг пред огъня. Когато се настаниха в креслата, Мелъри попита дали се е затруднил при обиколката си из имението. Гърни му предаде трите странни разговора, които бе провел, а Мелъри обясни, че тези три лица са гости на института и поведението им се дължи на терапията за преоткриване на собствената им личност.

— По време на престоя си при нас — каза той, — всеки гост изиграва десет различни роли. Първият ден, например, е „Онзи, който прави грешки“ — предполагам, че именно нея е играел Уърт Партридж, англичанинът, когато си го срещнал. На следващия ден става „Онзи, който помага“ — затова Сара е предложила да ти паркира колата. Друга роля е „Онзи, който се противопоставя“. Дамата, с която си се сблъскал накрая, явно е изпитвала твърде голямо удоволствие от представлението.

— А какъв е смисълът?

Мелъри се усмихна.

— През целия си живот хората играят определени роли. Съдържанието им — сценарият, ако предпочиташ — е предсказуем и подчинен на строга логическа последователност, макар рядко да се възприема съзнателно или като въпрос на избор. — Явно набираше скорост, независимо че навярно бе използвал тези встъпителни изречения стотици пъти. — Това, което правим тук, е много просто, макар голяма част от гостите ни да го считат за твърде задълбочено и сложно. Ние ги караме да осъзнаят какви са ролите, които несъзнателно играят, каква е ползата и каква — цената им, а също и как се отразяват на околните. Когато гостите ни успеят да съзрат ясно модела си на поведение, ние им помагаме да осъзнаят, че всеки модел е въпрос на избор. Могат да го запазят или отхвърлят. А после — и това е най-важната част — ние им предоставяме програма, начин на действие, с която да заместят разрушителните модели с по-здравословни.

Безпокойството му, забеляза Гърни, намаляваше, докато говореше. Темата бе извикала библейски блясък в очите му.

— Между другото, възможно е всичко това да ти звучи познато. *Модел, избор, промяна* — това са трите най-използвани думи в мръсния и ухабен от употреба речник на себепознанието. Само че нашите гости твърдят, че онова, което правим тук, е различно. Онзи ден един от тях ми заяви: „Господ държи това място на дланта си“.

Гърни се опита да прикрие скептицизма в гласа си:

— Явно терапевтичният ефект е много силен.

— Някои хора смятат така.

— Чувал съм, че някои ефективни терапии залагат на конфликтността и сблъсъците.

— Не и тук — увери го Мелъри. — Нашият подход е мек и приветстващ. Любимото ни местоимение е „ние“, не „ти“ или „вие“. Говорим за *нашите* провали, страхове и ограничения. Никога не сочим с пръст хората и не обвиняваме тях за нещо. Вярваме, че обвиненията по-скоро биха издигнали по-високо стените на отрицание, отколкото да ги разрушат. След като прегледаш някоя от книгите ми, ще разбереш по-добре тази философия.

— Просто си мисля, че понякога на земята се случват неща, към които няма как да се приложи философия.

— Думите съвпадат с делата ни.

— И няма никакви сблъсъци?

— Защо продължаваш да настояваш?

— Просто се зачудих дали не си сритал някого в топките достатъчно силно, за да му се прииска да отвърне.

— Подходът ни не разгневява хората. Освен това, което и да е това приятелче с писмата, със сигурност е от онази част от живота ми, която няма нищо общо с института.

— Може би да, а може би не.

Мелъри се намръщи объркано.

— Той се е спрял на пианските ми години, захванал се е с нещо, което съм направил, докато съм бил пиан, така че трябва да е било преди да основа института.

— От друга страна, може да е някой, с когото имаш взаимоотношения в настоящето и който е прочел за пиенето в книгите ти, а сега иска да те изплаши.

Докато погледът на Мелъри изследваше новите възможности, в помещението влезе една млада жена. Имаше интелигентни зелени очи и червена коса, хваната на конска опашка.

— Съжалявам, че ви прекъсвам. Мисля, че трябва да прегледате телефонните си съобщения. — Тя подаде на Мелъри малка купчинка розови бележки.

Изненаданото му изражение подсказа на Гърни, че не му се случва често да го прекъсват по този начин.

— Или поне — добави тя, като повдигна вежда многозначително — бележката най-отгоре със сигурност ще представлява интерес за вас.

Мелъри я прочете два пъти, после се наведе и я подаде през масата и на Гърни, който също я изчете два пъти.

На реда за адресата пишеше „Господин Мелъри“.

На реда за подателя — „Х. Арибда“.

*„От всички несъмнени истини,
които ти не помниш,*

*ето двете най-жестоки:
всяко действие цена си има,
а цената — срок за плащане.
Ще ти звънна тази вечер да ти обещаая,
че ще се видим през ноември,
или най-късно през декември.“*

Гърни запита младата жена дали собственоръчно е записала съобщението. Тя погледна към Мелъри.

Той се извини:

— Съжалявам, трябваше да ви запозная. Сю, това е един мой стар и много добър приятел, Дейв Гърни. Дейв, запознай се с прекрасната ми асистентка, Сюзън Макнийл.

— Приятно ми е да се запознаем, Сюзън.

Тя се усмихна учтиво и отговори:

— Да, аз записах съобщението.

— Мъж или жена?

Тя се поколеба:

— Странно е, че питате. Първото ми впечатление бе за мъж. Мъж с тънък глас. А после вече не бях толкова сигурна. Гласът се промени.

— По какъв начин?

— Първоначално имах чувството, че е мъж, който се опитва да звучи като жена. После пък ми се стори, че може да е жена, която се прави на мъж. Имаше нещо неестествено, нещо насилено.

— Интересно — отсъди Гърни. — И още нещо — записахте ли всичко, което каза?

Тя отново се поколеба.

— Не съм сигурна, че разбирам какво точно имате предвид.

— Струва ми се — обясни той, стиснал между пръстите си розовото листче, — че това съобщение ви е било продиктувано много внимателно, включително с местата, където свършва всеки стих.

— Точно така.

— Тоест, той трябва да ви е казал, че подредбата на стиховете е важна и че трябва да ги запишете точно както ви ги диктува.

— А, разбирам. Да, той ми каза къде започва и свършва всеки стих.

— Беше ли казано нещо друго, каквото и да е, което не е написано тук?

— Ами... всъщност да, той каза още нещо. Преди да затвори, попита дали съм пряко подчинена на господин Мелъри в института. Потвърдих и тогава той заяви: „Няма да е зле да си потърсите нова работа. Чувам, че духовното обновление е отмираща индустрия“. После се разсмя. Явно смяташе това за много смешно. Накрая ми нареди веднага да предам съобщението на господин Мелъри. Затова и го донесох от офиса. — Погледът, с който стрелна Мелъри, бе разтревожен. — Надявам се да не съм сбъркала.

— Не си, точно така трябваше да направиш — успокои я Мелъри, имитирайки човек, който контролира ситуацията.

— Сюън, забелязах, че говориш за човека, оставил съобщението, като за „него“ — намеси се Гърни. — Означава ли това, че си напълно сигурна, че е бил мъж?

— Така мисля.

— Той намекна ли по някакъв начин по кое време смята да се обади довечера? Даде ли някакви указания?

— Не.

— Има ли нещо друго, което да си спомняш — каквото и да е, независимо колко незначително ти се струва?

Между веждите ѝ се появи лека бръчка.

— Побиха ме тръпки от него... останах с впечатлението, че не е особено приятен човек.

— Разгневен ли звучеше? Груб? Заплашваше ли?

— Не, съвсем не. Беше учтив, но...

Гърни я зачака да намери подходящите думи.

— Може би защото беше прекалено учтив. Или пък заради странния глас. Не съм съвсем сигурна кое точно предизвика онова притеснително усещане. Изплаши ме.

След като Сюън напусна, Мелъри замислено се загледа в пода между краката си.

— Време е да отидеш в полицията. — Гърни реши, че това е най-подходящият момент да каже онова, което мислеше.

— Полицията в Пиъни? Божичко, самото име звучи като на кабаретно гейшоу!

Гърни не обърна внимание на несръчния му опит да се пошегува.

— Тук не става въпрос само за няколко откачени писма и едно телефонно обаждане. Имаме си работа с някой, който те мрази, който иска да се *разплати* с теб. Попаднал си на мерника му, а той може би се кани да дръпне спусъка.

— Наистина ли? Х. Арибда?

— По-вероятно онзи, измислил въпросния псевдоним.

И Гърни разказа на Мелъри онова, което си бе припомнил с помощта на Маделайн за Харибда в гръцката митология. Заедно с факта, че не бе успял да открие официални данни за никакъв Х. Арибда в Кънектикът или в съседните му щати, а бе използвал всички възможни търсачки и бе ровил из какви ли не сайтове.

— Водовъртеж? — запита Мелъри обезпокоено.

Гърни кимна.

— Господи! — възкликна Мелъри.

— Какво има?

— Най-ужасяващият ми страх е от удавяне.

ГЛАВА 12

ЗА ЗНАЧЕНИЕТО НА ЧЕСТНОСТТА

Мелъри беше застанал край камината с ръжен в ръка и пренареждаше горящите цепеници.

— Защо се върна чекът? — започна да се чуди той отново. — Този тип изглежда толкова педантичен... Господи, само погледни почерка му — като на счетоводител е! Такъв човек не би объркал адреса. Направил го е с определена цел. Само че каква?! — Той се извърна от огъня: — Дейви, какво става, по дяволите?!

— Може ли да погледна бележката, с която се е върнал чекът? Онази, която ми прочете по телефона?

Мелъри отиде до едно малко бюро в стил „Шератон“, като все още разнасяше ръжена със себе си. Забеляза го чак когато стигна другия край на стаята.

— Божичко! — измърмори отново и се огледа, обзет от чувство на безсилие. Откри място на стената, където можеше да го облегне, след което извади от чекмеджето на бюрото един плик и го донесе на Гърни.

Пликовете отново се оказаха два — един по-голям, външен, с адреса на Мелъри отгоре му, а в него — по-малкият, който бе изпратил на Х. Арибда на пощенска кутия №49449 в Уичърли. Вътре в този плик пък се намираше личният му чек на стойност 289.87 долара. В по-големия плик имаше лист фирмена канцеларска хартия. Заглавната част на бланката съдържаше логото — „СИСТЕМИ ЗА СИГУРНОСТ ГД“, както и телефон за връзка, а под нея бе напечатано краткото съобщение, което Мелъри му бе прочел по-рано през деня. Писмото бе подписано от Грегъри Дърмот, без да е спомената длъжността му.

— Не си ли разговарял с господин Дърмот?

— Защо да го правя? Ако адресът е сбъркан, сбъркан е и толкова. Какво общо би могло да има това с човека?

— Един господ знае — промълви Гърни. — Но има смисъл да се направи. Имаш ли телефон под ръка?

Мелъри откачи от колана си последен модел „Блекбъри“ и му го подаде. Гърни набра номера от бланката. След две позвънявания се свърза с телефонен секретар: *Грег Дърмот от „Системи за сигурност ГД“.* *Оставете името, номера си, най-подходящото време да се свържем с вас и кратко съобщение. Можете да започнете сега.* Гърни изключи телефона и го бутна обратно към Мелъри.

— Трудно ще е да обясня причината за обаждането си само с кратко съобщение, записано от машина — обясни. — Не съм ти подчинен, нито адвокат, нито лицензиран частен детектив, и със сигурност не съм от полицията. И като заговорихме за това, именно от полицията имаш нужда — точно тук и точно сега.

— Само че — представи си, че именно това е целта му! Да ме притесни дотолкова, че да се обадя на полицията, да се вдигне шумотевица и да смути спокойствието на гостите ни. Възможно е именно това да иска този откаченяк — да повикам ченгетата и да настане пълен хаос! Да пусне слон в стъкларския магазин и да гледа отстрани как всичко става на сол!

— Ако само това иска — отбеляза Гърни, — ти трябва да си много благодарен.

Мелъри реагира, сякаш го беше зашлевил:

— Наистина ли мислиш, че той планира да извърши нещо... нещо сериозно?

— Твърде е възможно.

Мелъри бавно кимна, като че решителността на жеста можеше да възпре страха му.

— Ще говоря с полицията — реши накрая, — но не и преди тазвечерното обаждане на Харибда или както там се нарича.

Забелязал скептицизма на Гърни, той продължи:

— Възможно е обаждането да разкрие някои неща или дори всичко; да ни даде представа с кого си имаме работа и какво иска. Може да не се наложи да замесваме полицията, а пък дори и да се наложи, ще имаме повече информация, която да им предоставим. От която и страна да го погледнеш, има смисъл да изчакаме.

Гърни знаеше, че е много важно полицаите да са на място и да проследят от първа ръка обаждането, но също така бе наясно, че в момента никакъв логичен довод не би убедил Мелъри в това. Така че реши да предприеме тактическо отстъпление — засега.

— В случай че Харибда наистина се обади довечера, би било полезно да се запише разговорът. Имаш ли нещо подходящо — и касетофон би свършил работа — което да прикачим към втори телефонен апарат?

— Имаме нещо по-добро — заяви Мелъри, — всичките ни телефони могат да записват. Става с натискането на едно-единствено копче.

Гърни го погледна любопитно.

— Чудиш се защо ни е подобна система ли? Преди няколко години имяхме един доста неприятен гост. Той отправяше разни обвинения и в един момент се оказахме жертва на телефонен тормоз, като обажданията ставаха все по-разстройващи и откачени. Накратко, посъветваха ни да ги запишем. — Нещо в изражението на Гърни го накара да прекъсне историята. — О, не, не! Разбирам какво си мислиш, но не. Вярвай ми, онази бъркотия няма нищо общо със сегашната ситуация. Случаят бе разрешен много, много отдавна.

— Сигурен ли си?

— Ами въпросният човек е мъртъв. Самоуби се.

— А помниш ли онези списъци, върху които те помолих да помислиш? Списъци на взаимоотношения, включващи сериозни конфликти или обвинения?

— Няма нито едно име, което да мога да запиша в тях с чиста съвест.

— Току-що спомена конфликт, завършил със самоубийството на човек. Не смяташ ли, че това напълно отговаря на критериите?

— Тя беше много объркана, силно разстроена личност. Между пререканието ѝ с нас, което впрочем бе плод на въображението ѝ, и самоубийството ѝ нямаше никаква връзка.

— Откъде знаеш?

— Виж какво, историята е сложна и много заплетена. Далеч не всичките ни посетители са пример за умствена стабилност и здраве. Нямам намерение да пиша името на всеки човек, който е казал нещо отрицателно в мое присъствие. Това е пълна лудост!

Гърни се облегна назад на стола и внимателно потърка очите си, които бяха започнали да дращят от сухия заради огъня въздух.

Когато Мелъри проговори отново, гласът му като че идваше от някакво друго място в него, едно много по-уязвимо и открито място:

— Ти използва една конкретна дума, докато описваше тези списъци. Каза, че трябва да напиша имената на хората, с които имам „неразрешени“ проблеми. Е, аз все си повтарях, че всички конфликти от миналото ми са разрешени. Но може би не са. Може би чрез „разрешени“ просто имам предвид, че вече не мисля за тях. — Той поклати глава. — Господи, Дейви, какъв е смисълът от тези списъци в крайна сметка?! Не се обиждай, но ако някое ченге с мускул вместо мозък започна да хлопа по вратите на хората и да буди старата неприязън — какво би се случило тогава? Божичко! Някога чувствал ли си се сякаш земята се изплъзва изпод краката ти?

— Става дума за това просто да се запишат имената на хартия. Това е начин да поставим твърда почва под кратката ти. Не е нужно да показваш тези имена на никого, ако не искаш. Вярвай ми — това е много полезно преживяване!

Мелъри кимна вцепенено. Личеше, че съгласието му не е охотно.

— Спомена, че не всичките ти пациенти са пример за психично здраве?

— Съвсем не съм искал да прозвучи така, сякаш това е клиника за психичноболни!

— Разбирам напълно.

— Нито даже да намекна, че нашите гости имат твърде голям брой емоционални проблеми.

— В такъв случай кои по-точно са хората, които идват тук?

— Хора с пари, които търсят душевен мир.

— И — получават ли го?

— Вярвам, че е така.

— Освен с „богати“ и „тревожни“, с какви други термини би описал клиентите си?

Мелъри сви рамене.

— Несигурни, независимо от агресивната личност, която върви ръка за ръка с успеха. Освен това не се харесват — това е основният проблем, с който се занимаваме тук.

— Кой от настоящите ти гости смяташ, че е способен да те нарани физически?

— Моля?!

— Какво знаеш със сигурност като факти за хората, които са тук в момента? Или за хората, които имат резервации за другия месец?

— Ако говориш за проверка на средата и произхода им, не правим такива неща. Знаем само онова, което ни казват, или което ни съобщават онези, които ги препоръчват. Често данните са непълни и повърхностни, но не си пъхаме носовете, където не ни е работа. Работим с онова, което те искат да ни предоставят.

— Какви хора има тук в момента?

— Ами, един инвеститор в недвижими имоти от Лонг Айленд, една домакиня от Санта Барбара, един младеж, може би син на главата на престъпна фамилия, един много чаровен холивудски киропрактор, известна рок звезда — тук е инкогнито, оттеглил се инвестиционен банкер на около трийсет, и десетина други.

— И тези хора са тук за *духовно обновление*?

— По един или друг начин всички те са открили ограниченията на успеха. Все още страдат от страхове, мании, вина, срам. Разбрали са, че всичките поршета и целият антидепресант на света не могат да им осигурят покоя, който търсят.

Гърни усети леко пробождање при напомнянето за поршето на Кайл.

— Тоест, твоята мисия е да дариш спокойствие на богатите и известните?

— Лесно е да го кажеш така, че да прозвучи нелепо. Но не съм преследвал аромата на парите им. Отворени врати и отворени сърца ме доведоха на това място. Моите клиенти откриха мен, а не обратното. Не съм дошъл тук с намерението да стана гуруто на Пиъни Маунтин.

— Въпреки това доста неща са заложени на карта в твоя случай.

Мелъри кимна.

— Явно това включва и живота ми. — Той се загледа в гаснещия огън. — Ще ме посъветваш ли какво да правя тази вечер, като се обади?

— Накарай го да говори, колкото се може по-дълго.

— За да може да се проследи ли?

— Технологията вече не е такава. Гледал си твърде стари филми. Накарай го да говори по-дълго, защото колкото повече неща казва, толкова повече ще разкрие за себе си. А това увеличава шанса да разпознаеш гласа му.

— А ако това се случи, да му казвам ли, че знам кой е?

— Не. Да знаеш нещо, което той не знае, ще е предимство за теб. Просто остани спокоен и проточвай разговора.

— Довечера вкъщи ли ще си бъдеш?

— Такъв е планът — в името на семейството ми, ако не друго. Защо?

— Защото тъкмо си припомних, че телефоните ни имат още една страхотна функция, която никога не използваме. Търговското ѝ име е „Рикошетна конференция“. Позволява ти да се обадиш на друг човек и да установиш конферентна връзка, след като някой вече е на линия.

— Е, и?

— При обикновената телефонна конферентна връзка участниците трябва да бъдат набрани от един и същи човек. Само че системата „Рикошет“ е преодоляла това. Ако някой ти се обади, можеш да добавиш други участници, като ги набереш — без същевременно да изключваш този, който ти е звъннал първи. Всъщност той може въобще да не разбира, че включваш други хора. Както ми го обясниха, обаждането към новия участник минава по отделна линия и след като връзката се осъществи, двата сигнала се сливат. Вероятно обяснявам твърде нескопосано техническите подробности, но идеята е, че когато довечера Харибда се обади, мога да те набера и ти също да слушаш разговора.

— Добре. Определено ще си бъда вкъщи.

— Страхотно! Оценявам го. — Усмихна се като човек, изпитал временно облекчение от хронична болест.

Отвън се чу камбана, която удари няколко пъти. Звукът беше силен, като на стара корабна камбана. Мелъри погледна малкия златен часовник на китката си.

— Трябва да се подготвя за следобедната си лекция — обяви той с лека въздишка.

— Каква е темата?

Мелъри се надигна от стола си, оправи с ръка няколко гънки върху кашмирения си пуловер и — с известно усилие — изобрази на лицето си широка усмивка.

— „За значението на честността“.

Силният вятър не бе стихнал и времето все още беше студено. Над тревата се носеха кафяви листа. Мелъри се бе отправил към главната сграда, след като бе благодарил отново на Гърни и му бе

напомнил да не говори по телефона довечера, за да може да се свърже с него. Беше се извинил за натоварената си програма и в последния момент му бе отправил покана — да се разходи из имота, да усети мястото, след като така и така е тук.

Гърни застана на елегантната веранда на Мелъри и закопча якето си. Реши да приеме предложението и се насочи към паркинга по заобиколен маршрут, като следваше широката извивка на градините, които опасваха къщата. Една обрасла с мъх пътека го отведе от задната част на сградата до изумруденозелена поляна, отвъд която гъста кленова гора се спускаше към долината. Нисък каменен зид отделяше тревата и дърветата. Приблизително на средата на стената съзря една жена и двама мъже, които бяха погълнати от градинарска дейност — сядяха и торяха нещо.

Докато Гърни крачеше към тях през широката ливада, разбра, че мъжете (те копаеха) са млади латиноамериканци; а жената, обута със зелени ботуши до коленете и кафяво работно яке, е по-възрастна. Тя даваше нарежданията. Няколко чувала с луковици, всеки обозначен с различен цвят, лежах отворени на ниска градинарска количка. Жената мятане нетърпеливи погледи към работниците си.

— Карлос! — извика тя — Roja, blanca, amarilla... roja, blanca, amarilla! — И после повтори, без да се обръща конкретно към някого: — Червени, бели, жълти... червени, бели, жълти. Не е толкова трудно да се запомни в какъв ред се сядат, нали?!

Тя въздъхна с философско примирение по повод неспособността на служителите по принцип, след което грейна в радостна усмивка, когато видя Гърни да се приближава.

— Вярвам, че цъфналото цвете е най-лечебната гледка на света — обяви с онзи акцент от Лонг Айленд, който е характерен за висшата класа и при който думите се произнасят със стиснати устни. — Не сте ли съгласен?

Преди да успее да ѝ отговори, тя протегна ръка и се представи:

— Аз съм Кеди.

— Дейв Гърни.

— Добре дошли в рая на земята! Не мисля, че съм ви виждала преди.

— Дойдох само за ден.

— Така ли? — Нещо в тона ѝ буквално настояваше за обяснение.

— Приятел съм на Марк Мелъри.
Тя леко се намръщи:
— Дейв Гърни, нали така казахте?
— Точно така.
— Сигурна съм, че и да е споменавал името ви, то не ми говори нищо. Отдавна ли познавате Марк?
— От колежа. Мога ли да попитам вие какво правите тук?
— Какво правя тук? — Веждите ѝ се извиха от удивление. — Живея тук. Това е домът ми. Аз съм Кеди Мелъри. Марк ми е съпруг.

ГЛАВА 13

НИЩО, ЗА КОЕТО ДА СЕ ЧУВСТВАШ ВИНОВЕН

Въпреки че вече бе обяд, сгъстяващите се облаци покриваха долината и създаваха впечатлението, че е зима. Гърни пусна отоплението в колата, за да прогони студа от вкочанените си ръце. Усещаше всяка от ставите на пръстите си. Те бяха станали почувствителни и това му напомни за артритата на баща му. Той ги изпъна, а после сви върху волана.

Същият жест.

Спомни си как веднъж попита този необщителен и недосегаем мъж дали подутите му кокалчета го болят. „Това е от възрастта — нищо не може да се направи по въпроса“, бе отвърнал баща му с тон, който не предразполагаше към по-нататъшни дискусии.

Умът му се върна към Кеди. Защо Мелъри не му бе казал за новата си съпруга? Нима не искаше той да разговаря с нея? И щом бе пропуснал да спомене, че има съпруга, какво ли още бе скрил?

А после, неизвестно по какви неведоми пътища на логиката, започна да разсъждава — защо кръвта бе червена като нарисувана роза? Опита се да си спомни пълния текст на третото стихотворение:

*„Правя онова, което съм направил,
не за пари или за забавление,
а защото дълговете трябва да се плащат,
и щетите — да бъдат възстановени с кръв,
която е така червена,
както нарисувана на картина роза.
Че ще пожъне, каквото е посял,
туй го знае всеки злосторник.“*

Розата бе символ на яркочервения цвят. Какво добавяше, като я наричаше *нарисувана*?

Дали по този начин ставаше по-червена? Или заприличваше повече на кръв?

Желанието на Гърни да се прибере се засилваше от глада му. Вече бе късен следобед, а освен кафето в магазина на Абелард сутринта, не бе ял илипил нищо цял ден.

На Маделайн започваше да ѝ се гади, ако времето между храненията бе твърде дълго; той пък ставаше склонен да обвинява и осъжда — а това състояние съвсем не бе лесно за разпознаване. Гърни бе открил няколко белега, които като барометър му помагаша да преценява настроението си. Един от тях се намираше от западната страна на шосето, точно след края на Уолнът Кросинг. „Камилската гърбица“ бе художествена галерия, в която се излагаха работите на местни художници, скулптори и други артистични души. Барометричната ѝ функция бе много проста: един поглед към витрината ѝ предизвикваше у него — ако бе в добро настроение — одобрение към ексцентричността на рисуващите му съсед; когато обаче бе в лошо, с този единствен бърз поглед той вникваше чак до дълбините на безсмислените им напъни. Днешният ден бе от втория тип — което бе навременно предупреждение (тъй като вече се бе насочил към камината и съпругата си) — да не прекалява с изразяването на собствено мнение.

Сутрешните върхушки от листа и боклуци отдавна се бяха разнесли от окръжната магистрала и по-ниските части на долината. Но по прашното шосе, което се изкачваше по падината между хълмовете и свършваше при плевнята и пасището на Гърни, все още личаха като кръпки остатъци от тях. Тъмносивите облаци придаваха на пасището мрачен и зимен вид. Той изпита леко раздразнение, когато видя, че тракторът е докаран от плевнята до бараката за инструменти, в която се намираха приставките му за косене, за копаене на дупки и за разчистване на сняг. Вратата на бараката бе отворена — дразнещ намек, че има работа за вършене.

Той влезе в къщата през кухненската врата. Маделайн бе седнала край камината в далечния край на стаята. Чинията на масичката за кафе — в която имаше огризка от ябълка, чепки и семки от грозде, остатъци от сирене чедър и трохи хляб — подсказваше, че току-що е погълнала чудесен обяд. Това пък му напомни за собствения му глад и напрежението в него затрептя като изпъната пружина. Тя вдигна

поглед от книгата си и леко му се усмихна. Той отиде до мивката и пусна водата да се източи, докато не стане както я предпочита — ледена. Осъзнаваше, че се държи агресивно — това бе формата на отбрана, която възприе. Добре знаеше, че Маделайн изобщо не одобрява пиенето на твърде студена вода. Но действието бе веднага последвано от чувство на срам, че е дотолкова дребнав, злонамерен и инфантилен, че да потъне в подобна измислена схватка. Изпита необходимост да смени темата, а после се сети, че няма тема за променяне. Въпреки това проговори:

— Видях, че си откарала трактора до бараката.

— Искях да му прикача приставката за разчистване на сняг.

— Имаше ли някакъв проблем?

— Помислих си, че ще е добре да ни е приготвена, преди да има истинска снежна буря.

— Искях да кажа — имаше ли някакви проблеми с прикачването й?

— Твърде е тежка. Помислих си да те почакам, за да ми помогнеш.

Той кимна — не бе нито съгласие, нито отказ — и си помисли: „Ето, пак го правиш — принуждаваш ме да свърша нещо, като го започваш сама. Знаеш, че ще трябва да довърша след теб“.

Тъй като разпознаваше подводните камъни на настроението си, прецени, че ще е най-разумно да замълчи.

Напълни чашата си с ледена вода, която течеше от чешмата, и я изпи, без да бърза.

Маделайн погледна надолу към книгата си и каза:

— Обади се оная жена от Итака.

— Жена от Итака ли?

Тя игнорира въпроса.

— Да не би да говориш за Соня Рейнолдс? — запита той.

— Точно така. — Гласът ѝ звучеше толкова незаинтересовано, колкото и неговият.

— Какво искаше?

— Ааа, ето това е добър въпрос!

— Какво имаш предвид под „добър въпрос“?

— Имам предвид, че тя не обясни какво иска. Каза, че можеш да ѝ се обадиш по всяко време преди полунощ.

Той ясно усети остротата, с която бяха произнесени последните думи.

— Остави ли номер?

— Очевидно смята, че го имаш.

Той отново напълни чашата си с ледена вода и я изпи, като правеше почивки между глътките, за да има време да помисли. Ситуацията със Соня бе проблематична в емоционален смисъл, само че не виждаше как може да се справи с това. Нямаше никакво желание да изостави проекта „Снимки на престъпници“, а той бе връзката му с галерията ѝ. Не беше готов да го зареже. В момента, в който се дистанцира от неловката размяна на реплики с Маделайн, откри колко озадачаващи са собствената му несръчност и липса на самочувствие. Любопитно бе как човек, толкова рационален, колкото бе той, можеше да е същевременно толкова безнадеждно объркан и емоционално крехък. От стотиците си разпити на заподозрени знаеше, че на дъното на подобни неясни състояния винаги се спотайва чувство за вина.

Но истината бе, че той нямаше за какво да се чувства виновен.

Нищо, за което да се чувства виновен. А, ето го и проблема: безусловната крайност на това твърдение. Може би наистина не бе правил нищо, за което да се чувства виновен — нищо важно, за което да може да се сети... напоследък. Ако контекстът на твърдението се разпростреши и в миналото — петнайсет години назад — протестът му, че няма вина, щеше да прозвучи безкрайно фалшиво. Той постави чашата от водата в мивката, подсуши ръцете си, отиде до френските прозорци и се загледа в сивия свят отвън. Свят между есента и зимата: фин снежец прехвърчаше през патиото подобно на пясък.

Ако включеше времето отпреди петнайсет години, трудно би могъл да твърди, че няма вина, защото този разширен свят би обхванал и инцидента. С решителността, с която би притиснал възпалена рана, за да прецени доколко се е разпростряла инфекцията, той се насили да замести „инцидента“ с конкретните и точни думи, които бяха толкова трудни за произнасяне:

Смъртта на нашия четиригодишен син.

Той изговори думите толкова тихо, че те приличаха повече на въздишка. Гласът му прозвуча дори в собствените му уши кухо и ръждясало, като гласа на някой друг.

Не можеше да понесе мислите и чувствата, които дойдоха с думите, затова се опита да ги изтласка от ума си посредством най-близката възможност да отклони вниманието си. Той прочисти гърло и се обърна към Маделайн с малко прекален ентусиазъм:

— Какво ще кажеш да се погрижим за трактора, преди да се е стъмнило напълно?

Маделайн вдигна поглед от книгата си. Ако намираше изкуствената му жизнерадостност за обезпокоителна или разкриваща твърде много, то тя не го показва.

Прикачването на устройството за разчистване на сняг отне цял час местене, дърпане, бутане, блъскане, смазване с масло и натъкмяване. След това Гърни продължи да работи още час, нацепи дърва за печката, докато Маделайн приготвяше вечерята — супа от тиква, както и свинско, задушено в ябълков сок. После напалиха камината, седнаха един до друг на дивана в удобната трапезария до кухнята и потънаха в онова сънливо спокойствие, което обикновено идва след тежка работа и добра храна. Той много искаше да повярва, че тези кратки оазиси на покоя предсказват завръщането на връзката, която имаха преди, че емоционалното отдръпване и сблъсъците от последните години са нещо временно. Обаче бе трудно. Дори и в момента тази крехка надежда бе прокуждана — малко по малко, миг подир миг — от мислите, върху които полицейският му ум се съсредоточаваше по-лесно. Като например за очакваното обаждане от Харибда и технологията за телеконференции, която щеше да му позволи да го подслуша.

— Идеална нощ за камина — отбеляза Маделайн и нежно се облегна на него.

Той се усмихна и се опита отново да се съсредоточи в оранжевите пламъци и простичката мека топлина на ръката ѝ. Косата ѝ миришеше прекрасно. През ума му мина представата как се изгубва завинаги в този момент.

— Така е — съгласи се, — наистина е идеална.

Затвори очите си, като се надяваше красотата на мига да успее да противостои на онази нагласа на ума, която винаги го подтикваше да разкрива мистерии. По ирония на съдбата за Гърни бе истинска борба да постигне, дори и за кратко, усещането за пълно задоволство. Той завиждаше на Маделайн за обичта ѝ към краткотрайното „тук и сега“,

както и за удоволствието, което тя изпитваше от потапянето си в него. Той самият възприемаше живота за мига като движение срещу течението. Аналитичният му ум предпочиташе царството на възможностите и предположенията.

Замисли се дали е нещо генетично, или пък е възприета с времето форма на бягство. Вероятно и двете бяха верни и се подхранваха едно друго. Може би...

Господи!

Улови се, че прави абсурден анализ на склонността си да анализира. Печално се опита да се върне духом в стаята. „Господ да ми е на помощ, трябва да съм тук“, каза си, макар и да не вярваше особено в молитвите. Надяваше се само да не го е казал гласно.

А после телефонът звънна и се превърна в спасителна възможност да си почине от битката.

Скочи от дивана и се запъти към кабинета си да вдигне.

— Дейви, Марк е.

— Да?

— Току-що говорих с Кеди и тя ми каза, че по-рано днес сте се срещнали.

— Така е, да.

— А, ами... чувствам се доста засрамен от това, че не ви запознах преди това. — Той замълча, сякаш очакваше отговор, но Гърни не каза нищо.

— Дейв?

— Тук съм.

— Ами... както и да е. Исках просто да се извиня за това, че не ви запознах. Много нетактично от моя страна.

— Няма проблем.

— Сигурен ли си?

— Сигурен съм.

— Не звучиш особено доволен.

— Не съм недоволен — само малко изненадан, че не спомена за нея.

— А, да... предполагам, че с толкова други неща на главата... не знам, просто не се сетих изобщо. Там ли си още?

— Тук съм.

— Прав си, вероятно изглежда много странно това, че не съм я споменал. Просто изобщо не ми мина през ума. — Той замълча, после добави, като се смееше неловко: — Предполагам, че някой психолог би сметнал това за много интересно... да забравя да споделя, че съм женен, исках да кажа.

— Марк, ще те попитам нещо. Истината ли ми казваш?

— Какво? Защо ме питаш за такова нещо?

— Губиш ми времето.

Тишината, която последва, се проточи.

— Виж какво — каза накрая с въздишка Мелъри, — това е дълга история. Не исках да намесвам Кеди в нея, в тази... тази каша.

— За каква точно каша говорим?

— Заплахите, намеците.

— Тя не знае ли за писмата?

— Няма смисъл. Само биха я изплашили.

— Би трябвало да е наясно за миналото ти. Все пак е описано в книгите ти.

— Знае — до някаква степен. Само че тези заплахи са нещо различно. Просто искам да й спестя тревогите.

На Гърни това му прозвуча почти приемливо. Почти.

— Има ли някаква конкретна част от миналото ти, за която особено внимаваш да не бъде разкрита от Кеди или от полицията... или може би *от мен*!

Този път нерешителното мълчание, преди Мелъри да промълви „Не“, така очевидно противоречеше на отрицанието, че Гърни се изсмя.

— Какво е толкова смешно?

— Не съм съвсем сигурен дали си най-лошият лъжец, когото познавам, Марк, но определено се класираш сред финалистите!

Последва ново продължително мълчание, а после Мелъри също започна да се смее — тих, обезсърчен смях, който приличаше повече на приглушено хлипане. Накрая каза с изтънял глас:

— Когато всичко друго се провали, идва времето за истината. А истината е, че скоро след като с Кеди сключихме брак, имах кратка връзка с една жена, която беше посетителка тук, в института. Чиста лудост от моя страна. Свърши зле — както би предсказал всеки разумен човек.

— И?

— И това беше всичко. Ужасявам се дори като си помисля за това. Този случай ме свързва с всичко егоистично, похотливо и зле преценено, което съм сторил в миналото си.

— Май нещо пропускам — отбеляза Гърни. — Какво общо има това с факта, че не ми каза, че си женен?

— Сигурно ще си помислиш, че съм параноик. Само че се замислих дали тази история не е свързана по някакъв начин с това... с Харибда. Притесних се, че ако научиш за Кеди, ще поискаш да разговаряш с нея, а... последното нещо, което бих пожелал да се случи, е тя да бъде подложена на каквото и да било, свързано с моята нелепа и лицемерна забегка.

— Разбирам. А между другото кой притежава института?

— Притежава? В какъв смисъл?

— Че колко значения има този израз, та питаш?

— В духовния смисъл го притежавам аз. Програмата е базирана на моите книги и касети.

— „В духовен смисъл“?!

— В правния Кеди притежава всичко — имота, както и всички материални активи.

— Интересно. Тоест ти си звездата на трапеца, но Кеди притежава цирковата палатка?

— Би могло да се каже и така — студено се съгласи Мелъри. — А сега трябва да затварям. Харибдата може да се обади всеки момент.

Обаждането дойде точно три часа по-късно.

ГЛАВА 14

ПРАТКАТА

Маделайн беше донесла торбичката си с принадлежности за плетене на дивана и бе погълната от един от трите проекта — всеки в различна степен на изработка — с които се занимаваше. Гърни бе седнал в креслото до нея и разгръщаше шестстотинте страници на ръководството за софтуера си за обработка на снимки, но му бе трудно да се концентрира. Цепениците в камината бяха догорели; от въглените се издигаха малки искрици, които потрепваха във въздуха и после изчезваха.

Когато звънна телефонът, Гърни побърза към кабинета си да вдигне.

Гласът на Мелъри беше нисък и нервен:

— Дейв?

— Тук съм.

— Той е на другата линия. Пуснал съм на запис. Сега ще включа и теб. Готов ли си?

— Давай.

Миг по-късно Гърни чу странен глас, хванат в средата на изречението:

— ... далеч за определен период време. Но искам да знаеш кой съм. — Тонът беше висок и напрегнат, ритъмът на говорене — тромав и изкуствен. Имаше и някакъв акцент, чуждестранен, но неопределен, като че думите биваха произнасяни неправилно, с цел да се прикрие самоличността на говорещия. — По-рано тази вечер оставих нещо за теб. Получи ли го?

— Да получа какво? — гласът на Мелъри, сякаш щеше да се пречупи всеки момент.

— Още не си? Ще го получиш. Знаеш ли кой съм?

— Кой си?

— Наистина ли искаш да знаеш?

— Разбира се! Откъде те познавам?

— Числото шестстотин петдесет и осем не ти ли разкри кой съм?

— То не означава нищо за мен.

— Наистина ли? Та това бе твоят избор — от всички числа, които можеше да избереш.

— Кой си ти, по дяволите?!

— Има още едно число.

— Моля?!

— Казах, че има още едно число. — Гласът се забавляваше садистично.

— Не разбирам!

— Помисли си за някое друго число, различно от шестстотин петдесет и осем.

— Добре, добре. Намислих си.

— Много добре! Напредваме. Сега прошепни числото.

— Съжалявам... какво?

— Прошепни числото.

— Да го прошепна?

— Да.

— *Деветнайсет*. — Шепотът на Мелъри бе висок и дразнещо рязък.

Думата бе посрещната с продължителен и невесел смях.

— Добре, много добре.

— Кой си ти?

— Все още ли не знаеш? Толкова много болка, а ти нямаш представа. Предвиждах, че това може да се случи. Оставих ти нещо по-рано днес. Кратка бележка. Сигурен ли си, че още не си я получил?

— Не знам за какво говориш!

— Но знаеше, че числото е деветнайсет.

— Ти каза да си намисля число!

— Само че това бе правилното число, нали?

— Не разбирам.

— Кога за последно си проверявал пощенската си кутия?

— Пощенската кутия? Не зная. Като че ли... днес следобед?

— Най-добре да погледнеш пак в нея. И запомни — ще се срещна с теб през ноември или най-късно през декември. — Думите бяха последвани от тих звук, показващ, че връзката е прекъснала.

— Ало? — извика Мелъри — Там ли си? Там ли си? — Когато проговори отново, звучеше изтощено: — Дейв?

— Тук съм — увери го Гърни. — Затвори, провери си пощенската кутия, обади ми се пак.

Гърни едва бе затворил телефона, когато той звънна отново. Той вдигна:

— Да?

— Тате?

— Моля?!

— Ти ли си?

— Кайл?

— Да. Добре ли си?

— Чудесно. Просто съм се захванал с нещо.

— Всичко наред ли е?

— Да, да. Извинявай за грубостта, но очаквам обаждане през следващите една-две минути. Хайде да ти звънна по-късно, става ли?

— Няма проблем. Просто исках да ти разкажа за някои нови неща, които се случиха, неща, които правя. Не сме разговаряли отдавна.

— Ще ти се обадя, когато се освободя.

— Разбира се. Добре.

— Извинявай. Благодаря ти. Ще се чуем след малко.

Гърни затвори очи и няколко пъти си пое дълбоко въздух. Божичко, как се натрупваха нещата. Разбира се, вината, че са се насъбрали толкова, си беше лично негова. Взаимоотношенията му с Кайл бяха едно от нещата в живота му, които никога не бяха наред, изградени върху непрекъснато отбягване и същевременно опити за рационално обяснение на това.

Кайл бе плодът на първия му, съвсем краткотраен брак с Керън — споменът за този брак, двацет и две години след развода, все още го караше да се чувства неловко. Всички, които ги познаваха, от самото начало бяха наясно колко са неподходящи един за друг; въпреки всичко, водени от непокорна решителност (или емоционални липси и недъзи, както често си бе мислил в малките часове на безсънните нощи), те бяха встъпили в този злочест съюз.

Кайл приличаше на майка си и притежаваше нейните инстинкти за манипулиране, както и стремежа ѝ към материалното. Разбира се, носеше името, което тя бе настояла да му даде. Кайл. Гърни така и не го възприе, не се чувстваше удобно с това име. Независимо от

интелигентността на младия мъж и преждевременния му успех във финансовите среди, Кайл все още му звучеше като името на обсебено от собствената си личност хубаво момче от сапунен сериал. Освен това самото съществуване на Кайл бе постоянно напомняне за онзи брак. Напомняне, че все още има някаква значима част от същността му, която не разбираше — част, която го бе накарала да поиска да се ожени за Керън.

Той затвори очи, потиснат от невъзможността да разбере собствените си подбуди и от отрицателната реакция към собствения му син.

Телефонът иззвъня. Той отговори, като се страхуваше, че отново е Кайл, но този път бе Мелъри.

— Дейви?

— Да.

— В пощенската кутия имаше един плик. На него са напечатани моето име и адрес, но няма пощенски разноски, дата или марка. Трябва да е донесен на ръка. Да го отворя ли?

— Усещаш ли в него да има нещо различно от хартия?

— Като например какво?

— Каквото и да било, което не е писмо.

— Не. Напълно плосък плик, все едно вътре няма нищо. Няма никакви несвойствени предмети, ако това имаш предвид. Да го отворя ли?

— Действай, но спри, ако видиш каквото и да е, различно от хартия.

— Добре. Отворих го. Само един лист. Напечатан. Съвсем обикновен, няма титул на бланка. — Последваха няколко секунди тишина. — Какво?! Какво, по дяволите...

— Какво има?

— Това е невъзможно! Просто няма начин...

— Прочети ми го.

Мелъри зачете с невярващ глас:

— „Оставям ти тази бележка, да не би случайно да пропуснеш обаждането ми. Ако все още не знаеш кой съм, просто си помисли за числото деветнайсет. Напомня ли ти на някого? И помни — ще се срещна с теб през ноември или най-късно през декември.“

— Това ли е?

— Това е. Точно така казва — „просто си помисли за числото деветнайсет“. Как, по дяволите, е направил това? Невъзможно е!

— Но така пише?

— Да! Само че... искам да кажа, че... Не знам какво искам да кажа! Имам предвид... това просто не е възможно! Господи, Дейви, какво става?!

— Не зная. Не още. Но ще разбера.

Нещо си бе дошло на мястото — не разрешението, все още бе твърде далеч от това, но нещо в него се бе раздвижило. Вече бе отдаден напълно на предизвикателството, на сто процента.

Маделайн бе застанала на вратата на кабинета и го видя. Видя острата светлина в очите му — огъня на този несравним ум — и както винаги това я изпълни със страхопочитание. И самота.

Интелектуалното предизвикателство, което представляваше загатката с новото число, както и приливът на адреналин, предизвикан от нея, държаха Гърни буден дълго след като мина полунощ, макар да си бе легнал в десет. Непокойно се обръщаше от една страна на друга, докато съзнанието му се блъскаше в проблема — както когато човек не може да открие ключа си насън и обикаля къщата, пробвайки отново и отново заключените врати и прозорци.

А после отново усети вкуса на индийското орехче от супата с тиква, с която бяха вечеряли, което само засили усещането за неприятен сън. „Ако все още не знаеш кой съм, просто си помисли за числото деветнайсет.“ И точно това бе числото, което Мелъри бе избрал. За което бе помислил, преди да отвори писмото. Невъзможно! Но се бе случило. Проблемът с индийското орехче се влошаваше. Три пъти стана да пие вода, но вкусът му отказваше да изчезне. А след това и маслото се превърна в проблем. Масло и индийско орехче. Маделайн слагаше по много и от двете в супата си от тиква. Даже веднъж бе споменал за това пред терапевта им. Бившият им терапевт. Всъщност терапевт, когото бяха посетили само два пъти, когато се караха на тема дали той да се пенсионира и си бяха помислили (погрешно, както се оказа), че ако включат и трета страна, това може да внесе яснота и да помогне за дебатите. Сега се опита да си припомни как изобщо бе повдигнат въпросът за супата, какъв бе контекстът, защо бе сметнал за подходящо да говори за нещо толкова незначително.

Случило се бе по време на часа, когато Маделайн заговори за него, сякаш той не беше в стаята. Започна с разказ за това как спи. Обясни на терапевта, че след като веднъж заспи, рядко се събужда преди сутринта. А, да — точно така. Тогава той се бе намесил с думите, че единственото изключение е през нощите, когато е правила супа от тиква и той не успява да отмие от небцето си вкуса на масло и индийско орехче. Обаче тя бе продължила да говори, като пренебрегна краткото му и глупаво включване. Обръщаше се само към терапевта, сякаш двамата бяха възрастни, които обсъждат дете.

Беше казала, че не я учудва това, че след като веднъж заспи, Дейв рядко се буди до сутринта. Толкова добър мъж, толкова свестен — и въпреки това, толкова изпълнен с вина заради самия факт, че е човек. Така измъчван от грешките и недостатъците си. С несравним списък от професионални успехи, помрачени — в ума му — от шепа провали. Винаги размишлява. Неумолимо и неуморно разрешава проблемите — един подир друг — като Сизиф, който търкаля камъка нагоре по хълма, отново и отново, и отново. Смята живота за загадка, която трябва да бъде разгадана. Но не всичко в живота е загадка, бе казала тя най-накрая на него, вместо на терапевта. Има неща, които трябва да бъдат възприемани по други начини. Мистерии — не загадки. Неща, които да бъдат обичани — не дешифрирани.

Това да си припомни тогавашните ѝ коментари, докато лежеше в леглото, оказа странен ефект върху него. Напълно потъна в спомена, едновременно обезпокоен и изтощен от него. Най-накрая той изчезна, заедно с вкуса на масло и индийско орехче, и Гърни се гмурна в неспокоен сън.

Бе почти утро, когато бе разбуден от Маделайн. Тя стана от леглото и тихо си издуха носа. За секунда той се замисли дали не е плакала, но мисълта бе неясна и лесно бе изместена от по-правдоподобното обяснение, че жена му отново страда от някоя от есенните си алергии. В полудрямката си той смътно осъзнаваше действията ѝ. Тя отиде до шкафа и се наметна с хавлиения си халат. Малко по-късно чу — или си представи, че е чул, не бе напълно сигурен кое от двете — стъпките ѝ по стълбите към сутерена. По някое време след това я видя да излиза безшумно през вратата на спалнята. В първите бледи лъчи на утринната светлина, която нахлуваше в

коридора от спалнята, тя приличаше на привидение. Носеше нещо — някаква кутия.

Очите му все още бяха натежали от изтощението, така че той дремна още един час.

ГЛАВА 15

ДИХОТОМИИ

Стана не защото си бе отпочинал или дори защото бе напълно буден, а защото ставането бе за предпочитане пред това да потъне отново в съня, от който не си спомняше конкретни детайли. Приличаше на махмурлука през студентските му години. Насили се да влезе под душа, който съвсем леко подобри настроението му, после се облече и отиде в кухнята. Остана доволен, когато видя, че Маделайн е направила достатъчно кафе и за двама им. Тя бе седнала на кухненската маса и замислено гледаше през френските прозорци. Беше обгърнала с две ръце голямата си сферична чаша, над която се издигаше пара. Сякаш искаше да се стопли. Той си сипа чаша кафе и седна срещу нея на масата.

— Добро утро! — каза ѝ той.

Тя му се усмихна разсеяно в отговор. Той проследи погледа ѝ през градината чак до покрития с дървета хълм в далечния край на пасището. Сърдит вятър оголваше дърветата от последните им листа. Силният вятър обикновено правеше Маделайн нервна, откакто един огромен дъб се бе стоварил на шосето точно пред колата ѝ в деня, когато се преместиха в Уолнът Кросинг. Днес обаче тя явно бе прекалено заета, за да му обърне внимание.

След една-две минути се обърна към него, а погледът ѝ се изостри, като че ли нещо в облеклото или изражението му внезапно ѝ бе направило впечатление.

— Къде ще ходиш? — попита тя.

Той се поколеба.

— До Пиъни. В института.

— Защо?

— Защо? — Гласът му бе станал дрезгав от раздразнение. — Защото Мелъри все още отказва да отнесе проблема си до местната полиция, а аз искам да го подтикна още малко в тази посока.

— Можеш да свършиш това и по телефона.

— Не и толкова добре, колкото ще го направя лице в лице. Освен това искам копия на всички бележки, както и на записа от телефонното обаждане от снощи.

— Куриерските фирми не се ли използват именно за такива цели?

— Какъв е проблемът да отида до института?

— Проблемът не е *къде* отиваш, а *защо* отиваш.

— Да го убедя да отиде в полицията? Да взема съобщенията?

— Наистина ли вярваш, че това е причината да изминеш целия път до Пиъни?

— Че какво друго, по дяволите?

Тя му метна дълъг и почти съжалителен поглед, преди да отговори:

— Отиваш — каза меко, — защото си се хванал с това нещо и не можеш да го оставиш. Отиваш, защото не можеш да стоиш настрана. — После бавно затвори очите си. Беше като края на филм, когато кадрите постепенно се размиват и изчезват. Често се случваше Маделайн да приключи някой спор просто така — казваше или правеше нещо, което прескачаше потока на мислите му и го оставяше без думи. Този път като че ли знаеше защо думите ѝ имаха такъв ефект върху него или поне част от причините. В тона ѝ бе чул ехо от речта ѝ пред терапевта, речта, която толкова живо си бе припомнил само преди няколко часа. Съвпадението бе неприятно и объркващо. Сякаш Маделайн от миналото и Маделайн от настоящето се бяха съюзили срещу него; сякаш си шепнеха една на друга на ухото.

Той остана смълчан дълго време.

Накрая тя взе чашите за кафе и ги изми на мивката. После, вместо да ги остави в сушилнята, както правеше обикновено, ги забърса с кърпа и ги постави в шкафчето над страничния плот. И докато продължаваше да се взира в шкафа, като че ли забравила защо е застанала там, го попита:

— Кога ще ходиш?

Той сви рамене и огледа стаята, сякаш правилният отговор можеше да бъде открит окачен на някоя от стените. Междувременно погледът му бе привлечен от един предмет, поставен на масичката за кафе пред камината. Картонена кутия като тези, които човек получава

в магазин за алкохол. Но онова, което наистина прикова и задържа вниманието му, бе бялата панделка, с която бе привързана кутията.

Мили боже! Вероятно това бе донесла от мазето. Макар че кутията изглеждаше по-малка, отколкото я помнеше, а картонът бе станал тъмнокафяв от изминалите години, не бе възможно да сбърка или забрави панделката. Индусите определено бяха прави: бялото, а не черното, бе естественият цвят на скръбта и траура.

Почувства смазваща празнота в дробовете си, сякаш гравитацията искаше да притегли въздуха и душата му в земята. *Дани. Рисунките на Дани. Малкото ми момченце.* Той преглътна и отмести поглед, откъсна очите си от огромната загуба. Не можеше да помръдне от слабост. Погледна през френските прозорци, изкашля се, опита се да замести изплувалите спомени с усещанията на сегашния момент, да пренастрои ума си, за да успее да каже нещо. Чу собствения си глас, който разкъса ужасяващата тишина:

— Не мисля, че ще закъснея — обяви той. Нужни бяха цялата му сила, цялата му воля, за да се надигне от стола. — Вероятно ще се прибера навреме за вечеря — добави безсмислено, без да осъзнава думите, които произнасяше.

Маделайн просто го гледаше с едва доловима усмивка, която не бе и усмивка в нормалния смисъл на думата; не каза нищо.

— По-добре да тръгвам — продължи той. — Трябва да стигна навреме. — Почти се олюляваше като слепец, когато я целуна по бузата и тръгна навън към колата си. Забрави си якето.

Пейзажът бе по-различен тази сутрин, по-зимен. Всъщност всички есенни цветове бяха изчезнали от дърветата, но той усещаше това съвсем бегло. Шофираше на автопилот, погълнат от образа на кутията, спомените си за съдържанието ѝ, значението на присъствието ѝ върху масичката.

Защо? Защо сега, след всичките тези години? Каква бе причината? За какво мислеше тя? Беше минал през Дилуид и покрай магазина на Абелард, без дори да забележи. Прилошаваше му. Трябваше да се съсредоточи върху нещо друго, да се вземе в ръце.

Съсредоточи се върху това къде отива и защо отива там. Опита се да принуди съзнанието си да се насочи към съобщенията, стихотворенията, числото деветнайсет. Мелъри, който мисли за числото деветнайсет. А после го открива в писмото. Как бе възможно

да се направи това? Това бе вторият път, когато Арибда или Харибда, или както там му беше името, бе извършил този невъзможен подвиг. Имаше определени отлики в двата случая, но и вторият бе така смайващ, както и първият.

Но образът на кутията върху масичката за кафе неумолимо разсейваше концентрацията му — а после същото започна да прави и съдържанието на кутията, което той помнеше отпреди години, когато го бяха прибрали в нея. Рисунките на Дани с пастели. О, боже! Листа със сладките оранжеви нещица, за които Маделайн настояваше, че са невени. И онази смешна драсканица, която беше може би зелен балон, или пък дърво, а може би близалка. О, господи.

И преди да разбере, вече отбиваше на покрития с чакъл, добре поддържан паркинг на института, а съзнанието му не бе регистрирало почти нищо от изминатия път. Огледа се, като по този начин се опита да се съсредоточи и разположи спрямо заобикалящото го, да събере ума и тялото си отново на едно място. Постепенно се отпусна и се почувства почти сънен — с пустотата, която често следва разтърсващите емоции. Погледна си часовника. По някакъв начин бе успял да пристигне точно навреме. Очевидно тази част от него действаше без намесата на съзнанието му, както работеше вегетативната му нервна система.

Като се чудеше дали леденият вятър бе накарал играещите роли клиенти да си останат вътре на топло, той заключи колата и пое по извитата пътека към къщата. Входната врата, както и при предишното му посещение, бе отворена от Мелъри, още преди да почука. Гърни влезе вътре и се спаси от вятъра.

— Някакво ново развитие?

Мелъри поклати глава и затвори тежката антична врата, но не и преди няколко мъртви листа да прелетят през прага.

— Ела в кабинета ми — предложи той. — Там има кафе и сок...

— Бих искал кафе, благодаря — прекъсна го Гърни.

Отново седнаха на същите големи кресла край камината. Върху ниската маса помежду им имаше голям кафяв плик. Мелъри го посочи и обясни:

— Ксерокопия на бележките и запис на обаждането. Приготвих ти ги.

Гърни взе плика и го сложи в скута си.

Мелъри го гледаше с очакване.

— Трябва да отидеш в полицията — каза Гърни.

— Вече обсъждахме това.

— Трябва да говорим по този въпрос отново.

Мелъри затвори очи и започна да масажира челото си, като че ли изпитваше болка. Когато ги отвори, явно беше взел решение.

— Ела на лекцията, която ще изнесе сега. Това е единственият начин, по който ще разбереш. — Говореше бързо, като че ли искаше да предотврати възраженията му. — Това, което се случва тук, е много неуловимо, много крехко. Учим гостите си за съвестта, мира, чистотата. Да спечелим доверието им е много важно. Подлагаме ги на нещо, което може да промени целия им живот. Само че това е като да... изписваш образи и думи със самолет. Ако небето е чисто, са четливи. Но само един лек порив на вятъра и всичко се превръща в безсмислени драсканици. Разбираш ли какво ти казвам?

— Не съм напълно сигурен.

— Просто ела на лекцията! — примоли се Мелъри.

Беше точно 10:00 часа сутринта, когато Гърни го последва на приземния етаж на главната сграда. Приличаше на обща гостна в скъпа провинциална странноприемница. Една дузина кресла и няколко дивана бяха разположени в полукръг, ориентирани към голяма камина. Повече от двайсет души вече бяха заели местата си. Няколко се въртяха около масивен бюфет, върху който имаше сребърен термос за кафе и поднос с кроасани.

Мелъри закричи несприетно към мястото пред камината и се обърна с лице към публиката си. Онези при бюфета побързаха да седнат и всички замлъкнаха в очакване. Мелъри показа с жест на Гърни да се разположи в едно кресло до камината.

— Това е Дейвид — обяви Мелъри с усмивка, отправена в неговата посока. — Той иска да научи повече за онова, което правим, така че го поканих да остане на нашата сутрешна среща.

Няколко гласа го поздравиха приятелски, по всички лица имаше усмивки, повечето от които изглеждаха искрени. Той срещна погледа на жената, която бе използвала такъв непристоен език предния ден, когато го заговори.

Изглеждаше скромна и засрамена, даже леко се изчерви.

— Ролите, които управляват живота ни — започна Мелъри без предисловие, — са онези, които не осъзнаваме. Нуждите, които най-неуморно ни движат, са онези, за които най-малко си даваме сметка. За да бъдем щастливи и свободни, трябва да видим истинската същност на ролите, които играем, и да изнесем скритите си нужди на ярката дневна светлина.

Говореше спокойно и откровено и бе приковал пълното внимание на публиката си:

— Първата пречка, в която може да се препънем по време на търсенето си, е предположението, че вече се познаваме, че знаем защо чувстваме това, което чувстваме към живота и хората край себе си. За да напреднем, ще е необходимо да сме по-непредубедени. За да открие човек истината за себе си, трябва да спре да настоява, че вече му е известна. Никога няма да успее да отстраня този голям камък от пътеката си, ако не разбере какво точно представлява.

Точно когато Гърни си мислеше, че с последните думи просто разпръсква типичната Ню Ейдж мъгла, гласът на Мелъри внезапно се извиси:

— Знаете ли какво е камъкът? Той е вашата представа за вас самите, тези, които си мислите, че сте. Човекът, който си мислите, че сте, държи онзи, когото сте в действителност — заключен, без светлина и храна, без приятели. Човекът, който си мислите, че сте, се опитва да убие човека, който представлявате. И прави това откакто сте на този свят и двамата.

Мелъри замълча, очевидно обзет от отчаяние и покруса. Вгледа се в слушателите си, а те като че ли бяха забравили да дишат.

Когато проговори отново, гласът му бе по-сдържан, по-подходящ за водене на разговор, но все още силно разчувстван:

— Човекът, който си мисля, че съм, е ужасен от човека, който съм наистина, ужасен е от това, което другите ще си помислят за него. Какво биха ми сторили, ако знаеха кой съм в действителност? По-добре да си остана в безопасност! По-добре да скрия истинската личност, да я уморя от глад, да я погребам!

Той направи нова пауза, а трескавият огън в очите му отслабна.

— Кога започва всичко това? Кога се превръщаме в тази двойка нефункциониращи близнаци — измисленият човек в главата ни и истинският, заключен и умиращ? Вярвам, че започва много рано. Знам,

че в моя случай близнаците бяха добре развити — всеки на собственото си неудобно място — по времето, когато навърших девет. Ще ви разкажа една история. Извинявам се на тези, които вече са я чували.

Гърни огледа стаята и забеляза между съсредоточените и внимателни лица няколко, които се усмихваха, явно разпознали думите. Очевидно перспективата да чуят някоя от историите на Мелъри за втори или дори трети път не отегчаваше и не дразнеше никого; всъщност като че ли само усилваше нетърпеливото им очакване. Това напомняше за реакцията на малко дете към обещанието да му разкажат отново любимата му приказка.

— Веднъж, когато тръгнах на училище, майка ми ми даде банкнота от двайсет долара, за да купя мляко и хляб по пътя към дома. Когато в три следобед излязох от училище, реших да се отбия в малката закусвалня до двора на училището, за да изпия една кока-кола, преди да мина през магазина за хранителни стоки. На това място се събираха някои от децата от училище след часовете. Сложих банкнотата на гишето, за да платя за колата, но преди касиерът да успее да я вземе и да ми върне рестото, едно от другите деца мина наблизо и я видя. „Ей, Мелъри, каза ми, откъде взе двайсетте долара?“ Онова момче беше най-якото момче в четвърти клас, а това бе класът, в който бях и аз. Бях на девет, а той на единайсет. Два пъти беше повтарял и беше плашещ — съвсем не беше някой, с когото да се виждаш, да излизаш или дори да говориш. Често се биеше и се чуваха слухове, че влиза с взлом в къщите на хората и краде разни работи. Когато ме попита откъде са двайсетте долара, мислех да му кажа, че майка ми ми ги е дала да купя мляко и хляб, но се уплаших, че ще ми се присмее, ще ме нарече мамино синче. А аз исках да кажа нещо, с което да го *впечатля*, затова отвърнах, че съм ги откраднал. Той изглеждаше заинтригуван, което ме накара да се почувствам добре. А после ме попита от кого, така че казах първото нещо, което ми дойде на ума. Че съм ги взел от майка си. Той кимна, усмихна се и се отдалечи. Е, аз бях някак облекчен и едновременно с това се чувствах неудобно. До другия ден бях забравил за случката. Но една седмица по-късно той дойде при мен в двора на училището и попита: „Ей, Мелъри, да си крал скоро пари от майка си?“, а аз отвърнах, че не съм. И тогава той поиска да знае: „А защо не откраднеш други двайсет

долара?“. Не знаех какво да отговоря. Просто го зяпах. Тогава той се ухили леко, с една гаднярска усмивка, и ми нареди: „Ще откраднеш други двайсет долара и ще ми ги дадеш или ще кажа на майка ти за двайсетте, които открадна миналата седмица“. Усетих как кръвта се отдръпва от лицето ми.

— Господи! — възкликна една жена с конска физиономия, която бе седнала в бургундскочервено кресло от другата страна на камината. Останалите присъстващи също нададоха съчувстващо и ядосано мърморене.

— Какъв нещастник! — изръмжа як, набит мъж с убийствен поглед.

— Това ме хвърли в паника. Можех ясно да видя как отива при майка ми и ѝ разказва, че съм откраднал двайсет долара от нея. Абсурдността на това — колко невероятно бе малкият гангстер да отиде при майка ми за каквото и да било — така и не ми хрумна. Умът ми бе прекалено обсебен от страха — страха, че ще ѝ каже и тя ще му повярва. Нямах абсолютно никакво доверие на истината. Така че, паникьосан до безумие, взех най-лошото възможно решение. Откраднах двайсет долара от портмонето на майка си и му ги дадох на следващия ден. Разбира се, другата седмица пак поиска. И на последващата. И отново и отново, в продължение на шест седмици, докато накрая баща ми ме хвана на местопрестъплението. Тъкмо затварях чекмеджето на бюрото на майка си, стиснал в ръка двайсетдоларова банкнота. Признах си. Разказах на родителите си цялата ужасна и срамна история. Но само стана по-зле. Извикаха свещеника ни, монсеньор Риърдън, а той ме отведе в енорийската църква, в дома си, за да разкажа всичко отново. А на следващата вечер ни накара да се върнем и да седнем у тях заедно с малкия изнудвач и родителите му и аз трябваше отново да разправам историята. Но дори и с това не се приключи. Моите родители ми спряха джобните за цяла година, за да им върна парите, които бях откраднал. Това промени начина, по който се отнасяха с мен и по който ме възприемаха. Изнудвачът си съчини версия на случилото се, която разказа на всички в училище и която го представяше като Робин Худ, а мен като плъх, който само гледа откъде да чопне нещо. И от време на време ми се усмихваше ледено, а погледът му намекваше, че в някой близък ден може да изпитам удоволствието да полетя от покрива на някой блок.

Мелъри направи нова пауза и започна да масажира лицето си с длани, сякаш за да отпусне мускулите, които се бяха напрегнали от спомените му.

Едрият мъж поклати мрачно глава и отново каза:

— Какъв нещастник!

— Точно това си мислех и аз — заяви Мелъри, — какъв манипулативен малък нещастник! Когато и да се сещах за цялата каша, точно това бе следващата мисъл — „Какъв нещастник!“. Не ми хрумваше нищо друго.

— И си бил прав! — отсече едрият с глас, който очевидно бе свикнал да раздава заповеди и да се вслушват в тях. — Точно такъв е бил.

— Точно такъв бе — съгласи се Мелъри, а напрежението в гласа му се покачваше, — точно такъв беше *той*. Но така и не преодолях това какъв бе *той*, за да се запитам какъв бях *аз*. Беше толкова явно какъв е *той*, че никога не се запитах какъв съм аз. Кое, за бога, бе това деветгодишно дете и защо извърши онова, което извърши? Не е достатъчно да се каже просто, че се страхуваше.

Точно от какво се страхуваше? И за кого се мислеше?

Гърни с изненада откри, че е завладян от разказа. Мелъри бе спечелил вниманието му напълно, точно както и това на всеки друг в помещението. Той самият вече не бе просто наблюдател, а се бе превърнал в участник в това неочаквано търсене на значение, мотив, идентичност. Мелъри бе започнал да крачи напред-назад пред огромната камина, докато говореше, като че ли спомените и въпросите не му позволяваха да спре на едно място.

— Когато и да си помислех за онова момче — за себе си на девет години — го виждах като жертва, жертва на изнудване, жертва на невинното си желание да бъде обичано, да му се възхищават, да го приемат. Всичко, което бе искало то, бе просто по-голямото момче да го хареса. Беше жертва на един жесток свят. Горкото малко дете, горката малка овчица в зъбите на вълка.

Мелъри спря да крачи и се завъртя така, че да застане лице в лице с публиката си. Сега говореше по-спокойно и меко:

— Само че онова малко момче беше и нещо *друго*. То бе лъжец и крадец.

Слушателите се разделиха на два лагера: тези, които се канеха да възразят, и тези, които кимаха в съгласие.

— То излъга, когато бе запитано откъде има двайсетте долара. Престори се на крадец, за да впечатли някого, когото смяташе за такъв. После, когато се сблъска със заплахата да кажат на майка му, че е крадец, предпочете наистина да открадне, отколкото тя да си помисли, че го е направил. Онова, което го интересуваше най-вече, бе да *контролира какво другите си мислят за него*. За него нямаше толкова голямо значение дали в действителност е лъжец, или крадец, или какъв ефект има поведението му върху хората, които лъже и от които краде; по-важно бе какво *си мислят те*. Ще го кажа така: нямаше достатъчно значение, за да го накара да не лъже и да не краде. Беше важно само дотолкова, доколкото разяждаше като отрова самоуважението му всеки път, когато лъжеше и крадеше. Само дотолкова, че да се мрази и да му се иска да умре.

Мелъри замълча за няколко секунди, за да могат да възприемат коментарите му, след което продължи:

— Ето какво искам да направите. Подгответе списък на хората, които не можете да понасяте, хора, на които сте ядосани, хора, които са ви сторили нещо лошо — и се запитайте: „Как се озовах в това положение? Как се обвързах с тези хора? Какви бяха мотивите ми? Как биха изглеждали на един обективен наблюдател действията ми в тази ситуация?“. Недейте — повтарям, недейте да се фокусирате върху ужасните неща, които е направил този друг човек. Не търсим някого, когото да обвиним. Това сме правили през целия си живот и то не ни е довело доникъде. Единственото, което сме получили по този начин, е един дълъг списък с хора, които да обвиняваме за всичко, което се е обърквало през живота ни! Дълъг и безполезен списък! Истинският въпрос, единственият въпрос, който има значение, е: *Къде е моето място в това? Как отворих вратата, която води в тази стая?* Когато аз бях на девет, отворих вратата чрез лъжата си — за да спечеля възхищение. А вие как отворихте вратата?

Дребната жена, която беше нагрубила Гърни, все повече се смущаваше. Тя несигурно вдигна ръка и запита:

— А няма ли такива случаи понякога, когато някой зъл човек прави нещо ужасно на добър и невинен човек, влиза в къщата му и го ограбва, да речем? Това не би било по вина на добрия човек, нали?

Мелъри се усмихна:

— Наистина на добрите хора понякога им се случват лоши неща. Но тези хора не прекарват остатъка от живота си в скърцане със зъби заради случилото се, нито преповтарят отново и отново в ума си ужасяващия спомен за грабежа. Личните сблъсъци, които ни разстройват най-много, онези, от които сякаш не можем да се отърсим, са сблъсъците, в които сме изиграли роля, която не искаме да си признаем. Това е причината болката да не спира — защото отказваме да погледнем към източника ѝ. Не можем да я отхвърлим, защото отказваме да видим точката, в която тя се свързва с нас.

Мелъри затвори очи, като че събираше сили да продължи:

— Най-силна болка през живота ни причиняват грешките, които отказваме да признаем, нещата, които са толкова несъвместими с това кои сме, че не можем да понесем да ги видим. Така се превръщаме в двама души в една кожа, двама души, които не могат да се понасят един друг. Лъжецът и човекът, който презира лъжците. Крадецът и онзи, който мрази крадците. Няма болка, толкова страшна като тази от битката, вилнееща на подсъзнателно ниво. Бягаме от нея, но тя тича с нас. Където и да отидем, колкото и далеч да избягаме, вземаме и тази битка със себе си.

Мелъри отново бе започнал да крачи напред-назад пред камината.

— Направете каквото ви казах. Списък на всички хора, които обвинявате за проблемите в живота си. Колкото повече сте им ядосани, толкова по-добре. Запишете имената им. Колкото по-убедени сте в собствената си невинност, толкова по-добре. Напишете какво са ви направили и как и колко сте били наранени. А след това се запитайте как сте отворили вратата. Ако първата ви мисъл е, че това упражнение е безсмислено, запитайте се защо толкова ви се иска да не го правите. Помнете, че не става въпрос да опростите на другите вината, която имат. Това е работа на Бог, не ваша. Вашата работа се свежда до един въпрос: *Как отворих вратата?*

Той замълча и огледа стаята, като се опита да срещне погледа на колкото се може повече от слушателите си.

— *Как отворих вратата?* Щастието ви през остатъка от живота ви ще зависи от това, доколко честно отговорите сега на този въпрос.

— Той замълча, очевидно изтощен, и обяви кратка почивка — „за кафе, чай, свеж въздух, тоалетна и така нататък“.

Докато хората се надигаха от креслата и диваните, Мелъри въпросително изгледа Гърни, който бе останал на мястото си.

— Това помогна ли? — попита го.

— Беше впечатляващо.

— По какъв начин?

— Ти си изключително добър лектор.

Мелъри кимна — жестът му не изразяваше нито скромност, нито липсата ѝ.

— Усети ли колко крехко е всичко това?

— Имаш предвид връзката, която установяваш с гостите си? — Предполагам, че връзка е достатъчно подходяща дума, стига да назоваваш с нея комбинацията от доверие, отъждествяване, разбирателство, откритост, вяра, надежда и любов. И особено ако разбираш колко деликатни са тези цветя точно когато разцъфват за пръв път.

Гърни се затрудняваше все повече да реши какво представлява Марк Мелъри. Ако беше шарлатанин, то със сигурност бе най-добрият, когото някога бе виждал.

Мелъри вдигна ръка и повика млада жена, застанала до каната с кафе:

— А, Кийра, би ли ми направила огромната услуга да ми намериш Джъстин?

— Естествено! — отвърна тя без колебание, направи пирует и се отправи да изпълни задачата.

— Кой е Джъстин? — поинтересува се Гърни.

— Един млад човек, който все повече ми помага. Почти не мога да се справям без него. Първоначално дойде тук като гост. Тогава беше на двайсет и една — това е минималната възраст, за да приемем някого. Върна се три пъти, като на третия остана за постоянно.

— Какво прави?

— Предполагам, че най-добре ще го опиша, ако кажа, че върши каквото върша и аз.

Гърни го изгледа озадачено.

— От първото си посещение Джъстин бе на правилната дължина на вълната — веднага възприемаше, каквото казвах, с всичките му

нюанси. Съобразителен млад мъж, прекрасно попълнение и голяма помощ за всичко, което правим. Онова, на което учим хората в института, е буквално създадено за него — както и обратното. Той има бъдеще при нас, ако го поиска.

— Марк-младши — каза Гърни по-скоро на себе си.

— Моля?

— Звучи като идеалния син. Възприема, разбира и оценява всичко, което му предлагаш.

Спретнат и интелигентен на вид млад мъж влезе в стаята и тръгна към тях.

— Джъстин, искам да те запозная с един стар приятел, Дейв Гърни.

Младият мъж протегна ръка с комбинация от топлина и срамежливост.

След като се здрависаха, Мелъри отведе Джъстин настрани и му каза с тих глас:

— Искам да поемеш следващата част, да им дадеш примери за вътрешни дихотомии^[1].

— С удоволствие — съгласи се младежът.

Гърни изчака Джъстин да отиде за кафе, след което заяви на Мелъри:

— Ако имаш време, бих искал да се обадиш на един човек, преди да си тръгна.

— Да се върнем в къщата. — Явно беше, че Мелъри желае да постави дистанция между гостите си и всичко, което би могло да е свързано с настоящите му затруднения.

По пътя към къщата Гърни обясни, че иска от него да се обади на Грегъри Дърмот и да поиска повече подробности за историята и сигурността на пощенската му кутия, както и всичко друго, което си спомня за получаването на чека от 289.87 долара на името на Х. Арибда, който бе върнал на Мелъри. По-точно — има ли друг човек от фирмата на Дърмот правото да отключва кутията? Дърмот винаги ли държи при себе си ключа? Има ли втори ключ? Кога е наел кутията, от колко време я ползва? Случвало ли се е друг път да получава в нея поща със сбъркан адрес? Да е получавал някога чек, за който няма обяснение? Дали имената Арибда, Харибда или Марк Мелъри му

говорят нещо? Някога да са му споменавали за Института за духовно обновление?

Точно когато на Мелъри започна да му идва в повече, Гърни извади от джоба си една индекс карта и му я подаде:

— Всички въпроси са тук. Господин Дърмот може и да не иска да отговори на всичките, но си струва да опитаме.

Докато вървяха сред лехите от увехнали и вехнещи цветя, Мелъри като че потъваше все повече в тревогите си. Когато стигнаха до патиото зад елегантния му дом, той спря и заговори, снижавайки гласа си, като че се притесняваше да не ги подслушват:

— Миналата нощ не спях изобщо. Тая работа с числото деветнайсет направо ме побърка.

— Не ти ли хрумна някаква връзка? Не се ли сещаш какво значение има за теб?

— Нищо съществено. Разни глупости. Веднъж един терапевт ми даде списък от двайсет въпроса, темата беше „Имате ли проблем с пиенето?“, а аз отговорих с „да“ на деветнайсет от тях. Първата ми съпруга беше на деветнайсет, когато се оженихме. Такива неща — случайни асоциации, нищо, за което човек да може да предвиди, че ще се сетя, независимо колко добре ме познава.

— Въпреки това той го е направил.

— Точно това ме побърква! Погледни фактите. В пощенската ми кутия е оставен запечатан плик. Получавам телефонно обаждане и ми се казва да си намисля, което число искам. Избирам деветнайсет. Отивам до кутията, вземам плика, а в писмото в него се споменава деветнайсет! Точно числото, което ми е хрумнало! Можеше да си помисля за две хиляди деветстотин петдесет и едно. Но помислих за деветнайсет и това бе числото в писмото. Казваш, че ЕСВ — екстрасензорните възприятия, са глупости, но как ще обясниш това по друг начин?!

Гърни отговори с тон, който беше толкова спокоен, колкото този на Мелъри — възбуден.

— Нещо липсва в представата ни за случилото си. Разглеждаме проблема по начин, заради който задаваме погрешни въпроси.

— А кой е правилният въпрос?

— Когато разбере, ти ще си първият, който ще научи. Но ти давам гаранция, че няма да има нищо общо с ЕСВ.

Мелъри поклати глава, като жестът му приличаше повече на тик, отколкото на начин за изразяване. После погледна към задната стена на къщата си и надолу към патиото, на което бе застанал. Празният му поглед разкриваше, че няма представа как се е озовал там.

— Хайде да влезем — предложи му Гърни.

Мелъри се съвзе и като че чак сега си спомни нещо:

— Забравих... извинявай, Кеди си е тук днес следобед. Не мога... искам да кажа, може би ще е най-добре да не... Имам предвид, няма да мога да се обадя на Дърмот веднага. Ще се наложи да импровизирам по-късно.

— Но ще го направиш днес, нали?

— Да, да, разбира се — просто трябва да е в подходящия момент. Ще ти звънна веднага след като говоря с него.

Гърни кимна и се вгледа в очите му: в тях ясно се различаваше страхът, че животът му се разпада.

— Само един въпрос, преди да си тръгна. Чух те да молиш Джъстин да говори за „вътрешни дихотомии“. Зачудих се какво означава.

— Нищо не ти убягва — отбеляза Мелъри с лека гримаса. — „Дихотомия“ означава разделяне, по-точно раздвояване на нещо. Използвам го, за да опиша конфликтите в нас.

— Имаш предвид неща от типа „Джекил и Хайд“?

— Да, но това е по-дълбоко. Човешките същества са силно обременени с вътрешни конфликти. Те оформят взаимоотношенията ни с другите, създават усещане за безсилие и безизходица, съсипват живота ни.

— Дай ми някой пример.

— Мога да ти дам стотици. Най-елементарният е конфликтът между начина, по който възприемаме себе си, и онзи, по който възприемаме другите. Например, ако се караме и ти ми се развиваш, аз ще реша, че причината е в твоята неспособност да се сдържаш. Ако аз ти се разкрещя обаче, ще сметна, че причината е не в моята избухливост, а в това, че си ме провокирал — че си направил нещо, заради което ще е подходящо и дори правилно да ти се развивам.

— Интересно.

— Всички сме склонни да ставаме жертви на убеждението, че обстоятелствата покрай мен предизвикват моите проблеми, но

твоите проблеми са предизвикани от собствените ти личност и характер. А това създава конфликти. Моето желание всичко да става по моя начин изглежда оправдано, докато твоето — да става по твоя начин — е инфантилно. Добър е денят, през който аз се чувствам добре, а ти също се държиш добре. Начинът, по който аз виждам нещата, е начинът, по който те стоят. Начинът, по който ти ги виждаш, е изкривен от твоите разбирания.

— Схванах идеята.

— Това е просто началото, едва докосва повърхността. Умът е всъщност купчина противоречия и конфликти. Лъжем, за да накараме другите да ни вярват. Крием истинската си същност в търсене на близост. Преследваме щастието по такъв начин, че в крайна сметка го прогонваме. Когато грешим, най-силно настояваме, че сме прави.

Мелъри се бе захванал сериозно да излага програмата си и говореше енергично и с дар слово. Дори в тази стресова ситуация тя успяваше напълно да ангажира вниманието му.

— Оставам с впечатлението — намеси се Гърни, — че говориш за някаква лична болка, а не просто за общочовешко състояние.

Мелъри кимна бавно.

— Няма по-силна болка от тази в тялото ти да живеят двама души.

[1] Дихотомия — раздвояване, противопоставяне. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 16

КРАЯТ НА НАЧАЛОТО

У Гърни пак се появи некомфортното чувство, което идваше и си отиваше от първото посещение на Мелъри в Уолнът Кросинг насам. Сега осъзна разочаровано, че чувството е всъщност копнеж деянието да е извършено, да има местопрестъпление, което да бъде щателно претърсено и проучено, измерено и начертано на схема; да се съберат, анализират и идентифицират отпечатыци от пръсти и стъпки, косми и нишки; да се разпитат свидетели, открият заподозрени, проверят алибитата, разследват взаимоотношения, да се намери оръжието и да се изследват куршумите. Никога преди не се бе оказвал замесен в такъв дразнещ и неясен от правна гледна точка случай, при който да има толкова пречки за нормалните процедури.

Докато шофираше в планината от института надолу към селото, разсъждаваше върху страховете, които се съревноваваха у Мелъри — от една страна, отмъстителен преследвач, а от другата — намеса на полицията, която би отблъснала клиентите му. Убеждението на Мелъри, че лекарството би било по-опасно от болестта, превръщаше ситуацията в патова.

Чудеше се също дали Мелъри знае повече, отколкото казва. Дали помнеше нещо, сторено в далечното минало, което би могло да е причина за настоящата кампания от инсинуации и заплахи?

Знаеше ли доктор Джекил какво е извършил господин Хайд?

Темата на лекцията на Мелъри — две воюващи съзнания в едно тяло — заинтересува Гърни по други причини. Тя отговаряше на собствената му представа, придобита през годините и подновена наскоро чрез опитите му в сферата на изкуството, със снимките на престъпници: че раздвоението на душата често се забелязва в лицето и най-вече в очите. Отново и отново си припомняше лица, които бе виждал и които бяха всъщност две, заключени в едно. Този феномен много по-лесно се наблюдаваше на снимка. Всичко, което трябваше да направи човек, бе да покрие едната половина на лицето с лист хартия през средата и по продължение на носа, така че да се вижда само

едното око. После да нахвърля описание на личността, която се разкрива отляво, и на онази вдясно. Бе удивително доколко се различаваха тези характеристики. В едната си половина човек можеше да изглежда спокоен, толерантен и мъдър — а в другата — злопамятен, манипулативен и студен. В тези лица пустотата бе пронизана от единствен проблясък на злата умисъл, водеща до убийство. И много често този проблясък го имаше само в едното око, не и в другото. Вероятно когато срещнеш някого на живо, не си в състояние да възприемеш и съчетаеш противоположните характеристики, разкривани от двете очи. Сигурно разликите са почти незабележими. Но на снимка бе невъзможно да ги пропуснеш.

Гърни си спомни фотографията на Мелъри на корицата на книгата му. Отбеляза си наум да погледне по-добре очите, като се прибере. Също така се сети, че трябва да върне обаждането на Соня Рейнолдс — онова, за което Маделайн му бе съобщила с лед в гласа. Така че на няколко километра от Пиъни той отби на парче покрита с чакъл и обрасла с бурени земя, което отделяше шосето от река Езоп, извади мобилния си телефон и набра номера на галерията на Соня. След четири позвънявания спокойният ѝ глас го подкани да остави съобщение, когато пожелае.

— Соня, Дейв Гърни е. Знам, че ти обещах портрет тази седмица, и се надявам да ти го донеса в събота или поне да ти пратя на имейла графичния файл, така че да можеш да разпечаташ примерно копие. Почти е завършен, но още не съм напълно доволен. — Той замлъкна, когато осъзна, че гласът му е спаднал в долния, по-нежен регистър, който неволно използваше при разговор с привлекателна жена — навик, на който Маделайн му бе обърнала внимание. Прокашля се и продължи: — Същността на това изкуство е характерът. Трябва от пръв поглед да личи, че лицето е на убиец и особено важни са очите. Върху тях работя сега и те ми отнемат толкова време.

Чу се прещракване и прозвуча гласът на Соня. Беше останала без дъх:

— Дейвид, тук съм. Не успях да вдигна навреме, но чух какво каза. Разбирам напълно, че искаш да стане както трябва. Ще е наистина чудесно, ако успееш до събота. В неделя има фестивал и в галерията ще дойдат много хора.

— Ще се постарая. Вероятно ще съм готов късно следобед.

— Идеално! Ще затворя в шест, но ще остана на работа още около час. Ела тогава. Ще имаме време и да поговорим.

Направи му впечатление, че гласът на Соня караше всичко да звучи като сексуално предложение. Естествено, осъзнаваше, че интерпретира нещата твърде свободно и използва повече въображение, отколкото предполагаше ситуацията. Също така знаеше, че е твърде глупав, по дяволите!

— Шест часа е добре — чу се да казва, макар чудесно да помнеше, че офиса на Соня с големите дивани и меки килими е обзаведен по-скоро като личен кабинет, отколкото като място за работа.

Прибра телефона и остана загледан в покритата с трева долина. Както обикновено, гласът на Соня бе нарушил хода на рационалните му мисли, умът му прескачаше от тема на тема като топче за пинг-понг. Твърде удобният и уютен офис на Соня; безпокойството на Маделайн; невъзможността някой да знае предварително за кое число би се сетил друг човек; кръв, червена като нарисувана роза; ти и аз имаме среща; господин 658, Харибда, сгрешената пощенска кутия, страхът на Мелъри от полицията; масовият убиец и кръвосмесител Питър Пигърт; чаровният млад Джъстин, богатата и възрастна Кеди; доктор Джекил и господин Хайд — и така нататък, без рима, хармония и причина, отново и отново, напред-назад. Той смъкна прозореца от страната на пасажера и както беше спрял колата край потока, се облегна назад, затвори очи и се опита да се съсредоточи в звука на водата, ромоляща в каменното си легло.

Събуди го почукване по прозореца току до ухото му. Спря поглед върху безизразно ъгловато лице с очи, скрити от слънчеви очила и с нахлупена отгоре му сива полицейска шапка с периферия. Той свали стъклото.

— Всичко наред ли е, сър? — Въпросът прозвуча по-скоро заплашително, отколкото загрижено, а „сър“ бе очевидно използвано по навик, наместо от учтивост.

— Да, благодаря ви — просто изпитах нужда да затворя очи за миг.

Той погледна към часовника на таблото и установи, че мигът бе продължил петнайсет минути.

— Накъде сте се насочили, сър?

— Към Уолнът Кросинг.

— Разбирам. Пили ли сте нещо днес, сър?

— Не, господин полицай, не съм.

Мъжът кимна и отстъпи назад, за да огледа колата. Устата му — единствената черта от лицето му, която се виждаше и съответно би могла да изразява отношение — бе презрително извита. Сякаш смяташе твърдението на Гърни, че не е пил, за явна лъжа и скоро щеше да открие доказателства за това. Закрачи с прекалена решителност около колата, мина покрай задната ѝ част и пътническата седалка, после покрай предницата и накрая спря отново до прозореца на Гърни. След дълго преценяващо мълчание той проговори със сдържана заплаха в гласа, по-подходяща за шоупрограма, отколкото за рутинна проверка на превозно средство:

— Наясно ли сте, че това не е официално място за паркиране?

— Всъщност не го бях осъзнал — равно отговори Гърни. — Възнамерявах да спра само за минута-две.

— Може ли да видя шофьорската ви книжка и талона, моля?

Гърни извади исканите документи от портфейла си и му ги подаде през прозореца. Не му бе навик при такива ситуации да представя доказателства, че е пенсиониран детектив от нюйоркската полиция, при това първа степен — заради асоциациите, които това внушаваше. Но когато пътният полицай се обърна с намерението да се върне в патрулната кола, усети една прекалена арогантност, както и враждебност, която щеше да се прояви в неоправдано забавяне най-малкото. С нежелание извади още една карта от портфейла.

— Само секунда, господин полицай — това също би могло да помогне.

Пътният полицай взе картата внимателно. А след това Гърни видя трепването, с което угълчетата на устните му показаха промяната в настроението му — и то не в положителна посока. Приличаше на комбинация от разочарование и гняв. С презрителен жест той върна картата, книжката и талона през прозореца.

— Приятен ден, сър. — Тонът, с който го освободи, пожелаваше всичко друго, но не и приятен ден. Върна се в колата си, направи рязък обратен завой и изчезна в посоката, от която бе дошъл.

Независимо колко са усъвършенствали психологичните тестове, помисли си Гърни, или колко високи са станали образователните изисквания, колкото и строго да е обучението в академията — винаги

щеше да има ченгета, които *не трябва* да са ченгета. В този случай пътният полицаи не бе извършил конкретно нарушение, но в него имаше нещо жестоко и изпълнено с омраза — Гърни го усещаше, виждаше го в чертите на лицето му — и бе само въпрос на време преди то да се сблъска с огледалния си образ. А тогава щеше да се случи нещо ужасно. Междувременно много хора щяха да бъдат забавяни и дразнени без причина и оправдание. Този пътен полицаи беше едно от ченгетата, които караха хората да мразят всички им. Може би в казаното от Мелъри имаше смисъл.

През следващите седем дни в северната част на Кетскилс настъпи зимата. Гърни прекара повечето от това време в кабинета си, разделяйки го между проекта със снимката и усърдното изучаване на съобщенията от Харибда. Пристъпваше пъргаво между тези два свята, като от време на време се отдръпваше и сменяше посоката, за да избегне мислите за рисунките на Дани и хаоса, който те носеха. Очевидното решение щеше да е да поговори с Маделайн за това, да разбере защо бе решила да повдигне въпроса точно сега — буквално да го извади от мазето — и защо чака с такова особено търпение той да каже нещо. Но не можеше да събере сили и решителност да го направи. Така че изтласкваше темата от ума си и се връщаше към историята с Харибда. За нея поне можеше да мисли, без да се чувства изгубен и без сърцето му да започне да препуска.

Така например често мислеше за вечерта след последното си посещение в института. Както бе обещал, Мелъри се обади и преразказа разговора си с Грегъри Дърмот от „Системи за сигурност ГД“. Човекът се бе оказал достатъчно услужлив и учтиво бе отговорил на всичките му въпроси — същите, които Гърни бе написал — но получената информация не беше много. Наел кутията преди година, веднага след като преместил консултантския си бизнес от Хартфорд в Уичърли; никога преди не бил възниквал проблем, със сигурност не и такъв с писма със сбъркан адрес или чекове; единствено той имал достъп до кутията; имената Арибда, Харибда и Мелъри не му говорили нищо; никога не бил чувал за института. Когато го притиснал с въпроса дали не е възможно някой друг от фирмата му да е използвал кутията без позволение, Дърмот обяснил, че това няма как да се случи,

защото в компанията му не работи друг човек. „Системи за сигурност ГД“ и Грегъри Дърмот били едно и също. Той бил консултант по сигурността на фирми с поверителни бази данни, които изисквали защита от хакерски атаки. Нищо от онова, което бе казал, не бе осветлило въпроса за чека със сбъркан адрес.

Същото важеше и за проведените от Гърни проучвания в интернет. Източниците бяха напълно единодушни: Грегъри Дърмот притежаваше научна степен от Масачузетски технологичен университет, солидна репутация като компютърен специалист, както и изключителен списък с клиенти. Нито той, нито „Системи за сигурност ГД“ имаше връзка с каквото и да било съдебно дело, преследване или наложена забрана. Нямаше и лоши отзиви в пресата — нито минали, нито настоящи. Накратко, той имаше напълно чисто присъствие в една напълно чиста сфера. Толкова чисто, че чак скърцаше. И все пак някой — по неизвестно каква неразгадаема причина — бе решил да си присвои номера на пощенската му кутия. Гърни отново и отново си задаваше въпроса, чийто отговор не успяваше да открие: *Защо ще искаш чекът да бъде изпратен на някого, който почти със сигурност ще го върне?*

Буквално го депресираще да мисли за това, да върви по тази задънена улица — като че ли на десетия път щеше да открие в края ѝ нещо, което не е било там на деветия. Но все пак беше по-добре, отколкото да мисли за Дани.

Чак през първата петъчна вечер от ноември снегът заваля сериозно. От няколко рехави снежинки, които се носеха тук-там в здрача, той стана изобилен през следващите два часа, после намаля и около полунощ спря.

Докато Гърни отпиваше живителни глътки от кафето си в събота сутринта, бледият диск на слънцето се прокрадна над ивицата дървета на изток, на около километър и половина от къщата. През нощта не бе духал вятър и сега всичко отвън — от патиото до покрива на плевнята — бе покрито с поне седем-осем сантиметра сняг.

Не беше спал добре, хванат в капана на безброй свързани едно с друго безпокойства. Сега на дневна светлина някои от тях изчезваха — те засягаха Соня. В последната минута бе отложил срещата им, която иначе трябваше да се състои след няколко часа. Несигурността му по

отношение на онова, което можеше да се случи там — което той би искал да се случи — го накара да я отмени, засега.

Седеше, както и през цялата отминала седмица, с гръб, обърнат към онзи ъгъл на стаята, в който завързаната с панделка кутия с рисунките на Дани лежеше върху масичката за кафе. Отпиваше от чашата си и гледаше навън, към покритото със снежно одеяло пасище.

Подобна гледка винаги извикваше в ума му миризмата на сняг. Воден от неочакван импулс, той отиде до френските прозорци и ги разтвори.

Острият и леден порив на въздуха докосна у него верига спомени — снежни преспи, издигнати на височината на гърдите от двете страни на пътищата; ръцете му, порозовели и изтръпнали от оформянето на снежни топки; парченца лед, вкопчени във вълната на маншетите на якето му; клони на дървета, извити под тежестта на снега чак до земята; коледни венци на вратите; празни улици; ярки светлини, накъдето и да обърнеш поглед.

Това бе особената черта на миналото — как лежи и те причаква в засада — тихо, невидимо, все едно го няма. Може да се изкушиш да си помислиш, че е изчезнало, че не съществува вече. А после, като подплашен от укритието си фазан, ще избликне като експлозия от звуци, цветове и движение — шокиращо живо.

Искаше да се обгради с миризмата на снега. Взе якето си от закачалката край вратата, наметна си го и излезе. Снегът бе твърде дълбок за обикновените обувки, с които бе, но не искаше да се връща да ги сменя. Закрачи приблизително в посоката на езерото, затвори очи, вдиша дълбоко. Не беше минал и няколко метра, когато чу вратата на кухнята да се отваря. Гласът на Маделайн го повика:

— Дейвид, върни се!

Той се обърна и видя, че се е подала наполовина през вратата, а на лицето ѝ е изписана тревога. Тръгна обратно.

— Какво има?

— Побързай! — подвикна му тя. — По радиото... Марк Мелъри е мъртъв!

— Какво?!

— Марк Мелъри — мъртъв е, точно съобщиха по радиото. Бил е убит! — И тя се прибра в къщата.

— Господи! — измърмори Гърни и усети как гърдите го стягат. Мина на бегот и влезе в кухнята, без да сваля покритите си със сняг обувки. — Кога е станало?

— Не зная. Тази сутрин, снощи — нямам представа. Не казаха.

Той се заслуша. Радиото все още беше включено, но говорителят се бе прехвърлил на друга новина, нещо за банкрута на голяма компания.

— Как е станало?

— Не съобщиха. Просто казаха, че очевидно става дума за убийство.

— Някаква друга информация?

— Не. Да. Нещо за института — там, където се е случило. Институтът за духовно обновление на Мелъри в Пиъни, Ню Йорк. Казаха също, че полицията е вече на местопрестъплението.

— Това ли е всичко?

— Така мисля. Това е ужасно!

Той бавно кимна; умът му препускаше.

— Какво ще правиш? — попита го.

Кратко изброяване на възможностите наум... и остана само една:

— Ще съобща на полица, отговарящ за разследването, за връзката си с Мелъри. Какво ще се случи от там нататък зависи само от него.

Маделайн си пое дълбоко въздух и се опита да изобрази смела усмивка, което обаче изобщо не й се удаде.

ЧАСТ ВТОРА

СТРАХОВИТИ ИГРИ

ГЛАВА 17

ТВЪРДЕ МНОГО КРЪВ

Беше точно десет сутринта, когато Гърни се обади в полицейското управление на Пиъни да им предостави името, адреса и телефонния си номер заедно с кратко резюме на взаимоотношенията си с жертвата. Полицаят, с когото разговаря — сержант Бъркхолц — го увери, че информацията ще бъде предадена на екипа от щатското бюро за криминални разследвания, който бе поел разследването.

Тъй като бе предположил, че ще се свържат с него в рамките на двайсет и четири до четирийсет и осем часа, бе силно изненадан, когато се обадиха — след по-малко от десет минути. Гласът бе познат, но той не успя веднага да го свърже с място или събитие, като този проблем се задълбочи от липсата на име при представянето на полицая:

— Господин Гърни, тук е главният следовател, намиращ се на местопрестъплението в Пиъни. Доколкото разбрах, имате информация за нас.

Гърни се поколеба. Канеше се да попита с кого разговаря — съобщаването на името бе все пак нормална процедура — когато тембърът на гласа внезапно му припомни лицето и името, които вървяха в комплект с него. Онзи Джак Хардуик, когото познаваше от сензационния случай, по който бяха работили заедно, бе шумен, противен и червендалест грубиян, с преждевременно побеляла ниско остригана коса и избелели сини очи. Беше неуморен шегобиец и половин час с него изглеждаше като половин ден. Ден, който се молиш да свърши по-бързо. Но бе също така умен, жилав, упорит — и редовно се държеше политически некоректно.

— Здравсти, Джак — поздрави го Гърни, като прикри изненадата си.

— Как... Мамка му! Някой ти е казал, по дяволите! Кой ти каза?!

— Имаш запомнящ се глас, Джак.

— Запомнящ се глас, трънки! Минаха десет шибани години!

— Девет. — Арестът на Питър Опосума Пигърт беше един от най-големите в кариерата на Гърни — онзи, който му бе осигурил повишението в жадувания ранг на детектив първа степен — така че той добре помнеше датата.

— Кой ти каза?

— Никой.

— Глупости!

Гърни замълча, защото си бе припомнил и настойчивото желание на Хардуик винаги да има последната дума. Безсмислената размяна на реплики щеше да продължи, докато не я получи.

След като минаха дълги три секунди, Хардуик продължи — вече с доста по-спокоен тон:

— Девет скапани години! И изведнъж ти изскачаш от нищото, точно в средата на случай, който може да се окаже най-сензационното убийство в щата Ню Йорк, откакто измъкна долната половина на госпожа Пигърт от реката. Това е някакво дяволско съвпадение!

— Всъщност беше горната половина.

След краткотрайно мълчание телефонът избухна от дългия, напомнящ магарешки рев смях, който бе запазената марка на Хардуик.

— Ааа! — извика той, останал без дъх на края на неподобния си смях. — Дейви, Дейви, Дейви — както винаги се придържаш педантично и към най-дребните подробности!

Гърни се изкашля леко:

— Ще ми кажеш ли как е умрял Марк Мелъри?

Хардуик се поколеба, застинал в особеното пространство, разположено между личната връзка и правилника, в което повечето ченгета прекарваха живота си и заради което получаваха язва. Той се спря на пълната истина — не защото така трябваше (Гърни нямаше никаква официална позиция в случая и всъщност не би трябвало да получи каквато и да било информация), а защото беше брутална:

— Някой е прерязал гърлото му със счупена бутилка.

Гърни издаде глух звук, сякаш го бяха ударили в гърдите и бяха засегнали сърцето. Тази първа реакция обаче бързо бе изместена от доста по-професионално поведение. Отговорът на Хардуик бе бутнал на мястото му едно от парчетата на пъзела, оформен в ума на Гърни.

— Бутилката случайно да е от уиски?

— От къде, по дяволите, знаеш това? — В рамките на тези пет думи тонът на Хардуик се разходи от изумен до обвинителен.

— Това е дълга история. Искаш ли да се отбия?

— Мисля, че ще е най-добре да го направиш.

Слънцето, което тази сутрин все още се виждаше — като хладен диск зад сива стена от зимни облаци — сега бе скрито напълно. Небето бе ниско, оловносиво. Светлината не бе достатъчна, за да има сенки — това беше лицето на една студена вселена, безчувствена като лед.

Тъй като сметна тази насока на мислите си за прекалено нереална и странна, Гърни я отхвърли, когато спря колата си пред множеството полицейски машини, паркирани безредно на снега пред Института за духовно обновление на Мелъри. Повечето носеха синьо-жълтите опознавателни знаци на нюйоркската щатска полиция, включително един микробус на окръжната лаборатория по съдебна медицина. Две бяха от шерифското управление, две — зелени патрулки от Пиъни. Припомни си остроумната забележка на Мелъри, че „полицията в Пиъни“ звучи като името на кабаретно гейшоу, а също и изражението на лицето му тогава. Лехите с астри, сбутани между колите и каменната стена и попарени от рязкото застудяване, бяха странна гледка. Снегът приличаше на топчици памук, разцъфнали като необичайни цветове върху оплетените им кафяви стъбла. Той излезе от колата и се насочи към входа. Един полицай в спретната униформа бе застанал на пост до отворената порта. Намръщил се бе като военен. Освен това вероятно бе с година или две по-млад от собствения му син, както забеляза Гърни. Това откритие го остави с много странно усещане.

— С какво мога да ви помогна, господине?

Думите бяха учтиви, но не и погледът му.

— Казвам се Гърни. Тук съм да се видя с Джак Хардуик.

Младият мъж примигна два пъти — по веднъж на всяко име. Изражението му подсказваше, че споменаването на поне едно от тях му предизвиква киселини.

— Изчакайте, моля — все така учтиво каза той и извади едно уоки-токи от колана си. — Някой трябва да ви отведе при него.

Ескортът му дойде три минути по-късно — един следовател от БКР — Бюрото за криминални разследвания, който очевидно се опитваше да заприлича на Том Круз. Независимо от пронизващия

зимен вятър, носеше само черен анорак, отворен на гърдите, а под него — черна тениска и дънки. Гърни познаваше добре строгостта на полицейския дрескод. Твърде неофициалното облекло го накара да предположи, че мъжът е бил извикан на местопрестъплението, докато е бил в почивка или под прикритие.

Подаващият се изпод анорака черен матов кобур с деветмилиметров глок в него беше очевидно колкото оръдие на труда, толкова и израз на манталитета му.

— Детектив Гърни?

— Пенсиониран — поправи го Гърни, сякаш слагаше отметка.

— Така ли? — попита Том Круз без видим интерес. — Сигурно е приятно. Последвайте ме.

Докато Гърни крачеше заедно с него по пътеката, която заобикаляше главната сграда и водеше към жилището зад нея, бе поразен от начина, по който няколко сантиметра сняг променяха целия вид на мястото. Като се премахнеха допълнителните детайли, от картината оставаше само чисто платно. Да вървиш през минималистичния бял пейзаж бе като да пристъпваш по новосъздадена планета. Тази представа бе в абсурдно несъответствие с грозната действителност, която го очакваше. Завиха зад старата колониална къща, в която бе живял Мелъри, и спряха точно на ръба на покритото със сняг патио, където бе умрял.

Мястото на смъртта бе ясно различимо. Снегът все още пазеше отпечатъка на тяло, а в участъка, където се бяха намирали главата и раменете, се разпростираше огромно петно кръв. Гърни и преди бе виждал шокиращия контраст на бяло и червено. Имаше неизличим спомен от първата си коледна утрин като полицай. Едно алкохолизирано ченге, чиято жена го бе заключила отвън, бе седнало на купчина сняг и се бе застреляло в сърцето.

Гърни изхвърли стария образ от ума си и съсредоточи острия си професионален поглед върху гледката пред себе си. Специалист по отпечатъците бе коленичил до няколко стъпки в снега, току до основното петно кръв, и пръскаше следите с нещо. От мястото, на което бе застанал, Гърни не можеше да види етикета на флакона, но предположи, че е паста за сваляне на отпечатъци от сняг. Химикалът, който се съдържаше в нея, втвърдяваше снега, така че да може да се направят отливки. Отпечатъците в сняг са изключително крехки, но

ако се обработят внимателно, предоставят невероятни детайли. Макар неведнъж преди да бе наблюдавал процеса, не можеше да не се възхити на стабилната ръка на експерта и на напрегнатата му концентрация.

Жълта полицейска лента бе опъната около по-голямата част от патиото под формата на неправилен многоъгълник, включващ и задната врата на къщата. Със същата лента бяха обточени двата отделни комплекта стъпки, които идваха откъм плевнята, стигаха патиото и морето от кръв, а след това се отправяха към другия край на патиото и оттам — през покритата със сняг ливада към гората. Лентата, опъната, за да предпазва стъпките, образуваше два срещуположни коридора: маршрутите на приближаването и оттеглянето им. Задната врата на къщата беше отворена. Един от членовете на екипа за обработка на местопрестъплението бе застанал на входа и изучаваше патиото откъм къщата. Гърни много добре знаеше какво прави той. На местопрестъплението човек често прекарваше много време в опити да възприеме самото... усещане на мястото, на сцената. Опитваше да го види от гледната точка на жертвата: така, както го е съзряла в последните си мигове живот. Правилата за откриване и събиране на доказателства — кръв, оръжия, отпечатъци, косми, тъкани, късчета боя, растителни тъкани и парченца минерал, на които не им е там мястото, и т.н. — бяха ясни и прости. Само че съществуваше един фундаментален проблем с нагласата. Накратко, разследващият трябва да отвори съзнанието си за случилото се: точно къде се бе случило, а също и как — защото ако твърде бързо направи изводи, много лесно може да пропусне улики, които не съвпадат с тези изводи. Същевременно трябва задължително да започне оформянето на някаква хипотеза, която да насочва търсенето на доказателства. Човек може да направи наистина сериозни грешки, ако твърде бързо реши какъв е сценарият на престъплението, но може и да изгуби ценното време на много служители в щателно претърсване на пет квадратни километра в търсене на бог знае какво.

Онова, което правеха добрите детективи — Гърни бе уверен, че именно с това е зает детективът на прага — беше нещо като несъзнателно прескачане напред-назад между индуктивната и дедуктивната нагласа. Какво виждам тук и каква последователност на събитията предполагат тези данни? И — ако този сценарий е

възможен, какви допълнителни улики да търся и къде? Ключът към правилните действия, както Гърни се бе убедил посредством множество опити и грешки, бе да се запази правилният баланс между наблюдението и интуицията. Най-голямата опасност за процеса на разследването бе егото. Главен следовател, който не може да реши какви са възможните обяснения за данните, събрани от местопрестъплението, би могъл да изгуби немалко време поради неспособността си да насочи добре усилията на екипа. Но такъв, който разследва — и настоява агресивно, че му е ясно още от пръв поглед какво се е случило в опръсканата с кръв стая, който кара всички да търсят доказателства за правотата на неговия сценарий, може да причини наистина големи щети — и загубата на време е най-малката от тях.

Гърни се зачуди кой ли подход ще има превес в този случай.

Зад жълтата лента, в по-далечната част на кървавото петно, Джак Хардуик даваше инструкции на двама сериозни млади мъже. Единият от тях бе имитаторът на Том Круз, който бе довел Гърни до мястото, а другият приличаше на негов близък. Изминалите девет години откакто бяха работили заедно по прословутия случай с Пигърт, също се бяха отразили на Хардуик, но за него като че бе минало двойно повече време. Лицето му бе напълняло и по-червено, косата му — изтъняла, а гласът му беше придобил онази характерна дрезгавина, която е резултат от твърде много тютюн и текила.

— Има дваайсет гости — обясняваше той на дубльорите на актьора от „Топ Гън“. — Всеки от вас да поеме по девет. Снемете предварителни показания, имена, адреси, телефонни номера. Потвърдете ги. Оставете на мен Пати Кейкс и киропрактора. Аз ще разговарям и с вдовицата. Върнете се за доклад в четири следобед.

Бяха разменени още доста коментари, прекъсвани на моменти от гръмогласния смях на Хардуик, но гласовете бяха прекалено снижени и Гърни не успя да различи нищо конкретно. Младият мъж, който бе съпроводил Гърни от главния портал, завърши разговора с красноречиво кимване в неговата посока. После двойката се отправи към главната сграда.

В момента, в който те се изгубиха от поглед, Хардуик се обърна и поздрави Гърни с нещо средно между усмивка и озъбване.

Странните му сини очи, които някога просто блестяха скептично, сега бяха изпълнени с умора и цинизъм.

— Да ме вземат мътните — изграчи той, докато заобикаляше ограденото с лента пространство, — ако това не е професор Дейв!

— Само скромен преподавател — поправи го Гърни, като се чудеше какво ли друго Хардуик си бе направил труда да открие за лекциите по криминология, които изнасяше в щатския университет след пенсионирането си.

— Не ми пробутвай тия простотии със скромността. Ти си звезда, момчето ми, и го знаеш!

Здрависаха се — не особено топло. На Гърни му направи впечатление, че някогашното шеговито поведение на Хардуик се бе превърнало в нещо отровно.

— Доколкото виждам, няма съмнения по отношение мястото на смъртта — отбеляза Гърни, посочвайки с глава кървавото петно. Бързаше да стигне до съществената част, да запознае накратко Хардуик с онова, което знаеше, и да се махне оттук.

— Има съмнение за всяко скапано нещо — обяви Хардуик. — Смъртта и съмнението са единствените сигурни неща в този живот. — Като не получи отговор от Гърни, той продължи: — Съгласен съм, че мястото на смъртта може да бъде посочено с по-голяма сигурност, отколкото някои други неща тук. Проклета лудница! Хората се държат, сякаш жертвата е оня Дийпдух Чопнал от телевизията!

— Имаш предвид Дийпак Чопра?

— Да бе — Духпук или там както беше. Господи, я стига, бе!

Независимо от неприятното усещане, което се засилваше с всяка изминала минута, Гърни си замълча.

— Защо, по дяволите, хората идват на такива места? Да слушат Ню Ейдж дрънканиците за смисъла на живота на някакъв тъпанар с ролс-ройс? — Хардуик поклати глава съжалително при мисълта за глупостта на събратята си. Освен това през цялото време се чумереше срещу къщата, сякаш архитектурата от осемнайсети век носеше голяма част от вината за същата тази глупост.

Раздразнението пропука стените на сдържаността на Гърни:

— Доколкото знам — отбеляза той със спокоен глас, — жертвата не беше тъпанар.

— Не съм казал, че е бил.

— Мисля, че го направи.

— Забележката касаше по-общия случай. Сигурен съм, че приятелчето ти е било изключение.

Хардуик откровено започваше да му лази по нервите.

— Не ми беше приятел.

— От съобщението, което си оставил в полицейското управление на Пиъни и което те щедро ми предадох, останах с впечатлението, че отношенията ви датират доста отдавна.

— Познавах го в колежа, не го бях виждал, нито чувал в продължение на двайсет и пет години, докато преди две седмици не получих имейл от него.

— За какво ставаше въпрос?

— Писма, които бе получил по пощата. Беше разстроен.

— Какви писма?

— Предимно стихотворения. Само че такива, които звучаха като заплахи.

Това накара Хардуик да замълчи и да се замисли, преди да продължи:

— Какво искаше той от теб?

— Съветът ми.

— И какво го посъветва?

— Да се обади в полицията.

— Очевидно не го е направил.

Сарказмът смути и подразни Гърни, но той отново се сдържа.

— Има още едно стихотворение.

Какво имаш предвид?

— Стихотворение, един-единствен лист хартия, положен върху тялото. Затиснат с камък, който да го придържа.

— Много е педантичен. Изпипва подробностите.

— Кой?

— Убиецът. Възможно е да е силно неуравновесен, но определено е перфекционист.

Хардуик се взираше с интерес в Гърни. Подигравателното отношение бе изчезнало, поне за известно време.

— Преди да продължим, искам да знам как разбра за счупената бутилка.

— Просто случайно предположение.

— По случайност предположи, че е бутилка от уиски?

— По-точно уиски „Четири рози“ — поправи го Гърни и се подсмихна доволно, когато очите на Хардуик се разшириха.

— Обясни откъде знаеш това! — нареди Хардуик.

— Догадка, основана на препратки в стихотворенията — отговори Гърни. — Ще разбереш, като ги видиш сам. — В отговор на въпроса, който се изписа по лицето на другия мъж, той добави: — Ще откриеш стихотворенията, заедно с две други съобщения, в чекмеджето на бюрото в кабинета. Или поне това е последното място, където видях Мелъри да ги поставя. Става въпрос за стаята с голямата камина след централното помещение.

Хардуик продължаваше да го зяпа, като че ли по този начин щеше да разреши някакъв особено важен проблем.

— Ела с мен — предложи накрая. — Искam да ти покажа нещо.

Поведе го, необичайно мълчалив, към паркинга между голямата плевня и общинското шосе. Спря на мястото, където от паркинга започваше описващата полукръг частна алея. Там бе опънат следващият жълт коридор.

— Това е най-близкото до шосето място, където ясно личат стъпките, за които смятаме, че принадлежат на извършителя. Пътят и алеята са били почистени от снега около два сутринта. Не знаем дали извършителят е влязъл в имота преди или след това. Ако е било преди, то всички следи би трябвало да са заличени от снегорина. А ако е било след това, въобще не биха останали следи. Само че от тази точка ей тук, после зад плевнята, от нея до патиото и през откритото пространство чак до гората и по-точно до едно гъсто обрасло с борове място край Дорнбуш Лейн, следите се виждат идеално и е лесно да бъдат проследени.

— Не е положено усилие да бъдат прикрити?

— Не — отсече Хардуик. Това явно го дразнеше. — Изобщо! Освен ако не пропускам нещо.

Гърни му метна любопитен поглед.

— Какъв е проблемът?

— Виж сам.

Тръгнаха покрай лентата към плевнята. Стъпките, дълбоко отпечатани в иначе гладкия и чист сняг, бяха от големи (вероятно 44 или 45-ти номер) туристически обувки. Който и да бе човекът, дошъл

насам в малките часове на нощта, не се бе интересувал дали маршрутът му ще бъде разкрит.

Когато заобиколиха плевнята, Гърни съзря едно по-широко пространство, отново оградено с лента. Полицейски фотограф снимаше с мощен фотоапарат, докато един експерт по обработка на местопрестъплението, облечен в бял предпазен костюм и с маска върху косата, изчакваше реда си, стиснал в ръка куфарчето с комплекта за събиране на доказателства. Всяка снимка се правеше по няколко пъти: с и без измервателна линийка върху обекта и освен това с различна дължина на фокуса — по-голяма, за да се засече позицията на предмета спрямо останалите, нормална, за да се види ясно самият обект, и близък план за детайлите.

Центърът на вниманието им бе един сгъваем градински стол с вид на купен от магазин за преоценени стоки. Стъпките водеха право до стола. Пред него, стъпкани в снега, имаше половин дузина цигарени фасове. Гърни приклекна, за да ги разгледа по-добре, и видя, че марката е „Марлборо“. От стола стъпките продължаваха покрай гъст храсталак от рододендрони в посока на патиото, където очевидно бе извършено убийството.

— Господи! — възкликна Гърни. — Той просто си е седял тук и е пушил, така ли?

— Да. Кратка почивка, преди да пререже гърлото на жертвата. Или поне така изглежда. Предполагам вдигнатите ти вежди означават, че се чудиш откъде се е взел боклучавият градински стол, а? И аз това попитах.

— И?

— Съпругата на жертвата твърди, че никога не го е виждала. Явно бе ужасена от ниското му качество.

— Моля? — Думата изплющя като удар с камшик. Презрителните коментари на Хардуик бяха започнали да го дразнят повече от прокарване на нокти по учебна дъска.

— Просто прояви лека несериозност, за да не кажа направо лекомислие. Човек не трябва да позволява на такова нещо като прерязано гърло да го потиска, нали? Сериозно, това вероятно е първият път, когато Кеди Смит-Уестърфийлд Мелъри се е озовавала до толкова евтин стол през целия си елегантен живот.

Гърни знаеше всичко за полицейския хумор и колко е необходим, за да се справи човек с обичайните ужасии на работата, но имаше случаи, когато това почваше да му лази по нервите.

— Да не искаш да кажеш, че убиецът си е донесъл собствения градински стол?

— Така изглежда — повтори Хардуик и направи гримаса заради абсурда на случилото се.

— И след като е приключил с изпушването на... колко, шест-седем цигари „Марлборо“... е отишъл до задната врата на къщата, накарал е Мелъри да излезе на патиото и е прерязал гърлото му със счупена бутилка? Това показва възстановката досега, така ли?

Хардуик кимна неохотно, като че ли усещаше, че сценарият на престъплението, подсказан от откритите улики, става все по-странен и неправдоподобен. И също, че може да стане и по-зле.

— Всъщност — обясни той — „прерязал му е гърлото“ доста смекчава нещата. Гърлото на жертвата е пронизано поне десет-дванайсет пъти. Докато помощниците на съдебния лекар пренасяха тялото към микробуса, за да го откарат за аутопсията, проклетата глава за малко да се изгърси!

Гърни погледна към патиото и макар да бе напълно скрито от рододендроните, образът на огромното кърваво петно се появи в ума му — точно толкова цветно, ярко и живо, колкото ако го наблюдаваше под светлината на прожектор.

Известно време Хардуик само го наблюдаваше, като замислено дъвчеше устните си.

— Но в крайна сметка — промърмори той — това не е най-странното. Най-шантавата част идва после, като последваш стъпките към гората.

ГЛАВА 18

СТЪПКИ КЪМ НИЩОТО

Хардуик поведе Гърни от задната част на плевнята, покрай плета и патиото към мястото, където следите на предполагаемия убиец напускаха мястото на атаката. След това те поемаха през покритата със сняг ливада, която се простираше между къщата и кленовата горичка, разположена на стотина метра зад нея.

Недалеч от патиото, докато вървяха по следите в посока към гората, попаднаха на следващия специалист по събиране на улики, облечен в херметически пластмасов костюм и маска на лицето, които бяха характерни за занаята му. Целта на това облекло бе да предпазва ДНК-материалите и другите улики от замърсяване със собственото му ДНК.

Той бе приклепнал на около три метра от стъпките. С чифт щипци от неръждаема стомана извади от снега парче кафяво стъкло. Вече бе поставил в торбички три други парчета такова стъкло, както и един отломък от бутилка уиски, достатъчно голям, за да се разпознава като такъв.

— Оръжието на убийството, най-вероятно — потвърди Хардуик. — Само че ти, великият детектив, вече знаеше. Даже знаеше, че е „Четири рози“.

— Какво става на поляната? — попита Гърни, без да обръща внимание на предизвикателния тон на Хардуик.

— Боооже, мислех, че ще си наясно и с това! При условие, че позна дори скапаната марка...

Гърни зачака уморено, както би чакал бавна компютърна програма да тръгне, и накрая Хардуик отговори:

— Явно я е отнесъл от тялото и я е изпуснал тук по пътя си към гората. Защо го е направил? Ето това вече е великолепен въпрос! Може би не е осъзнал, че още я държи в ръка. Тоест, точно е бил намушкал човек във врата — петнайсет пъти. Може би това е погълнало вниманието му. А после, като е пресичал поляната, е забелязал, че все

още я разнася със себе си — и я изхвърля. Това поне има някакъв смисъл.

Гърни кимна. Не бе напълно убеден, но не можеше да предложи по-добро обяснение.

— Това ли е „наистина странният“ елемент, за който спомена?

— Това? — повтори Хардуик със смях, който приличаше повече на лай. — Още нищо не си виждал!

Десет минути по-късно двамата мъже стигнаха до едно място сред кленовата горичка, на което растяха няколко бели бора. Звукът на преминаваща кола им подсказа, че се намират близо до шосе, но то не се виждаше изобщо, закрито от гъстите клони на боровете.

Първоначално не можа да разбере защо Хардуик го е довел тук. А после видя — и започна да изучава земята наоколо с нарастващо недоумение. Онова, което виждаше, нямаше никакъв смисъл. Стъпките, по които бяха вървели дотук, просто спираха. Ясната последователност на отпечатъците — идващи плътно един след друг в продължение на почти километър, изведнъж просто свършваха. Нямаше никакъв знак за случилото се с човека, който ги бе оставил. Снегът наоколо бе абсолютно девствен, недокоснат от човешки крак — от нищо всъщност. Последната следа бе оставена на повече от три метра от най-близкото дърво и — ако можеше да се съди по звука на преминалата преди минути кола — на поне сто метра от най-близкото шосе.

— Да не би да пропускам нещо? — запита Гърни.

— Същото, което пропускаме и всички останали. — Хардуик очевидно се чувстваше облекчен, че Гърни не се е сетил за някакво елементарно обяснение, което да е убягнало на него и екипа му.

Гърни проучи земята около последната стъпка по-внимателно. Точно след този добре оформен отпечатък имаше малък участък, върху който се застъпваха множество други — всичките оставени от същите туристически обувки, както и онези, които ги бяха довели дотук. Изглеждаше сякаш убиецът нарочно е вървял до това място, постоял е няколко минути, като междувременно е пристъпвал от крак на крак в очакване на нещо или някого, а после... се е изпарил. През ума му мина откаченото предположение, че Хардуик си прави шега с него, но той го отхвърли веднага. Това да си играе и размества нещо по

местопрестъплението само с цел да се посмее би било прекалено, дори за такъв шантав тип като Хардуик.

Така че това, което виждаха, бе реално.

— Ако вестниците надушат тая история, ще я превърнат в случай на отвличане от извънземни! — Хардуик почти изплю думите, като че ли имаха вкус на нещо неприятно и не се задържаха в устата му. — Репортерите ще накачат по нея като мухи на лайно.

— Имаш ли по-подходяща за представяне теория?

— Надеждите ми се упоават на острия като бръснач ум на най-уважавания детектив в историята на нийоркската полиция.

— Спри с глупостите! — прекъсна го Гърни. — От екипа по претърсването да имат някакви идеи?

— Нищо, което да послужи за разбирането на това тук. Свалиха отпечатъци от онова, утъпканото място, на което той вероятно е бил застанал. Не личеше там да има някакъв чужд предмет или вещество, но може би тези от лабораторията ще могат да открият нещо. Провериха и дърветата, както и шосето от другата страна на боровете. Утре ще покрият плътно трийсет квадратни метра около това място. Може би при по-подробния оглед на дневна светлина нещо ще изскочи.

— Но засега нямат нищо?

— Схванал си картинката.

— Тоест, единственото, което ти остава, е да разпитваш гостите на института и съседите дали не са видели някой хеликоптер, от който да се спуска въже надолу към гората?

— Някой не е видял такова нещо.

— Наистина ли си ги питал?

— Чувствах се като идиот, но да — попитах ги. Факт е, че някой е минал оттук рано тази сутрин — и почти със сигурност това е бил убиецът. Спрял е точно на това място. Ако някой хеликоптер или пък най-големият кран на света не го е измъкнал, къде, по дяволите, е отишъл?!

— Значи... — започна да изброява Гърни — няма хеликоптери, няма въжета, нито тайни тунели...

— Точно така — прекъсна го Хардуик.

— Какви възможности ни оставя това?

— Никакви. Нищо, нищичко. Нито един скапан вариант! И не ми обяснявай, че след като е дошъл дотук, се е върнал по целия път

обратно — като е пристъпвал заднишком, и то точно във всяка оставена вече стъпка, без да развали нито един отпечатък — с единствената цел да ни побърка тотално! — Хардуик предизвикателно погледна към Гърни, сякаш очакваше от него да предложи именно това. — Дори да беше възможно, а то не е, убиецът щеше да попадне на двамата, които вече са били на местопрестъплението — съпругата Кеди и гангстерът Пати.

— Тоест, това е невъзможно — спокойно отбеляза Гърни.

— Кое е невъзможно? — изръмжа Хардуик, готов да спори.

— Всичко — каза Гърни.

— За какво говориш, по дяволите?!?

— Успокой се, Джак. Трябва да намерим отправна точка, която да звучи смислено. Онова, което изглежда, че се е случило, не може да се е случило. Следователно онова, което сякаш се е случило, *не* се е случило.

— Да не би да искаш да ми кажеш, че това не са отпечатьци от стъпки?

— Казвам ти, че бъркаме с начина, по който ги разглеждаме.

— Това стъпка ли е, или не е? — настоя Хардуик раздражено.

— На мен ми прилича на стъпка — съгласи се Гърни.

— Тогава какво имаш предвид?

Гърни въздъхна.

— Не зная, Джак. Просто имам чувството, че задаваме погрешните въпроси.

Нещо в мекия му кротък тон промени отношението на Хардуик. В продължение на няколко секунди никой от тях не погледна другия, нито каза нещо. После Хардуик вдигна глава, сякаш се бе сетил нещо:

— За малко да забравя да ти покажа черешката на тортата! — Бръкна в страничния джоб на коженото си яке и извади от него един плик за събиране на доказателства.

През прозрачната пластмаса ясно се виждаше обикновеният бял лист, изписан с грижлив почерк и червено мастило.

— Не го вади! — нареди Хардуик. — Само го прочети.

Гърни постъпи, както му бе казано. После го прочете отново. И трети път, за да го научи наизуст.

*„През снега пробягах.
Погледни нагоре и надолу, глупако.
Запитай се къде изчезнах.
Отрепко такава,
виж: родих се за слава.
Завръщам се с отмъщение
за децата, които тъгуват и страдат,
за всички, които са изоставени.“*

— Нашето момче е, определено — потвърди Гърни и му върна плика. — Темата за отмъщението, осем стиха, последователна стъпка, изискан речник, идеална пунктуация, фин краснопис. Точно като другите — до един момент.

— До един момент?

— В това има нов елемент — указание, че убиецът мрази още някого, освен жертвата.

Хардуик погледна прибраната в плика бележка и се намръщи на предположението, че е пропуснал нещо важно.

— Кого? — попита.

— Теб — отвърна му Гърни и се усмихна за пръв път през този ден.

ГЛАВА 19

ОТРЕПКА

Беше нечестно от негова страна, разбира се, да си позволи така драматично да му разкрие, че убиецът вече се цели не само в Марк Мелъри, но и в Джак Хардуик. Затова, докато вървяха от свършващата в нищото следа обратно към местопрестъплението, той обясни, че явно извършителят сега е насочил част от враждебността си към полицаите, които разследват убийството. Предизвикателството съвсем не притесни Хардуик, напротив — зареди го с енергия. Войнственият блясък в очите му сякаш крещеше: „Дайте насам скапаното копеле!“.

А после Гърни го запита дали помни случая на Джейсън Стрънк.

— Че защо да го помня?

— Говори ли ти нещо името „Сатанинският Дядо Коледа“? Или както го бе нарекъл един друг медиен гений, „Канибалът Клаус“?

— Да бе, да! Много ясно, че го помня. Не беше никакъв истински канибал, само им отхапваше пръстите на краката.

— Така е, но това не бе всичко, нали?

Хардуик направи физиономия.

— Май си спомням, че след като им отхапваше пръстите, нарязваше телата и ги слагаше в найлонови торбички — много спретнато — после в кутии за коледни подаръци и ги пращаше по пощата. Така се отърваваше от тях. Не си създаваше проблеми да ги погребва.

— А дали случайно помниш на кого ги пращаше?

— Че това беше преди двайсет години! Аз дори не бях полицаи тогава, четох за случая във вестника.

— Изпращаше ги на домашния адрес на детективите от отдел „Убийства“ в съответния район, където живееха жертвите.

— На домашния адрес? — Хардуик го изгледа ужасено.

Убийство, умерен канибализъм и накълцване с банциг — това би могло да бъде простено, но не и последното извращение.

— Той мразеше ченгетата — продължи Гърни. — Много обичаше да ги разстройва.

— Ясно ми е, че да получиш по пощата отрязан крак може да те разстрои.

— Особено неприятно е, когато съпругата ти отвори кутията.

Странната нотка привлече вниманието на Хардуик.

— Мамка му, това се е случило с теб! Изпратил ти е част от тяло и тя е отворила кутията?!

— Да.

— Мамка му! Заради това ли се разведе с теб?

Гърни го изгледа любопитно.

— Помниш, че първата ми съпруга се е развела с мен?

— Помня някои неща. Не такива, които съм прочел някъде — но ако някой ми каже нещо за себе си, никога не го забравям. Например знам, че си единствено дете, баща ти е роден в Ирландия, която е мразел, никога не ти е разказвал нищо за нея и е пиел твърде много.

Гърни само го гледаше.

— Разправи ми всичко това, докато работехме заедно по случая Пигърт.

Гърни не бе сигурен дали е по-притеснен, че е разкрил въпросните странности за семейството си, от това, че е забравил, че ги е споделил, или заради факта, че Хардуик все още ги помни.

Крачеха към къщата през ситния като прах сняг. От време на време се явяваше лек вятър, който вдигаше снега във въздуха и го завихряше под тъмнеещото небе. Гърни се опита да се отърси от мразовитите тръпки, които го пронизваха, и да се съсредоточи в настоящия проблем.

— За да се върна към казаното — продължи той, — последната бележка на убиеца е предизвикателство към полицията, а това би могло да се окаже важно развитие за случая.

Хардуик обаче бе от онзи тип хора, които биха следвали чуждата логика за степенуване на въпросите само ако имат желание за това.

— И заради това ли се е развела? Получила е оная работа на някоя от жертвите, опакована в кутия?

Гърни не беше длъжен, но реши да отговори:

— Имахме и много други проблеми. Бих могъл да ти предоставя списък със своите оплаквания — и доста по-дълъг с нейните. Но си мисля, че това бе последната капка. Беше шокирана, когато узна какво

всъщност значи да си омъжена за ченге. На някои съпруги им трябва твърде много време. Моята получи откровение.

Бяха стигнали до патиото зад къщата. Двама експерти по уликите пресяваха снега около кървавото петно, което сега бе по-скоро кафяво, отколкото червено. След това изучаваха внимателно плочите на настилката, които бяха разкрили по този начин.

— Всъщност както и да е — заключи Хардуик с тон, който отхвърляше категорично нежеланото усложнение, — Стрънк беше сериен убиец, а този не прилича на такъв.

Гърни кимна, без да е напълно убеден. Наистина Джейсън Стрънк бе типичен сериен убиец, а който и да бе човекът, убил Марк Мелъри, за него определено не можеше да се каже същото. Стрънк не бе познавал жертвите си или пък ги бе познавал съвсем бегло. Можеше да се твърди, че не бе развивал каквито и да било „отношения“ или „връзки“ с тях. Избирал ги бе според това дали съответстват на определен тип външност и дали има достъп до тях, когато го завладееше необходимостта да действа — тоест, съвпадение на нужда и възможност. Убиецът на Мелъри, от друга страна, го бе познавал достатъчно добре, за да го измъчва с намеци за миналото му — достатъчно добре, за да предвиди какви числа биха му хрумнали при определени обстоятелства. Ясно показваше, че споделят лична история, че има лична връзка с жертвата си, която съвсем не бе характерна за масовите убийци. Нещо повече, нямаше съобщения за подобни убийства, които да са се случили наскоро — макар че това трябваше да бъде проверено по-подробно.

— Не прилича на сериен — съгласи се Гърни. — Съмнявам се, че ще започнеш да намираш палци в пощенската си кутия. Но има нещо смущаващо в това, че се обръща към теб, главния разследващ офицер, с „отрепка“.

Заобиколиха цялата къща, за да стигнат до предната врата — не искаха да нарушават работата на експертите, които събираха доказателства на патиото. Един цивилен полицаи от шерифското управление стоеше на пост, за да контролира достъпа до жилището. От тази страна вятърът бе по-остър и той потропваше с крака и пляскаше една в друга ръцете си в ръкавици, за да се стопли малко.

Очевидното му неудобство изкриви усмивката, с която посрещна Хардуик.

— Дали няма да донесат кафе насам, как мислите?

— Нямам представа. Но се надявам — отговори Хардуик, като звучно подсмръкна, за да не му протече носът. Обърна се към Гърни.

— Няма да те задържам още дълго. Само искам да ми покажеш бележките в кабинета, за които спомена. И да потвърдиш, че са всичките.

Голямата стара къща, от красивия си под от орехова дървесина до високия таван, бе изцяло тиха.

И повече от всякога миришеше на пари.

ГЛАВА 20

СЕМЕЕН ПРИЯТЕЛ

Ярък живописен огън бе разпален в изградената от камъни и тухли камина. Ароматът в стаята се подслаждаше от финия дим на горящото черешово дърво. Бледата, но контролираща се Кеди Мелъри бе седнала на дивана до дребен мъж на около седемдесет години, облечен в прекрасно ушит костюм.

Когато Гърни и Хардуик влязоха, мъжът се надигна от мястото си с учудваща за възрастта му лекота.

— Добър ден, господа — поздрави ги той. Говореше изискано, а интонацията му слабо напомняше за юга. — Аз съм Карл Смейл, стар приятел на Кеди.

— Аз съм главен следовател Хардуик, а това е Дейв Гърни, приятел на покойния съпруг на госпожа Мелъри.

— А, да — приятелят на Марк. Кеди точно ми разказваше за него.

— Съжаляваме за безпокойството — заяви Хардуик, докато оглеждаше стаята. Очите му се спряха на малкото бюро, разположено до стената срещу камината. — Трябва ни достъп до някои документи, които може би са свързани с престъплението и които вероятно се намират в това бюро. Госпожо Мелъри, извинявам се, че ви притеснявам с подобни въпроси, но имате ли нещо против да погледна?

Тя притвори очи. Не стана ясно дали изобщо е разбрала въпроса.

Смейл отново седна до нея, като постави длан на ръката ѝ.

— Сигурен съм, че Кеди няма да възрази срещу това.

Хардуик се поколеба.

— Като... представител на госпожа Мелъри ли говорите?

Реакцията на Смейл бе почти незабележима — леко намръщване на носа, както би реагирала чувствителна жена на груба дума, произнесена на масата по време на официална вечеря.

Вдовицата отвори очи и заговори с тъжна усмивка:

— Сигурна съм, че оценявате колко труден е този момент за мен. Имам пълно доверие на Карл и разчитам напълно на него. Каквото и да каже, ще е по-умно от онова, което бих казала аз.

Хардуик обаче настоя:

— Господин Смейл ваш адвокат ли е?

Тя се обърна към Смейл с благоволение, което Гърни заподозря, че се дължи на погълнат валиум, и отвърна:

— Той е моят адвокат, моят представител в добро и зло, в болест и здраве — вече над трийсет години. Господи, Карл, това не е ли стряскащо?

Смейл отвърна с подобна на нейната носталгична усмивка, след което заяви на Хардуик с новопоявила се решителност в гласа:

— Моля, огледайте *тази стая* за каквито материали прецените, че са свързани с разследването ви. Разбира се, бихме желали да получим списък с нещата, които сметнете за необходимо да вземете.

Натъртването на думите „тази стая“ не се изплъзна от вниманието на Гърни. Смейл не предоставяше на полицията пълен достъп без разрешение за обиск. Това очевидно не бе убягнало и на Хардуик, ако можеше да се съди по мрачния поглед, който хвърли на изтупания човечец на дивана.

— Всички улики, които откриваме, се описват в докладната. — Тонът на Хардуик също разкриваше неизказано послание: „Не ви даваме списък с нещата, които искаме да вземем. Даваме ви списък с неща, които вече сме иззели“.

Смейл, който очевидно притежаваше способността да чува произнесени съобщения, се усмихна. Обърна се към Гърни и попита с провлачения си говор:

— Извинявайте, вие *онзи* Дейв Гърни ли сте?

— Със сигурност съм единственият, който майка ми е родила.

— Добре, добре... Легендарен детектив! Много ми е приятно да се запознаем.

Гърни, на когото винаги му ставаше неудобно от този тип разпознаване, не отговори нищо.

Тишината бе нарушена от Кеди Мелъри:

— Извинявам се, но имам ужасно главоболие и трябва да си полегна.

— Съчувствам ви — каза ѝ Хардуик, — но ми трябва помощта ви за уточняването на някои подробности.

Смейл погледна загрижено клиентката си.

— Не може ли да почака един-два часа? Госпожа Мелъри очевидно изпитва силна болка.

— Въпросите ми ще отнемат само една-две минути. Повярвайте ми, не бих искал да се натрапвам, но едно отлагане би могло да създаде сериозни затруднения.

— Кеди?

— Всичко е наред, Карл. Сега или по-късно — всъщност няма значение. — Тя затвори очи. — Слушам ви.

— Съжалявам, че ви карам да мислите за тези неща — започна Хардуик. — Имате ли нещо против да седна тук? — той посочи към креслото, което бе по-близо до Кеди.

— Моля, заповядайте... — Очите ѝ все още бяха затворени.

Той се настани на ръба на стола. Да разпитва наскоро претърпелите загуба бе трудно за всяко ченге. Обаче Хардуик не изглеждаше особено притеснен от задачата.

— Искам още веднъж да повторите нещо, което ми казахте тази сутрин. Трябва да съм сигурен, че съм разбрал правилно. Споменахте, че телефонът е звъннал малко след един сутринта — а вие и съпругът ви сте спели по това време?

— Да.

— А знаете колко е бил часът, защото...?

— Погледнах часовника. Зачудих се кой ли ни се обажда в този късен час.

— И отговори съпругът ви?

— Да.

— Какво каза?

— Каза „Ало, ало, ало“ — три или четири пъти. После затвори.

— Спомена ли ви дали човекът от другата страна изобщо е казал нещо?

— Не.

— А няколко минути по-късно сте чули вика на животно в гората?

— Крясъка.

— Крясък?

— Да.

— Каква разлика правите между „крясък“ и „вик“?

— Вик... — Тя замлъкна и силно прехапа долната си устна.

— Госпожо Мелъри?

— Дълго ли ще продължи това? — поинтересува се Смейл.

— Просто искам да разбера какво е чула.

— Викът е нещо по-човешко. Вик — аз извиках, когато... — Тя примигна, сякаш за да изкара от окото си прашинка, после продължи: — Това беше някакво животно. Само че не в гората. Прозвуча доста по-близо до къщата.

— Колко време продължи викът — не, крясъкът?

— Минута или две, не съм съвсем сигурна. Спря, когато Марк слезе долу.

— Каза ли ви той какво смята да прави?

— Каза, че ще провери какво е. Това бе всичко. Той просто... — Тя спря да говори и започна да си поема въздух на бавни, дълбоки глътки.

— Съжалявам, госпожо Мелъри. Няма да ви отнема още много време.

— Той просто искаше да види какво е, нищо повече.

— Чухте ли нещо друго?

Тя постави ръка на устата си, като придържаше челюстта и бузите си, опитвайки се да запази контрол — поне донякъде. Червено-бели петна се появиха под ноктите ѝ, толкова силно стискаше. Когато проговори, думите бяха приглушени от ръката ѝ:

— Почти бях заспала отново, но чух нещо — някакво шляпване, все едно някой беше плеснал с ръце. Това е всичко. — Тя продължи да придържа лицето си, сякаш натискът бе единствената ѝ утеха.

— Благодаря ви — каза Хардуик и се надигна от креслото. — Ще се постареем вмешателството да е минимално. Единственото, което ще направя засега, е да проверя какво има в това бюро.

Кеди Мелъри вдигна глава и отвори очите си. Ръката ѝ падна в скута ѝ, а след нея върху бузите ѝ останаха ясни следи от пръсти.

— Господин следовател — промълви с немощен, но решителен глас, — вземете каквото е необходимо, но моля ви, зачитайте уединението ни. От пресата са безотговорни. Наследството на съпруга ми е от изключително значение!

ГЛАВА 21

ПРИОРИТЕТИ

— Ако затънем в тая поезия, ще има да си гоним опашките цяла година! — възкликна Хардуик. Произнесе думата „поезия“, сякаш беше най-гадното възможно тресавище.

Бележките от убиеца бяха наредени на голяма маса, разположена в средата на основната лекционна зала в института. На масата се бе разположил екипът криминални следователи — това бе мястото, избрано за отправна точка на напрегнатата начална фаза на разследването, тази на терен. Тук беше първото писмо от „Х. Арибда“, състоящо се от две части: в едната бе свръхестественото предсказание на числото, което Мелъри ще избере, а в другата — искането за 289.87 долара, с които да покрие разходите за откриването му. Следваха трите все по-заплашителни стихотворения, в реда, в който бяха пристигнали по пощата. (Третото от тях бе онова, което Мелъри бе поставил в малка найлонова торбичка за съхраняване на храна — за да запази отпечатъците, както бе обяснил на Гърни.) После идваха върнатият чек на Мелъри на стойност 289.87 долара, заедно с бележката от Грегъри Дърмот, че на този адрес няма „Х. Арибда“; стихотворението, продиктувано по телефона от убиеца и записано от секретарката на Мелъри; запис (на касета) на телефонния разговор с Мелъри от същата вечер, по време на който Мелъри споменавахе числото деветнайсет; писмото, открито в пощенската кутия на института, което предвиждаше, че числото, избрано от Мелъри, ще е именно деветнайсет; и накрая — последното стихотворение, открито върху трупа. Това бе наистина забележително количество доказателствен материал.

— Знаете ли нещо за тази торбичка? — запита Хардуик. Беше точно толкова ентузиасиран по отношение на пликчето, колкото и от поезията.

— По това време Мелъри вече бе сериозно изплашен — обясни Гърни. — Заяви ми, че се е опитал да запази пръстовите отпечатъци.

Хардуик поклати глава.

— Всичко това е заради оня скапан сериал, „От местопрестъплението“! Найлонът изглежда като висока технология, сравнен с хартията. Обаче като поставиш улика в такъв плик, влагата вътре предизвиква появата на плесен и я унищожава. Задници!

Едно униформено ченге с измъчен вид и със значка на шапката си на полицейското управление в Пиъни бе застанало на вратата.

— Какво? — тросна се Хардуик, сякаш предизвикваше посетителя да го замери с новия проблем.

— Лабораторният ви екип се нуждае от достъп. Става ли?

Хардуик кимна, обаче вниманието му вече се бе върнало към колекцията римувани заплахи, наредени на масата.

— Спретнат, красив почерк — отбеляза той, а лицето му се събърчи от отвращение. — Как мислиш, Дейв? Дали си имаме работа с някоя бавачка със склонност към убийства?

Минута по-късно лабораторните техники се появиха в залата с пликовете си за улики, един лаптоп и портативна машина за етикети, с които да маркират всички предмети, понастоящем временно изложени на масата.

Хардуик настоя да се направят фотокопия на всеки лист, преди да бъдат изпратени в лабораторията по съдебна медицина в Олбъни за проверка на налични отпечатъци и анализ на почерка, хартията и мастилото. Инструкциите бяха да се обърне специално внимание на бележката, оставена върху тялото.

Гърни внимаваше да не се набива на очи, докато наблюдаваше действията на Хардуик в ролята му на главен следовател, който отговаря за насоката на цялото разследване. Дали един случай щеше да се проточи с месеци, или дори години, често зависеше почти изцяло от начина, по който водещият разследването се бе справил със задачата си в ранните часове на действие. Според Гърни Хардуик се представяше наистина много добре. Проследи как той преглежда документираното от фотографа, за да се увери, че са заснети всички части от имота, които имаха отношение към случая, включително важните места като входовете и изходите, всички стъпки и видими физически улики (градинският стол, цигарените фасове, счупената бутилка), самото тяло с точното разположение, в което е било заварено, както и прогизналият от кръв сняг наоколо. Хардуик нареди на фотографа да уреди и снимки от въздуха на цялото имение и околностите му, което не беше обичайна

процедура, но предвид обстоятелствата — и в частност стъпките, водещи в нищото — определено имаше смисъл да се направи. После Хардуик провери дали двамата млади детективи са извършили поверените им разпити на свидетелите. Срещна се с главния лабораторен техник, за да прегледа списъка с открити улики, а след това накара един от детективите да се обади за куче-следотърсач, което да проследи миризмата на следващата сутрин — това бе знак за Гърни, че Хардуик е силно обезпокоен от проблема с отпечатъците от стъпки. Накрая провери регистъра, воден от полиция на главната порта за дошлите и напусналите местопрестъплението, за да се увери, че сред тях няма неупълномощени лица. След като бе наблюдавал как Хардуик възприема и оценява, поставя приоритети и насочва, Гърни стигна до заключението, че човекът все още действа толкова компетентно и способно, колкото и при случая, който бяха разследвали заедно преди години. Наистина бе наежено и темпераментно копеле, но не можеше да му се отрече, че е ефективен.

В четири и петнайсет Хардуик му каза:

— Беше дълъг ден, а на теб дори не ти се плаща. Защо не се прибереш във фермата си? — След което със закъснение, като че му бе хрумнало изневиделица, добави: — Имах предвид, че ние не ти плащаме. Семейство Мелъри плащаха ли ти? Мамка му, обзалагам се, че е така! Прочутите таланти не излизат евтино.

— Нямам разрешително. Не бих могъл да взема пари, дори и да исках. Освен това, да работя като частен детектив срещу заплащане е последното нещо, което имам желание да правя.

Хардуик го стрелна с недоверчиво изражение.

— Всъщност мисля да се възползвам от предложението ти и да се прибера.

— Би ли минал през окръжното управление утре около обяд?

— Какъв е планът?

— Две неща. Първо, трябва ни показанията ти — историята на взаимоотношенията ти с жертвата, старата отпреди години и сегашната. Наясно си с протокола. Второ, бих искал да присъстваш на една среща — ориентиловъчна среща, трябва всички да се стиковаме. Предварителните доклади за причината за смъртта, разпитите на свидетели, кръв, отпечатъци, оръжие на убийството и така нататък. Първоначални теории, подреждане на задачите по важност, следващи

стъпки. Човек като теб може да е от голяма полза, да ни покаже правилната посока и да предотврати пилеенето на парите на данъкоплатците. Ще е престъпление да не споделиш гения на големия град с нас, леваците от село. Утре по обяд. Добре ще е, ако направо си донесеш показанията.

Тоя човек постоянно се правеше на умник. Това сякаш определяше мястото му в света: Умникът Хардуик, Отдел по тежки престъпления, Бюро за криминални разследвания, Щатска полиция на Ню Йорк. Но Гърни усети под димната завеса на изръсените глупости, че Хардуик наистина желае помощта му за този случай, който ставаше все по-странен с всяка изминала минута.

През по-голямата част от пътя към вкъщи той шофираше, без изобщо да забелязва заобикалящата го природа. Чак когато се изкачи в по-високия край на долината и мина покрай магазина на Абелард в Дилуид осъзна, че облаците, които по-рано през деня бяха надвиснали над земята, се бяха разнесли. На тяхно място забележителен залез осветяваше западната страна на хълмовете. Покритите със сняг ниви от двете страни на криволичещата река бяха окъпани в такива невероятни цветове, че очите му се разшириха при гледката. А после с изненадваща бързина кораловочервеното слънце се скри зад насрещния рид и блясъкът угасна. Дърветата, останали без листа, отново бяха черни, снегът — девствено бял.

Когато наближи завоя към дома си, вниманието му бе привлечено от един гарван, кацнал на банкета на пътя. Гарванът бе застанал на нещо, което го издигаше с десетина сантиметра над нивото на настилката. Когато се изравни с него, го огледа по-добре: беше кацнал върху един мъртъв опосум. Странното в случая бе, че независимо от обичайната предпазливост на гарваните, той нито отлетя, нито показва какъвто и да е признак на безпокойство при преминаването на колата. Остана неподвижен и сякаш потънал в очакване, заради което странната картина приличаше на уловен сън.

Гърни отби по пътя към дома и превключи скоростите за бавното, с много завой, изкачване. Умът му бе зает с образа на черната птица върху мъртвото животно в падащия здрач: наблюдаваща, чакаща.

Разстоянието от разклона до имота на Гърни беше малко повече от три километра — или пет минути. По времето, когато достигна

тесния селски път, който водеше от плевнята към къщата, въздухът бе станал по-сив и по-студен.

Паркира по-близо до къщата, отколкото правеше обикновено, вдигна яката си, за да се предпази от студа, и побърза към задната врата.

В момента, в който влезе в кухнята, отбеляза особеното празно звучене на помещението, което показваше, че Маделайн я няма. Около нея като че съществуваше някакъв тих шум, жужене на електрическо поле, чиято енергия изпълваше пространството, когато тя бе в него, и оставяше осезаема празнота, когато не беше.

Във въздуха имаше и още нещо, остатък от сутрешните емоции, мрачното присъствие на кутията от мазето, кутията, която все още си седеше на масичката за кафе в сенчестия ъгъл на стаята с все така недокосната панделка.

След като мина през банята и се преоблече, той се насочи към кабинета си и провери съобщенията на телефонния секретар. Имаше само едно. Гласът бе на Соня — изтъкан от коприна и звучащ като мелодията на виолончело: „Здравей, Дейвид. Имам един клиент, който е очарован от работата ти. Казах му, че скоро ще завършиш нов портрет, и бих искала да му кажа кога ще е наличен. «Очарован» въобще не е прекалено силна дума в случая, а освен това парите явно не са проблем. Обади ми се веднага, щом успееш. Трябва да измислим заедно как да се възползваме от ситуацията. Благодаря, Дейвид“.

Тъкмо бе започнал да набира в отговор, когато чу, че задната врата се отваря и след това затваря. Натисна копчето „стоп“, за да прекъсне обаждането, и подвижна:

— Ти ли си?

Отговор нямаше, което го подразни.

— Маделайн! — повика той по-силно, отколкото бе необходимо.

Чу гласа ѝ, но той бе прекалено слаб, за да различи думите. Беше с онази честота, която, изпаднал в някое от злобните си настроения, той класифицираше като „пасивно-агресивно ниска“. Първата му реакция бе да остане в кабинета, но това му се стори инфантилно, така че отиде в кухнята. Маделайн се обърна към него от мястото до закачалките за палтата, където бе оставила оранжевото си яке. По рамената на якето все още проблясваха остатъци от сняг, което означаваше, че е вървяла пеша през боровата гора.

— Навън е тооолкова красиво! — проточи тя. Качулката на якето бе сплескала гъстата ѝ кафява коса. Сега, като прекара пръсти през нея, тя бухна красиво. Отиде в килера, излезе след минута и започна да оглежда плотовете за готвене.

— Къде си сложил ядките хикория^[1]?

— Какво?!

— Не те ли помолих да купиш хикория?

— Не мисля.

— Може и да не съм го направила. А може ти да не си ме чул?

— Нямам представа — отговори ѝ той. Определено се затрудняваше да впише темата сред нещата, които в момента занимаваха ума му. — Ще взема утре.

— Откъде?

— От магазина на Абелард.

— В неделя?

— Нед... о, да — затворено е. За какво са ти?

— Ще правя десерта.

— Какъв десерт?

— Елизабет ще направи салатата и ще изпече хляб, Джан ще пригответи чилито, а аз ще направя десерта. — Очите ѝ потъмняха. — Забравил си, нали?

— Ще идват тук утре?

— Точно така.

— По кое време?

— Това има ли значение?

— Трябва да отнеса писмените си показания на следователите от екипа по криминални разследвания.

— В неделя?

— Това е разследване на убийство — каза го монотонно, с надеждата да не прозвучи саркастично.

Тя кимна.

— Значи няма да те има цял ден?

— Част от деня.

— Колко голяма част?

— Господи! Знаеш много добре как протичат тези неща.

Тъгата и гневът, които се бореха в очите ѝ, разтревожиха Гърни повече, отколкото би го направила реална плесница.

— Тоест, предполагам, че утре ще се върнеш, когато се върнеш, и може би ще се присъединиш към нас за вечеря, а може би не — заключи тя.

— Трябва да отнеса подписаните си показания като свидетел на предисторията на престъплението в случай за убийство. Това не е нещо, което да *искам* да правя! — Гласът му рязко се повиши, думите изскачаха, сякаш ги плюеше по нея. — Има някои неща в живота, които *трябва* да свършим. Това е дълг към закона — не въпрос на предпочитания. Не аз съм писал проклетия закон!

Тя го гледаше с умора, толкова неочаквана и шокираща, колкото и неговата ярост.

— Ти все още не разбираш, нали?

— Да разбирам кое?

— Че умът ти е така обсебен от убийствата и тежките телесни повреди, кръвта и чудовищата, лъжците и психопатите, че просто няма никакво място за каквото и да било друго.

[1] хикория — вид орех. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 22

НЕКА ДА СЕ ИЗЯСНИМ

Цели два часа от тази нощ прекара в писане и редактиране на показанията си. Текстът, който сътвори в крайна сметка, просто изброяваше — без прилагателни, чувства и мнения — фактите от познанството му с Марк Мелъри, включително неособено близките им приятелски отношения в колежа и по-скорошните им контакти, започнали с имейла на Мелъри с молбата да се видят и завършили с категоричния му отказ да отнесе въпроса до полицията.

Изпи две големи чаши силно кафе, докато съчиняваше показанията, и в резултат спа зле. Студ, сърбеж, потене, жажда и идваща на приливи и отливи болка, която се разхождаше ту по единия, ту по другия му крак — редицата неудобства, изпитани през тази нощ, спомагаха появяването на неприятни и дори враждебни мисли, особено такива, свързани с болката, която бе забелязал в очите на Маделайн.

Знаеше, че се дължи на усещането ѝ за това, какви са приоритетите му. Тя се оплакваше, че когато ролите в живота му стигаха до сблъсък, детективът Дейв винаги надвиваше и изместваше съпруга Дейв. Оттеглянето му от професията не бе променило нищо. Ясно бе, че се е надявала, че нещо ще се промени, може би дори бе вярвала в това. Само че как би могъл да спре да бъде онова, което е? Колкото и да го бе грижа за нея, колкото и да искаше да е с нея и да е щастлива, как би могъл да се превърне в нещо, което не е? Умът му работеше невероятно добре по един определен начин и най-голямото признание и задоволство в живота му се дължеше на прилагането на тази интелектуална дарба. Имаше изключително логичен мозък и идеално настроен за улавяне на несъответствия радар. Тези качества го превръщаха в наистина забележителен детектив. Те също така създаваха преградата от абстракции, която му позволяваше да запази разумна дистанция от ужасите в професията си. Другите ченгета имаха други прегради — алкохол, братска солидарност, убиващ сърцето цинизъм. Щитът на Гърни бе способността му да възприема

ситуациите като интелектуални предизвикателства, а престъпленията — като уравнения, които трябва да се решат. Такъв беше. Не бе нещо, което би могъл да спре да представлява, само като се оттегли. Или поне до този извод беше стигнал, когато най-накрая успя да заспи — час преди разсъмване.

На около 100 километра източно от Уолнът Кросинг и на 15 след Пиъни, на един склон, от който се виждаше река Хъдсън, беше разположено Главното полицейско управление на окръга. Приличаше на новоиздигната крепост от сив камък. С масивния си строеж и тесни прозорци изглеждаше така, сякаш би надживяла и апокалипсиса. Гърни се зачуди дали архитектурното решение не е повлияно от истерията покрай единайсети септември, заради която бял свят бяха видели и много по-малоумни проекти от непревземаемо полицейско управление. Вътре флуоресцентната светлина увеличаваше ефекта от суровия вид на детекторите за метал, системата от камери, куршумоустойчивата кабинка на пазача и лъснатия до блясък бетонен под. Имаше и микрофон, с който да се свърже човек с пазача в будката — която впрочем приличаше повече на контролна зала, тъй като в нея бяха разположени мониторите за камерите от системата за сигурност. Светлините придаваха студен блясък на всички твърди повърхности, а на лицето на пазача — уморен вид. Дори безцветната му коса изглеждаше още по-изтощена и без блясък от неестественото осветление. Той самият имаше вид на някой, който всеки миг ще повърне. Гърни устоя на желанието да го попита дали е добре и вместо това съобщи на микрофона:

— Дейвид Гърни. Тук съм за среща с Джак Хардуик.

Пазачът пхна през тесния процеп на стъклената стена, която ги разделяше, един временен пропуск за сградата заедно с бланка за посетители, която да попълни. Вдигна телефона, провери нещо в списък, залепен с тиксо от неговата страна на гишето, набра четирицифрен вътрешен номер, произнесе няколко думи, които Гърни не чу, след което постави обратно телефонната слушалка на мястото ѝ. Малко по-късно една сива стоманена врата в стената точно до кабинката му се отвори и се появи същият цивилен полицаи, който го бе съпроводил предния ден в института. Той направи знак на Гърни, без да показва да го е разпознал, и го поведе по безличния сив коридор към друга метална врата, която отвори.

Влязоха в голяма зала за конференции без никакви прозорци. Целта на последното очевидно бе да предпази участващите в съвещание от парчетата летящо стъкло при евентуална терористична атака. Гърни изпитваше лека форма на клаустрофобия — мразеше помещения без прозорци и мразеше архитектите, които проектираха такива. Лаконичният му гид се отправи директно към термоса за кафе в другия край на стаята. Повечето от местата край продълговатата съвещателна маса вече бяха запазени: на облегалките на четири от тях висяха якета, а три от останалите бяха запазени по общоприетия начин — бяха ги облегли напред върху масата, а задните им крака стърчаха във въздуха. Гърни свали лекото яке, с което бе облечен, и го постави на облегалката на един от свободните столове.

Вратата се отвори и влезе Хардуик, следван от прилежна и работлива на вид червенокоса жена в безполов костюм, която носеше лаптоп и дебела папка, както и от втория двойник на Том Круз, който се насочи към приятелчето си при кафето. Жената се отправи към един от незаетите столове и постави нещата си на масата пред него. Хардуик се приближи към Гърни, а лицето му изразяваше нещо средно между очакване и презрение.

— Получавах специално отношение, момчето ми — прошепна му дрезгаво. — Нашето момче-чудо, най-младият окръжен прокурор в историята на окръга, ще ни направи честта да присъства на днешното съвещание.

Гърни отново усети враждебната си реакция към Хардуик, която бе прекалено силна в сравнение с безсмислената язвителност на другия мъж. Въпреки усилието си да не я показва, усещаше, че говори през стиснати устни:

Неговата намеса в случай като този не би ли трябвало да се очаква?

— Не съм казал, че не съм я очаквал! — изсъска Хардуик. — Само казах, че получавах специално внимание. — Той погледна към трите наклонени напред стола и обяви, без да се обръща конкретно към никого: — „Троновете на тримата мъдреци.“

И веднага след забележката му вратата се отвори и влязоха трима мъже.

Хардуик шепнешком обясни над рамото на Гърни кои са. Последният реши, че Хардуик си е сбъркал призванието — имаше

невероятната способност да говори, без да мърда устните си. Вентрилоквист би било добър избор на професия.

— Капитан Род Родригес, официозен мухльо — прошепна безтелесният глас, когато тантурест мъж с маниери и тен на паркетен лъв, неадресирана към никого усмивка и злобни очи пристъпи в помещението и задържа вратата за по-високия мъж зад себе си — мършав пъргав тип, чийто поглед пробяга из стаята, без да се спира за повече от секунда върху когото и да било. — Окръжен прокурор Шеридън Клайн — продължи шепотът. — Иска да бъде губернатор Клайн.

Третият мъж, който се промъкваше зад Клайн, преждевременно оплешивял и излъчващ чара на студено кисело зеле, беше „Щимел, главният помощник на Клайн.“

Родригес ги насочи към килнатите столове, като подчертано предложи средния на Клайн, който пък от своя страна прие това съвсем нормално. Щимел седна от лявата му страна, а Родригес — от дясната. След това Родригес изгледа останалите хора в стаята през очилата си с тънки телени рамки. Безукорно коафираната черна коса, която украсяваше ниското му чело, очевидно бе боядисана. Той няколко пъти рязко почука по масата с кокалчетата на пръстите си и се огледа, за да е сигурен, че е привлякъл вниманието на всички присъстващи.

— По програма тази среща започва в дванайсет на обяд, а според часовника е точно дванайсет. Ако нямате нищо против, бихте ли заели местата си...?

Хардуик седна до Гърни. Групата около термоса за кафе се върна на масата и след половин минута всички бяха седнали на столовете си.

Родригес още веднъж ги огледа кисело, сякаш да подсказже, че на истинските професионалисти не би им отнело толкова време да извършат подобно просто действие. Като видя Гърни, устата му се изви в нещо, което можеше да бъде както кратка усмивка, така и намръщване. Сърдитото му изражение стана още по-мрачно при вида на един празен стол. След това продължи:

— Няма нужда да ви казвам, че убийството, което ни се падна да разследваме, е с висока степен на обществен интерес. Тук сме, за да се уверим, че всички сме тук. — Той замълча, сякаш с цел да провери кой е в състояние да оцени дзен-мъдростта му. После я преведе за по-

глупавите: — Тук сме, за да се уверим, че сме се стиковали и сработили още от ден първи на този случай.

— Ден втори — измърмори Хардуик.

— Моля? — сепна се Родригес.

Близнаците Круз си размениха еднакво озадачени погледи.

— Днес е ден *втори*, сър. Вчера беше ден първи, сър, и беше супер скапан, вярвайте ми!

— Мисля, е очевидно, че говорех фигуративно. Мисълта ми е, че трябва да сме на една вълна от самото начало на този случай. Всички трябва да маршируваме под един и същи барабанен ритъм. Сега достатъчно ясен ли съм?

Хардуик кимна невинно. Родригес направи истинско шоу от начина, по който се извърна от него, и започна да отправя коментарите си към по-сериозните хора на масата.

— От малкото, което знаем до този момент, случаят обещава да е труден, сложен, деликатен и потенциално сензационен. Съобщиха ми, че жертвата е известен автор и лектор. Семейството на съпругата му се смята за изключително богато. Клиентелата на Института Мелъри включва някои много заможни, упорити и склонни да създават проблеми типове. Всяко едно от тези неща би могло да създаде истински медиен цирк. А като съберем и трите, се получава грандиозно предизвикателство. Четирите ключови фактора да успеем ще бъдат следните: организация, дисциплина, комуникация — и отново комуникация. Каквото видите, чуете или заключите, е напълно безполезно, ако не е правилно записано и докладвано. Комуникация и пак комуникация! — Той се огледа за пореден път, като най-дълго спря погледа си върху Хардуик, разпознавайки в него — и без с това да е проявил кой знае каква прозорливост — основния нарушител на правилата за записване и докладване на информацията. Хардуик изучаваше едно голямо петно на opakото на дясната си ръка.

— Не обичам хора, които заобикалят правилата — подчерта Родригес. — Те в крайна сметка причиняват повече проблеми, отколкото онези, които направо ги нарушават. Тези, които заобикалят правилата, настояват, че го правят, за да си свършат работата. А истината е, че го правят за собствено удобство. Липсва им дисциплина, а липсата на дисциплина разрушава организациите. Така че ме чуйте, хора — и то добре. В този случай ще следваме правилата. Всички

правила. Ще използваме справките и пълните списъци. Ще попълваме докладите си с всички подробности. Ще ги подаваме навреме. Всичко ще минава по законните канали. Всеки правен въпрос ще бъде консултиран с окръжния прокурор Клайн, преди — повтарям, преди — да се предприеме действието, свързано с този въпрос. Комуникация, комуникация и пак комуникация!

Запрати думите по тях като че ли бяха артилерийски снаряди, изстреляни по вражеска позиция. След като прецени, че цялата съпротива е потушена, той се обърна към окръжния прокурор, който бе изслушал с нарастващо нетърпение речта му. Сега говореше по съвсем друг начин, с безкрайно уважение и сладко като мед:

— Шеридън, знам, че си поел личен ангажимент да участваш през цялото време в този случай. Има ли нещо, което да желаш да кажеш на нашия екип?

Клайн се усмихна широко с нещо, което от по-голямо разстояние би могло да се сбърка с топлина. Отблизо прозираше полираният нарцисизъм на политик.

— Единственото, което ще кажа, е, че съм тук, за да помагам. По всеки начин, по който мога. Вие, момчета, сте професионалисти. Обучени, опитни, талантиви професионалисти. Познавате си работата. Това шоу е ваше. — Намек за кикотене стигна до ухото на Гърни. Родригес примигна. Възможно ли бе Родригес да е така добре настроен към честотата на Хардуик? — Но съм съгласен с Род. Това може да се превърне в цирк, в шоу, прекалено трудно за контролиране. Със сигурност ще се появи по телевизията — и много хора ще го гледат. Подгответе се за търсещи сензация заглавия от типа „Кърваво убийство на Ню Ейдж гуру“. Независимо дали ви харесва, или не, господа, този случай е кандидат за вестникарски фурор. Не искам да заприличаме на задниците в Колорадо, които прецакаха случая с Джон Бенет, нито на онези в Калифорния, които провалиха случая Симпсън. Ще се окажем с много топки във въздуха, а ако започнат да падат, ще стане голяма каша. Тези топки...

Любопитството на Гърни за това как ще бъдат разположени, в крайна сметка остана незадоволено. Натрапчива мелодия на мобилен телефон накара Клайн да замлъкне и привлече вниманието на всички, предизвиквайки у тях различна степен на раздразнение. Родригес наблюдаваше как Хардуик бавно бърка в джоба си, вади от него

оскърбителния апарат и произнася сериозно мантрата на капитана отпреди малко: „Комуникация, комуникация и пак комуникация!“. После натисна бутона за разговор и каза:

— Хардуик слуша... Продължавай... Къде? Съвпадат с обувките?... Някакви признаци как са се озовали там? Някаква представа защо го е направил?... Добре, отнесете ги в лабораторията по възможно най-бързия начин!... Няма проблем. — Натисна бутона за край на разговора и замислено се зазяпа в телефона.

— Е? — запита Родригес, чийто поглед леко се бе смекчил под влияние на любопитството.

Хардуик адресира отговора си към червенокосата жена с безполовия костюм, която бе отворила лаптопа си на масата и го гледаше в очакване:

— Новини от местопрестъплението. Открили са обувките на престъпника — или поне някакви туристически обувки, които съвпадат с отпечатъците, които започваха от тялото. В момента ги транспортират към хората ти в лабораторията.

Червенокосата кимна и започна да пише нещо.

— Мисля, че ти каза, че следите отиват до средата на нищото и изчезват там — каза Родригес, като че бе хванал Хардуик в някаква измама.

— Да — отговори Хардуик, без да го поглежда.

— Е, тогава къде са открили тези обувки?

— По средата на същото нищо. На едно дърво близо до мястото, където свършваха следите. Висели на един клон.

— Да не би да искаш да ми кажеш, че твоят убиец се е покатерил на някакво дърво, свалил си е обувките и ги е оставил там?

— Така изглежда.

— Ами... къде... Искях да кажа, какво е направил след това?

— Нямаме ни най-бегла идея, мамка му! Може би обувките ще ни насочат в правилната посока.

Родригес се разсмя рязко; смехът му напомняше за лай.

— Да се надяваме, че все нещо ще го стори. А междувременно, да се върнем към набелязания дневен ред! Шеридън, мисля, че те прекъснаха.

— С топките му във въздуха — долетя шепотът на вентрилоквиста.

— Не точно прекъснат — отговори Клайн с усмивка, която казваше „мога да превърна всяко нещо в свое преимущество“. — Истината е, че бих предпочел да слушам — особено когато новините идват от мястото на събитието. Колкото по-добре схващам проблема, толкова повече помощ мога да окажа.

— Да бъде както желаете, Шеридън. Хардуик, и без това привлече вниманието на всички. Можеш да ни предоставиш и останалите факти — толкова кратко, колкото е възможно. Окръжният прокурор щедро ни отделя от времето си, но е много зает човек. Постарай се да не го забравяш.

— Добре, дечурлига, чухте човека! Ето сбитата, под формата на компресиран файл, версия, ще я чуете само веднъж. Така че не блейте и не задавайте въпроси. Слушайте!

— Леле! — Родригес вдигна и двете си ръце. — Не бих искал никой да се чувства възпрепятстван да задава въпроси.

— Това беше *фигуративно* казано, сър. Просто не искам да задържам тук окръжния прокурор по-дълго, отколкото е абсолютно необходимо. — Уважението, с което произнесе титлата на Клайн, бе съвсем леко пресилено, точно колкото да намекне, че има обида, която обаче да остане безопасно неопределена.

— Добре, добре — каза Родригес с нетърпелив жест. — Продължавай.

Хардуик започна плавно да рецитира наличните данни:

— Три до четири седмици преди убийството жертвата получава няколко писмени съобщения с притеснителен или заплашителен тон, както и две телефонни обаждания, едното от които прието и написано на ръка от секретарката на Мелъри, а другото — прието и записано от самата жертва. Ще ви предоставим копия от тези съобщения. Съпругата на жертвата, Касандра (наричана още Кеди), съобщи, че в нощта на убийството тя и съпругът ѝ били разбудени от телефонно обаждане. Отсреща затворили.

Докато Родригес още си отваряше устата, Хардуик отговори на очаквания въпрос:

— Свързали сме се с телефонната компания, която ще ни даде достъп до наземната стационарна линия и записите от клетъчния телефон от нощта на убийството, както и тези от времето около предишните две обаждания. Въпреки това, като се има предвид до

каква степен е планирано изпълнението на това престъпление, много ще се учудя, ако извършителят е оставил телефонна следа, която да може да се проследи.

— Ще видим — закани се Родригес.

Гърни реши, че капитанът е човек, чиято най-важна цел е да покаже, че контролира всяка ситуация или разговор, в които участва.

— Да, сър! — отривисто каза Хардуик със същото преувеличено страхопочитание — твърде неуловимо, за да се хване някой за него — което бе усъвършенствал. — Във всеки случай няколко минути по-късно били обезпокоени от звуци в близост до къщата — звуци, които тя описва като животински крясък. Когато се върнах и я попитах отново, тя обясни, че си е помислила, че се бият миешки мечки. Съпругът ѝ отишъл да провери какво става. Минута по-късно тя чула онова, което определя като „приглушено плясване с ръце“, скоро след което тя излязла да провери. Открила съпруга си да лежи отвън на патиото точно пред вратата. Кръв се леела от раните на врата му и напоявала снега. Изпищяла — или поне смята, че го е направила — опитала се да спре кръвенето, не успяла, изтичала обратно в къщата и се обадила на 911.

— Знае ли се дали е променила позицията на тялото, когато се е опитала да спре кръвенето? — Родригес накара въпроса да прозвучи подвеждащо.

— Казва, че не може да си спомни.

Родригес бе настроен скептично.

— Аз ѝ вярвам — подчерта Хардуик.

Родригес сви рамене по начин, който разкриваше колко малко цени мнението на други хора.

Като погледна бележките си, Хардуик продължи лишения си от емоции разказ:

— Първи са пристигнали полицаите от Пиъни, последвани от редник Калвин Максън от местното военно поделение. Свързаха се с екипа за криминални разследвания в 1:56 часа сутринта. Аз пристигнах на местопрестъплението в 2:20 сутринта, а от съдебна медицина — в 3:25 сутринта.

— А като заговорихме за Трешър, той къде е? — запита гневно Родригес. — Обади ли се на някого да предупреди, че ще закъснее?

Гърни огледа дългата редица лица на масата. Всички те явно дотолкова бяха свикнали със странното име на съдебния лекар, че въобще не реагираха. Всъщност и никой не се интересува от въпроса — което предполагаше, че докторът е от тези хора, които винаги закъсняват. Родригес се втренчи във вратата на конферентната зала, през която Трешър трябваше да е влязъл (преди десет минути). Личеше си, че все повече се ядосва заради това, че нарушават разписанието му.

А после — като че стаен в коридора и чакал капитанът да кипне — вратата се отвори и в стаята хлътна един висок кльошав мъж. Под мишница стискаше куфарче, а в ръката си — голяма чаша кафе. Освен това очевидно бе по средата на разговора си с някого:

— ... забавяне на строежа, а хората работят. Ха! Или поне така изглежда. — Той се усмихна леко на няколко души подред. — Явно думата „работят“ означава да седиш и да си чешеш чатала! И то — дълго и напоително. Нито копаят, нито павират — или поне аз не забелязах да го правят. Сбирщина некадърни простаци, които блокират движението по пътя! — Той надникна над килнатите си на една страна очила към Родригес. — Предполагам, че дори щатската полиция не би могла да стори нищо по въпроса, а, капитане?

Родригес отговори с уморената усмивка на сериозен човек, който е принуден да се разправя с идиоти.

— Добър ден в този прекрасен *следобед*, доктор Трешър!

Трешър остави куфарчето и кафето си на масата пред единствения незает стол. Погледът му пробяга из стаята и се спря на окръжния прокурор.

— О, здравей, Шеридън! — възкликна не без изненада. — Захващаш се отрано с този, а?

— Имаш ли нещо интересно за нас, Уолтър?

— Всъщност, да. Поне една малка изненада.

В явен опит да задържи в свои ръце управлението на срещата, Родригес се захвана абсолютно ненужно да подклажда вече горящ огън:

— Слушайте, хора, виждам как можем да накараме закъснението на доктора да работи за нас. Досега слушахме резюме на събитията около откриването на тялото. Последният факт, който чух, засягаше пристигането на съдебния лекар на сцената. Ами — съдебният лекар

тъкмо дойде тук — така че защо не включим неговия доклад директно в разказа?

— Страхотна идея! — отбеляза Клайн, без да сваля очи от Трешър.

Съдебният медик пък започна да говори, сякаш намерението му бе да направи изложението си в момента, в който пристигне:

— Ще получите пълния писмен доклад до седмица, господа. Днес — само голия скелет.

Ако забележката трябваше да мине за духовита, помисли си Гърни, то това определено остана неоценено. А може би я бе повтарял толкова често, че хората вече не й обръщаха внимание.

— Интересно убийство — продължи Трешър и се протегна за кафето си. Замислено отпи голяма глътка и върна чашата на масата. Гърни се усмихна. Този недодялан раздърпан мъж с пясъчноруса коса определено имаше усет към драматичното. — Нещата не са точно такива, каквито изглеждат на пръв поглед. — Той направи пауза, докато не пролича, че стаята всеки момент ще избухне от напрежение: — Първоначалният оглед на разположението на тялото доведе до хипотезата, че причината за смъртта е прекъсването на сънната артерия чрез многобройни прорезни и прободни рани, причинени от счупена бутилка, по-късно открита на местопрестъплението. Резултатите от първоначалната аутопсия обаче показват, че причината за смъртта е прекъсването на сънната артерия от единичен куршум, изстрелян от близко разстояние във врата на жертвата. Раните от бутилката са били нанесени след изстрела и след като жертвата е паднала на земята. Има минимум четиринайсет прободни рани, може би максимум дваисет, някои от които са оставили парченца стъкло в меките тъкани на шията, а четири са пронизали изцяло вратните мускули и трахеята — и са излезли от другата страна на врата.

На масата настъпи гробно мълчание, придружено от много озадачени и заинтригувани погледи. Родригес събра връхчетата на пръстите си, но не ги допря до устните си — жестът му достатъчно красноречиво показваше учудването му. Той бе първият, който проговори.

— Застрелян, а?

— Застрелян — потвърди Трешър с насладата на човек, който обича да открива неочакваното.

Родригес се втренчи обвинително в Хардуик.

— Как така никой от свидетелите ти не е чул изстрела? Каза ми, че в имението има поне двайсет гости, а — като се замисля — как така съпругата му не е чула да се стреля?

— Чула е.

— Моля?! Откога го знаеш? Защо не ми каза?

— Чула го е, но не е знаела, че го е чула — загадъчно отговори Хардуик. — Каза, че е чула нещо, подобно на приглушено плясване с длани. Значението на този звук ѝ е убягнало по това време, а на мен ми хрумна едва току-що.

— Приглушено? — невярващо запита Родригес. — Да не искаш да ми кажеш, че жертвата е застреляна със заглушител?

Вниманието на Шеридън Клайн моментално бе привлечено.

— Това го обяснява! — извика Трешър.

— Обяснява какво? — попитаха едновременно Родригес и Хардуик.

Очите на Трешър проблеснаха триумфално.

— Следите от гъши пух в раната.

— А също и в кръвните проби от мястото около тялото. — Гласът на червенокосата беше точно толкова неопределен, колкото и костюмът ѝ.

Трешър кимна.

— Естествено, че ще бъде и там.

— Всичко това е изключително вълнуващо — прекъсна ги Клайн. — Но дали някой от вас, които разбирате, няма да спре за малко и да ми обясни за какво става въпрос?

— Гъши пух! — избумтя гласът на Трешър толкова силно, сякаш подозираше, че Клайн има проблеми със слуха.

Изражението на приятелско, сърдечно и съвсем леко объркване на Клайн започна да се вледенява. Хардуик се усети и проговори, почти на себе си:

— Това, че изстрелът се е чул толкова приглушено, съчетано с наличието на гъши пух, подсказва как е бил постигнат ефектът. Ролята на заглушител е изиграла някаква ватирана материя, нещо от типа на яке за ски или пък шуба, увита около дулото.

— Искаш да кажеш, че човек може да заглуши пистолет просто като го постави в яке за ски?

— Не точно. Просто казвам, че ако увия няколко пъти около оръжието и особено около дулото нещо с достатъчно дебела подплата, е възможно изстрелът да прозвучи толкова тихо, сякаш някой е плеснал с ръце. Човек може да чуе именно подобен звук от вътрешността на добре изолирана къща със затворени прозорци.

Обяснението явно задоволи всички, освен Родригес.

— Искам да видя резултатите от някои тестове, преди да повярвам на това.

— Не мислите, че е било истински заглушител, така ли?

— Би могло — отговори Трешър, — но тогава всички тези микроскопични частички перушина ще трябва да се обяснят по някакъв друг начин.

— Тоест — извършителят застрелва жертвата от упор...

— Не от упор — прекъсна го Трешър. — „От упор“ предполага контакт между дулото и жертвата, а няма доказателства за такова нещо.

— От какво разстояние в такъв случай?

— Трудно е да се каже. Има няколко отделни изгаряния от барут по врата, което означава, че изстрелът е дошъл от най-много метър и половина. Същевременно не са достатъчно на брой, за да се определи точно. Пистолетът може да е бил дори и по-наблизо, а изгарянията да са по-малко заради материята, обвита около дулото.

— Доколкото схващам, не сте открили куршум. — Родригес насочи неодобрението си към някаква точка във въздуха между Трешър и Хардуик.

Челюстта на Гърни се стегна. Случвало се бе да работи за хора като Родригес — мъже, които бъркаха манията си да контролират всичко с умения на водач и отрицателното си отношение с решителност и реализъм.

Трешър реагира първи:

— Куршумът не е уцелил гръбнака. По самия врат няма кой знае колко плът, която да го спре. Имаме входна и изходна рана — между другото, нито една от тях не бе лесна за откриване, като се има предвид колко е увредена тъканта от последвалите прободания.

Ако си търсеше комплименти, вероятността да ги намери тук клонеше от никаква към нулева, реши Гърни.

Родригес отклони изпитателния си поглед към Хардуик, чийто тон почти — но не съвсем — отново изразяваше неподчинение.

— Не сме търсили куршум. Нямахме причини да го правим.

— Е, сега имате.

— Чудесно казано, сър! — възкликна Хардуик с едва доловима подигравка. Той извади мобилния си телефон и набра някакъв номер, като междувременно се отдалечи от масата. Независимо от снишения му глас стана ясно, че разговаря с някой от полицаите, намиращи се на местопрестъплението, и издава заповед за претърсване. „Да се намери куршумът е от първостепенно значение.“ А когато се върна край масата, Клайн го запита има ли въобще вероятност да се открие куршум, изстрелян на открито.

— Обикновено не — отвърна Хардуик. — Но в този случай има малка надежда. Ако се съди по разположението на тялото, той вероятно е застрелян откъм задната част на къщата. Ако не се е отклонил твърде много, може би ще го открием в гората отстрани.

Клайн бавно кимна.

— Добре, тогава, както бях започнал да казвам преди малко, нека изясним това: убиецът стреля отблизо; жертвата пада на земята; сънната артерия е пронизана; кръв шурти от шията. Тогава убиецът вади счупена бутилка, прикляква до тялото и намушква врата четиринайсет пъти. Правилна ли е картината? — недоверието му си личеше.

— Поне четиринайсет, може би повече — поправи го Трешър. — Когато ударите са един върху друг е много трудно да бъдат точно преброени.

— Разбирам, но онова, което наистина искам да проумея, е — защо?

— Разкриването на мотива — заяви Трешър, внушавайки, че въпросното понятие има точно толкова смисъл за науката, колкото и тълкуването на сънища — не е сред нещата, за които съм квалифициран. За него питай приятелчетата ни от екипа за криминални разследвания.

Клайн се обърна към Хардуик:

— Счупената бутилка е оръжие, което човек използва, ако няма нищо друго под ръка в момента, ако е в бар и не са му позволили да внесе нож или пистолет. Какво би накарало човек, който носи зареден пистолет, да вземе със себе си и счупена бутилка? И защо би я използвал, след като вече е убил жертвата си с пистолета?

— За да се увери, че е мъртъв? — предположи Родригес.

— Тогава защо просто не е стрелял още веднъж? Защо всъщност не го е прострелял в главата, още първоначално? Защо е целил врата?

— Може би не е бил добър стрелец.

— От метър и половина? — Клайн се обърна отново към Трешър. — Сигурни ли сме, че това е последователността — застрелян, а после намушкан?

— Да, до определено ниво на „професионалната увереност“, както се изразяваме в съда. Барутните изгаряния, макар и малобройни, личат ясно. Ако вратът вече е бил покрит с кръв от намушкване преди изстрела, би имало твърде малка вероятност да са толкова отчетливи.

— А и щяхте да откриете куршума. — Червенокосата произнесе това по такъв спокоен и ненатрапчив начин, че я чуха много малко хора. Клайн бе един от тях. Гърни също. Зачудил се беше кога ли това ще хрумне на някого. Изражението на Хардуик бе неразгадаемо, но не беше изненадан.

— Какво имате предвид? — попита Клайн.

Тя отговори, без да отмества очи от екрана на лаптопа си:

— Ако нападението бе започнало с четиринайсет пробождания във врата, четири от които са го пронизали изцяло, жертвата едва ли би успяла да се задържи права. А ако изстрелът е отправен от горе на долу към лежащ по гръб човек, куршумът би бил в земята под тялото му.

Клайн й хвърли преценяващ поглед. За разлика от Родригес, помисли си Гърни, той притежаваше достатъчно интелигентност, за да я уважава у другите.

Родригес направи опит да поеме отново управлението:

— Какъв калибър е куршумът, който търсим, докторе?

Трешър го изгледа над ръба на очилата, които не спираха да се плъзгат по дългия му нос.

— Какво трябва да направя, хора, за да ви накарам да схванете поне елементарните правила на патологията?!

— Знам, знам — недоволно каза Родригес, — плътта е твърде еластична и податлива на влияния, хлътва, разширява се, не можете да отговорите с точност и така нататък, и така нататък. Но можеш ли да кажеш дали е по-скоро 22-калибров, или 44-калибров? Направи професионално предположение.

— Не ми се плаща да предполагам. Освен това хората помнят не повече от пет минути, че е било просто предположение. Онова, което запомнят, е, че съдебният лекар е споменал нещо за 22-ри калибър, а се е оказало, че греши. — Очите му проблеснаха хладно, явно си припомняше подобна случка. Накрая каза само: — Като изровите куршума от стената на къщата и го предадете на балистиците, ще разберете...

— Докторе — прекъсна го Клайн като малко момченце, което задава въпроси на Магьосника, — възможно ли е да се прецени точният интервал от време между изстрела и последвалите го промушвания?

Тонът на въпроса като че успокои Трешър.

— Ако времето между двете беше по-голямо и при условие, че и двата типа рани са кървили, щяхме да открием кръв в два различни стадия на съсирване. А в този случай ще кажа, че двата вида рани са възникнали в рамките на прекалено кратко време, така че подобно сравнение не може да бъде извършено. Можем да сме сигурни само, че интервалът е бил сравнително кратък. Но е прекалено трудно да се прецени дали става въпрос за десет секунди, или десет минути. Това е добър въпрос от гледна точка на патологията, въпреки — заключи той, като по този начин го разграничи от зададения от капитана.

Устните на последния потрепнаха.

— Ако това е всичко, което можете да ни съобщите към момента, докторе, няма да ви задържаме повече. Ще получа писмения ви доклад не по-късно от седмица, броещо от днес, нали?

— Мисля, че точно това казах. — Трешър вдигна издутото си куфарче от масата, кимна на окръжния прокурор с тънка усмивка и излезе от стаята.

ГЛАВА 23

БЕЗСЛЕДНО

— Току-що се отървахме от един патологичен проблем — заяви Родригес и огледа масата да види кой е оценил остроумието му.

Никой друг, освен двамата близнаци Круз явно не считаше за особено духовито да наречеш по този начин един патолог. Клайн прекъсна мълчанието с молба към Хардуик да продължи с описанието на местопрестъплението, което бе прекъснал при пристигането на съдебния лекар.

— Точно това мислех да направя, Шеридън! — заприглася му Родригес. — Хардуик, продължавай оттам, където спря — и се придържай към основните факти!

Предупреждението внушаваше, че по принцип това не е характерно за Хардуик. Гърни отбеляза предсказуемостта на различния тип отношение на капитана — враждебно към Хардуик, подмазваческо към Клайн, надуто като цяло.

Хардуик започна да говори забързано:

— Най-явната следа от убиеца бяха отпечатъците от стъпки, влизащи откъм предната порта на имота, продължаващи през паркинга покрай задната част на плевнята, където спираха при един градински стол...

— В снега? — учуди се Клайн.

— Правилно. Цигарени фасове бяха открити на земята пред стола.

— Седем — обади се червенокосата с лаптопа.

— Седем на брой — съгласи се Хардуик. — Стъпките продължаваха от стола...

— Извинете, детектив, но обичайно ли е за семейство Мелъри да държат градински стол навън на снега? — попита отново Клайн.

— Не, сър. Явно убиецът е донесъл стола със себе си.

— Донесъл го е със себе си?

Хардуик сви рамене.

Клайн поклати глава:

— Извинете ме, че ви прекъснах. Продължавайте, моля.

— Няма за какво да се извиняваш, Шеридън. Питай го за каквото си поискаш. Много от тези неща нямат никакъв смисъл и според мен — намеси се Родригес с поглед, който говореше, че не вижда смисъл и от Хардуик.

— Следите отиваха от стола до мястото на срещата с жертвата...

— Имате предвид мястото, където е убит Мелъри, нали така? — обади се Клайн.

— Да, сър. А оттам продължаваха през една пролука в плета към ливадата, пресичаха ливадата и навлизаха в гората, където накрая приключваха — на около осемстотин метра от къщата.

— Какво имате предвид под „приключваха“?

— Спираха. Не продължаваха нататък. Има една малка площ, където земята е утъпкана, като че лицето е останало там за известно време. Но повече стъпки няма, нито такива, които да се приближават, нито които да се отдалечават от мястото. Както чухте преди малко, обувките, оставили тези отпечатъци, са открити закачени на едно дърво в близост до края на следата; но няма никакъв белег или дори намек какво се е случило с онзи, който ги е носил.

Гърни наблюдаваше лицето на Клайн и видя смесицата от смайване и объркване, която го бе обзела заради неспособността му да види възможен отговор на загатката. Хардуик отвори уста, за да довърши разказа си, обаче червенокосата го прекъсна с тихия си, без определена модулация глас, който можеше да принадлежи с еднакъв успех и на мъж, и на жена:

— Към този момент трябва да кажем, че нарезите на подметките на тези обувки са съвместими с отпечатъците в снега. Дали в действителност те са ги оставили, ще бъде установено тепърва в лабораторията.

— Можете ли да се изкажете толкова категорично по отношение на отпечатъци в сняг? — поинтересува се Клайн.

— О, да — отговори му тя, проявявайки ентусиазъм за пръв път. — Отпечатъците в сняг са най-добрите. Когато снегът се слегне, той може да улови и най-фините детайли и да ги направи видими и с просто око. Никога не извършвайте убийство в снега.

— Ще го запомня — увери я Клайн. — Извинявам се за прекъсването, детектив. Моля, продължете.

— Вероятно сега е подходящ момент да започнем с изброяването на уликите, събрани досега. Ако вие нямате нищо против, капитане, разбира се.

На Гърни отново му направи впечатление фината подигравка, която трябваше да минава за проява на уважение.

— Приветствам всички неоспорими факти — даде разрешението си Родригес.

— Само да отворя файла — помоли червенокосата и натисна няколко клавиша. — В някакъв определен ред ли ги искате?

— Какво мислиш за подреждане според важността им?

Без да реагира на покровителствения тон на капитана, тя започна да чете от екрана:

— Улика номер едно — един градински стол от алуминиеви тръби и бели пластмасови ленти. Първоначалното тестване за несвойствени вещества разкри няколко квадратни милиметра Тайвек, защитени между седалката и една от облегалките за ръце.

— Имате предвид материала, с който се изолират къщи? — прекъсна я Клайн.

— Този материал не пропуска вода и по тази причина се използва при изолирането на шперплатови плоскости в строителството; той обаче се употребява и за доста други неща... например в облеклата за бояджии. Това е единственото чуждо тяло, единственият белег, че столът изобщо е бил използван.

— Няма отпечатъци, косми, пот, слюнка, нищо одраскано — въобще, само това ли е? — заразително Родригес, като че подозираше, че хората й не са огледали достатъчно усърдно.

— Няма отпечатъци, косми, пот, слюнка, одрасквания — но не бих казала, че няма нищо — поправи го тя, като пропусна тона му покрай ушите си. — Половината от лентите в седалката и облегалката са били подменени — всичките хоризонтални, по-точно.

— Нали каза, че никога не е бил ползван?

— Няма следи от употреба, но лентите определено са сменени.

— И каква, за бога, би могла да е причината за това?!

Гърни се изкуши да предложи един възможен отговор, но Хардуик го изпревари:

— Тя каза, че всички ленти са бели. Този тип столове обаче обикновено са с ленти в два цвята, които се редуват и застъпват и по

този начин се получава шахматната шарка — например синьо и бяло или зелено и бяло, нещо такова. А пък той може би не е искал нищо цветно в стола.

Родригес направи физиономия — все едно обяснението бе стара дъвка, която нито може да сдъвче, нито да преглътне, а не иска и да изплюе.

— Продължавай, сержант Уиг. Трябва да прехвърлим още доста неща.

— Улика номер две — седем фаса от цигари „Марлборо“, по които също няма човешки следи.

Клайн се наведе напред.

— Няма остатъци от слюнка? Нито частични отпечатьци? Дори следа от потомастен секрет?

— Никакви.

— Това не е ли странно?

— Много. Предмет номер три — счупена бутилка от уиски, марка „Четири рози“.

— Не е цяла, така ли?

— Една голяма част, приблизително половин бутилка, не беше натрошена. От това и останалите парчета при възстановката се получава малко по-малко от две-трети от цяла бутилка.

— Пак ли без отпечатьци? — попита Родригес.

— Пак — което не е изненадващо, наистина, предвид липсата на такива по стола и цигарите. Беше открито още едно вещество, освен кръвта на жертвата — минимално количество почистващ препарат в една пукнатина на стъклото.

— Какво означава това?

— Присъствието на такъв препарат и липсата на част от бутилката предполагат, че тя е била счупена на друго място и измита, преди да бъде донесена на местопрестъплението.

— Тоест, обезумялото намушкване е било всъщност предварително обмислено — точно както и изстрелът, така ли?

— Така изглежда. Да продължавам ли?

— Моля — тросна се Родригес, заради което думата прозвуча грубо и рязко.

— Улика номер четири — облеклото на жертвата, включително бельото, халат и мокасини — всичките изцапани със собствената му

кръв. Три чужди косъма са открити върху халата, вероятно са на съпругата на жертвата, но това предстои да се провери. Улика номер пет — кръвни проби, взети от земята край тялото. Тестовите продължават и в момента, но засега всички съвпадат с кръвта на жертвата. Улика номер шест — парченца стъкло, събрани от каменната настилка под врата на жертвата. Това съвпада с първоначалната аутопсия и откритието, че четири прободни рани, направени със стъклената бутилка, са преминали напълно през врата и че жертвата вече е била на земята по време на прободането.

Клайн болезнено присвиваше очи като човек, шофиращ срещу слънцето.

— Останах с впечатлението, че някой е извършил изключително брутално престъпление, в което става въпрос за стрелба, пронизване — повече от дузина дълбоки прободни рани, някои от които нанесени с голяма сила — и въпреки това убиецът е успял да стори това, без да остави никаква следа от себе си. Или поне не такава, която не е възнамерявал да остави.

Един от близнаците Круз проговори за пръв път. Гласът му беше учудващо писклив за мъжкарския му външен вид:

— А какво ще кажете за градинския стол, бутилката, отпечатъците от стъпки, обувките?

Лицето на Клайн трепна нетърпеливо.

— Казах неволна следа, такава, която *не е възнамерявал* да остави. Всички тези неща явно са оставени с някаква цел.

Младият мъж сви рамене, като че тези думи бяха излишен и неразбираем за него софизъм.

— Улика номер седем е разделена на подкатегории — продължи безполовата сержант Уиг (безполова, но може би не без сексапил, заключи Гърни, който бе забелязал интересните очи и красиво оформените й устни). — Улика номер седем включва съобщенията, получени от жертвата, които вероятно имат отношение към престъплението, включително бележката, открита върху тялото.

— Направил съм копия на всичките — обяви Родригес. — Ще ви ги раздам в подходящ момент.

Клайн пък зададе нов въпрос на Уиг:

— За какво проверявате съобщенията?

— Пръстови отпечатъци, вдлъбнатини по хартията...

— Като следи от написаното, останали върху долната страница на бележник?

— Правилно. Ще направим и тест за разпознаване на мастилото от написаните на ръка бележки и на принтера от писмото, написано на компютър — това е последното, получено преди убийството.

— Освен това експертите ни проучват почерка, речника и синтаксиса му — намеси се Хардуик, — а ще получим и анализ на звуковите вълни от телефонния разговор, записан от жертвата. Уиг вече му хвърли един поглед предварително, така че ще се запознаем с доклада днес.

— Ще проверим и обувките, които бяха открити днес, в момента, в който стигнат в лабораторията. Това е засега — заключи Уиг и натисна някакъв клавиш на компютъра си. — Някакви въпроси?

— Аз имам един — заяви Родригес. — Понеже споменахме, че уликите ще се опишат според значението си, се зачудих защо поставяш на първо място градинския стол.

— Просто предчувствие, сър. Няма да имаме представа как точно ще паснат парчетата от пъзела, преди това да се случи в действителност. А в този момент е невъзможно да се каже кое парче...

— Само че все пак сложи на първо място градинския стол — прекъсна я Родригес. — Защо?

— Стори ми се, че илюстрира добре най-удивителната характеристика на този случай.

— Какво значи това?

— Планирането — меко му обясни Уиг.

Гърни си помисли, че тя владее изкуството да отговаря на разпита на капитана, все едно отговаря на серия обективни въпроси, които са написани на хартия и не предават презрителното изражение на лицето и обидната интонация. У нея сякаш напълно липсваше емоционалната обвързаност, сякаш бе имунизирана срещу дребните провокации. Интересно беше за наблюдение и приковаваше вниманието на хората. Гърни забеляза, че всички на масата, с изключение на Родригес, несъзнателно са се привели напред.

— Не просто планирането — продължи тя, — но и колко е странно то. Това да донесеш градински стол на сцена на убийство. Да изпушиш седем цигари, без да ги докоснеш с пръстите или устните си. Да счупиш бутилка, да я измиеш и да я вземеш със себе си, за да

намушкаш с нея мъртвото тяло. Да не споменаваме за невъзможните следи от стъпки и как извършителят е изчезнал от гората. Все едно е някакъв гениален наемен убиец. И не просто градински стол, а такъв с подменени половината ленти от седалката и облегалката. Защо? Защото е искал целият да е бял? Защото би се забелязвал по-малко на фона на снега? Или би се забелязвал по-малко на фона на белия бояджийски костюм от Тайвек, който може би е бил облякъл? Обаче ако да е невидим е било толкова важно, защо ще седи на въпросния стол, при това — пушейки? Не знам причината, но не бих се учудила, ако столът се окаже ключът за разгадаване на цялата мистерия.

Родригес поклати глава.

— Ключът за разкриване на престъплението ще бъдат дисциплината на полицията, следването на правилата за действие и комуникацията.

— Залагам на градинския стол — прошепна Хардуик и намигна на Уиг.

Коментарът моментално предизвика реакция на лицето на капитана, но преди той да успее да каже нещо, вратата на залата се отвори и вътре влезе мъж, понесъл блестящ компютърен диск.

— Какво става? — сопна му се Родригес.

— Наредихте ми веднага да ви донеса резултатите от проверката за пръстови отпечатыци, ако се намерят такива, сър.

— И?

— Ами открихме — обясни човекът и вдигна диска. — Най-добре е да ги погледнете. Може би сержант Уиг ще... — и неуверено поднесе диска към лаптопа й.

Тя го постави на място и натисна няколко клавиша.

— Интересно — каза само.

— Прековски, би ли ми казал, ако обичаш, какво има?

— Креповски, сър.

— Моля?

— Казвам се Креповски.

— Добре, хубаво. А сега би ли ни обяснил дали открихте някакви отпечатыци?

Мъжът се прокашля:

— Ами — и да, и не — отвърна.

Родригес въздъхна:

— Имаш предвид, че са прекалено размазани, за да послужат за нещо ли?

— Много повече от просто размазани! — възкликна Креповски.
— Всъщност това въобще не са отпечатъци.

— Ами какво са тогава?

— Предполагам, че могат да се нарекат петна. Изглежда, тоя тип е използвал пръстите си за писане — използвал е потوماстния секрет на пръстите си вместо невидимо мастило.

— За да пише? Да пише какво?

— Съобщения, състоящи се от една дума. По една на гърба на всяко от стихотворенията, изпратени на жертвата. След като използвахме химикали и думите се появиха, ги заснехме и прехвърлихме изображенията на диск. Много ясно се вижда на екрана.

Със съвсем слаб намек, че се забавлява (бегла усмивка играеше по устните ѝ), сержант Уиг бавно извърна лаптопа си, докато екранът застана точно срещу Родригес. На снимката се виждаха три листа хартия. Стихотворенията бяха захлупени върху масата, едно до друго според реда им на пристигане. На гърба на всеки от трите листа имаше по една-единствена дума, написана със зацапани ъгловати букви: „ТЪПИ ЗЛИ ЧЕНГЕТА“.

ГЛАВА 24

ПРЕСТЪПЛЕНИЕТО НА ГОДИНАТА

— Какво, по дяволите...? — извикаха момчетата Круз и се надигнаха едновременно от местата си.

Родригес се намръщи.

— Мамка му! — викна и Клайн. — Това става все по-интересно с всяка изминала минута! Тоя тип ни обявява война!

— Явно е пълен лунатик — заключи Круз Едно.

— Умен, безмилостен лунатик, който иска да се сбори с полицията. — Личеше си, че Клайн е силно въодушевен от такова развитие.

— И сега какво? — зачуди се Круз Две (полицай Блат).

— И преди казах, че това престъпление вероятно ще привлече медийния интерес. Забравете какво казах — много по-голямо е! Това би могло да е престъплението на годината, а може би дори на десетилетието. Всеки елемент от този случай е магнит за медиите! — Очите на Клайн блестяха, докато преценяваше възможностите. Толкова силно се бе навел напред на стола си, че ребрата му опираха в масата. А после, също толкова внезапно, колкото се бе разпалил, ентусиазмът му бе потушен — той се облегна назад със замислено изражение, сякаш някаква лична аларма се бе включила и му бе напомнила, че убийството е нещо трагично и трябва да се държи по съответния начин. — Антиполицейският елемент би могъл да се окаже много важен — заключи трезво накрая.

— Няма никакво съмнение в това — подкрепи го Родригес. — Искам да знам дали някой от гостите е проявявал негативно отношение към полицията. Какво ще кажеш по въпроса, Хардуик?

Главният следовател се изсмя само веднъж — остро, късо, като излайване.

— И какво е толкова смешно?

— Повечето от гостите, които разпитахме, поставят полицията в скалата някъде между данъчните и голите охлюви.

Гърни се възхити на Хардуик, който по някакъв начин успя да внуши, че именно това мисли и той за капитана.

— Искам да видя показанията им.

— Те са в пощата ви. Но ще ви спестя известно време: безполезни са. Име, позиция, сериен номер. Всички били заспали. Никой не чул нищо — с изключение на Паскуале Вилади, наричан още Пехотинеца, а също и Пати Кексчето. Казва, че не могъл да заспи. Отворил прозореца си да подиша малко въздух и чул така нареченото „приглушено плясване“ — и предположил какво е. — Хардуик прелисти набързо документите в папката си и извади един, а Клайн отново се надвесил напред: — „Звучеше, все едно са гръмнали някого“, каза той. Каза го много спокойно и прозаично, като че говореше за звук, с който е свикнал.

Очите на Клайн заблестяха отново.

— Да не би да ми казвате, че някакъв мафиот е бил там по време на убийството?

— Бил е в имението, но не и на местопрестъплението — отговори Хардуик.

— Откъде знаете?

— Защото е събудил помощник-лектора на Мелъри, Джъстин Бейл, млад мъж, който има стая в сградата, в която са настанени и гостите. Вилади му казал, че е чул звук откъм къщата на Мелъри и е възможно да става въпрос за нарушител, след което предложил да отидат да проверят. Докато се облекат и прекосят градините до дома на Мелъри, Кеди Мелъри вече била открила тялото на съпруга си и се върнала в къщата да се обади на 911.

— Но Вилади не е казал на тоя Бейл, че е чул изстрел, така ли?

Клайн започваше да звучи сякаш се намира в съдебна зала.

— Не. Разказа ни, когато го разпитвахме на другия ден. По онова време обаче бяхме намерили окървавената бутилка и всичките много забележими прободни рани, но не и видими рани от куршум или някакво друго оръжие, така че не обърнахме веднага внимание на това с изстрела. Решихме, че Пати е от оня тип хора, които непрекъснато мислят за оръжия, и съответно за него е нормално да стигне до такова заключение, макар и прибързано.

— А защо не е казал на Бейл, че е помислил звука за изстрел?

— Каза, че не е искал да го плаши.

— Много мила проява на загриженост — изкоментира подигравателно Клайн. Погледна към стойка Щимел, седнал до него. Щимел също гледаше подигравателно. — Ако той...

— Само че е казал *на теб* — намеси се Родригес. — Колко неприятно, че не си обърнал внимание.

Хардуик потисна една прозявка.

— А какво, по дяволите, прави един мафиот на място, което продава „духовно обновление“? — зачуди се Клайн.

Хардуик сви рамене.

— Каза, че го обожаваш. Идва един път годишно да си успокои нервите. Заяви, че е един малък рай. А Мелъри бил светец.

— Наистина ли е казал това?

— Наистина го каза.

— Този случай е изумителен! Има ли други интересни гости?

Ироничният блясък, който Гърни смяташе за толкова неприятен, се завърна в очите на Хардуик.

— Ако имате предвид арогантни, инфантилни, пристрастени към наркотиците откачалки — да, пълно е с „интересни гости“. Плюс богатата като Крез вдовица.

Докато обмисляше (най-вероятно) усложненията с медиите, които неминуемо щяха да възникнат при един толкова сензационен случай, Клайн спря поглед на Гърни, който по една случайност седеше по диагонал срещу него. Първоначално лицето му не изразяваше нищо, сякаш наблюдаваше празен стол. А после отметна глава назад с любопитство.

— Момент — каза, — Дейв Гърни, полиция на Ню Йорк. Род ми каза кой ще присъства на срещата, но само отбелязах името. Не сте ли онзи, за когото списание „Ню Йорк“ публикува обширна статия преди няколко години?

Хардуик отговори първи:

— Това е нашето момче! Заглавието беше „Супер детектив“.

— Сега си спомням! — възкликна Клайн. — Разрешихте онези, големите случаи със серийни убийци — Коледният лунатик с частите от тела и Прасето Пиг или там както му беше скапаното име.

— Питър Опусума Пигърт — благо го поправи Гърни.

Клайн се вгледа в него с откровено благоговение.

— И така, оказва се, че този тип Мелъри, убитият, просто случайно е най-добрият приятел на звездния детектив от нюйоркската полиция? — Медийните възможности явно ставаха все по-интересни.

— Участвах — до някаква степен — и в двата случая — обясни Гърни с глас, толкова лишен от пропагандно въодушевление, колкото този на Клайн бе пълен с такова. — Тоест, имаше и много други. Колкото до това Мелъри да ми е бил най-добрият приятел — е, щеше да е много жалко да е вярно, като се има предвид, че не бяхме разговаряли от двайсет и пет години, а дори и тогава...

— Но — прекъсна го Клайн, — когато се е оказал в беда, именно към вас се е обърнал!

Гърни прецени израженията, които го заобикаляха и които разкриваха различни оттенъци на уважение и завист, и се замисли за изкусителната сила на прекалено опростения изказ. „Кърваво убийство на приятел на известно ченге“ моментално допадаше на онази част от мозъка, която обича анимационни филмчета и мрази сложните неща.

— Подозирам, че дойде при мен, тъй като бях единственото ченге, което познаваше.

Клайн явно не беше готов толкова лесно да се откаже от идеята си и вероятно щеше да се върне към нея по-късно, но засега реши да продължат нататък:

— Каквито и да са били в действителност отношенията ви, вашият контакт с жертвата ви разкрива гледна точка към събитията, каквато няма никой друг.

— Точно затова исках да е тук днес — заяви Родригес в характерния си „аз командвам тук“ стил.

Кратък изблик на смях излезе от гърлото на Хардуик, последван от шепот, който бе чул единствено от Гърни:

— Смяташе идеята за ужасна, преди Клайн да я хареса!

Родригес продължи:

— Според програмата, която определих, следват именно неговите показания. Освен това той ще отговори на въпросите, които ще изникнат — възможно е да са доста. За да избегнем други прекъсвания, нека направим петминутна почивка за освежаване.

— Което значи „Пикая на теб, Гърни“ — прошепна безтелесният глас на ухото му, който този път се изгуби в звука на отместваните назад столове.

ГЛАВА 25

РАЗКАЗЪТ НА ГЪРНИ

Гърни имаше теория, според която в тоалетна мъжете се държаха сякаш се намират или в съблекалня, или в асансьор — тоест или свадливо и фамилиарно, или неловко и отчуждено. Това тук бе като тълпа в асансьор. Никой не проговори, преди да се върнат в заседателната зала.

— И как един тъй скромн човек се оказва толкова известен? — поинтересува се Клайн и се усмихна със заучен чар, който едновременно показваше и прикриваше леда зад него.

— Съвсем не съм толкова скромн, а и със сигурност не съм особено известен — опита се да се измъкне Гърни.

— Ако заемете местата си — рязко взе думата Родригес, — ще намерите пред себе си комплект от получените от жертвата съобщения. Така, докато свидетелят ни разказва за срещите си с жертвата, ще можете да си направите справка за съобщенията, които са обсъждали. — И с грубо кимване подкани Гърни: — Когато си готов.

Гърни вече не се учудваше на натрапчиво-досадното му поведение, но то не беше спряло да го дразни. Огледа насядалите край масата, като успя да срещне погледа на всички, освен на водача си, който шумно прехвърляше комплекта листове пред себе си, и на Щимел, сътрудника на окръжния прокурор, който пък се взираше в празното пространство като отдадена на размисъл жаба.

— Както спомена и капитанът, материалите са изобилни. Мисля, че ще е най-добре да ви разкажа накратко събитията в реда, в който се случиха, а вие да изчакате с въпросите, докато не завърша историята. — Видя главата на Родригес да се повдига. Той се канеше да възрази, но се отказа в момента, в който Клайн кимна одобрително на предложениия план.

С характерния си ясен и сбит маниер (неведнъж му бяха казвали, че би могъл да преподава логика), в рамките на двайсет минути Гърни направи кратък преразказ на случилото се — започна с имейла на Мелъри с молбата да се видят, продължи със серията смущаващи

бележки и реакцията на Мелъри и завърши с телефонното обаждане от убиеца и бележката в пощенската кутия (онази, в която се споменаваеше числото деветнайсет).

Клайн през цялото време слушаше прехласнато и бе първият, който проговори в момента, в който Гърни млъкна:

— Каква епична история! Убиецът е бил обсебен от мисълта да отмъсти на Мелъри за нещо, сторено от него преди години, докато е бил пиян.

— Защо е чакал толкова време? — запита сержант Уиг, която Гърни намираще за все по-интересна след всяко нейно изказване.

Очите на Клайн блестяха от предвкушването на безбройните възможности.

— Може би Мелъри е разкрил нещо в книгите си. Възможно е чрез тях убиецът да е открил, че той е отговорен за трагичен инцидент, с който не го е свързвал преди. Или пък успехът на Мелъри е бил последната капка, нещото, което убиецът не е могъл да понесе. Или може би, както се казва в първата бележка, убиецът просто го е видял един ден на улицата, съвсем случайно. Старата тлееща омраза се е пробудила. Врагът попада на мерника и... бум!

— „Бум“, глупости! — изръмжа Хардуик.

— На друго мнение ли сте, главен следовател Хардуик? — полюбопитства Клайн с раздразнена усмивка.

— Внимателно съчинени писма, загадки с числа, насоки да изпрати чек на грешен адрес, серия от все по-заплашителни стихотворения, скрити съобщения до полицията, които излизат наяве само чрез химическа обработка за откриване на отпечатьци, хирургически чисти фасове от цигари, скрита рана от куршум, невъзможни за оставяне следи от стъпки, скапан градински стол, за бога! Не е ли малко прекалено като за „бум“?

— Схематичният план, който нахвърлих, съвсем не изключва предварителното обмисляне — заяви Клайн. — Само че към този момент по-голям интерес за мен представлява основният мотив, не подробностите. Искам да разбера връзката между убиеца и жертвата. Обикновено това да разбираш тази връзка е ключът към победата, тоест, присъдата.

Този отговор в стил лекция доведе до неприятно мълчание, прекъснато от Родригес към Круз Две:

— Ти да не се изгуби нещо?

— Не схващам. Извършителят изпраща писмо на жертвата, казва й да си намисли число и после да погледне в някакъв запечатан плик. Мелъри си избира шестстотин петдесет и осем, поглежда в плика — и числото е същото, шестстотин петдесет и осем. Искате да кажете, че това се е случило наистина?

Преди някой да може да отговори, партньорът му, Круз Едно, добави:

— И две седмици по-късно извършителят го прави отново — този път по телефона. Казва му да си намисли число и да погледне в пощенската си кутия. Жертвата си намисля деветнайсет, поглежда в кутията — и ето ти деветнайсет, по средата на писмото, изпратено от убиеца. Това е ужасно странно, пич!

— Имаме записа на истинското телефонно обаждане, направен от жертвата — отсече Родригес, който явно целеше да ги убеди, че това е лично негово постижение. — Пусни онази част с числото, Уиг.

Без да казва нищо, тя натисна няколко клавиша и след две-три секунди разговорът между Мелъри и преследвача му — същият, който Гърни бе подслушвал чрез оная джаджа за конферентни разговори на Мелъри — започна от средата. Вниманието на всички присъстващи бе приковано от особения акцент на обаждания се и от страха в гласа на Мелъри:

— *Сега, прошепни числото.*

— *Да го прошепна?*

— *Да.*

— *Деветнайсет.*

— *Добре, много добре.*

— *Кой си ти?*

— *Все още ли не знаеш? Толкова много болка, а ти нямаш представа. Предвиждах, че това може да се случи. Оставих ти нещо по-рано днес. Кратка бележка. Сигурен ли си, че още не си я получил?*

— *Не знам за какво говориш!*

— *А, обаче знаеше, че числото е деветнайсет.*

— *Ти каза да си намисля число!*

— *Само че това бе правилното число, нали?*

— *Не разбирам.*

След миг сержант Уиг натисна два клавиша и каза:

— Това беше.

Краткият запис накара Гърни да се почувства ограбен от загубата, ядоса го. Почти му прилоша. Круз Две разпери длани в изразителен жест на безсилие и объркване.

— Какво, по дяволите, беше това — мъж или жена?

— Почти със сигурност мъж — отвърна Уиг.

— И откъде, мамка му, сте толкова сигурни?

— Направихме акустичен анализ тази сутрин и разпечатката показва по-голямо напрежение, когато честотата се увеличава.

— Тоест?

— Височината на тона силно се различава в отделните изрази, дори в отделните думи, като при всеки от тези случаи гласът е сравнително по-малко напрегнат при ниски честоти.

— Което означава, че онзи, който се е обадил, се е напъгал да говори във високия регистър, а всъщност по-ниските честоти са били по-естествени?

— Именно — потвърди тя с неопределения си глас, по който човек не би могъл да познае пола ѝ. Все пак гласът ѝ не бе лишен от определена привлекателност: — Доказателствата не са безспорни, но имат голяма степен на вероятност.

— А какво ще ни кажете за фоновите шумове? — Клайн наистина бе заинтригуван.

Впрочем този въпрос живо интересуваше и Гърни. Той бе разпознал звука на преминаващи превозни средства, което значеше, че обаждането е било направено някъде на открито — може би натоварена улица или търговски център.

— Ще знаем повече, когато ги усилим през филтъра, но засега преценяваме, че има три типа звуци — самият разговор, шумът от уличното движение и бръмченето на някакъв двигател.

— Колко време ще отнеме филтрирането?

— Зависи от сложността на записаните данни — спокойно отговори Уиг. — Бих казала, от дванайсет до двадесет и четири часа.

— Направете ги дванайсет.

Последва неловко мълчание, за създаването на което Родригес имаше истински талант, след което Клайн отправи въпрос към всички присъстващи по принцип:

— А какво мислите за това с шепненето? Кой не е трябвало да чуе числото деветнайсет, избрано от Мелъри? — Той се обърна към Гърни: — Вие имате ли някаква представа?

— Не. Но силно се съмнявам, че има нещо общо с притеснението да не бъде чуто числото.

— И защо, ако не е тайна? — предизвика го Родригес.

— Защото шепненето не е най-добрият начин да се предпазиш да не те чуят — прошепна Гърни, за да подчертае думите си. Наистина се чуваше доста силно. — Това прилича на някои други странни елементи в случая.

— Като например какво? — настоя Родригес.

— Ами, например, защо в бележката не е казано със сигурност дали ще е през ноември, или през декември? Защо и пистолет, и счупена бутилка? На какво се дължи мистерията със следите от стъпки? И още един малък проблем, който никой не спомена — защо няма следи от животни?

— Какво? — Родригес буквално зяпна.

— Кеди Мелъри заяви, че тя и съпругът ѝ са чули крясъците на някакви животни, които се биели зад къщата — това е причината той да слезе долу и да погледне през задната врата. Само че никъде в близост не бяха намерени животински следи — а те щяха да личат много добре в снега.

— Задънена улица! Не схващам какво общо въобще има наличието или отсъствието на следи от миещи мечки или за каквото там става въпрос!

— Господи! — подвикна Хардуик, като напълно игнорира Родригес и стрелна възхитена усмивка към Гърни. — Ти си напълно прав! Нямаше нито една драскотина по онзи сняг, която да не бе оставена от жертвата или от убиеца. Защо аз самият не го забелязах?

Клайн се обърна към Щимел:

— Никога не съм попадал на случай с толкова много улики, от които толкова малко да имат някакъв смисъл! — Той поклати главата си. — Не мога да разбера, как, за бога, убиецът е извършил това с числата? И защо на два пъти? — Погледна към Гърни. — Сигурни ли сте, че тези числа не са значели нищо за Мелъри?

— Около деветдесет процента — повече не си позволявам за каквото и да става въпрос.

— За да се върнем към цялостната картина — намеси се Родригес, — мислех си за онова, което спомена по-рано за мотива, Шеридън...

Мобилният телефон на Хардуик звънна. Той го извади от джоба си и го лепна на ухото си, преди Родригес да успее да се противопостави на това.

— Мамка му! — изпусна се, след като бе слушал не повече от десет секунди. — Сигурни ли сте? — Огледа масата и съобщи: — Няма куршум. Претърсили са всеки сантиметър от задната стена на къщата. Нищичко!

— Накарай ги да проверят във вътрешността на къщата — предложи Гърни.

— Е нали е стреляно отвън?

— Зная, но Мелъри вероятно не е затворил вратата след себе си. Един разтревожен човек в подобна ситуация би искал да е отворена. Кажете на лабораторните техници да изчислят възможните траектории и да проверят всяка вътрешна стена, която може да се е оказала на пътя на куршума.

Хардуик бързо предаде инструкциите и затвори.

— Добра идея — каза Клайн.

— Много добра — добави Уиг.

— А що се отнася до тези числа — внезапно смени темата Круз Две, — това със сигурност е някаква хипноза или ЕСВ, нали?

— Не мисля — отвърна му Гърни.

— Това трябва да е — какво друго би могло да бъде?!

Хардуик харесваше идеята точно колкото и Гърни и дори успя да го изпревари:

— Божичко, имаш ли представа кога за последно от щатската полиция са разследвали престъпление, в което е намесено загадъчно контролиране на ума?

— Ама той е знаел какво мисли човекът!

Този път Гърни отговори първи, с характерния си отстъпчив маниер:

— Наистина изглежда сякаш някой е знаел точно за какво мисли Мелъри, но се обзалагам, че изпускаме нещо. Накрая то сто процента ще се окаже нещо много по-просто от четене на мисли.

— Нека ви попитам нещо, детектив Гърни. — Родригес се беше изпънал на стола си, а десният му юмрук бе свит в лявата длан пред гърдите му. — Бързо са се натрупвали доказателства — серия заплашителни писма и телефонни обаждания — че Марк Мелъри е мишената на преследвач със склонност към убийства. Защо не донесохте тези улики в полицията — преди убийството?

Фактът, че Гърни бе очаквал въпроса и се бе подготвил да отговори, по никакъв начин не намаляваше угризенията му.

— Оценявам титлата „детектив“, капитане, но я върнах заедно със значката и оръжието си преди две години. Колкото до това, защо не съм докладвал за проблема в полицията още докато нещата бяха в процес на развитие, на практика нищо не би могло да се направи без съдействието на Марк Мелъри, а той се възпротиви категорично на идеята.

— Да не би да казвате, че не е било възможно да споменете за ситуацията в полицията и без неговото разрешение? — Гласът на Родригес се усилваше, а тялото му все повече се напрягаше.

— Той много ясно даде да се разбере, че не желае да намесва полицията, че смята евентуалното й участие за много по-вредно, отколкото полезно, а също, че ще предприеме необходимите стъпки да го предотврати. Ако бях съобщил за проблема, той щеше да поставя всевъзможни пречки на пътя ви и да откаже всякакъв по-нататъшен контакт с мен.

— Е, по-нататъшният му контакт с вас не му е помогнал особено, нали така?

— За нещастие, капитане, сте напълно прав.

Кроткият отговор на Гърни, в който нямаше и намек за възражение, за миг извади Родригес от равновесие. В настъпилата пауза Шеридън Клайн взе думата:

— А защо се е противопоставил на намесата на полицията?

— Смяташе, че полицията е прекалено тромава и некадърна, за да постигне добър резултат. Вярваше, че няма да успее да го предпази, но пък има голяма вероятност да създаде пълен хаос, с което да направи много неприятна антиреклама на института.

— Това е смешно! — повиши засегнато тон Родригес.

— „Слон в стъкларски магазин“ е изразът, който използва на няколко пъти. Категорично беше решил да не съдейства на полицията

— да не я допуска в границите на имота, да не позволява да контактува с гостите му, да не предоставя никаква информация. Всъщност имаше голямо желание да предприеме съответните правни действия при най-малкия знак за намеса на полицията.

— Добре, но искам да знам... — започна Родригес, но отново бе прекъснат от познатия вече сигнал на телефона на Хардуик.

— Хардуик слуша... Добре... Къде?... Страхотно! Добре, много добре. Благодаря. — Той прибра телефона в джоба си и съобщи на Гърни с глас, достатъчно силен, за да чуят всички: — Открили са куршума. В една от вътрешните стени. Всъщност в централното помещение на къщата, директно по права линия от задната врата, която очевидно е била отворена, когато е стреляно.

— Поздравления — обърна се сержант Уиг към Гърни, а после и към Хардуик: — Някаква представа какъв е калибърът?

— Смятат, че е 357, но ще изчакаме балистиците да се произнесат.

Клайн се замисли, след което зададе въпрос, без да го адресира конкретно към някого:

— Възможно ли е Мелъри да е имал и други причини да не желае присъствието на полицията край себе си?

А пък Круз Две, с изкривено от смущение лице, добави собственото си питане:

— Какво, по дяволите, означава „Балон в стъкларски магазин?“

ГЛАВА 26

КАРТЪЛАНШ

По времето, когато прекоси дивата пустош на планината Кетскилс и стигна до своя чифлик край Уолнът Кросинг, изтощението го бе обзело напълно, предизвикано от емоционалната мъгла, в която се смесваха глад, жажда, неудовлетворение, тъга и съмнение в собствените способности. С настъпването на ноември и приближаването на зимата дните ставаха все по-кратки, особено в долините, където заради заобикалящите ги планини се свечеряваше стряскащо рано. Колата на Маделайн я нямаше до градинската пристройка. Снегът, донякъде разтопен от слънцето по обед и замразен отново от вечерния студ, скърцаше под обувките.

В къщата цареше гробна тишина. Гърни запали стенната лампа над плота за готвене в кухнята. Припомни си, че тази сутрин Маделайн бе споменала нещо за планираната за днес вечеря — че е отменена, защото имало някаква среща, на която всички жени искали да присъстват, но подробностите му убягваха. *Тоест, нямаше нужда от скапаната хикория все пак!* Постави едно пакетче черен индийски чай в чаша, напълни я на чешмата и я постави в микровълновата. После по навик се насочи към креслото си в другия край на помещението. Отпусна се на него и качи краката си върху една дървена табуретка. Две минути по-късно сигналът на микровълновата печка бе възприет като част от мрачния сън, в който бе потънал.

Събуди се от шум от стъпки: Маделайн. И може би си въобразяваше, но му се стори, че стъпките изразяват гняв. А също и че посоката и отдалечеността им от него предполагаха, че го е видяла заспал на стола, но е решила да не говори с него. Отвори очи и я видя да излиза от кухнята. Отиваше към спалнята им. Той се протегна, измъкна се от дълбините на креслото, взе си една носна кърпичка от страничния плот и издуха носа си. Чу наблизко да се отваря вратичката на гардероба — с една идея по-рязко, отколкото бе нормално — и след минута тя се върна в кухнята. Беше сменила копринената си блуза с безформен суичър.

— Събудил си се — отбеляза тя очевидното.

Той пък го възприе като критика за това, че е заспал.

Маделайн светна малките лампи над основния плот и отвори хладилника.

— Вечерял ли си? — прозвуча като обвинение.

— Не. Имах много уморителен ден и когато се прибрах, само си направих чаша... о, по дяволите! Забравих го. — Отиде до микровълновата, извади чашата тъмен изстинал чай и я изпразни — включително пакетчето — в мивката. Маделайн отиде до нея, извади пакетчето и многозначително го пусна в кошчето за боклук.

— Самата аз съм много уморена. — За миг тя само поклати глава мълчаливо. — Не разбирам защо местните идиоти смятат, че е чудесна идея да се построи отвратителен затвор, опасан от бодлива тел, по средата на най-красивия окръг в щата!

Сега вече той си спомни. Тази сутрин му бе казала, че планира да отиде в града на срещата, на която щеше отново да се обсъжда спорното предложение. На дневен ред бе въпросът дали градът да кандидатства на територията му да се изгради учреждението, наричано от противниците си „затвор“, а от привържениците — „център за превъзпитание и лечение“.

Терминологичната битка по отношение на наименованието бе възникнала заради неясния бюрократичен език, според който този пилотен проект представляваше нов вид институция. Кръстен бе „Щатска изправителна и терапевтична среда“ (ЩИТ-С) и двойното му предназначение бе да държи зад решетките и едновременно с това да спомага за възстановяването на нарушителите на закона, извършили престъпленията си под влиянието на наркотици. В крайна сметка бюрократичният език се бе оказал неразгадаем, което оставяше широко поле за тълкувания и спорове.

Това бе чувствителна тема и помежду им — и не защото той не споделяше желанието ѝ да не допуска изграждането на ЩИТ-С в Уолнът Кросинг, а защото не се бе присъединил достатъчно решително към битката — или поне не според нейните разбирания.

— Вероятно има не повече от пет-шест човека, които ще спечелят от тази авантюра — мрачно продължи тя, — а всички останали в долината — както и всички, които преминават през нея — ще сме принудени да гледаме гнусната гледка до края на дните си! И за

какво? Заради така нареченото социално реабилитиране и интегриране на сбирщина противни наркопласъори! Моля ви се!

— Има други градове, които искат проекта. С малко повече късмет, някой от тях ще го получи.

Тя се усмихна мрачно.

— Да, сигурно — ако градският му съвет е по-корумпиран дори и от нашия... би могло да се случи.

Усети пламъка на възмущението ѝ като натиск срещу себе си и реши да промени темата.

— Да направя ли два омлета? — И загледа как гладът ѝ се бори с остатъците от гнева ѝ. Борбата беше кратка. Победи гладът.

— Без зелени чушки — предупреди го, — не ги харесвам.

— А защо ги купуваш тогава?

— Нямам представа. Със сигурност не за да ги сложиш в омлета ми.

— А лук искаш ли?

— Никакъв лук!

Тя седна на масата, докато той разбиваше яйцата и подгриваше тиганите.

— Нещо за пиене искаш ли? — попита той.

Тя поклати глава.

Той знаеше много добре, че не пие нищо, докато яде, но въпреки това я запита. Чудата бе тази негова привичка, помисли си, да задава отново и отново този въпрос.

Никой от тях не произнесе повече от няколко думи, докато не приключиха с вечерята си и не бутнаха ритуално и двете чинии към центъра на масата.

— Разкажи ми как мина денят ти — предложи му тя.

— Денят ми? Искаш да кажеш, срещата ми с асовете от екипа по криминални разследвания?

— Не са те впечатлили, така ли?

— О, напротив, *много* бях впечатлен! Ако човек иска да напише книга за това как не бива да действа един екип, който разследва убийства, и как ръководството на Дяволския Капитан може да провали всичко, трябва само да сложи касетофон на оная маса и после да препише записа дума по дума!

— По-зле ли е от онова, с което беше свикнал преди пенсионирането си?

Отне му доста време да отговори — не защото не беше сигурен как, а защото го стресна особената интонация, с която бе произнесена думата „пенсиониране“. Реши да отговори на въпроса, не на тона.

— При нас имаше някои трудни характери, но Дяволският Капитан буквално придава нов смисъл на понятията арогантност и несигурност. Отчаяно се стреми да впечатли окръжния прокурор, не уважава собствените си хора, изобщо не усеща случая. Всеки въпрос, всяка забележка, всяка реплика бяха или злобни, или нямаха нищо общо с темата, а най-често и двете.

Тя го изглежда преценяващо.

— Не се учудвам.

— Какво искаш да кажеш?

Тя леко сви рамене. Изражението на лицето ѝ сякаш целеше да разкрие възможно най-малка част от мислите ѝ.

— Просто това, че не съм изненадана. Мисля, че ако се бе прибрал с думите, че си прекарал деня с най-добрия екип, разследващ убийства, с който си работил някога, това наистина щеше да ме изненада. Само толкова.

Много добре знаеше, че не е „само толкова“. Но също така бе достатъчно умен, за да осъзнава, че Маделайн е по-умна от него и няма начин да я подмами да сподели нещо, което не е склонна да каже.

— Ами — опита се да обясни, — беше наистина изтощително и не окуражаващо преживяване. Така че сега възнамерявам да забравя за него и да се заема с нещо напълно различно.

Изказването не бе обмислено и затова го последва безсилие — умът му сякаш блокира, бяла пустош. Това да се захванеш с нещо съвсем различно не бе толкова лесно, колкото звучеше. Трудностите от изминалия ден продължаваха да го преследват, заедно със загадъчната реакция на Маделайн. И в този момент решението, което през последната седмица подкопаваше основите на съпротивата му, изборът, който така отчаяно бе държал извън полезрението си — но не можеше да задържи извън мислите си — се натрапи отново. Сега обаче съвсем неочаквано го заля и вълна от решителност: щеше да направи онова, което бе избягвал така старателно.

— Кутията... — започна. Гърлото му беше свито, а гласът — дрезгав, докато насила изкарваше темата на светло, преди страхът от нея да го е овладял отново, дори преди да знае как ще завърши изречението си.

Тя го погледна над празната си чиния — спокойна, любопитна — и го зачака да продължи.

— Рисунките му... Какво... Имам предвид — защо...? — Опитва се да оформи някакъв смислен въпрос от объркването и борбата в сърцето си. Усилието обаче не бе необходимо: способността на Маделайн да чете мислите му винаги бе превъзхождало неговото умение да ги изразява.

— Трябва да си вземем сбогом. — Гласът ѝ бе нежен и успокояващ.

Той се зазяпа в масата. В ума му нямаше мисли, от които да може да оформи думи.

— Мина много време — продължи тя. — Дани вече го няма, а ние така и не му казахме „сбогом“.

Той кимна почти без да осъзнава какво прави. Усещането му за време и пространство се бе размило, а умът му бе необичайно пуст.

Когато телефонът звънна, това сякаш го разбуди и го върна в реалността — света на познатите и измерими проблеми, които можеха да се опишат. Маделайн все още седеше на масата заедно с него, но той не бе сигурен от колко време са тук.

— Искаш ли аз да вдигна? — попита тя.

— Всичко е наред. Ще се обадя. — Той се поколеба, подобно на рестартиран компютър, после се изправи, беше леко нестабилен — и се отправи към кабинета.

— Гърни. — Да отговаря по начина, по който бе свикнал в отдел „Убийства“ за толкова години, беше един от навиците, които му бе трудно да преодолее.

Гласът, който го поздрави, беше култивиран, настойчив, изкуствено топъл. Напомни му за старото правило на продавачите: винаги се усмихвай, когато говориш по телефона, защото се усеща — така звучиш по-приятелски настроен.

— Дейв, радвам се, че те хванах! Обажда се Шеридън Клайн. Надявам се да не прекъсвам вечерята.

— Какво мога да направя за вас?

— Минавам веднага на въпроса. Вярвам, че си от типа хора, с които мога да бъда напълно откровен. Познавам репутацията ти. Днес следобед те наблюдавах в действие и осъзнах причините да е такава. Бях впечатлен. Надявам се, че не те притеснявам.

Гърни се зачуди каква ли е целта на всичко това.

— Много сте мил.

— Не мил, съвсем не. Това е неоспоримата истина. Обаждам се, защото този случай просто плаче за някой с твоите способности, а аз с удоволствие бих се възползвал от таланта ти.

— Знаете, че се пенсионирах, нали?

— Така ми казаха. И съм сигурен, че да се върнеш към старата рутина е последното нещо, което би желал. Не предлагам нищо такова. Но имам усещането, че този случай ще е голям, много голям — и изключително ще съм доволен, ако имам достъп до твоето мислене.

— Не съм сигурен какво точно ме молите да направя.

— В идеалния случай — отговори Клайн, — бих искал да откриеш кой е убил Марк Мелъри.

— Това не е ли работа на екипа за криминални разследвания?

— Наистина, така е. И с малко късмет може даже да успеят да го направят.

— Но?

— Само че искам да увелича шансовете за успех. Този случай е твърде важен, за да го оставя на произвола на обичайната процедура. Искам асо в ръкава си.

— Не виждам как точно се вписвам в картинката.

— Не искаш да работиш за следователския екип? Не се притеснявай. Усетих, че Род съвсем не е твой тип човек. Не, ще докладваш лично на мен. Може да те запишем като временно изпълняващ длъжността следовател или консултант към моята канцелария.

— За колко от времето ми говорите?

— Това зависи от теб. — След като Гърни не отговори, той продължи: — Марк Мелъри трябва силно да ти се е възхищавал и да ти е вярвал. Помолил те е да му помогнеш да се справи с един хищник. Аз те моля за помощ, за да победея същия хищник. Дори и съвсем малко да ми дадеш, пак ще съм ти благодарен.

„Тоя тип е добър — помисли си Гърни, — идеално разбира и прилага искреното звучене.“ А на глас каза:

— Ще обсъдя въпроса със съпругата си. Ще ви се обадя утре сутрин. Дайте ми номер, на който да ви открия.

Усмивката в гласа стана по-осезаема.

— Ще ти дам домашния си номер. Имам чувството, че ставаш рано — също като мен. Обади ми се, по което искаш време след шест сутринта.

Когато се върна в кухнята, Маделайн още бе на масата, но настроението ѝ се бе променило. Четеше „Таймс“. Той седна под прав ъгъл срещу нея, така че да е с лице към старата камина в стил „Франклин“. Загледа се натам, без да я вижда в действителност, и започна да масажира челото си, сякаш решението, което трябваше да вземе, бе мускулно схващане и масажът щеше да помогне.

— Не е толкова трудно, нали? — попита го Маделайн, без да вдига поглед от вестника си.

— Моля?

— Онова, за което мислиш.

— Окръжният прокурор настоява за помощта ми.

— А защо да не го прави?

— При нормални обстоятелства външен човек изобщо не би бил допуснат до случая.

— Само че ти не си просто някакъв външен човек, нали?

— Предполагам, че връзката ми с Мелъри променя нещата.

Тя отметна глава и го прониза с остър поглед.

— Много ме поласка — добави Гърни, като се опита да не звучи поласкан.

— По-вероятно е просто да е описал точно таланта ти.

— В сравнение с капитан Родригес всеки би изглеждал гений.

Тя се усмихна на необичайната му враждебност.

— Какво ти предложи?

— Картбланш всъщност. Да действам през неговата канцелария. Макар че ще трябва да съм изключително внимателен да не настъпя някого де. Казах му, че ще реша до утре сутрин.

— Ще решиш какво?

— Дали да приема, или не.

— Ти да не се шегуваш?

— Толкова ли е лоша идеята?

— Искрах да кажа да не се шегуваш за това, че още не си решил?

— Много неща са заложени на карта.

— Повече, отколкото си мислиш — но въпреки това е ясно, че ще го направиш.

Тя се върна към вестника си.

— Какво имаш предвид — „повече, отколкото си мислиш“? — я попита след дълга минута мълчание.

— Изборът ни понякога има последствия, които не сме очаквали.

— Като например?

Втренченият ѝ поглед му показва, че въпросът е глупав. След нова пауза той добави:

— Имам чувството, че дължа това на Марк.

В погледа ѝ проблесна още нещо: ирония.

— Това пък за какво беше? — попита уморено той.

— Просто досега никога не си го наричал с първото му име.

ГЛАВА 27

СБЛИЖАВАНЕ С ГЛАВНИЯ ПРОКУРОР

Сградата на окръжния административен център носеше това скучно наименование от 1935 г. По-рано се е наричала „Лудницата Бъмбълби“. Основана била през 1899 г., благодарение на щедростта (и временното умопомрачение, според обезнаследените му роднини, безрезултатно оспорващи завещанието) на британския преселник сър Джордж Бъмбълби. Мрачното новосъздадено здание, покрито със стогодишни сажди, се издигаше заплашително над градския площад. Намираше се на около километър и половина от полицейския участък и на час и петнайсет минути път с кола от Уолнът Кросинг.

Сградата отвътре беше дори още по-непривлекателна, но по-точно противоположната причина. През 60-те години буквално я бяха изтърбушили, изградили наново помещенията и модернизирани. Заместили мръсните полилеи и дървената ламперия с ярки флуоресцентни лампи и бели стени. На Гърни му мина през ума, че предназначението на ярката изкуствена светлина вероятно цели да държи настрана лудите призрази на предишните обитатели. Това бе странна мисъл за човек, тръгнал на среща, на която щяха да се изяснят условията на новото му работно място. Реши да се съсредоточи върху онова, което му беше казала Маделайн на излизане сутринта: „той се нуждае от теб повече, отколкото ти от него“.

Размишляваше за това, докато чакаше да премине през сложната система за сигурност на входа. След като мина тази бариера, следвайки стрелките, стигна до една врата, върху чието стъкло с елегантни черни букви пишеше ОКРЪЖЕН ПРОКУРОР.

Когато влезе вътре, рецепционистката на бюрото го погледна. Според Гърни, един мъж избира за свой асистент жена заради уменията ѝ, пола ѝ или заради престиж. Жената на бюрото отговаряше и на трите. Въпреки че беше може би около петдесетгодишна, косата, кожата, гримът, дрехите и фигурата ѝ бяха толкова добре поддържани, че сексуалното ѝ послание бе като електрически заряд. Преценяващият ѝ поглед беше толкова хладен, колкото и чувствен. Малък месингов

правоъгълник на бюрото съобщаваше, че името ѝ е Елън Ракоф. Преди някой от тях да проговори, една врата отдясно на бюрото ѝ се отвори и в приемната влезе Шеридън Клайн. Той се усмихна почти с топлота.

— Девет часа — точно на секундата! Не съм изненадан. Правиш впечатление на човек, който си държи на думата.

— По-лесно е, отколкото обратното.

— Какво? А, да, да, разбира се. — По-широка усмивка, по-малко топлота. — Кафе или чай?

— Кафе.

— За мен също. Никога не съм бил привърженик на чая. Кучета или котки?

— Кучета, предполагам.

— Забелязвал ли си, че любителите на кучета предпочитат кафе? Чаят е за тези, които предпочитат котки?

Гърни не смяташе, че си струва да мисли за това. Клайн му махна да го последва в офиса. После му посочи модерния кожен диван, а самият той се настани на фотьойл от другата страна на ниска стъклена масичка. Усмивката му бе сменена от почти комично сериозен поглед.

— Дейв, искам да ти кажа колко съм щастлив, че си готов да ни съдействаш!

— Стига да има подходяща работа за мен.

Клайн премигна.

— Стъпваме в опасна територия с това — обясни Гърни.

— Напълно съм съгласен. Да бъдем честни — да сложим картите на масата, както се казва.

Гърни прикри гримасата си под учтива усмивка.

— Познатите ми от нюйоркската полиция ми разказаха впечатляващи неща за теб. Бил си главен детектив по няколко много големи случая — ключова фигура, човекът, който сглобява целия пъзел. Когато обаче се стигне до похвали, винаги ги преотстъпваш на други. Говори се, че имаш най-големия талант и най-малкото его в службата.

Гърни се усмихна, но не на умишлено направения комплимент, а на изражението на Клайн, който изглеждаше истински смаян от идеята, че някой може да се откаже от заслугите си.

— Харесва ми работата, но не обичам да съм в центъра на вниманието.

За миг Клайн сякаш се опитваше да установи нещо неясно в съзнанието си, после се отказа. Наведе се напред.

— Кажи ми, как мислиш, че можеш да повлияеш в този случай?

Това беше критичният въпрос. През целия път от Уолнът Кросинг дотук беше обмислял как да отговори на него.

— Като консултант-анализатор.

— Какво означава това?

— Екипът от криминални следователи отговаря за събиране, разследване и съхраняване на доказателства, разпитване на свидетели, проследяване на улики, проверяване на алибита и формулиране на работни хипотези за самоличността, действията и мотивите на убиеца. Последната част е решаващата и точно в нея мисля, че бих могъл да бъда полезен.

— Как?

— Разглеждането на фактите в една сложна ситуация и изграждането на разумна версия е единствената част от моята работа, в която съм наистина добър.

— Съмнявам се.

— Другите са добри в разпитването на заподозрени, разкриване на доказателства от местопрестъплението...

— Като например куршуми, които никой друг не знае къде да търси?

— Това бе късмет. Винаги има някой по-добър от мен във всяка една част от разследването, но когато се стигне до сглобяване на отделните части, преценяване кое има и кое няма значение — това е моята специалност. Невинаги бях прав, но обратното ми се случваше достатъчно често, за да се забележи.

— Значи все пак имаш его!

— Щом предпочитате да го наричате така. Знам в какво не ме бива и в какво съм добър.

Също така знаеше от опита си в разпитите как дадена личност ще реагира на определено отношение. Не сгреси и за Клайн. В неговия поглед се долавяше, че е прав.

— Трябва да обсъдим заплащането — заяви Клайн. — Моето предложение е почасовата ставка, определена за някои консултантски

длъжности — 75 долара на час, плюс разходите, в разумни граници, разбира се. Започваме веднага.

— Чудесно.

Клайн подаде дипломатично ръка.

— Очаквам с нетърпение да работим заедно. Елън е подготвила куп формуляри, документи, клетвени декларации, споразумения за конфиденциалност. Ще ти отнеме известно време да прегледаш какво подписваш. Тя ще те заведе в един офис, който можеш да използваш. Има някои подробности, които трябва да изясним. Аз лично ще те държа в течение за всяка нова информация, която получавам от криминалния отдел или от моите хора. Ще те включвам и в общи събрания, като това вчера. Ако трябва да говориш с някого от разследващите, уреждай го чрез моя офис. За разпит на свидетели, заподозрени — също през моя офис. Съгласен ли си?

— Да.

— Не си от най-приказливите. Аз също. А сега, след като вече сме сътрудници, искам да те питам нещо... — Клайн се облегна назад и преплете пръсти, като по този начин придаде повече тежест на въпроса си. — Защо първо ще застреляш човека, а после ще го намушкаш четиринайсет пъти?

— Такъв голям брой пробождания обикновено предполага пристъп на ярост или хладнокръвни усилия да се създаде впечатление за такъв пристъп. Точният брой вероятно няма значение.

— Но първо да го застреляш...

— Възможно е целта на пробожданията да не е убийство, а нещо друго.

— Не разбирам — промълви Клайн с наклонена като на любопитна птица глава.

— Мелъри е застрелян от много близо. Куршумът е прерязал сънната артерия. Няма следи в снега оръжието да е изпуснато или хвърлено на земята. Следователно убиецът сигурно е имал време да отстрани материала, с който е било увито за заглушаване на звука, и да го прибере в джоба си или в кобур. Чак после е взел счупената бутилка и се е нагласил удобно за промушване на жертвата, която е лежала мъртва в снега. В този момент кръвта от артериалната рана сигурно е шуртяла драматично. Така че какво ни интересуват пробожданията? Те не са целели да убият жертвата, която, реално погледнато, вече е била

мъртва. Не, целта на извършителя е била или да заличи доказателствата за изстрела...

— Защо? — попита Клайн, премествайки се напред на стола си.

— Не знам защо, това е само предположение. Но е по-вероятно, като се вземе предвид съдържанието на бележките преди нападението и това, че си е направил труда да носи счупената бутилка, пробожданията да са част от някакъв ритуал.

— Сатанински ли? — Преднамереният ужас, изписан на лицето на Клайн, едва прикриваше апетита му за медийния потенциал на подобен мотив.

— Съмнявам се. Бележките са на луд човек, но луд не по този начин. Говоря за ритуал като... за него е било важно да извърши убийството по точно определен начин.

— За отмъщение?

— Възможно е — отвърна Гърни. — Няма да е първият убиец, който с месеци или години си е представял как ще си отмъсти на някого.

Клайн изглеждаше притеснен.

— А ако ключът за нападението е в пробожданията, защо да се интересуваме от изстрела?

— Моментално обезвреждане на жертвата. Искал е да бъде сигурен, а пистолетът е много по-сигурен начин от счупената бутилка. След цялото планиране не е искал нещо да се обърка.

Клайн кимна и бързо се прехвърли към друга част от загатката:

— Според Родригес убиецът е някой от гостите.

Гърни се усмихна.

— Кой?

— Не е готов с отговора, но е готов да се обзаложи. Ти не си ли съгласен?

— Идеята не е напълно неоснователна. Гостите са настанени на територията на института, което ги поставя, ако не на местопрестъплението, то поне удобно близко до него. Те определено са странна групичка — дрогирани, емоционално нестабилни и поне един — с връзки в криминалния свят.

— Но?

— Има практически проблеми.

— Например?

— Отпечатъци от обувки и алиби, като начало. Всички твърдят, че снегът е започнал да вали около привечер и е продължил до след полунощ. Отпечатъците показват, че убиецът е влязъл в имота от шосето, след като валежът е спрял напълно.

— Как можеш да си сигурен?

— Отпечатъците са в снега, а върху тях не е навалял нов сняг. За да ги е оставил някой от гостите, трябва да е излязъл от къщата, преди да завали, тъй като няма следи от къщата навън.

— С други думи...

— С други думи, някой трябва да е отсъствал от здрач до полунощ. А всички са били там.

— Откъде знаеш?

— Официално не знам. Нека просто кажем, че съм чул нещо от Джак Хардуик. Според докладите от разпитите всеки един от хората е бил видян от поне шестима други по различно време на вечерта. Така че, освен ако всички лъжат, никой не е отсъствал.

Клайн, изглежда, не беше склонен да отхвърли възможността всички да лъжат.

— Може някой в къщата да си е наел помощник — отбеляза той.

— Имаш предвид наемен убиец?

— Нещо такова.

— Тогава какво изобщо прави там?

— Не разбирам.

— Единствената причина, поради която настоящите гости са заподозрени, е физическата им близост до убийството. Ако ще наемаш външен човек да идва и да извършва убийството, защо самият ти ще се поставиш в такава близост?

— За да си близо до забавлението?

— Възможно е — отвърна Гърни без ентусиазъм.

— Добре, нека за малко да забравим за гостите — започна Клайн. — Какво мислиш за идеята убийството да е извършено от мафиоти, а не от някой от гостите?

— Това ли е резервната версия на Родригес?

— Според него е възможно. Но според теб, явно не е.

— Не виждам логика. Не мисля, че изобщо на някой би му минало през ума, ако Пати Кейкс не беше един от гостите. Първо, на

този етап не се знае нищо за Марк Мелъри, което да го прави потенциална мишена за мафията...

— Чакай малко. Да предположим, че убедителният гуру е успял да накара някой от гостите — някой като Пати Кейкс — да си признае нещо, нали се сещаш, за вътрешната хармония или душевния мир, или каквото там Мелъри е продавал на тези хора.

— И?

— И вероятно по-късно, когато си е бил вкъщи, лошият е започнал да си мисли, че откровенията му са били малко прибързани и необмислени. Хармонията с вселената може и да е хубаво нещо, но не си струва риска някой да има информация, която би могла да ти навреди сериозно. Може би когато не е бил вече под влияние на магнетизма на гуруто, лошият тип се е върнал към по-практичния начин на мислене. И е наел някой, който да унищожи риска, който го е тревожел.

— Интересна хипотеза.

— Но?

— Но няма наемен убиец на този свят, който би се занимавал с такива игрички, като в това убийство. Хората, които убиват за пари, не си закачат ботушите по клоните на дърветата и не оставят стихове по трупове.

Клайн сякаш беше готов да спори, но се спря, когато вратата се отвори след кратко почукване. Елегантното създание от рецепцията влезе с лакирана табла, на която имаше две порцеланови чашки с чинийки, красив чайник, мъничка захарница и купичка за сметана, както и чиния с четири бишкоти в нея. Тя постави таблата на масичката.

— Родригес се обади — съобщи тя на Клайн, а после добави, сякаш отговаряше на телепатично зададен въпрос. — Идва насам, ще бъде тук след малко.

Клайн погледна към Гърни, за да види реакцията му.

— Чух се с Род преди малко — обясни той. — Беше нетърпелив да сподели мнението си по случая. Предложих му да се отбие, докато и ти си тук. Обичам всички едновременно да са наясно с всичко. Колкото повече знаем всички, толкова по-добре. Никакви тайни.

— Добра идея — заяви Гърни, който подозираше, че подбудите на Клайн да ги събере двамата не са свързани с откровеността, а със

склонността му към контрол на ситуацията. За целта явно използваше конфликти и спорове.

Асистентката на Клайн излезе, но Гърни успя да зърне на лицето ѝ многозначителна като на Мона Лиза усмивка, което потвърди подозренията му за ситуацията. Клайн наля кафе в чашите. Порцеланът изглеждаше старинен и скъп, макар че той го държеше без никаква гордост или специално отношение. Това подсили впечатлението на Гърни, че детето чудо, настоящ окръжен прокурор, е роден аристократ, а длъжността му на прокурор беше само стъпка към друга цел, по-подходяща за потеклото му. Какво му беше прошепнал Хардуик на вчерашната среща? Нещо за амбицията му да стане губернатор? Може би старият циник Хардуик отново бе прав. Или пък Гърни си вадеше твърде много изводи от начина, по който някой държи скъпа порцеланова чаша.

— Между другото — каза Клайн, като се облегна на стола си, — този куршум в стената, за който мислех, че е от Магнум 357, се оказа, че всъщност е от „Смит и Уесън Спешъл“, 38-ми калибър.

— Странно.

— Напротив — съвсем нормално. Револверът е бил на стандартно въоръжение в повечето полицейски участъци чак до 80-те години.

— Обичаен калибър, но необичаен избор.

— Какво искаш да кажеш?

— Убиецът си е направил труда да направи заглушител на пистолета. Целял е да бъде колкото се може по-тих. Ако се е тревожел от шума, е странно защо е избрал точно това оръжие. Един пистолет 22 калибър би му свършил много по-добра работа.

— Може би само с това е разполагал.

— Може би.

— Но не ти се вярва?

— Той е перфекционист. Постарал се е да избере точното оръжие.

Клайн загледа изпитателно Гърни.

— Противоречиш си. Първо каза, че доказателствата сочат, че е искал изстрелът да е възможно най-безшумен. След това казваш, че е избрал грешното оръжие за тази цел. А сега пък твърдиш, че той не е такъв тип човек, който не би избрал точното оръжие.

— Било е важно изстрелът да е тих. Но вероятно нещо друго е било по-важно.

— Какво например?

— Ако има ритуален елемент в тази история, може изборът на оръжие да е част от ритуала. Фиксидеята да извърши убийството по точно определен начин е била с предимство пред проблема с шума. Трябвало е да го направи по начина, по който е решил и същевременно да се справи и с шума, доколкото е възможно.

— Като казваш „ритуал“, аз възприемам „психопат“. Колко точно луд мислиш, че е този тип?

— Луд не е точното определение, според мен — заяви Гърни. — Джефри Дамър беше обявен за нормален в правния смисъл на думата, а той ядеше жертвите си. Дейвид Берковиц също беше обявен за нормален, а той убивал, защото някакво сатанинско куче му нареждало да го прави.

— Мислиш ли, че си имаме работа с нещо подобно?

— Не точно. Нашият човек е отмъстителен и вманиачен — вманиачен до емоционално умопомрачение, но не чак дотам, че да яде части от тялото на жертвите си или да следва заповедите на някое куче. Той очевидно е човек с нездрав разум, но в бележките няма нищо, което да отговаря на стандартните критерии за психично разстройство.

На вратата се почука.

Клайн замислено се намръщи, преценявайки мнението на Гърни със свити устни. Или пък просто се опитваше да изглежда като човек, който не може да бъде разсеян от едно почукване на вратата.

— Влез! — провикна се накрая той.

Вратата се отвори и през нея мина Родригес. Той не успя съвсем да прикрие недоволството си от присъствието на Гърни.

— Род! — извика Клайн. — Добре, че се отби. Сядай.

Родригес подозрително избегна да седне на дивана до Гърни. Вместо това зае фотьойла срещу Клайн.

Окръжният прокурор се усмихна сърдечно. Гърни предположи, че е заради вероятността да стане свидетел на сблъсък на идеи.

— Род е тук, защото искаше да сподели мнението си по случая на този етап — говореше като рефер, който представя противниците един на друг.

— С нетърпение очаквам да го чуя — бе кроткият коментар на Гърни.

Но не беше достатъчно кротко, за да не го приеме Родригес като прикрита провокация. Не му беше нужна друга покана, за да разгласи вижданията си.

— Всички сме се втренчили в дървото. — Той говореше прекалено високо, като че стаята бе двойно по-голяма от офиса на Клайн. — И не виждаме гората!

— А гората е... — попита Клайн.

— Гората — това е големият въпрос: кой е имал възможност. Всички сме се оплели в теории за мотивите и извратените дребни детайли на начина, по който е извършено убийството. А пропускаме най-същественото — цяла къща, пълна с наркомани и всякакви престъпни отрепки, които са можели съвсем лесно да се доберат до жертвата.

Гърни се зачуди дали тази реакция се дължеше на това, че капитанът се чувства заплашен. Дали се страхуваше, че губи контрол върху случая, или имаше и още нещо?

— Какво предлагаш да се направи? — поинтересува се Клайн.

— Разпитваме отново всички гости. Ще проверим по-обстойно и миналото им... Ще изкараме кирливите ризи на тези надрусани откачалки! Казвам ви го още сега — някой от тях го е направил и е само въпрос на време да разберем точно кой.

— Ти какво мислиш, Дейв? — попита Клайн почти небрежно, сякаш се опитваше да скрие удоволствието си от това, че е успял да предизвика спор.

— Може да е полезно да се разпитат отново и да се провери миналото им — любезно отговори Гърни.

— Полезно, но не задължително?

— Няма как да знаем, преди да се направи. Ще е полезно да се разгледа и възможността за достъп до жертвата в по-широк план. Например странноприемници или мотели в непосредствена близост, които биха били точно толкова удобни, колкото и помещенията за гости на института.

— Мога да се обзаложа, че е един от гостите — отсече Родригес. — Когато изчезне плувец в море, пълно с акули, е ясно, че не е бил отвлечен от някой, минаващ с водни ски наблизко. — Той погледна

свирепо към Гърни, приемайки за предизвикателство усмивката му. — Да бъдем реалисти!

— Ще проверим ли в околните мотели, Род? — попита Клайн.

— Ще търсим навсякъде.

— Добре. Дейв, има ли нещо друго в списъка ти с важни задачи?

— Нищо, което да не е задействано вече. В лабораторията работят по данните от кръвта; чужди влакна по и около жертвата; марка, разпространеност, характерни особености на ботушите; балистични съвпадения с куршума; анализират аудиозаписа на телефонния разговор на Мелъри с извършителя, със засилено внимание към страничните звуци, и търсят началната клетка на изходящото обаждане, ако е било от мобилен телефон; записи на разговорите по стационарен и мобилен телефон на настоящите гости; графологичен анализ на почерка върху бележките, плюс идентификация на хартията и мастилото; психологичен профил, базиран върху съобщенията и МО; повторна проверка на базата данни на ФБР за подобни заплашителни писма. Мисля, че това е всичко. Пропускам ли нещо, капитане?

Преди Родригес да отговори, а той, изглежда, не бързаше да го направи, асистентката на Клайн отвори вратата и влезе в офиса.

— Извинете ме, сър — каза тя с уважение, което явно беше специално за пред хората, — някоя си сержант Уиг е тук и иска да говори с капитана.

Родригес се намръщи.

— Кажете ѝ да влезе — нареди Клайн.

Апетитът му за конфликти очевидно не бе заситен.

Безполовата червенокоса от срещата в центъра на БКР влезе. Беше облечена в същия обикновен син костюм и носеше същия лаптоп.

— Какво искаш, Уиг? — запита Родригес по-скоро с раздразнение, отколкото с любопитство.

— Открихме нещо, сър, което мисля, че ще ви заинтересува. Затова сметнах за най-добре направо да го донеса.

— Е?

— Отнася се за обувките, сър.

— Обувките ли?

— Туристическите обувки, закачени на дървото, сър.

— И какво за тях?

— Мога ли да го оставя на масичката за кафе? — попита Уиг, сочейки лаптопа.

Родригес погледна Клайн. Клайн кимна.

След трийсет секунди и няколко удара по клавиатурата пред тримата мъже на монитора изникнаха две снимки. Доколкото можеше да се прецени, това бяха съвсем еднакви отпечатьци от обувки.

— Тези вляво са действителните следи от местопрестъплението. Тези вдясно са отпечатьци, които ние направихме в същия сняг с обувките, намерени на дървото.

— Значи обувките, които са оставили следите, са същите, които намерихме на края на останената в снега пътека. Нямаше нужда да идваш чак дотук, за да ни го съобщиш.

Гърни не се стърпя да го прекъсне.

— Мисля, че сержант Уиг е дошла да ни каже точно обратното.

— Искаш да кажеш, че обувките от дървото не са обувките, които е носел убиецът? — попита Клайн.

— Няма никаква логика! — раздразнено възкликна Родригес.

— В този случай няма почти нищо логично — контрира го Клайн. — Сержант?

— Обувките са същата марка, същият стил, същият размер. И двата чифта са чисто нови. Но определено са два отделни чифта. Снегът, особено сняг с температура, близка до точката на замръзване, дава отлична възможност за регистриране на детайли. Конкретната дребна характеристика в случая е ето тази малка деформация тук. — Тя посочи с остър молив към едно почти невидимо петънце на петата на обувката. Това бе снимката отдясно — на чифта от дървото. — Деформацията вероятно е производствена и се показва на всеки отпечатък, който направихме с тази обувка. Същевременно я няма на нито един отпечатък от намерените на местопрестъплението. Единственото правдоподобно обяснение е, че са направени от различни обувки.

— Със сигурност могат да се намерят и други обяснения — заяви Родригес.

— Какво имате предвид, сър?

— Просто посочвам вероятността, че нещо може би остава незабелязано.

Клайн се прокашля.

— В името на спора да предположим, че сержант Уиг е права и си имаме работа с два чифта — единият, носен от извършителя, а другият, останал закачен на дървото в края на пътечката. Какво, за бога, значи това? Какво ни говори?

Родригес гледаше сърдито в монитора.

— Не ни дава нито една полезна улика за залавянето на убиеца.

— Ти, Дейв, какво мислиш?

— На мен това ми говори същото, което и бележката, оставена върху тялото. Просто друг тип послание. И гласи: „Хвани ме, ако можеш, но едва ли — по-умен съм от теб“.

— Как, по дяволите, разбра това от наличието на втори чифт ботуши? — В гласа на Родригес се усещаше гняв.

Гърни отговори с измамливо спокойствие. Открай време така реагираше на гнева.

— Сами по себе си те нищо не ми говорят. Но ако ги прибавим към другите специфични детайли, цялата картина заприличва все повече на някаква сложна игра.

— Ако е игра, целта ѝ е да ни отвлича вниманието. И успява — изсумтя подигравателно Родригес.

Гърни не отговори и Клайн го предизвика:

— Явно не си съгласен с това.

— Според мен играта не е само за отвличане на вниманието. Мисля, че в нея е целият смисъл.

Родригес стана от стола си възмутено:

— Ако нямаш повече нужда от мен, Шеридън, ще се връщам в офиса.

С мрачно изражение подаде ръка на Клайн и си тръгна. Клайн успешно прикри реакцията си на грубото му напускане.

— Е, кажи ми — попита той след малко, навеждайки се към Гърни, — какво не правим както трябва? Ясно е, че ти виждаш ситуацията по различен начин от Род.

Гърни сви рамене.

— Няма нищо лошо да се запознаем по-отблизо с гостите. В един момент и това трябва да се направи. Но капитанът има по-големи надежди от мен, че това ще доведе до арест.

— Ти смяташ, че това като цяло е загуба на време?

— Необходимо е да се направи — така се изключват варианти. Просто не мисля, че убиецът е някой от гостите. Капитанът продължава да изтъква предполагаемото удобство за убиеца да се намира в имота. А според мен би било неудобство — прекалено голям риск е да бъде видян при излизането или при връщането си в стаята. Твърде много улики има за прикриване. Къде би могъл да държи сгъваемия стол, ботушите, бутилката, оръжието? Този тип човек не би допуснал толкова рискове и усложнения.

Клайн повдигна вежда с любопитство, а Гърни продължи:

— Този тип е свръхорганизиран, по каквито и критерии да го преценява човек. Той обръща изключително внимание на детайлите.

— Говориш за неща като това да махне всички цветни ленти от сгъваемия стол, за да го направи целия бял и почти невидим на фона на снега?

— Да. Освен това действа много хладнокръвно, когато е под напрежение. Не е избягал от местопрестъплението, тръгнал си е с нормална стъпка. Отпечатьците от обувките от вътрешния двор към гората са толкова лежерни, че човек би си помислил, че е излязъл на разходка.

— Това да намушкаш брутално жертвата си със счупена бутилка от уиски не ми изглежда никак хладнокръвно.

— Ако се беше случило в някой бар, щеше да си прав. Но не забравяй, че бутилката е била предварително подготвена, дори е измита и изчистена от пръстовите отпечатьци. Бих казал, че признаците на ярост са планирани, както и всичко останало.

— Окей — съгласи се Клайн бавно. — Хладнокръвен, спокоен, организиран. Какво друго?

— Перфекционист в общуването. Начетен — с усет към езика и ритъма. Между нас да си остане, с риск за репутацията си, ще кажа, че стиховете му са твърде официални — по един доста странен начин. Бих го сравнил с фалшивата изтънченост, характерна за представителите на първото поколение.

— За какво говориш, по дяволите?

— Образовано дете на необразовани родители, което отчаяно желае да се отличи. Но както казах, това са просто догадки. Нямам никакви твърди доказателства.

— Нещо друго?

— Изглежда с кротък нрав, но е пълен с омраза отвътре.

— И не смяташ, че е някой от гостите?

— Не. От негова гледна точка предимството на по-голямата близост е значително по-маловажно от риска, който би поел в такъв случай.

— Имате желязна логика, детектив Гърни. Но може ли да се каже същото и за убиеца?

— О, да. Толкова е логичен, колкото е и патологичен. Извън нормалните граници и по двата параграфа.

ГЛАВА 28

ОБРАТНО НА МЕСТОПРЕСТЪПЛЕНИЕТО

Пътят от офиса на Клайн минаваше през Пиъни, така че Гърни реши да се отбие в института. Като видя временната карта, която му бе дала секретарката на Клайн, полицаят на портата го пусна, без да задава въпроси. Докато вдишваше ледения въздух, Гърни се замисли, че денят зловещо напомня за сутринта след убийството. Снежната покривка, която почти се бе разтопила през изминалите дни, сега бе възстановена. Нощните ветрове, характерни за възвишенията Кетскилс, бяха направили пейзажа отново чисто бял.

Гърни реши да извърви отново маршрута на убиеца, като си мислеше, че може да забележи нещо, което бе пропуснал преди. Тръгна по алеята, прекоси паркинга и заобиколи плевнята, зад която бе открит столът. Огледа се наоколо, опитвайки се да разбере защо убиецът бе избрал да седи точно на това място. Концентрацията му бе нарушена от отварянето и захлопването на врата и рязък, познат глас:

— Боже господи! Трябва да извикаме военновъздушните сили да изравнят със земята това проклето място!

Гърни прецени, че е най-добре да разкрие присъствието си, затова се промуши през високия плет, който разделяше площадката около плевнята и патиото зад къщата. Сержант Хардуик и следовател Том Круз Блат го поздравиха с неодобрителни погледи.

— Какво, по дяволите, правиш тук? — подвижна му Хардуик.

— Прикрепен съм временно към разследването от областния прокурор. Просто исках да хвърля още един поглед на местопрестъплението. Съжалявам, че ви прекъснах, но си помислих, че е по-добре да знаете, че съм тук.

— В храстите?

— Зад плевнята. Бях застанал на мястото, където е седял убиецът.

— Че защо?

— По-добрият въпрос е защо *той* е бил там?

Хардуик сви рамене.

— Спотайвал се е в сенките? Почивка за цигарка на скапания градински стол? Изчаквал е удобния момент?

— А какво прави момента удобен?

— Че какво значение има?

— Не съм сигурен. Но защо е чакал тук? И защо някой ще пристигне толкова рано, че да му се налага да носи стол със себе си?

— Може би е искал да изчака семейство Мелъри да заспят. Да наблюдава, докато всички светлини изгаснат?

— Според Кеди, Мелъри са си легнали и съответно угасили лампите часове преди телефонното обаждане, което ги е събудило. А то почти със сигурност е направено от убиеца — което означава, че е искал да са будни, не обратното. А пък ако е възнамерявал да разбере кога са изгасили лампите, защо е заел една от малкото позиции, откъдето прозорците на горните етажи не се виждат? Всъщност от този стол не е виждал почти нищо от къщата.

— Какво трябва да значи това, по дяволите?! — изрева Хардуик. Тонът му противоречеше на несигурния поглед, който го придружаваше.

— Означава, че или си имаме работа с много умен, много внимателен извършител, който страшно се е постарал да направи нещо напълно безсмислено, или означава това, че възстановката ни на случилото се тук е погрешна.

Блат, който следеше разговора все едно гледа тенис мач, насочи вниманието си към Хардуик.

Той пък изглеждаше така, сякаш е отхапал от нещо със силно неприятен вкус.

— Има ли някакъв шанс да отидеш и да донесеш малко кафе?

Блат сви устни изразително, но все пак не възрази, а се насочи към къщата да изпълни молбата.

Хардуик бавно си запали цигара.

— Има още нещо, което не се връзва. Допреди малко гледах доклада с данните за отпечатъците от стъпки. Разстоянията между следите, които отиват от шосето до стола зад плевнята, са със средно седем сантиметра по-големи, отколкото са тези между следите, които тръгват от тялото към гората.

— Това трябва да значи, че убиецът е крачил по-бързо, когато е пристигнал, и по-бавно, когато си е тръгнал, нали?

— Точно това означава!

— Тоест е бързал повече да се добере до плевнята, да седне и да чака, отколкото да се отдалечи от местопрестъплението, след като е извършил убийството?

— Така Уиг тълкува данните, а аз не мога да измисля нищо по-добро.

Гърни поклати глава.

— Казвам ти, Джак, изобщо не разглеждаме случилото се от правилния ъгъл. Освен това има още нещо, което ме притеснява. Къде точно е открита бутилката от уиски?

— На около трийсет метра от тялото, край стъпките, които се отдалечават от него.

— А защо е била там?

— Защото там я е изпуснал. Какъв е проблемът?

— Но защо я е занесъл дотам? Защо не я е оставил при тялото?

— Пропуск. Разгорещен от убийството, не е осъзнал, че все още я държи в ръка. Когато я е забелязал, я захвърлил. Наистина не виждам какво те притеснява!

— Ами може и да няма проблем. Но стъпките са много равномерни, спокойни, не бързат — като че всичко върви по плана.

— За какво, по дяволите, намекаваш? — Хардуик се държеше раздразнено като човек, който се опитва да задържи покупките си в скъсана хартиена торба.

— Всичко в този случай оставя усещането за добре планирано и много хладнокръвно действие — изключително интелигентно. Инстинктът ми казва, че всяко нещо се намира на дадено място по определена причина.

— Искаш да ме убедиш, че е отнесъл оръжието на трийсет метра разстояние и го е пуснал там преднамерено? Че го е обмислил предварително?

— Така предполагам.

— И каква ще да е дяволската му причина?!

— Какво въздействие оказва върху нас?

— За какво говориш?

— Този тип е фокусирал вниманието си върху полицията точно толкова, колкото и върху Марк Мелъри. Не ти ли е хрумвало, че всички

тези странности на местопрестъплението може да са част от играта, която е подхванал с нас?

— Не, изобщо. Честно казано, това ми звучи малко прекалено.

Гърни си наложи да не спори и вместо това смени темата:

— Подразбрах, че капитан Род все още мисли, че нашият човек е някой от гостите.

— Да-а, „един от лунатиците в тая лудница“, както се изрази.

— Съгласен ли си?

— Че са лунатици? Абсолютно. Че един от тях е убиецът? Може би.

— А може би не?

— Не съм сигурен. Но не споменавай това на Родригес.

— Има ли предпочитан кандидат?

— Който и да е от наркоманите ще му свърши работа. Вчера разправяше, че Институтът за духовно обновление на Мелъри не е нищо повече от незаконна клиника за богати скапаняци, пристрастени към наркотиците.

— Не виждам връзката.

— Между кое?

— Какво общо има наркоманията с убийството на Марк Мелъри?

Хардуик си дръпна от цигарата за последно, след което замислено метна угарката на влажната земя под плета от бодлива зеленика. Гърни си помисли, че това не е нещо, което е удачно да се прави на местопрестъпление, дори и след като са минали лабораторните техники. Но пък беше точно от нещата, които бе свикнал да наблюдава по време на съвместната им работа преди години. Не бе особено изненадан и от това, че Хардуик отиде до плета да угаси все още тлеещия фас с върха на обувката си. Знаеше, че по този начин си дава време да обмисли какво ще каже — или пък ще премълчи — след малко. Когато изгаси напълно угарката и я зарови добре в почвата, Хардуик проговори:

— Може би няма много общо с убийството, но силно засяга Родригес.

— Имаш ли право да ми кажеш нещо?

— Има дъщеря в Грейстоун.

— Клиниката за душевноболни в Ню Джърси?

— Именно. С трайни увреждания е. Вземала е клубни наркотици — амфетамини и метамфетамини, кокаин. Изпържила си няколко вериги в мозъка и се опитала да убие майка си. Според Родригес всеки друг наркоман по света е отговорен за случилото се с нея. Не използва логика, когато става въпрос за това.

— И смята, че някой наркоман е убил Мелъри?

— Това е отговорът, който иска, затова мисли, че е верният.

Внезапен влажен повей на вятъра помете патиото. Дойде откъм покритата със сняг ливада. Гърни потрепери и пхна по-дълбоко ръце в джобовите си.

— Мислех, че просто иска да впечатли Клайн.

— Това също. За такъв задник е наистина сложно устроен. Маниак на тема контрол. Малка амбициозна гадина. Изобщо не може да се разчита на него. Нито можеш да му вярваш. Никога не е сигурен. Обсебен е от идеята да накаже всички наркомани. Никак не ти се зарадва, между другото.

— Конкретна причина има ли?

— Не харесва отклонения от обичайната процедура. Не харесва умници. Не понася някой да е по-близък с Клайн от него самия. Кой знае какво още, по дяволите!

— Не звучи като идеална настройка на ума за онзи, който води разследването.

— Аха, кажи нещо за чудесния свят на наказателното право, с което да ме изненадаш! Обаче това, че някой е проклет задник, не значи непременно, че винаги греши.

Гърни обмисли тази Хардуикова мъдрост, без да я коментира, след което отново смени темата:

— Това, че сте се съсредоточили върху гостите, означава ли, че пренебрегвате другите възможности?

— Например кои?

— Като това да поговорите с хората в района. Мотели, странноприемници, хотелчета...

— Не *пренебрегваме* нищо. — Хардуик изведнъж се настрои отбранително. — Близките къщи не са кой знае колко, не повече от десетина на пътя от селото до института... Посетихме семействата още през първите двацет и четири часа. Не получихме и грам полезна информация. Никой нищо не е чул, нито видял, още по-малко пък

помни. Никакви непознати лица, странни шумове, коли в необичаен час, нищо извън обичайното. Двама души мислят, че са чули койоти. Други двама споменаха за крясък на бухал.

— По кое време?

— По кое време кое?

— Крясъкът на бухала.

— Нямам никаква идея, защото не помнеха. Към полунощ беше най-доброто им предположение.

— Сградите с квартири?

— Моля?

— Някой провери ли квартирите и въобще местата, където може да се отседне?

— Има един мотел точно след селото — западнало място, в което отсядат ловци. Било е празно през онази нощ. В радиус от четири-пет километра има само още два подходящи за престой хотела, които предлагат и закуска. Единият е затворен през зимата. В другия, ако си спомням правилно, е била заета само една стая през нощта на убийството — някакъв любител-орнитолог и майка му.

— И е наблюдавал птици през ноември?!

— И на мен ми се стори странно, затова проверих няколко сайта за любителите на птици. Явно сериозните предпочитат зимата — дърветата нямат листа, съответно видимостта е по-добра, а пък има много фазани, сови, яребици, синигери, дрън-дрън.

— Говори ли с хората?

— Говорих с един от собствениците — двойка педали с глупави имена. Не научих нищо полезно.

— Глупави имена?

— Да, единият се казва Пийчпит^[1] или нещо подобно.

— Пийчпит?

— Нещо такова. Всъщност, не, Плъмстоун^[2], така беше. Пол Плъмстоун. Можеш ли да повярваш?!

— Някой говорил ли е с любителите на птици?

— Мисля, че са си тръгнали, преди Блат да отиде там, но няма да се подпиша под това твърдение.

— И никой не ги е проследил?

— Божичко! Че какво изобщо ще знаят те за това? Ако искаш да отидеш при Пийчпитови, моля, заповядай! Името на мястото е

„Лаврите“ и се намира на около два километра и половина надолу по планината от института. Имам определен брой хора, с които разполагам за този случай, и не мога да губя времето им в преследване на всеки жив човек, минал през Пиъни!

— Правилно.

Отговорът на Гърни беше неясен в най-добрия случай, но явно поуспокои Хардуик, защото той добави с почти сърдечен тон:

— И като говорим за заетост на служителите, трябва да се връщам на работа. Ти какво каза, че правиш тук?

— Реших, че ако се поразходя отново из имението, може да ми хрумне нещо.

— Това ли е методологията на най-добрия нюйоркски криминалист? Направо е жалка!

— Знам, Джак, знам. Но точно в момента това е най-доброто, което мога да предложа.

Хардуик се върна в къщата, като клатеше главата си с преувеличено неверие.

Гърни вдиша влажния мирис на снега и — както винаги — за кратко той събуди емоционален спомен от детството му, който изместваше всички разумни мисли и който не можеше да се разкаже с думи. Насочи се през побелялата поляна към гората, а ароматът на снега все така му припомняше историите, които му беше чел баща му, когато бе на пет или шест години. Те си оставаха по-живи и ярки за него, отколкото каквото и да било в истинския му живот — истории за пионери, колиби в пустошта, следи в горите, добри индианци, лоши индианци, пречупени клончета, отпечатьци от мокасини в тревата, скършеното листо на папрат, даващо съдбоносно доказателство, че врагът е преминал оттук, крясъците на горските птици — някои истински, някои надавани от индианците, които общуват помежду си с тях — образи така реални и с толкова много подробности. Помисли си за иронията в това, че запомненото от историите на баща му беше заменило спомените за самия човек. Разбира се, баща му не бе имал почти никакъв контакт с него, освен тези разкази. Той най-вече работеше. Работеше и пазеше мислите си за себе си.

Работеше и пазеше мислите си за себе си. Всъщност тази фраза, обобщаваща цял един живот, описваше собственото му поведение толкова точно, колкото и бащиното му. Преградите, които някога бе

издигнал, за да не забелязва подобни прилики, напоследък бяха започнали да се пропукват. Подозираше, че не просто се е превърнал в баща си, но и го е сторил много отдавна. *Работеше и пазеше мислите си за себе си.* Усещането за живота му, разкрито от тези няколко думи, бе: малък, ограничен, сдържан. Унизително бе да откриеш каква огромна част от времето ни на тази земя можеше да се заключи в едно изречение. Какъв съпруг бе, ако границите му бяха така ясно очертани, а енергията му оставаше в тях? И какъв баща? Какъв е този баща, който е така погълнат от професионалните си задължения, че...

Не. Това му стигаше.

Гърни крачеше през гората по — поне доколкото си спомняше — маршрута на стъпките, сега скрити от новия сняг. Когато стигна до вечнозелената горичка, където следата бе изчезнала така неправдоподобно, се спря. Вдиша аромата на бор, заслуша се в дълбоката тишина на мястото и зачака вдъхновение. Нямаше такова. Разочарован и леко раздразнен, че все пак бе очаквал да го получи, той се насили да си преговори — за двайсети път — всичко, което знаеше в действителност за събитията от нощта на убийството:

Убиецът бе влязъл в имението пеша откъм шосето? Носил бе 38-калибров пистолет — полицейски модел, счупена бутилка от уиски „Четири рози“, градински стол, допълнителен чифт обувки, както и миникасетофон, на който бе пуснал записа с животински крясъци, които бяха изкарали Мелъри от леглото? Бе носил гащеризон, направен от Тайвек, ръкавици и плътно яке с подплата от гъши пух, което да използва за заглушител на изстрела? Бе седял зад плевнята, пушейки? Бе изкарал Мелъри отвън на патиото, застрелял го бе, а после бе наръгал тялото поне четиринайсет пъти? След което спокойно бе вървял през откритата ливада и близо километър навътре в гората, закачил бе втория чифт обувки на клон и... бе изчезнал, без да остави следи?

Лицето на Гърни се беше изкривило в гримаса — донякъде заради влагата на отиващия си мразовит ден и донякъде, защото сега, по-ясно от когато и да било, осъзнаваше, че всичко, което „знаеше“ за престъплението, нямаше никакъв смисъл.

[1] Peachpit — букв. прасковена яма. — Б.пр. ↑

[2] Plumstone — букв. сливов камък. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 29

НА ОБРАТНО

Според него ноември бе най-неприятният месец: светлината намаляваше, а самото време се колебаеше несигурно на границата между есента и зимата. Това му усещане за сезона като че влошаваше чувството, че се препъва в гъста мъгла по отношение на случая Мелъри. Че е като слепец, който не вижда нещо, намиращо се точно пред него.

Когато се върна от Пиъни през този ден, реши — което съвсем не бе характерно за него — да сподели объркването си с Маделайн. Тя бе седнала на боровата маса, на която се виждаха останките от чай и боровинков сладкиш.

— Ще се радвам да получа съдействието ти по един въпрос — започна той и моментално съжали за думите, които бе подбрал. Маделайн никак не харесваше термини като „съдействие“.

Тя обаче любопитно наклони глава, а той реши да го приеме като покана да продължи:

— Институтът Мелъри е разположен върху сто акра между шосето „Филчърс Бруук Роуд“ и пътя „Торнбуш Лейн“, сред хълмовете над селото. Гората е около деветдесет акра, може би десет са ливади, лехи с цветя, паркинг и три сгради — главният лекционен център, в който се намират и офиси, и стаи за гостите, частната къща на Мелъри, както и една плевня, в която държат оборудването за поддръжката на всичко това.

Маделайн вдигна очи към часовника на кухненската стена, така че той ускори темпото:

— Полицаите, които се отзовали на повикването, открили следи от стъпки, които влизали в имението откъм „Филчърс Бруук Роуд“ и водели до един стол зад плевнята. От стола пък отивали до мястото, където е бил убит Мелъри, а оттам — до един участък в гората, на около 800 метра разстояние, където изчезвали. Край, няма повече стъпки. Нито пък указания, дори намек за това как човекът, оставил следите до тази точка, се е измъкнал, без да остави никакви други.

— Това шега ли е?

— Описвам истинските улики на местопрестъплението.

— А как стои въпросът с другия път, за който спомена?

— „Торнбуш Лейн“ е на повече от трийсет метра от последната следа.

— Мечката се е върнала — каза Маделайн след кратко мълчание.

— Моля? — Гърни я зяпна неразбиращо.

— Мечката. — Тя кимна към прозореца встрани от тях.

Между прозореца и неизползваните, покрити с фин скреж лехи в тяхната градина, имаше хранилка за птици, окачена на извита като овчарска гега стойка. Хранилката бе счупена и лежеше на земята. Стойката бе превита почти до нея.

— Ще се погрижа за това по-късно — заяви Гърни, подразнен от неуместния коментар. — Ще вземеш ли някакво отношение по въпроса със следите от стъпки?

Маделайн се прозя.

— Мисля, че е глупаво, а човекът, който го е направил, е луд.

— Само че как го е направил?

— Също като номера с числата.

— Какво имаш предвид?

— Имам предвид, че няма никакво значение как го е направил!

— Нищо, обясни ми — настоя Гърни, защото любопитството му бе по-силно от раздразнението.

— Няма значение как. Въпросът е *защо*, а отговорът на този въпрос е очевиден.

— И очевидният отговор е...?

— Искан да докаже, че сте сбирщина идиоти.

Отговорът ѝ предизвика едновременно две чувства у Гърни: беше доволен, че се съгласява с мнението му, че и полицията е мишена в този случай; но съвсем не му стана приятно от начина, по който тя подчерта думата „идиоти“.

— Може би е ходил назад — предположи тя, като сви рамене. — Може би мястото, на което смятате, че са отишли стъпките, е всъщност точката, от която *са тръгнали*.

Това бе от възможностите, които Гърни бе обмислил и отхвърлил.

— Има два проблема. Първо, по този начин въпросът просто се променя от „как стъпките могат да свършат наникъде“ на „как стъпките могат да започнат отникъде“. Второ, следите са на много равномерни разстояния. Трудно е да си представи човек как някой, който крачи заднишком в продължение на близо километър през гората, няма да се препъне поне веднъж.

А после му хрумна, че ще е добре да окуражи и най-слабия интерес, проявен от Маделайн към темата, затова добави:

— Но всъщност това е много интересна мисъл — затова, моля те, продължавай да разсъждаваш.

Обаче онзи, който продължаваше да размишлява в два часа на следващата утрин, бе именно Гърни. Той лежеше и наблюдаваше правоъгълния прозорец на спалнята си, слабо осветен от полускритата зад облак луна. В ума му още се въртеше забележката на Маделайн, че това накъде сочат стъпките и посоката, в която наистина са отишли, са два съвсем отделни въпроса. Това бе вярно логически, но как да го включи при тълкуването на данните? Дори и да бе възможно за някого да върви заднишком по неравния терен, без нито веднъж да сбърка — което никой не би могъл да направи — тази хипотеза просто превръщаше невъзможния за обяснение край в невъзможно за обяснение начало.

Наистина ли?

Да предположим, че...

Само че това бе малко вероятно. И все пак, нека си представим само за миг, че...

И ако цитираме Шерлок Холмс, „Когато отхвърлиш невъзможното, онова, което остава, колкото и неправдоподобно да е то, е истината“.

— Маделайн?

— Ммм?

— Извинявай, че те будя. Важно е.

В отговор получи дълга въздишка.

— Будна ли си?

— Сега вече да.

— Слушай! Ако предположим, че убиецът е влязъл в имота не от главния път, а от задния. Че е пристигнал няколко часа преди да извърши престъплението — точно преди да завали снегът всъщност.

Да си представим, че е отишъл от задния път до малката борова горичка, нарамил градинския си стол и всички останали партакеша. И така, той си облича Тайвек гащеризона, слага си латексовите ръкавици — и чака.

— В гората?

— В боровата горичка, на мястото, където смятахме, че свършват стъпките. Седи си там и чака снегът да спре — което става малко след полунощ. После става, взема си стола, бутилката от уиски, пистолета и касетофончето с животинските крясъци и извървява разстоянието до къщата — осемстотин метра. По пътя се обаждат на Мелъри от мобилния си телефон, за да е сигурен, че той е буден и ще чуе записа на животните...

— Минутка само. Нали каза, че е невъзможно да се е върнал заднишком през гората.

— Не го е направил. Не е имало нужда. Права беше да отделиш посоката, в която са ориентирани стъпките, от действителната. Трябва обаче да се направи още едно разделение. Да предположим, че подметките на обувките са отделени от горната част.

— Как?

— Всичко, което е трябвало да направи, е да отреже подметките на чифт обувки и да ги залепи на друг чифт — но на обратно. Така е можел да върви лесно и да остави спретнатата равна редица следи зад себе си. И привидно те отиват назад — натам, откъдето всъщност идват.

— А градинският стол?

— Отнася го до патиото. Може би оставя върху него нещата си, докато увива якето около пистолета за заглушител. После пуска касетата с крясъците на животни, за да изкара Мелъри през задната врата. Има различни варианти, по които може да го е направил. Крайният резултат обаче е, че Мелъри излиза навън, на патиото, където може да го уцели с пистолета — и той го застрелва. След като Мелъри пада, убиецът взема счупената бутилка и многократно го намушква с нея. После хвърля бутилката към стъпките, които е оставил по пътя си към патиото — стъпките, които, естествено, сочат в обратна на патиото посока.

— А защо не я е оставил край тялото — или не я е взел със себе си?

— Не я е взел, защото е искал да я открием. Бутилката от уиски е част от играта, част от цялостната причина за всичко това. Моето предположение е, че я е хвърлил край отдалечаващите се стъпки с цел така да положи финалните щрихи на тази конкретна малка измама.

— Това е доста фин детайл.

— Също толкова тънка подробност е да оставиш чифт обувки уж в края на следите си — но, разбира се, той ги е оставил там, когато е тръгвал.

— Тоест, това не са обувките, с които са оставени отпечатъците?

— Не, но това вече го знаем. От лабораторията откриха малка разлика в подметката на една от обувките и отпечатъците в снега. Първоначално нямаше смисъл. Но на фона на преразгледаните факти се вписва идеално.

Маделайн не каза нищо в продължение на няколко минути, но той почти физически усещаше как междувременно умът ѝ възприема, оценява и изпитва новия сценарий в търсене на слаби места.

— И след като хвърля бутилката, какво?

— После отива зад плевнята, поставя там стола, хвърля на земята пред него няколко угарки от цигари, така че да изглежда сякаш е седял на него преди убийството. Сваля предпазния костюм от Тайвек и латексовите ръкавици, облича си якето, заобикаля плевнята от другата страна — отново оставя тези проклети следи, обърнати на обратно! — и се насочва към „Филчърс Бруук Роуд“. Пътят е почистен от общинските служители, така че там стъпки няма. Отива пеша до колата си на „Торнбуш Лейн“ или надолу към селото, или въобще някъде.

— Полицаяте от Пиъни видели ли са някого, докато са пътували нагоре?

— Очевидно не, но той лесно може да е навлязъл в гората, като ги е чул, или пък... — Той замълча, за да обмисли вариантите.

— Или?

— Това не е най-вероятната възможност, но ми казаха, че в планината наблизо има хотел, който би трябвало да са проверили. Звучи доста странно, след като почти е отсякъл главата на жертвата си... Но маниакът, с когото си имаме работа, може просто да е повървял до удобната си стаичка в хотела.

Продължиха мълчаливо да лежат един до друг още известно време, а умът на Гърни трескаво препускаше по сценария на престъплението, който му бе хрумнал. Държеше се като човек, който тъкмо е спуснал на вода построена в домашни условия лодка и сега внимателно я проверява за евентуални пробойни. Когато се увери, че такива няма, или поне не толкова големи, той попита Маделайн за какво мисли.

— Идеалният противник — отговори му тя.

— Моля?

— Идеалният противник.

— Какво означава това?

— Ти обичаш загадките. Той също. Брак, благословен в небесата.

— Или в ада?

— Няма значение. Между другото, нещо не е наред в тези бележки.

— Не е наред... какво?

Маделайн имаше навика да пропуска съществена част от асоциативната верига, довела я до даден извод, като по този начин го оставяше далеч назад.

— Бележките, които ми показва — от убиеца до Мелъри. Първите две, после стихотворенията... опитвах се да се сетя какво пише във всяка една от тях.

— И?

— И доста се затрудних, макар че имам добра памет. После разбрах каква е причината. В тях нямаше нищо реално.

— Какво искаш да кажеш?

— Няма нищо определено и недвусмислено. Не се споменава какво в действителност е извършил Мелъри, нито кого е наранил. А защо е толкова неясно написано? Няма имена, дати, места — никакви конкретни препратки към каквото и да било. Не е ли твърде странно?

— Числата шестстотин петдесет и осем и деветнайсет си бяха съвсем конкретни.

— Но не са означавали нищо за Мелъри, освен факта, че за тях се е сетил. А това трябва да е някакъв номер.

— Ако е така, то аз не успявам да разкрия как се прави фокусът.

— О, ще успееш. Много си добър в това да свързваш точките на скрита картинка. — Тя се прозя. — Няма по-добър от теб. — В гласа й

не се долавяше ирония.

Той продължи да лежи в тъмното до нея, като си позволи да се отпусне за кратко и да се порадва на похвалата ѝ. А после умът му започна неспокойно да рови из бележките на убиеца, да оглежда отново използвания език в светлината на наблюдението, което бе направила.

— Бяха достатъчно конкретни, за да изкарат акъла на Мелъри — каза накрая.

Тя въздъхна сънливо:

— Или напротив — достатъчно неясни.

— Какво значи това?

— Не зная. Може да не е имало истинско събитие, за което да се изразява конкретно.

— Но ако Мелъри не е сторил нищо, защо беше убит?

Тя издаде особен гърлен звук, тих еквивалент на свиването на рамене.

— Наистина не знам. Просто ми е ясно, че нещо не е наред с тези бележки. Време е да заспиваме отново.

ГЛАВА 30

ИЗУМРУДЕНАТА КЪЩИЧКА

Събуди се на развиделяване, като се чувстваше по-добре, отколкото му се бе случвало от седмици или дори месеци. Може и да бе преувеличено да се каже, че с обяснението на загадката с обувките първата плочка от доминото е паднала. Именно такава бе и усещането му, докато шофираше на изток през окръга, право към изгряващото слънце, на път към хотела край „Филчърс Бруук Роуд“ в Пиъни.

Хрумна му, че с това да разпитва „педалите“, без да го координира с канцеларията на Клайн или с екипа за криминални разследвания, може би надскача леко правомощията си. Но пък какво, по дяволите — нека го плеснат през пръстите по-късно, ако искат. Щеше да оцелее.

Освен това си помисли, че нещата започват да се подреждат, както той иска.

Когато до отбивката за „Филчърс Бруук“ оставаше по-малко от километър и половина, телефонът му звънна. Обаждаше се Елън Ракоф:

— Окръжният прокурор Клайн получи новини, които иска да сподели с вас. Каза да ви предам, че сержант Уиг от лабораторията е филтрирала записа на телефонното обаждане от убиеца, направен от Марк Мелъри. Наясно ли сте за какво става въпрос?

— Да — отвърна Гърни, като си припомни престорения глас и Мелъри, който си намисля числото деветнайсет. А малко след това открива номера в писмото, което убиецът бе оставил в пощенската му кутия.

— В доклада на сержант Уиг пише, че според анализа на звуковите вълни, фоновите шумове от автомобилно движение са презаписани.

— Бихте ли повторили?

— Според Уиг на касетата са генерирани два типа звуци. Гласът на говорещия и фоновият шум от мотор — със сигурност от работещ автомобилен двигател — са първично генерирани. Това означава, че са

реални звуци, произведени в момента на обаждането. Но останалите фонові шумове, които първично са били от преминаващи превозни средства, са второ поколение. Тоест, произведени са от запис, пуснат по време на обаждането. Слушате ли ме, детектив?

— Да, да, просто... опитвах се да схвана казаното.

— Ще желаете ли да повторя?

— Не, чух ви. Това е... много интересно.

— Окръжният прокурор Клайн реши, че ще се заинтересувате. Каза също, че би желал да му се обадите, когато разберете какво означават тези данни.

— Ще го направя със сигурност.

Подкара по „Филчърс Бруук Роуд“ и след около километър и половина забеляза вляво табела, която обявяваше, че кокетният имот зад нея е „Лаврите“. Самият знак представляваше изящна овална плочка с елегантен калиграфски надпис. Тясна алея за коли минаваше под красива метална арка. Макар храстите да бяха прецъфтели преди месеци, докато минаваше през своеобразния вход, на Гърни му се стори, че усеща аромата на цветовете им. Без съмнение съзнанието му правеше номер. А следващата асоциация му припомни коментара на крал Дънкан за имението на Макбет, където щеше да бъде убит през същата нощ: „Този замък разположен е приятно...“.

След арката имаше малък покрит с чакъл паркинг, заравнен и спретнат като дзен-градина. Пътека от същия чист чакъл водеше от паркинга до предната врата на безупречна, покрита с кедрови плочки приемна. Вместо звънец имаше старинно метално чукче. Когато Гърни се протегна към него, вратата се отвори и на прага ѝ застана дребен мъж с бдителен преценяващ поглед. Целият сякаш току-що бе излязъл от пералнята, от лимоновожълтото си поло и розовата кожа, до прекалено русата си за тази възраст коса.

— Ааах! — възкликна той с раздражителното задоволство на човек, чиято пица, очаквана преди двайсет минути, най-сетне е пристигнала.

— Господин Плъмстоун?

— Не, не съм господин Плъмстоун — отвърна дребният мъж. — Аз съм Брус Уелстоун^[1]. Тази очевидна хармония на имената ни е чисто съвпадение.

— Разбирам — объркано каза Гърни.

— А вие, ако не се лъжа, сте полицаят?

— Специален следовател Гърни от офиса на окръжния прокурор. Кой ви каза, че ще дойда?

— Полицаят, с когото говорих по телефона. Изобщо не помня имена. Но защо стоите на прага? Влезте, моля.

Гърни го последва през късо антре до всекидневна, обзаведена в натруфен викториански стил. Докато се чудеше кой ли е бил въпросният полицаи, на лицето му се изписа още по-голямо объркване.

— Съжалявам — каза Уелстоун, който явно бе разчетел погрешно изражението му, — но не съм запознат с практиката при такъв случай. Може би ще предпочетете да отидете направо в Изумрудената къщичка?

— Извинете?

— Изумрудената къщичка.

— Каква изумрудена къщичка?

— Сцената на престъплението.

— Какво престъпление?

— Нищо ли не ви казаха?

— За кое?

— За причината да сте тук!

— Господин Уелстоун, не искам да прозвучи грубо, но може би трябва да започнете от самото начало и да ми обясните за какво изобщо говорите.

— Това е ужасно! Нали разказах всичко на сержанта по телефона?! Всъщност, казах му всичко на два пъти, тъй като той очевидно не схвана от първия път какво му говоря!

— Разбирам раздразнението ви, сър, но бихте ли повторили и на мен същото, което сте споделили с него?

— Че рубинените ми пантофки са откраднати! Имате ли представа колко струват?!

— Рубинените ви пантофки?

— Господи, ама те не са ви казали нищо, нали? — Уелстоун започна да вдишва и издишва дълбоко, като че се опитваше да избегне припадък. После затвори очи. Когато ги отвори отново, явно се беше примирил с некадърността на полицията и заговори с тон на начален учител: — Рубинените ми пантофки, които впрочем струват наистина много пари, бяха откраднати от Изумрудената къща. Въпреки че нямам

доказателства, не се съмнявам, че го е извършил последният гост, който отседна в нея.

— Изумрудената къща част от хотела ви ли е?

— Разбира се! Целият имот се нарича „Лаврите“ — по съвсем очевидни причини. Има три сгради: основната, в която сме в момента, както и две малки къщички — Изумрудената къща и Къщата на пчеличките. Изумрудената е обзаведена в стила на „Вълшебникът от Оз“ — най-великият филм, правен някога. — В очите му се появи особен блясък, сякаш предизвикваше Гърни да възрази. — Центърът на композицията беше едно забележително копие на магическите пантофки на Дороти. Тази сутрин открих, че липсват.

— И сте съобщили за това на...?

— На вас, хора — много ясно! Нали дойдохте.

— Обадили сте се на полицейското управление в Пиъни?

— Е, определено не се обадох на чикагското полицейско управление!

— В момента имаме два отделни проблема, господин Уелстоун. От управлението в Пиъни със сигурност ще се свържат с вас заради кражбата. Но не заради нея съм тук. Разследвам съвсем различен случай, във връзка с който трябва да ви задам няколко въпроса. Онзи ден тук е идвал един детектив от щатската полиция, на когото господин Плъмстоун е съобщил, че при вас са отсядали двама любители-орнитолози — един мъж и майка му.

— Точно той е!

— Кой?

— Онзи, дето ми открадна рубинените пантофки!

— Любителят на птиците е откраднал пантофките ви?

— Любител на птици, взломаджия, крадлив малък негодник — да, точно той!

— А каква е причината, поради която не сте споменали за това на следователя от щатската полиция?

— Не му казах, защото не знаех! Нали ви обясних, че установих липсата едва тази сутрин!

— Тоест, не сте влизали в къщата, откакто мъжът и майка му са се отрегистрирали?

— „Отрегистрирали“ е твърде официално. Те просто са си тръгнали по някое време през деня. Престоят им беше предплатен,

така че в действителност нямаше нужда от такава процедура. Тук се стремим към определен тип цивилизованост, което означава, че не държим на подобни формалности. Точно заради това предателството на доверието ни е толкова оскърбително! — Уелстоун за малко щеше да се задави от жлъч, докато описваше тази наглост.

— Нормално ли е да чакате толкова време, преди...

— Преди да оправим стаята ли? За този сезон — да. Ноември е най-слабият ни месец. Следващата резервация за Изумрудената къщичка е за седмицата около Коледа.

— Мъжът от БКР не е огледал къщата, така ли?

— Мъжът от БКР?

— Детективът от Бюрото за криминални разследвания, който е идвал преди два дни.

— А! Ами, той е говорил с господин Плъмстоун, не с мен.

— А кой точно е господин Плъмстоун?

— Това е наистина много добър въпрос! Въпрос, който аз самият си задавам от известно време — произнесе това със силна горчивина, после поклати глава. — Съжалявам, не бива да позволявам на такива странични емоционални проблеми да се намесват в официалната работа на полицията. Пол Плъмстоун е моят бизнес партньор, с него сме собственици на „Лаврите“. Или поне сме такива в момента.

— Разбирам — увери го Гърни. — Но да се върнем на въпроса. Следователят провери ли къщичката?

— Че защо да го прави? Имам предвид, че той бе тук заради онази ужасяваща случка в института горе в планината — искаше да разбере дали сме виждали някакви подозрителни лица, спотайващи се наоколо. Пол — господин Плъмстоун — му съобщил, че не сме, така че той си тръгнал.

— Не е настоял да му дадете някаква по-подробна информация за тези любители на птиците?

— Орнитолозите? Не, разбира се, че не!

— „Разбира се, че не“?

— Майката е полуинвалид, а синът, макар че се оказа крадец, надали е от типа хора, които биха спретнали подобно клане.

— А какъв тип човек е?

— Бих казал, че е крехък. Определено крехък, чувствителен мъж. Срамежлив.

— Бихте ли го определили като гей?

Уелстоун се замисли.

— Интересен въпрос. Почти винаги съм сигурен — усещам го някак — но в този случай не мога да кажа. Останах с впечатлението, че иска да ме остави с впечатлението, че е гей. Но... в това няма много смисъл, нали?

„Не и ако цялата личност е роля?“ — помисли си Гърни.

— Освен крехък и срамежлив как бихте го описали?

— Крадлив!

— Искам да кажа, чисто физически.

Уелстоун се намръщи.

— Имаше мустаци. Цветни очила.

— Цветни?

— Като слънчеви — стъклата им бяха толкова тъмни, че очите му изобщо не можеха да се различат. Много мразя да говоря с някого, ако не виждам очите му, а вие? Но все пак пропускаха достатъчно светлина, за да ги носи на закрито.

— Нещо друго?

— Вълнена шапка — като тези, перуанските, които се нахлупват ниско и закриват челото и ушите — също шал и огромно палто.

— И откъде си направихте извода, че е „крехък“?

В гримасата на Уелстоун към мръщенето се добави смайване.

— Всъщност... от гласа му? От поведението? Знаете ли, наистина не съм сигурен. Единственото, което си спомням, че видях — наистина видях — беше голямо пухкаво палто, шапка, слънчеви очила и мустаци. — Очите му се разшириха от обида. — Смятате, че е било маскировка?

Слънчеви очила и мустаци? Според Гърни това повече приличаше на пародия на дегизировка. Но дори тази ексцентричност съвпаднаше с модела. Или прекаляваше с мисленето? Ако беше дегизировка, то бе много резултатна — не бе получил никакво физическо описание, което да му е от полза.

— Можете ли да си спомните още нещо за него? Каквото и да било?

— Направо беше обсебен от малките ни пернати приятели. Имаше огромен бинокъл — приличаше на онези инфрачервени неща, които командосите по филмите разнасят насам-натам. Оставяше майка

си в къщичката и прекарваше цялото време из гората в търсене на черешарки — розовогърди черешарки.

— Казал ви е това?

— О, да.

— Много странно.

— Защо?

— Няма розовогърди черешарки в Кетскилс през зимата.

— Но той дори каза... Този лъжлив негодник!

— Дори каза какво?

— На сутринта, преди да си тръгне, той дойде в главната сграда и не спря да дърдори за проклетите черешарки! Непрекъснато повтаряше, че е видял четири розовогърди черешарки. Четири черешарки с червени като роза гърди, само това разправяше, все едно се съмнявах в думите му!

— Може да е искал да се увери, че ще запомните — замислено каза Гърни, като че ли на себе си.

— Но вие сега твърдите, че не може да ги е видял, защото няма такива! Защо да иска да помня нещо, което не се е случило?!

— Добър въпрос, сър. Дали мога сега да огледам — много набързо — къщичката?

От всекидневната Уелстоун го поведе през мебелирана в същия викториански стил трапезария, пълна с богато резбовани дъбови столове и огледала в тежки рамки. Излязоха през една странична врата на пътека с безупречни кремави павета, които може и да не бяха съвсем същите като жълтото тухлено шосе от „Оз“, но определено напомняха за него. Алеята свършваше пред приказна къщичка, обвита в английски бръшлян, който свежо се зеленееше, независимо от сезона.

Уелстоун отключи вратата, отвори я и отстъпи настрана. Вместо да влезе, Гърни огледа вътрешността от прага. Първата стая беше отчасти всекидневна и отчасти — храм на филма. Имаше плакати, магьосническа шапка, вълшебна пръчица, статуи на Страхливия лъв и Тенекиения човек, както и препарирано кученце, което трябваше да представлява Тото.

— Ще желаете ли да влезете и да видите изложбената витрина, където бяха пантофките?

— По-добре да не го правя — отвърна Гърни, като стъпи отново на пътеката. — Ако вие сте единственият човек, който е влизал, след

като гостите са си заминали, бих искал да си остане така, докато екипът за събиране на улики не пристигне на мястото.

— Но вие казахте, че не сте тук заради... Един момент, казахте, че сте тук заради „съвсем различен случай“ — това казахте, нали?

— Да, сър, точно така.

— За какво събиране на улики говорите? Тоест, какво... О, не! Със сигурност не смятате, че моят крадлив любител на птици е вашият Джак Изкормвача?!

— Честно казано, сър, нямам причина да мисля така. Но трябва да проуча всяка възможност, а ще е проява на логична предпазливост да изследваме по-подробно къщата.

— Божичко, о, боже! Не знам какво да кажа. Ако не е едно престъпление, то ще бъде друго. Е, предполагам, че не мога да спявам работата на полицията — колкото и странна да е тя. Има си и добра страна — дори това да няма нищо общо с оня ужас горе, може в крайна сметка да откриете нещо за изчезналите ми пантофки.

— Винаги има възможност — учтиво се усмихна Гърни. — Очаквайте екипа за събиране на доказателства по някое време утре. Междувременно дръжте вратата заключена. А сега, нека ви попитам още веднъж — защото това е много важно — сигурен ли сте, че никой не е влизал в къщата през изминалите два дни, дори партньорът ви?

— Изумрудената къщичка бе създадена от мен и аз изцяло отговарям за нея. Господин Плъмстоун отговаря за Пчеларската къща, включително за несполучливото ѝ декориране.

— Моля?

— Темата на Къщата на пчелите е илюстрираната история на пчеларството — отглеждане, факти и така нататък, все неща, които могат да отегчат човек до смърт. Нужно ли е да продължавам?

— Последен въпрос, сър. Записани ли са името и адресът на орнитолога в книгата ви за гости?

— Имам името и адреса, които ми даде. Като се вземе предвид кражбата, силно се съмнявам в автентичността им.

— Най-добре ще е да погледна лично и да си ги препиша за всеки случай.

— О, няма нужда да търсите на регистратурата. И сега виждам написаното с идеална болезнена яснота. Господин и госпожа — странен начин за един джентълмен да описва себе си и майка си, не

мислите ли? — господин и госпожа Сцила. Адресът бе пощенска кутия в Уичърли, Кънектикът. Мога да ви дам дори и номера на кутията.

[1] Уелстоун — букв. „Добър камък“. — Б.пр. [↑](#)

ГЛАВА 31

РУТИННО ОБАЖДАНЕ ОТ БРОНКС

Гърни стоеше на прекрасно поддържания паркинг. Току-що бе приключил с обаждането си до БКР, с което бе изискал по възможно най-бързия начин да се изпрати екип за събиране на улики до „Лаврите“. Точно прибираще мобилния телефон в джоба си, когато той звънна. Отново се обаждаше Елтън Ракоф. Най-напред й съобщи за двойката Сцила и странната кражба, за да предаде новините на Клайн. После я попита защо се обажда. Тя му даде един телефонен номер.

— Това е един детектив от отдел „Убийства“ от Бронкс, който иска да говори с вас във връзка със случай, по който работи.

— Искате да говоря с мен?

— Искате да говоря с някой, свързан със случая Мелъри. Прочел е за него във вестника. Обади се в полицейското управление в Пиъни, оттам го прехвърлили на БКР, които го насочили към капитан Родригес, който го препратил към окръжния прокурор, а пък той — към вас. Казва се детектив Клам, Ранди Клам.

— Това да не е някаква шега?

— Няма откъде да знам.

— Колко информация е предоставил за собствения си случай?

— Никаква. Знаете добре какви са ченгетата. Най-вече искал подробности за нашия случай.

Гърни набра номера. Отсреща вдигнаха още на първото позвъняване.

— Клам.

— Дейв Гърни, в отговор на вашето обаждане. От името на окръжния проку...

— Да, сър, знам. Оценявам бързата ви реакция.

Макар да не бе подкрепена от никакви реални факти, в ума на Гърни се оформи ясна представа за полицаия отсреща: мислеше бързо, говореше бързо, правеше по няколко неща едновременно. И вероятно, ако бе имал по-добри връзки, щеше да завърши военната академия в Уест Пойнт, вместо полицейската.

— Разбрах, че вие се занимавате с убийството на Мелъри —
отсечено и забързано продължи младежкият глас.

— Правилно.

— Многократни прободни рани в гърлото на жертвата?

— Правилно.

— Причината за обаждането ми е подобно убийство тук долу.
Искаме да отхвърлим възможността за връзка между двете.

— Под „подобно“, разбирате...

— Многобройните — в гърлото.

— Помня, че според статистиката за намушканите в Бронкс става
въпрос за над хиляда случая на година. Не потърсихте ли свързани
случаи по-близо до дома?

— Търсим. Но досега вашият случай е единственият, при който
има повече от дузина рани в една част на тялото.

— Какво мога да направя за вас?

— Зависи какво ще сте склонен да сторите. Мисля си, че ще е
полезно и за двама ни, ако успеете да дойдете тук за ден — да огледате
местопрестъплението, да разпитате вдовицата, да зададете някои
въпроси и да видите дали нещо няма да ви направи впечатление.

Това бе определението за „далечен изстрел“. Той самият обаче
рядко се бе прицелвал чак толкова далече, с такава слаба и несигурна
следа, през всичките си години в нюйоркската полиция. Същевременно
за Дейв Гърни бе органически невъзможно да игнорира дадена
възможност, колкото и необоснована да е тя.

Така че се съгласи да се срещне с детектив Клам в Бронкс на
следващата утрин.

ЧАСТ ТРЕТА

ОБРАТНО КЪМ НАЧАЛОТО

ГЛАВА 32

ПРЕДСТОЯЩОТО ПРОЧИСТВАНЕ

Младият мъж се облегна назад на възхитително меките възглавници, подпрени на таблата, и ведро се усмихна към екрана на лаптопа си.

— Къде е малкото ми пат-патенце? — запита възрастната жена на леглото до него.

— В щастливото си легълце, планира как чудовищата да умрат.

— Стихотворение ли пишеш?

— Да, майко.

— Прочети го високо, на глас.

— Не е завършено.

— Прочети го на глас! — повтори тя. Може би бе забравила, че вече го е казала.

— Не е достатъчно добро. Нужно му е още нещо. — Той нагласи ъгъла на екрана.

— Имаш такъв красив глас — продължи тя, като че повтаряше заучени фрази, и разсеяно докосна русите къдрици на перуката си.

Той затвори очите си за миг. После, сякаш се канеше да свири на флейта, леко навлажни устните си. Когато започна да говори, думите се понесоха в игрив шепот:

„Това са някои от любимите ми неща:
магическата промяна, която куршумът носи,
кръвта, която се пролива на пода,
докато не изтече докрай.
Зъбите им — за зъб, очите им — за око,
краят на всичко, последната истина,
с пистолета на оня пияница сторих добро,
и това е нищо, сравнено с предстоящото
почистване.“

Той въздъхна и се загледа в екрана, после намръщи носа си.

— Стъпката не е правилна.

Възрастната жена кимна с кротко неразбиране и запита с престоления си глас на малко момиченце:

— Какво ще прави малкото ми патенце?

Той се изкуши да опише „предстоящото прочистване“ с всички подробности, точно както си го представяше. Смъртта на всички чудовища. Бе толкова цветно и ярко, така възбуждащо, така... приятно! Но същевременно се гордееше с реализма си, със способността си да осъзнава ограниченията на майка си. Знаеше, че на въпросите си тя не очаква конкретни отговори, че ги забравя в момента, в който ги изрича, че думите му за нея са основно звуци — звуци, които харесва и които я успокояват. Можеше да каже каквото и да било — да брои до десет, да рецитира детско стихче. Наистина нямаше значение какво точно говори, стига да е произнесено с чувство и ритъм. Разбира се, той винаги се стараяше богато да модулира думите. Доставяше му удоволствие да я прави щастлива.

ГЛАВА 33

ОТВРАТИТЕЛНА НОЩ

От време на време Гърни сънуваше един болезнен сън, сън, който сякаш бе заченат в сърцето на самата тъга. В този сън той разбираше с яснота, която е отвъд думите, че изворът на всяка скръб е загубата, а най-голяма е загубата, когато губиш любов.

В най-новата версия на съня, която бе по-близо до скица, отколкото до картина, баща му бе облечен, както се обличаше за работа преди четирийсет години — и във всички отношения изглеждаше точно както тогава. Безличното му бежово яке, сивите панталони, избледнелите петънца върху опакото на големите му длани и на кръглото му чело, подигравателният поглед, който сякаш се взираше в сцена, случваща се другаде. Едва доловимото безпокойство и желание да тръгне на път, да бъде някъде — където и да било, но не и където бе в момента, странният факт, че казваше толкова малко и въпреки това успяваше да разкрие толкова много недоволство — всички тези погребани образи бяха възкресени в една-единствена сцена, продължила не повече от минута. А после и Гърни стана част от сцената, беше дете, загледано в онази далечна фигура. Молеше го да не тръгва, топли сълзи се стичаха по лицето му със силата, която е характерна само за сънищата — така, както бе сигурен, че никога не се бе случвало в действителност в присъствието на баща му. Всъщност не можеше да си спомни нито един случай, в който да са проявили силни емоции помежду си.

След това внезапно отвори очи с лице, все още обляно в сълзи, а сърцето го болеше.

Искуши се да събуди Маделайн, да ѝ разкаже за съня, да ѝ позволи да види сълзите му. Но това нямаше нищо общо с нея. Тя едва бе познавала баща му. А и сънищата все пак си бяха просто сънища. В края на краищата не значеха нищо. Вместо това се запита какъв ден е днес. Беше четвъртък. С тази мисъл настъпи бърза промяна на умствената му нагласа в по-практична насока. Той бе свикнал да разчита на тази си способност — да разпръсне остатъците от някоя

тревожна нощ и да ги замени с действителността на нещата, които трябваше да бъдат свършени на дневна светлина. Четвъртък. Четвъртъкът щеше да премине основно в пътуването му до Бронкс — до квартал, който бе съвсем близо до онзи, в който бе израснал.

ГЛАВА 34

МРАЧЕН ДЕН

Тричасовият път бе всъщност пътуване през грозотата — усещане, което се усилваше от дребния леден дъжд, заради който трябваше непрекъснато да настройва скоростта на чистачките. Гърни се чувстваше депресиран и раздразнен — отчасти заради времето и отчасти, както подозираше, заради съня си. Перспективата да види отново мястото, където отиваше, болеше като кървяща рана, отворена наново от този сън.

Мразеше Бронкс. Мразеше всичко в Бронкс — от разкривените изкорубени тротоари до обгорелите скелети на откраднатите коли. Мразеше крещящите билбордове, настойчиво рекламиращи своите бягства за „четири дена, три нощи“ до Лас Вегас. Мразеше миризмата — смесената смрад от изпарения на дизелови двигатели, прахоляк и кал, смола и мъртва риба, с подмолно промъкваща се нотка на нещо метално. А дори повече от онова, което виждаше, мразеше спомена от детството, който нахлуваше в ума му всеки път, когато се връщаше в Бронкс. Спомена за отвратителните подковообразни раци, с техните праисторически брони и подобни на копия опашки, които се спотайваха в тинестите плитчини на залива Уестчестър.

Загуби половин час в пълзене до последния изход на задръстената автострада. Почувства се силно облекчен, когато успя да преодолее и оставащите няколко блока до мястото на уговорената среща — паркинга на църквата „Холи Сейнтс“. Паркингът бе заобиколен от метална ограда, на която висеше знак, предупреждаващ, че паркирането е позволено само на божии служители и лица, заети с църковни дела.

Нямаше никого, освен един безличен шевролет седан, до който млад мъж с модерно пригладена с гел къса коса говореше по мобилен телефон. Когато Гърни паркира колата си от другата страна на шевролета, мъжът приключи разговора и закачи телефона на колана си. Ситният дъжд, който не бе спрял да ръми през цялата сутрин, докато бе пътувал насам, сега бе отслабнал до почти невидима фина мъгла.

Когато излезе обаче от колата, той отново започна да боцка челото му със студените си пръски. Може би младият мъж също го чувстваше и това обясняваше изражението му на тревожно неудобство.

— Детектив Гърни?

— Дейв — поправи го Гърни и протегна ръка.

— Ранди Клам. Благодаря ви, че си направихте труда да дойдете. Надявам се да не ви загубя времето. Просто се опитвам да покрия всички бази, а пък сега имаме този откачен МО^[1] — изглежда точно като случая, върху който работите вие, момчета. Може да не е свързано със същия човек, който е убил някакъв важен гуру във вашата част на щата, а тук безработен нощен пазач от Бронкс — но всичките тия прободни рани в гърлото — просто не можех да си го избия от главата. Човек развива усет за тези неща, знаете какво имам предвид, нали?

Гърни се зачуди дали стремителното темпо, с което говореше Клам, се подклажда от кофеин, кокаин, напрежението от работата, или просто неговата лична пружина бе навита така.

— Искам да кажа — дванайсет прободни рани в гърлото... не е толкова обичайно. Възможно е да има други връзки между случаите, които да открием. Можеше просто да си разменим докладите, но си помислих, че ако дойдете тук, на местопрестъплението, ако говорите със съпругата на жертвата, е възможно да видите нещо или да попитате за нещо, което не би ви хрумнало, ако не сте тук. На това се надявах. Тоест, надявам се да излезе нещо. И че не ви губя времето.

— Забави малко, синко. Нека ти кажа нещо. Дойдох дотук, защото изглеждаше логично да го направя. Искаш да провериш всички възможности — също и аз. Най-лошият вариант е да елиминираме поне една от тези възможности, а това не е загуба на време, а част от работата ни. Така че не се притеснявай за идването ми.

— Благодаря ви, сър, просто имах предвид, че сте шофирали дълго. Наистина го оценявам. — Гласът и маниерът на говорене на Клам леко се бяха успокоили. Все още изглеждаше нервен и готов всеки момент да се втурне на пълни обороти отново, но поне не бе прекалено.

— А като заговорихме за време — взе думата Гърни, — мисля, че моментът е подходящ да ме заведеш на местопрестъплението.

— Да, да, идеално. По-добре си оставете колата тук, елате в моята. Къщата на жертвата е в едно сбутано малко районче, а на някои

от улиците на човек му остават едва по пет сантиметра от двете страни на колата, толкова е тясно.

— Звучи като „Флаундър Бийч“.

— Чували сте за „Флаундър Бийч“?

Гърни кимна. Беше ходил веднъж като тийнейджър на рождения ден на момиче, което бе приятелка на момичето, с което ходеше сериозно по онова време.

— А откъде? — поинтересува се Клам, докато завиваше от паркинга в посока, обратна на главния път.

— Израснах недалеч оттук — на Сити Айлънд.

— Вярно ли?! Мислех, че сте от северната част на щата.

— Понастоящем — отвърна Гърни.

Чу колко временно звучи изразът, който бе избрал и осъзна, че не трябва да използва точно него пред Маделайн.

— Е, още си е същата гадна малка колония от бунгала. При прилив и синьо небе човек почти би могъл да си помисли, че се намира на истински плаж. А после идва отливът, тинята смърди и си припомняш, че си в Бронкс.

— Така е — съгласи се Гърни.

Пет минути по-късно намалиха и след малко спряха на пращна уличка, точно срещу пролука в метална ограда, силно напомняща на онази около църковния паркинг. Надписана с боя табела на оградата оповестяваше, че това е клуб „Флаундър Бийч“ и паркирането става само с разрешение. Спретната редица дупки от куршуми почти бе срязала знака през средата.

Споменът за купона отпреди три десетилетия нахлу в ума на Гърни. Той се зачуди дали това е същият вход, който бе използвал тогава. Ясно помнеше лицето на момичето, чийто рожден ден празнуваха — дебело девойче с две опашки и шини на зъбите.

— Най-добре да паркирам тук — заяви Клам, като отново намекваше за невъзможните за преминаване улици на мърлявия район.

— Надявам се да нямате нищо против да походим пеша.

— Божичко, за колко стар ме мислиш?

Клам отвърна с особен смях и въпрос за отклоняване на вниманието, докато слизаха от колата:

— От колко време сте полицаи?

Нямаше особено желание да обсъжда пенсионирането си и специалното временно назначение, така че просто каза:

— Двайсет и пет години.

— Това е шантав случай — заяви Клам, като че ли подобна забележка бе естествено продължение на казаното. — Не става дума само за раните от нож. Има още нещо.

— Сигурни ли сте, че са рани от нож?

— Защо питате?

— В нашия случай е счупена бутилка — счупена бутилка от уиски. Открихте ли някакво оръжие?

— Не. Един тип от съдебна медицина каза „вероятно рани от нож“... обаче двустранни, като от кама. Предполагам, че и остро парче стъкло би могло да направи подобни разрези. И някак назад, като че ги е блокирало нещо. Още нямаме доклада от аутопсията. Но, както казвах, не е само това. Съпругата... не знам, има нещо сбъркано в нея.

— В какъв смисъл сбъркано?

— В какъв ли не! Първо, тя е някаква религиозна откачалка. Всъщност именно това е алибито ѝ. Била на молитвена сбирка.

Гърни сви рамене.

— Нещо друго?

— Взема много сериозни лекарства. Пие разни силни хапчета, за да не забравя, че именно това е родната ѝ планета.

— Надявам се да продължава все така да си ги пие. Нещо друго да те притеснява в нея?

— Ооо, да! — възкликна Клам, като спря на средата на тясната уличка, по която вървяха и която приличаше повече на пътечка, отколкото на улица. — Лъже за нещо. — Очите му се присвиха, сякаш го боляха. — Има нещо, което не ни казва. Или може би онова, което ни казва, са пълни глупости. А може би и двете. Това е къщата. — Клам посочи едно тумбесто бунгало вляво от тях. Беше отдалечено от улицата на около три метра. Олющената му боя беше отровназелена. Вратата пък бе в червеникавокафяво. Гърни си помисли, че цветът е като на засъхнала кръв. Жълта полицейска лента, прикрепена към преносими подпори, ограждаше малкия занемарен имот. Трябваше му само джувката отпред, за да се превърне в идеалния подарък — само че от ада.

Клам почука на вратата.

— А, има още нещо — сети се той. — Тя е огромна.

— Огромна?

— Ще разберете.

Предупреждението не успя да подготви Гърни за жената, която отвори вратата. Тя тежеше над 140 килограма, ръцете ѝ бяха като бедрата на нормален човек. Изглеждаше не на място в малката къщичка. А детинското лице върху това туловище изглеждаше още по-нелепо. Огромно, неуравновесено и замаяно дете. Късата ѝ черна коса бе разделена и сресана на път като на малко момиченце.

— Мога ли да ви помогна? — попита ги тя, макар да изглеждаше като последния човек на земята, от когото можеш да очакваш помощ.

— Здравейте, госпожо Шмит, аз съм детектив Клам. Помните ли ме?

— Здравейте — произнесе думата, като че я четеше от разговорник на чужд език.

— Бях тук вчера.

— Спомням си.

— Трябва да ви зададем още няколко въпроса.

— Искате да знаете нещо повече за Албърт?

— Да, част от тях касаят него. Може ли да влезем?

Без да отговори, тя обърна гръб на вратата, прекоси малката всекидневна, в която се влизаше директно от входа, и седна на дивана в нея. Той потъна и почти се изгуби под огромната тежест на телесата ѝ.

— Седнете — им каза тя.

Двамата мъже се огледаха. Нямаше столове. Единствените други предмети в стаята бяха натруфена масичка за кафе, върху която се кипреше напълно неподходяща за нея евтина ваза с изкуствени розови цветя, празна библиотека и един телевизор, достатъчно голям за бална зала. Голият шперплатов под беше чист, като се изключат няколко разпилени нишки от изкуствена материя. Това вероятно означаваше, че килимът, върху който е било открито тялото, е отнесен в лабораторията по съдебна медицина за изследване.

— Няма защо да сядаме — заяви Клам. — Няма да се бавим.

— Албърт обичаше спорта — спомена госпожа Шмит, която се взираше безизразно в огромния телевизор.

На лявата стена на стаята имаше извит свод, зад който се виждаха три врати. Зад едната от тях се разпознаваха специфичните звуци от битка. Някой играеше видеоигра.

— Това е Джона. Джона е синът ми. Там е стаята му.

Гърни попита на колко е години.

— На дванайсет. В някои отношения е по-възрастен, в някои — по-млад — добави тя, сякаш тази мисъл ѝ бе хрумнала за пръв път.

— С вас ли беше? — поиска да разбере Гърни.

— Какво имате предвид — „с мен“? — попита тя, а тонът ѝ накара Гърни да потръпне.

— Имам предвид — обясни той, като се опитваше да не разкрива чрез интонацията си как точно се чувства, — дали е бил с вас на религиозната служба, която сте посетили през нощта, когато е бил убит съпругът ви?

— Той прие Исус Христос за свой Господар и Спасител.

— Означава ли това, че е бил с вас?

— Да. Казах това на другия полицаи.

Гърни се усмихна със съчувствие.

— Понякога е полезно да повторим тези неща.

Тя кимна, като че демонстрираше пълното си съгласие, и повтори:

— Той прие Исус Христос.

— Съпругът ви беше ли приел Исус Христос?

— Вярвам, че е така.

— Не сте ли сигурна?

Тя силно стисна очи, сякаш отговорът се намираше от вътрешната страна на клепачите ѝ. После каза:

— Сатаната е могъщ и измамни са пътищата му.

— Наистина са измамни — съгласи се Гърни. Той леко избута масичката за кафе с вазата отгоре ѝ, така че да увеличи разстоянието между нея и дивана. След това я заобиколи и седна на ръба ѝ. Отдавна беше разбрал, че най-добрият начин да говориш с някого, който се изразява по този начин, е да влезеш в тона му — дори и да нямаш представа накъде води разговорът.

— Измамни и ужасяващи — каза отново, като я наблюдаваше внимателно.

— „Бог е мой пастир — произнесе тя, — няма да остана в нужда.“

— Амин.

Клам се прокашля и помести краката си.

— Кажете ми — продължи Гърни, — кои бяха пътищата, по които Сатаната се опита да подмами Албърт?

— Преследваше той праведните хора! — извика тя с изненадваща настойчивост. — Защото грешните са вече в неговата власт...

— А Албърт беше праведен, така ли?

— Джона! — изкрещя тя още по-силно, надигна се от кушетката и с изненадваща скорост се придвижи под арката вляво до една от вратите. Започна да блъска с длан по нея. — Отвори вратата! Веднага! Отвори вратата!

— Какво, по дяволите... — започна Клам.

— Казах веднага, Джона!

Ключалката щракна и вратата се отвори наполовина. В рамката ѝ се появи едно прекалено пълно момче, което притеснително много приличаше на майката — от размерите чак до разфокусирания поглед на детската си физиономия. Гърни се зачуди дали е нещо наследствено, или се дължи на приемани медикаменти. Може би и двете. Късата коса на момчето бе боядисана в чисто бяло.

— Казвала съм ти да не заключваш вратата, когато съм си вън! И изключи звука на това нещо! Имам чувството, че убиват някого там! — Ако някой от тях се усети колко странно прозвуча този коментар, предвид обстоятелствата, то не го показва.

Момчето погледна към Гърни и Клам без интерес. Няма съмнение, помисли си Гърни, че това е едно от онези семейства, които са толкова свикнали с намесата на социалните работници, че непознати представители на властите не им правят впечатление.

Момчето насочи поглед отново към майка си.

— Сега може ли да си получа сладоледената близалка?

— Знаеш, че не може. Дръж звука изключен или няма да ти я дам изобщо!

— Ще си я взема — равнодушно отвърна то и тресна вратата пред лицето ѝ.

Тя се върна във всекидневната и седна обратно на дивана.

— Съсипан е от смъртта на Албърт.

— Госпожо Шмит — подхвана я Клам с характерния си тон, който сякаш казваше „да минем направо на въпроса“, — детектив Гърни трябва да ви зададе няколко въпроса.

— Не е ли смешно това съвпадение? Имам леля, която се казва Бърни. Точно днес сутринта се бях сетила за нея.

— Гърни, не Бърни — поправи я Клам.

— Но е близко, нали? — Очите ѝ доволно проблеснаха заради подобното звучене.

— Госпожо Шмит — започна Гърни, — да ви е казвал съпругът ви през изминалия месец, че нещо го безпокои?

— Албърт никога не се безпокоеше.

— Да е бил променен по някакъв начин?

— Албърт винаги си е бил същият.

Гърни подозираше, че това възприятие на нещата може да се дължи по-скоро на смекчаващия и замъгляващ ефект на лекарствата ѝ, отколкото на реалното поведение на Албърт.

— Да е получавал някога писма с ръчно написан адрес на плика или пък написани с червено мастило?

— По пощата получаваме само сметки и рекламни брошури. Никога не я проверявам.

— Албърт ли се грижеше за пощата?

— Само сметки и реклами.

— Да знаете дали Албърт е плащал някакви по-различни сметки напоследък, да е писал необичайни чекове?

Тя поклати глава в категорично отрицание, от което лицето ѝ още по-шокиращо заприлича на детско.

— Един последен въпрос. След като открихте тялото на съпруга си, да сте махали или местили нещо в стаята, преди пристигането на полицията?

Тя отново поклати глава. Но този път — макар да бе възможно да си въобразява — му се стори, че в изражението ѝ за секунда се мерна нещо ново. Да не би в празния ѝ поглед да се бе появило безпокойство? Той реши да се възползва.

— Говори ли ви Господ? — попита той.

Промяната в изражението ѝ бе по-видима сега, но говореше по-скоро за оправдание, отколкото за тревога.

— Да, така е.

Оправдаване на постъпките — и гордост, помисли си Гърни.

— Каза ли ви нещо Господ, когато открихте Албърт?

— Бог е мой пастир — започна тя... и изрецитира целия двайсет и трети псалм. Дори с периферното си зрение Гърни ясно виждаше нетърпеливите тикове и непрекъснатото мигане на Клам.

— Даде ли ви Господ някакви определени наставления?

— Не чувам гласове! — отрече тя и тревогата се завърна в очите ѝ.

— Не, не говоря за гласове. Но не ви ли каза Господ нещо, за да ви помогне в онзи случай?

— Родени сме на тази земя, за да правим онова, което той желае да сторим.

Гърни се наведе към нея, както беше кацнал на крайчеца на масичката за кафе.

— И сторихте онова, което Господ ви каза?

— Така направих, както Той ми каза.

— Когато открихте Албърт, имаше ли нещо, което да не е както трябва, което да трябва да се промени? Нещо, което Господ ви е насочил да сторите?

Очите на грамадната жена се напълниха със сълзи, които се затъркаляха надолу по закръглените ѝ момичешки бузи.

— Трябваше да го спася.

— Да го спасите?

— Полицаите щяха да го вземат.

— Да вземат какво?

— Взеха всичко останало — дрехите, с които беше облечен, портмонето му, вестника, който четеше, стола, на който обичаше да седи, килимчето, очилата му, чашата, от която пиеше... Аз... те взеха всичко!

— Но не съвсем всичко, нали, госпожо Шмит? Не са взели онова, което вие сте спасили.

— Не можех да им позволя! То беше подарък. Последният подарък на Албърт за мен.

— Може ли да видя подаръка?

— Вече го видяхте. Ето го — точно зад вас е.

Гърни се извърна и проследи погледа ѝ до вазата с розовите цветя в средата на масата — или както се оказа при по-внимателното вглеждане, вазата с едно-единствено пластмасово цвете. Просто цветът бе толкова едър и пищен, че първоначално създаваше представата за цял букет.

— Албърт ли ви даде това цвете?

— Такова е било намерението му — след кратко колебание потвърди тя.

— Но не ви го е подарил в действителност?

— Не би могъл, нали?

— Имате предвид, че не би могъл, защото е бил убит?

— Знам, че го е взел за мен.

— Това вероятно е много важно, госпожо Шмит — меко каза Гърни. — Моля ви, обяснете ми къде точно го открихте и какво сторихте.

— Когато се върнахме с Джона от Дома на откровението, чухме телевизора, а аз не исках да безпокоя Албърт. Албърт обожаваше телевизията и не обичаше някой да минава пред телевизора, докато гледа. Така че Джона и аз минахме през задната врата и влязохме в кухнята през нея, за да не му пречим. Поседнахме в кухнята и Джона си изяде вечерната близалка.

— Колко време прекарахте в кухнята?

— Не мога да ви отговоря. Заприказвахме се. Джона е много задълбочен.

— За какво разговаряхте?

— Обсъждахме любимата тема на Джона — злочестините, които ще ни сполетят, щом дойде Краят на дните. В Светото писание се казва, че когато настъпи денят на Страшния съд, беди и скръб ще дойдат с него. Джона винаги ме пита дали вярвам в това, а също и колко беди ще ни сполетят. Много говорим за това.

— Значи, говорихте за Края на дните, а Джона си ядеше близалката...

— Както винаги правим.

— Какво стана после?

— Дойде време да си ляга.

— И?

— Така че влезе от кухнята във всекидневната, през която се минава за неговата стая, но не минаха и пет секунди — и се върна в кухнята. Пристъпваше назад, с гръб към мен, и сочеше към хола. Опитах се да го накарам да каже какво става, но той не успяваше да продума. Само сочеше. Така че отидох да видя сама. Имам предвид, че влязох тук — поясни тя, като хвърли поглед на помещението, в което се намираха.

— Какво видяхте?

— Албърт.

Гърни я зачака да продължи. Когато това не се случи, той й подсказа:

— И Албърт беше мъртъв?

— Имаше много кръв.

— А цветето?

— Цветето лежеше на пода до него. Разбирате ли, трябва да го е държал в ръката си. Сигурно е искал да ми го даде, когато се върна вкъщи...

— Вие какво направихте след това?

— След това? О! Ами... отидох при съседите. Нямаме телефон. Мисля, че те повикаха полицията. Преди да дойдат полицаите, аз взех цветето. То беше за мен! — настоя тя отново като дете, което си иска играчката. — Беше подарък. Сложих го в най-хубавата ни ваза.

[1] МО — модус операнди, начин на действие. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 35

ДА СЕ ПРЕПЪНЕШ В ОТГОВОРА

Макар да беше доста късно, когато най-накрая си тръгнаха от къщата на семейство Шмит, Гърни не бе в настроение да обядва. Не че не беше гладен или че предложеното от Клам място не беше удобно и приятно. Просто бе прекалено изнервен и разочарован — най-вече от себе си — за да каже „да“ на каквото и да било. Докато Клам шофираше към паркинга на църквата, където бе оставил колата си, направиха последен вял опит да подредят фактите от двата случая. Надяваха се, че ще изскочи нещо, което да ги свързва. Не постигнаха нищо.

— Ами... — измърмори Клам, като се чудеше по какъв начин да изкара този резултат положителен, — поне на този етап няма доказателства, че не са свързани. Съпругът може да е получил писма, които съпругата изобщо да не е виждала, а и за брака им очевидно не е било характерно многото общуване, така че може просто нищо да не ѝ е казал. При това... един бог знае какво взема тя! Надали е била в състояние да забележи някакви фини промени в настроението и поведението му. Може да е от полза да се разговаря още веднъж с детето. Ясно ми е, че и то като нея не е въобще в час заради всичките тия лекарства, но има вероятност да успее да си спомни нещо.

— Сигурно — съгласи се Гърни, без въобще да е убеден. — Също така няма да е зле да се провери дали Албърт е имал чекова разплащателна сметка и ако да, дали на кочана е записан чек на името Харибда, Арибда или Сцила. Това е наистина далечен изстрел... но какво пък, по дяволите! Не губите нищо в случая.

По пътя му към дома времето още повече се влоши — сякаш по този начин изразяваше съчувствието си към Гърни. Сутрешният ръмеж се бе превърнал в силен дъжд, на фона на който равносметката от пътуването му изглеждаше още по-мрачна. Ако убийствата на Марк Мелъри и Албърт Шмит бяха свързани и по друг начин, освен чрез големия брой и мястото на нанесените прободни рани, то той оставаше скрит. Във „Флаундър Бийч“ нямаше нито една от характерните за

местопрестъплението в Пиъни подробности: липсваха подвеждащи отпечатащи от стъпки, градински стол, нямаше счупена бутилка, нито стихотворения — въобще, никакъв знак, че се играе игра.

Жертвите също няхаха нищо общо. Нямаше логика убиецът да избере като свои цели Марк Мелъри и Албърт Шмит: те не можеха да отговарят на един и същи модел.

Тези размишления, заедно с неприятното шофиране през усиливащия се порой, без съмнение имаха основна заслуга за напрегнатото изражение, с което влезе в старата фермерска къща. От него се стичаше вода и мокреше пода на кухнята.

— Какво ти се е случило? — Маделайн вдигна поглед от лука, който режеше.

— Това пък какво трябва да означава?

Тя сви рамене и продължи да къща лука. Сопването му остана да виси във въздуха. След минута той извинително промърмори:

— Имах ужасно изтощителен ден и шофирах шест часа в дъжда.

— И?

— „И“ ли? И цялото скапано нещо вероятно е само задънена улица!

— И?

— Това не е ли достатъчно?

Тя го стрелна с поглед, а по устните ѝ играеше недоверчива усмивка.

— На всичкото отгоре беше в Бронкс — добави той мрачно. Няма преживяване, което Бронкс да не направи още по-грозно.

Тя започна да реже лука на малки кубчета. Когато заговори, сякаш се обръщаше към дъската за рязане:

— Имаш две съобщения на секретаря — едното е от приятелката ти от Итака, а другото от сина ти.

— Дълги ли са, или само ме молят да се обадя?

— Не обърнах внимание.

— А под „приятелката ти от Итака“ Соня Рейнолдс ли имаш предвид?

— И други ли имаш?

— Други какви?

— Приятелки в Итака, за които още не знам.

— Нямам „приятелки“ в Итака. Соня Рейнолдс ми е бизнес партньор, макар че трудно би могла да се нарече дори това. Какво искаше тя, впрочем?

— Казах ти, съобщението е записано на секретаря. — Ножът на Маделайн, досега надвиснал над купчинката лук, се стовари върху нея с подчертана сила.

— Божичко, внимавай с пръстите! — Викът му изразяваше повече гняв, отколкото загриженост.

Тя все още притискаше острия ръб на ножа към дъската за рязане, когато го погледна с любопитство.

— И така, какво всъщност се случи днес? — попита тя, като с тези прости думи върна разговора в началото му, преди да се отклони към неприятните теми.

— Разочарование, предполагам. Всъщност нямам представа.

Той отиде до хладилника, извади една бутилка „Хайнекен“ отвори я и я постави на масата в нишата до френските прозорци, където закусваха. След това свали якето си, окачи го на облегалката на единия стол и седна.

— Искаш да знаеш какво се случи? Ще ти разкажа. По искане на един детектив от нюйоркската полиция със смешното име Ранди Клам^[1], шофирах цели три часа до една тъжна малка къща в Бронкс, където един безработен мъж е бил намушкан в гърлото.

— Защо ти се е обадил?

— Ааа! Добър въпрос. Явно детектив Клам е чул за убийството тук, в Пиъни. Заради сходствата в метода решил да се обади на полицията в Пиъни. Оттам го препратили към регионалния център на щатската полиция, те пък предали на капитана, отговарящ за случая — един дребен идиот с навика да целува задници. Казва се Родригес и мозъкът му е точно толкова голям, колкото да успее да разпознае фалшивата следа, когато я види.

— Така че го препратил към теб?

— Към окръжния прокурор, като му е било ясно, че той директно ще ми го прехвърли.

Маделайн не каза нищо, но въпросът в очите ѝ бе очевиден.

— Дааа, знаех, че следата е несигурна. В онази част на света да те намушкат с нож е просто форма на спор. Но поради някаква причина реших, че може да открия нещо, което свързва двата случая.

— Но нямаше нищо?

— Не. За известно време звучеше обещаващо. Вдовицата като че криеше нещо. Най-накрая призна, че нарушила целостта на местопрестъплението. На пода имало едно цвете, което съпругът ѝ явно бил донесъл за нея. Тя се страхувала, че лабораторните техници ще го отнесат, а искала да го задържи, което е напълно разбираемо. Затова го взела и го поставила във ваза. Край на историята.

— Надявал си се да признае, че е прикрила следите, оставени в снега, или е прибрала някъде бял градински стол?

— Нещо такова. Но се оказа само едно изкуствено цвете.

— Пластмасово?

— Пластмасово. — Той отпи дълга, бавна глътка бира. — Не е особено изискан подарък, предполагам.

— Всъщност въобще не е подарък — убедено го поправи тя.

— Какво имаш предвид?

— Истинските цветя могат да са подарък — и почти винаги са, нали така? Изкуствените цветя са нещо друго.

— Какво?

— Бих ги нарекла украса за дома, нещо за домакинството. Един мъж не би подарил на жена си изкуствено цвете. Все едно да ѝ купи за подарък тапети с цветни мотиви.

— Какво точно ми казваш?

— Не съм сигурна. Но ако тази жена е открила пластмасово цвете на местопрестъплението и е сметнала, че съпругът ѝ го е донесъл за нея, смятам, че греши.

— А откъде мислиш се е взело тогава?

— Нямам представа.

— Тя изглеждаше напълно убедена, че го е донесъл като подарък за нея.

— Нормално е да ѝ се иска да е така, нали?

— Може би. Но ако той не го е донесъл в къщата и при положение, че и синът е бил навън с нея през цялата вечер, това би означавало, че убиецът е възможен източник.

— Предполагам — съгласи се Маделайн, но интересът ѝ очевидно бе намалял.

Гърни знаеше, че тя категорично тегли черта между разбирането на това, какво би сторил един реален човек при определени

обстоятелства, и нещо толкова хипотетично като евентуалния източник на даден предмет в някаква си стая. Той усети, че е прекосил тази линия, но въпреки това продължи да настоява:

— И защо убиецът би оставил цветето до жертвата си?

— Какво цветето беше?

Да, наистина можеше да разчита на нея да поиска повече подробности — така въпросът ставаше по-конкретен и реален.

— Не съм сигурен. Знам какво не беше. Не беше роза, нито карамфил, не беше и далия. Но някак приличаше на всички тях.

— Как?

— Ами, първо ми напомни на роза, само че беше по-голямо, с много повече венчелистчета и по-гъсто разположени. Беше с големината на едър карамфил или далия, но пък отделните венчелистчета бяха по-широки от техните — приличаха на къдрави листенца на роза. Хващаше окото, едно такова... ефектно цветето.

За пръв път, откакто се бе върнал вкъщи, лицето на Маделайн се оживи от истински интерес.

— Хрумна ли ти нещо? — попита той.

— Може би... хмм...

— Какво? Знаеш ли кое е цветето?

— Така мисля. Всъщност е голямо съвпадение.

— Исусе! Ще ми кажеш ли, или не?

— Освен ако не бъркам, цветето, което току-що описа, много прилича на... божур^[2].

Бутилката „Хайнекен“ се изплъзна от ръката му.

— Мили боже!

И след като разпита Маделайн какво представляват божурите, той тръгна към кабинета си да се обади на няколко души.

[1] Клам — вид мида; означава и мълчалив, затворен човек. — Б.пр ↑

[2] Реопу (пиъни) — божур. Името на градчето/местността, където е извършено убийството на Мелъри. — Б.пр ↑

ГЛАВА 36

ЕДНОТО НЕЩО ВОДИ ДО ДРУГОТО

По времето, когато затвори телефона, Гърни бе успял да убеди детектив Клам, че появата на топонимичното цвете от първото убийство на сцената на второто престъпление, не може да е просто съвпадение.

Също така предложи някои действия, които да бъдат предприети без никакво отлагане. Първо, да се проведе цялостно претърсване на къщата на Шмит за странни писма и бележки, всякакви римувани текстове, всичко, написано на ръка или с червено мастило. Второ, да се предупреди съдебният лекар за комбинацията от рани — от куршум и счупена бутилка — използвана в Пиъни, в случай че поиска да погледне отново трупа на Шмит. Да се претърси основно къщата за улики от произвеждането на пистолетен изстрел или заглушаването му. Отново да се огледа имота и съседните му, както и улицата между къщата и общата ограда, за счупени бутилки, особено такива от уиски. Да се започне изготвянето на биографичен профил на Албърт Шмит, чрез който да се търсят евентуални връзки с Майк Мелъри, конфликти и врагове, правни проблеми или такива, свързани с употребата на алкохол. Накрая се усети, че „предложенията“ му звучат като нареждания, забави темпото и се извини:

— Съжалявам, Ранди. Увлякох се. Случаят Шмит си е изцяло твой. Ти отговаряш за него и съответно следващият ход ще зависи от теб. Знам, че не аз командвам, и се извинявам, че се държах така.

— Няма проблем! Впрочем, тук има един лейтенант, казва се Евърли, който твърди, че е бил в Академията заедно с някой си Дейв Гърни. Да не би да става въпрос за вас?

Гърни се засмя. Бе забравил, че Боби Евърли е разпределен в този район.

— Да, аз съм.

— В такъв случай, сър, приветствам вашия принос — когато и както и да сметнете за необходимо да се намесите. И ако решите да

разпитате отново госпожа Шмит, можете да го направите по всяко време. Мисля, че подходът ви към нея бе много добър.

Ако това бе сарказъм, то той бе добре прикрит. Гърни реши да го приеме като комплимент.

— Благодаря. Няма нужда да разговарям директно с нея, но ще ти дам следния съвет. Ако се окажа отново лице в лице с нея, бих я попитал — много спокойно и небрежно — какво ѝ е казал Господ да направи с бутилката от уиски.

— Каква бутилка?

— Онази, която може би е махнала от местопрестъплението по причини, известни само на нея. Бих я попитал по начин, който предполага, че вече зная, че бутилката е била там. Че съм сигурен, че тя я е преместила според божии указания — и просто ми е интересно да разбере къде е. Разбира се, възможно е изобщо да не е имало бутилка от уиски. Така че, ако усетиш, че наистина няма никаква идея за какво говориш, просто смени темата.

— Сигурен сте, че целият случай ще следва модела на това в Пиъни — и следователно някъде трябва да има и бутилка от уиски?

— Така мисля. Но ако на теб не ти е удобно да подходиш така, всичко е наред. Решението си е твоё.

— Струва си да опитам. Нямам много за губене. Ще ви съобща резултата.

— Успех!

Следващият, на когото трябваше да се обади, бе Шеридън Клайн. Всеизвестното правило, че шефът ти никога не бива да разбира от друг онова, което би трябвало да е научил от теб, важеше с двойна сила за правоохранителните органи. Намери Клайн на път за регионална конференция на окръжните прокурори, която щеше да се състои в Лейк Плесид. Връзката беше лоша заради липсата на покритие на някои места, което му попречи да обясни добре съвпадението с божура и името Пиъни. Когато спря да говори, на Клайн му отне толкова време да отговори, че Гърни реши, че отново е попаднал на място, където телефонът му няма обхват. Най-накрая той все пак каза:

— Това нещо с цветето... сигурен ли си?

— Ако е просто съвпадение — отговори Гърни, — то е наистина забележително!

— Но не е стабилно доказателство. Ако се направя на адвокат на дявола, бих посочил, че съпругата ти в действителност не е видяла цветето — ти си й го описал. Да предположим, че изобщо не е божур. Какво ще правим в такъв случай? А дори и да е божур, това всъщност не доказва нищо. Бог ми е свидетел, това не е точно пробив, за който мога да свикам пресконференция. Божичко, защо не е истинско цвете? Така съмненията какъв вид е щяха да са минимални! Защо трябваше да е пластмасово?!

— И мен ме притесняваше това — започна Гърни, като се опитваше да прикрие раздразнението си от реакцията на Клайн. — Защо цветето не е истинско? Преди няколко минути попитах съпругата си и тя ми обясни, че цветарите не обичат да продават божури. Цветът им е твърде едър и тежък и бързо клюмва на стъблото. Човек може да си купи от разсадник, но не и по това време на годината. Така че изкуственото цвете може би е било единствената възможност да ни изпрати съобщението си. Мисля, че е било случайно — видял го е в някой магазин и му е хрумнала идеята. Харесало му е да се възползва от случая, харесала му е игливостта...

— Игривост?

— Той ни се подиграва, изпробва ни — играе игра с нас. Спомнете си бележката, оставена върху тялото на Мелъри — елате да ме хванете, ако можете. Точно такава е идеята и на обърнатите на обратно следи. Този маниак размахва съобщения пред лицата ни, които до едно тръбят: „Последвайте ме, преследвайте ме — бас ловя, че не можете да ме хванете!“.

— Добре, разбирам какво казваш. Може и да си прав. Но няма начин да свържа публично тези два случая само на основата на нечие предположение за значението на някакво пластмасово цвете. Намери ми нещо истинско — и то веднага!

След като затвори телефона, Гърни поседя до прозореца на кабинета, загледан през прозореца навън, където денят гаснеше в късния следобед. Да предположим — повтори си думите на Клайн — че цветето въобще не е божур. Гърни бе шокиран, когато осъзна колко крехка е новата му „връзка“ — и колко уверен беше в нея, колко надежди й бе възложил. Това, да не забележиш такъв очебиен недостатък на дадена теория, бе сигурен знак, че си се обвързал емоционално. Колко пъти бе повтарял на студентите по криминология

от курса, който водеше в университета, да не допускат подобно нещо? А ето че сега той самият бе попаднал в същия капан. Депресиращо беше.

Прехвърляше през ума си задънените улици, в които се бе оказвал през този ден. Изтощителното упражнение продължи половин час... може би повече.

— Защо седиш там, в тъмното?

Той се обърна на стола и видя силуета на Маделайн, очертан в рамката на вратата.

— Клайн иска да открия връзки, по-конкретни и солидни от божур, който може и да не е божур — обясни той. — Казах на следователя от Бронкс няколко неща, на които да обърне внимание. Да се надяваме, че ще открие нещо.

— Ти като че ли се съмняваш?

— Ами — от една страна, имаме божура или поне това, което смятаме за божур. От друга страна, трудно можем да свържем семейства Шмит и Мелъри по някакъв начин. Надали има други две двойки, за които толкова да важи изразът „живеят в различни светове“.

— А ако става въпрос за сериен убиец и такива връзки просто няма?

— Дори серийните убийци не убиват напосоки. Жертвите им имат нещо общо — всичките са блондинки, азиатци или гейове... Имат някаква обща характеристика, която носи специално значение за убиеца. Тоест, дори Мелъри и Шмит никога да не са участвали заедно в каквото и да било, ние отново щяхме да търсим нещо общо или подобно помежду им.

— Ами ако... — започна Маделайн, но телефонът я прекъсна.

Обаждаше се Ранди Клам.

— Съжалявам, че ви безпокоя, сър, но си помислих, че ще искате да знаете. Бяхте прав. Минах с колата да навестя вдовицата и зададох въпроса, точно както ме посъветвахте да направя — спокойно и с неангажиращ тон, все едно току-що съм се сетил. Казах само „Мога ли да взема бутилката от уиски, която сте открили?“. Дори не се наложи да намесвам Господ. Проклет да съм — тя ми отвърна, по същия начин, по който я бях попитал, „В боклука е“. И така — отидохме в кухнята и там, в кофата за боклук, си кротуваше една счупена бутилка от „Четири рози“. Седя аз и я зяпам, останал без думи. Не че се учудих,

че сте бил прав — не ме разбирайте погрешно — но, божичко! Не очаквах да е толкова лесно. Толкова дяволски очебийно. Е, в момента, в който си събрах мислите, я попитах как точно я е открила. Но точно в този момент цялата ситуация изведнъж ѝ се изясни — може би защото вече не звучах така нехайно — и тя страшно се разстрои. Казах ѝ да се успокои, да не се тревожи за това, просто да ми обясни къде е била бутилката, защото това много би ни помогнало... Може да съм я питал и нещо от рода на — защо, по дяволите, си я преместила... Не го казах по този начин, естествено, но това си помислих. И така... Погледна ме тя и знаете ли какво ми каза? Вика — Албърт така добре се справяше с проблема с пиенето. Не беше пил почти цяла година. Посещаваше сбирките на анонимните алкохолици, всичко беше наред... Така че когато видяла бутилката до него — точно до пластмасовото цвете — първото нещо, което си помислила, било, че е започнал отново да пие и е паднал върху бутилката, прерязал си е гърлото и така е умрял. Не ѝ хрумнало веднага, че е бил убит — всъщност изобщо не ѝ дошло на ума, докато не пристигнали ченгетата и не започнали да говорят за това. Само че преди да дойдат те, тя скрила бутилката, защото си мислела, че е неговата бутилка, а не искала никой да разбере, че отново се е подхлъзнал по пътеката на порока.

— И дори след като проумяла, че е бил убит, все още не е искала никой да знае за бутилката?

— Не. Продължавала да мисли, че е неговата бутилка, и не искала никой да разбере, че пие отново, особено новите му приятели от клуба на алкохолиците.

— Мили боже!

— И така всичко се превръща в една ужасна каша. От друга страна, вие си получихте потвърждението, че убийствата са свързани.

Клам беше разстроен и изпълнен с противоречиви чувства. Самият Гърни много добре познаваше това състояние — точно заради него бе толкова трудно и така изтощително да си добро ченге.

— Справи се страхотно, Ранди.

— Просто направих онова, което ми казахте — отвърна Клам с характерния си забързан и напрегнат маниер. — След като прибрах бутилката, се обадох на екипа за събиране на доказателства. Накарах ги да се върнат в къщата и да преровят цялото място за писма, бележки — да проверят всичко. Попитах госпожа Шмит за чековата им книжка.

Нали ми споменахте за нея тая сутрин. Тя ми я даде, но не можа да ми каже нищо полезно. Държеше я, все едно е радиоактивна. Каза, че Албърт се грижел за сметките. Тя не обичала чекове, защото на тях имало числа, а човек трябва да е внимателен с числата. Числата били дяволска работа — издърдори един куп глупости за Сатаната и други подобни религиозни дивотии. Както и да е, взех книжката, но разчитането ѝ ще отнеме доста време. Албърт може и да е плащал сметките, но не се е старал много да води счетоводството. На кочана нямаше чекове на името на Арибда, Харибда или Сцила — това бе първото, което проверих — но това няма кой знае какво значение, защото на повечето талони от чекове нямаше имена, само суми. На някои липсваше и това, всъщност. Колкото до месечните извлечения, тя не знаеше дали в къщата има такива, но ние ще потърсим. Ще вземем и разрешението ѝ да изискаме фотокопия от банката. Междувременно, след като вече знаем, че сме на двата ъгъла на един и същи триъгълник, има ли нещо друго, което да споделите за убийството на Мелъри?

Гърни се замисли.

— Серията заплахи, получени от Мелъри, преди да бъде убит, съдържаха смътни намеци за неща, които е извършил, докато е бил пиян. Сега се оказва, че и Шмит е имал проблем с пиенето.

— Искате да кажете, че си имаме работа с някакъв тип, който обикаля наоколо и трепе пияници, така ли?

— Не съвсем. Ако това е всичко, което е искал да стори, има и много по-лесни начини.

— Като да пусне бомба на някоя среща на анонимните алкохолици ли?

— Нещо по-просто. Нещо, което би му предоставило най-добра възможност и би намалило до минимум риска. Вместо това той подхожда сложно и избира неудобния път. Не прави нищо директно и по лесния начин. От който и ъгъл да се погледне, изникват само нови въпроси.

— Например какви?

— Ами да започнем с този — защо избира жертви, които са толкова отдалечени географски една от друга... Впрочем, не само в географско, а и във всяко друго отношение.

— За да ни попречи да ги свържем?

— Само че той иска да направим връзката! Именно това е смисълът на божура. Исква да бъде забелязан. Да му се отчете заслугата. Извършителят, с който си имаме работа, съвсем не е обикновен. Този тип иска битка — и то не само с жертвите си. Исква да си премери силите и с полицията.

— А като споменахте за това, трябва да осведомя лейтенанта си за новото развитие. Никак няма да е доволен, ако разбере, че съм се обадил първо на вас.

— Къде си?

— На път към районното управление.

— Тоест, на „Тремонт Авеню“?

— Откъде знаете това?

— Чувам шума от движението като фон. Бронкс не може да се сбърка — просто няма друг като него.

— Сигурно е приятно човек да бъде другаде. Имате ли съобщение, което да предам на лейтенант Евърли?

— Най-добре остави съобщенията за по-нататък. Сега ще е много по-заинтересуван от онова, което ти ще му разкажеш.

ГЛАВА 37

НЕПРИЯТНОСТИТЕ ИДВАТ ПО ТРИ

Гърни изпита почти непреодолимо желание да се обади на Шеридън Клайн и да му съобщи за новото доказателство, убедително подкрепящо „божурената“ връзка — но имаше друго обаждане, което трябваше да направи преди това. Ако случаите бяха толкова аналогични, колкото изглеждаха в момента, бе напълно възможно и на Шмит да са му поискани пари; нещо повече — да му е даден адресът на същата пощенска кутия в Уичърли, Кънектикът. Гърни извади от чекмеджето на бюрото си една тъничка папка. От нея взе копие на кратката бележка, изпратена от Грегъри Дърмот заедно с върнатия чек на Мелъри. В горната част на бланката на „Системи за сигурност ГД“ (много официална, консервативна и дори леко старомодна) имаше телефонен номер в Уичърли. Отсреща вдигнаха на второто позвъняване. Гласът напълно съответстваше на стила на бланката.

— Добър ден. Системи за сигурност ГД. Как мога да ви помогна?

— Бих желал да разговарям с господин Дърмот, ако обичате. Обажда се детектив Гърни от канцеларията на окръжния прокурор.

— Най-после! — Жарта, с която бяха произнесени думите, стряскаше. Гласът прозвуча напълно различно.

— Моля?

— Обаждате се заради чека със сбъркания адрес, нали?

— Да, всъщност е точно така, но...

— Съобщих ви преди шест дена — шест дена, за бога!

— За какво съобщихте преди шест дена?

— Не казахте ли току-що, че се обаждате заради чека?

— Нека започнем отначало, господин Дърмот. Доколкото зная, преди около десет дена Марк Мелъри е говорил с вас във връзка с един чек, който сте му върнали. Чекът е бил изпратен на името на „Х. Арибда“ на адреса на вашата пощенска кутия. Така ли е?

— Разбира се, че е така! Що за въпрос е това?! — Мъжът беше бесен.

— А като казвате, че сте съобщили за него преди шест дни, страхувам се, че не...

— Вторият!

— Получили сте втори чек?

— Не се ли обаждате заради него?

— Всъщност, сър, обаждам се, за да ви задам именно този въпрос.

— Кой?

— Дали не сте получили чек и от човек на име Албърт Шмит.

— Да, Шмит бе името на втория чек. Именно заради него се обадох. Преди шест дена!

— На кого се обадохте?

Гърни чу как човекът отсреща няколко пъти си поема дълбоко въздух, сякаш се опитваше да се сдържи да не избухне.

— Вижте какво, детектив, тук има сериозно объркване и аз съвсем не съм доволен от това. Преди шест дена се обадох на полицията, за да съобщя за притеснителна ситуация. В пощенската ми кутия се получиха три чека, адресирани до лице, за което никога не съм чувал. Сега вие ми звъните в отговор, ужким във връзка с тези чекове, но очевидно не знаете за какво ви говоря. Какво пропускам? Какво става, по дяволите?!

— На кое полицейско управление се обадохте?

— На своето, разбира се — районното управление на Уичърли! Как така не сте наясно, щом се обаждате в отговор на оплакването ми?

— Истината, сър, е, че не ви се обаждам в отговор. Звъня от щата Ню Йорк във връзка с първия чек, който сте върнали на Марк Мелъри. Не знаехме, че има и други чекове. Казахте, че са се получили още два, освен него?

— Точно така казах!

— Един от Албърт Шмит и още един — от някой друг?

— Да, детектив. Схванахте ли най-сетне?

— Напълно. Сега обаче се зачудих защо три чека със сбъркан адрес са ви обезпокоили дотолкова, че да се обадите на полицията.

— Потърсих ги, защото от пощата — тях уведомих първо — не проявиха абсолютно никакъв интерес! И преди да ме попитате защо съм се обадил в пощата, искам първо да ви кажа, че за полицаи проявявате сериозно незнание по въпросите за сигурността!

— Какво имате предвид, сър?

— Аз съм в този бизнес, полицаи — или детектив, или каквото сте там. Сигурността на компютърните бази данни. Имате ли някаква идея колко често се случват кражбите на самоличност? Или колко често включват незаконна употреба на чужд адрес?

— Разбирам. И какво направиха от полицията в Уичърли?

— По-малко дори от пощенския клон, ако това изобщо е възможно!

Гърни лесно си представи апатията, с която са били посрещнати телефонните обаждания на Дърмот. Три чека от непознати, изпратени в нечия пощенска кутия, не предполагаха особен риск. Нито пък изглеждаха от първостепенна важност.

— Върнахте ли втория и третия чек на подателите, както сторихте с този на Мелъри.

— Естествено! Освен това поставих в пликовете бележки, с които питах кой им е дал номера на пощенската ми кутия, но нито един от тях не благоволи да ми отговори.

— Запазихте ли името и адреса от третия чек?

— Разбира се, че го запазих.

— Трябват ми — веднага!

— Защо? Да не би да се случва нещо, за което не зная?

— И Марк Мелъри, и Албърт Шмит са мъртви. Възможно е да става дума за убийства.

— Убийства? Какво искате да кажете — убийства?! — Гласът на Дърмот бе станал писклив от напрежение.

— Може би са били убити.

— О, боже! И смятате, че това е свързано с чековете?

— Човекът, предоставил адреса на пощенската ви кутия, вероятно ще представлява интерес за следствието.

— О, божичко! Защо моят адрес? Каква връзка има това с мен?

— Добър въпрос, господин Дърмот.

— Но аз никога не съм чувал за тези хора — Марк Мелъри и Албърт Шмит!

— Кое е името на третия чек?

— Третият? О, боже! Напълно ми изхвъркна от ума.

— Казахте, че сте си го записали.

— Да, да — разбира се, че го направих! Почакайте. Ричард Карч. Да, точно така беше. Ричард Карч. К-А-Р-Ч. Сега ще намеря адреса. А, момент само — ето го! „Куори Роуд“ №349, Содъртън, Масачузетс.

— Записах го.

— Вижте какво, детектив, след като явно съм замесен по някакъв начин в тази история, ще съм ви благодарен, ако споделите с мен какво става. Или поне колкото можете да разкриете. Трябва да има някаква причина да изберат именно моята пощенска кутия!

— Сигурен ли сте, че единствено вие имате достъп до кутията?

— Дотолкова, доколкото е възможно. Но един бог знае колко пощенски служители имат такъв достъп. Или пък кой може да си е извадил дубликат, за който не зная.

— А името Ричард Карч нищо ли не ви говори?

— Нищичко. Напълно съм убеден в това. Бих запомнил подобно име.

— Добре, сър. Ще ви дам няколко номера, на които можете да ме откриете. Бих желал да ми се обадите веднага, ако се сетите за нещо, свързано с имената на тези трима души или за всеки, който би могъл да използва пощата ви. Имам и един последен въпрос. Спомняте ли си сумите на втория и третия чек?

— Лесно е да ви отговоря — бяха същите, като на първия... 289,87 долара.

ГЛАВА 38

ТРУДЕН ТИП

Маделайн се протегна към ключа до вратата и включи една от лампите в кабинета. По време на разговора на Гърни с Дърмот здрачът бе отстъпил място на почти пълен мрак.

— Напредваш ли?

— Много! И то — благодарение на теб.

— Пралеля ми Мими имаше божури — обясни тя.

— Коя беше Мими?

— Сестрата на майката на баща ми — отговори му, без да прикрива раздразнението си, че някой, който така умело жонглира с всички детайли дори и по най-сложните разследвания, не може да запомни няколко имена на роднини. — Вечерята ти е готова.

— Ами, всъщност...

— На печката е. Не я забравяй.

— Излизаш ли?

— Да.

— Къде отиваш?

— Казах ти поне два пъти през седмицата.

— Спомням си нещо за четвъртък. Но подробностите...

— ... ти се губят в момента, така ли? Нищо ново не ми казваш. Ще се видим по-късно.

— Няма ли да ми кажеш къде...

Но стъпките ѝ вече отзвучаваха в посока задната врата. В указателя липсваше телефонния номер на Ричард Карч от „Куори Роуд“ № 349 в Содъртън. След кратко проучване в интернет обаче Гърни откри име и телефон за номерата 329 и 369, които на картата бяха съседни за № 349. Плътният глас, който след продължително звънене все пак вдигна телефона на 329-ти номер, отговаряше едносрично. Мъжът категорично отрече да познава когото и да било с името Карч или да знае коя от къщите на улицата му е № 349, както и впрочем от колко време той самият живее в този район. Звучеше, сякаш е на път да изпадне в безсъзнание от прекомерна употреба на алкохол или

наркотици, вероятно лъжеше по навик и очевидно нямаше да му бъде полезен с нищо.

Жената, живееща на номер 369 на „Куори Роуд“, беше разговорлива.

— Имате предвид отшелника ли? — В нейната уста епитетът прозвуча като зловеща диагноза.

— Господин Карч сам ли живее?

— Много ясно, че живее сам — освен ако не броите плъховете, които се заселват там, привлечени от боклука му! Добре че жена му избяга. Не се учудвам, че се обаждате... нали казахте, че сте полицаи?

— Следовател със специални правомощия към офиса на окръжния прокурор. — Знаеше, че би трябвало да спомене и щата и окръга, но реши, че подробностите могат да бъдат допълнени по-късно.

— Какво е направил този път?

— Нищо, за което да ми е известно, но е възможно да ни е от помощ за едно разследване, така че трябва да влезем във връзка с него. Дали случайно не знаете къде работи или по кое време се връща от работа?

— Работа?! Ама вие шегувате ли се?

— Господин Карч безработен ли е?

— По-точно ще е да се каже „негоден да работи“. — В гласа ѝ се процеждаше отрова.

— Явно си имате сериозни проблеми с него.

— Той е свиня, глупак, мръсен е, опасен е, луд е, смърди, въоръжен е до зъби — и обикновено е пиян!

— Явно не е особено приятен съсед.

— Ужасен е! Имате ли представа какво е да се опитваш да разведеш из дома си перспективен купувач, докато живеещото до вас човекоподобно, голо до кръста и засмукало поредната бира, упражнява мерника си по боклукчийската кофа?

Макар че знаеше какъв ще е отговорът, все пак реши да зададе и следващия си въпрос:

— Дали не бихте предали едно съобщение на господин Карч от мое име?

— Ама вие подигравате ли ми се!? Бих му предала единствено въже — да се обеси!

— Кога е най-вероятно да си бъде вкъщи?

— Изберете си час — който и да е. Никога не съм виждала тоя лунатик да напуска имота си.

— Случайно да се вижда номерът на къщата?

— Ха! Хич не ви и трябва номер, за да я разпознаете. Не беше завършена, когато го напусна съпругата му — и още не е. Няма фасадно покритие. Няма морава отпред, нито стъпала към вратата. Идеалната къща за едно пълно куку! И още нещо — оня, който се опита да влезе там, най-добре да си носи оръжие!

Гърни й благодари и затвори.

А сега какво?

Имаше няколко души, на които трябваше да съобщи за новото развитие. Първо и най-вече, на Шеридън Клайн. И, разбира се, Ранди Клам. Да не споменаваме капитан Родригес и Джак Хардуик. Въпросът бе на кого да се обади първо. Накрая реши, че всички могат да почакаят още няколко минути.

Вместо това затърси номера на полицейското управление на Содъртън, Масачузетс.

Разговаря с дежурния сержант — мъж с дрезгав глас и име, напомнящо на известна марка храна за кучета. Калкън, така се казваше. След като се представи, Гърни обясни, че човек от Содъртън на име Ричард Карч представлява интерес за разследване на убийство в щата Ню Йорк. Добави, че въпросния мъж може би го грози опасност, а очевидно няма телефон. И че е жизненоважно да му се отнесе телефон — или той да бъде заведен при такъв — за да го предупредят за ситуацията.

— Ричи Карч ни е стар познайник — обяви Калкън.

— Звучи така, сякаш сте си имали проблеми с него.

Калкън не отговори.

— Досие ли има?

— Кой казахте, че сте?

Гърни повтори, като този път даде малко повече подробности.

— И това е част от разследване на...?

— Две убийства — едното извършено в северната част на щат Ню Йорк, другото в Бронкс — един и същи модел. Преди да бъдат убити, и двете жертви са получили съобщения от убиеца. Имаме

доказателства, че Карч е получил поне едно подобно съобщение. Това го превръща в потенциална трета жертва.

— Тоест, искате Лудия Ричи да се свърже с вас, така ли?

— Трябва да ни се обади незабавно. За предпочитане е да го направи в присъствието на някой от вашите хора. След като говорим с него по телефона, вероятно ще трябва и да го разпитаме в Содъртън — със съдействието на вашето управление, разбира се.

— Ще изпратим кола там, когато успеем. Дайте ми номер, на който да може да ви се обадим.

Гърни му даде номера на мобилния си телефон, за да остави свободен домашния. По него трябваше да се обади на Клайн, Бюрото за криминални разследвания и Клам. Клайн беше излязъл и нямаше да се връща, както и Елън Ракоф, така че обаждането автоматично се прехвърли към друг телефон, който звънна шест пъти, преди някой да вдигне. Гърни тъкмо се канеше да затвори.

— Щимел.

Гърни се сети за мъжа, който бе дошъл с Клайн на срещата с БКР и който приличаше на ням военнопръстъпник.

— На телефона е Дейв Гърни. Имам съобщение за началника ви. Не последва отговор.

— Там ли сте?

— Тук съм.

Гърни осъзна, че друга покана да продължава няма да получи. Така че каза на Щимел за доказателствата, потвърждаващи връзката между убийства номер едно и номер две. После сподели за третата потенциална жертва, която бе открил чрез Дърмот. Съобщи му и за стъпките, които беше предприел чрез полицейското управление в Содъртън да се добере до Карч.

— Записахте ли всичко?

— Записах.

— След като информирате окръжния прокурор, ще се свържете ли и с бюрото за криминални разследвания, или да говоря директно с Родригес?

Последва кратко мълчание. Гърни предположи, че намусеният му и необщителен събеседник преценява последствията от действията си при двата варианта. Тъй като добре познаваше склонността на

повечето ченгета да упражняват пълен контрол, бе около 90 процента сигурен, че ще получи именно такъв отговор:

— Ние ще се погрижим.

След като го отърваха от задачата да се обади на БКР, на Гърни му остана да се обади само на Ранди Клам.

Както обикновено, той вдигна на първото позвъняване.

— Клам — и пак както обикновено, звучеше сякаш страшно бърза и прави поне още три неща, докато говори. — Радвам се, че се обадохте. Точно правя три списъка на пропуските в чековата книжка на Шмит — записани суми, но не и имена, издадени чекове, които не са осребрени, и липсващи поредни номера на чековете. Започнах от най-новите.

— Някъде из списъците ти да е изскочила сумата 289.87 долара?

— Моля?! Как го разбрахте? Това е един от чековете, които са написани, но не са осребрени. Как...

— Винаги иска точно тази сума.

— Винаги? Тоест... повече от два пъти?

— До същата пощенска кутия е изпратен трети чек. Предприели сме стъпки да се свържем с изпращача. Именно затова се обаждам — да ви уведомя, че си имаме работа със стабилен модел. И ако продължава да го следва, то в бунгалото на Шмит трябва да се огледате за куршум от „полицейски специален“, 38-ми калибър.

— Кой е третият?

— Ричард Карч от Содъртън, Масачузетс. Един тип с много труден характер.

— Масачузетс? Божичко, нашето момче бая се е разиграло! Този, третият — жив ли е още?

— След няколко минути ще се разбере. От районното управление изпратиха кола до къщата му.

— Добре. Ще съм ви благодарен, ако ме осведомявате — когато успеете, разбира се — за всичко, което можете. Сега ще вдигна малко пушилка, та дано екипът за събиране на доказателства побърза. Ще ви съобща, ако открият нещо. Благодаря ви за обаждането, сър.

— Успех. Скоро ще се чуем пак.

Уважението на Гърни към младия детектив нарастваше. Колкото повече слушаше, толкова повече му харесваше чутото — енергия,

интелект, посветеност на работата. Имаше и още нещо. Нещо искрено и непокуварено. Нещо, което докосна сърцето му.

Той поклати глава като куче, което се отърсва от вода, и няколко пъти дълбоко си пое въздух. Денят, помисли си, явно го бе изцедил психически повече, отколкото си бе дал сметка. Или пък все още го тормозеше сънят с баща му. Облегна се назад на стола и затвори очи.

Разбуди го телефонът. Всъщност първоначално го сбърка с будилника. Откри, че все още се намира на стола в кабинета си, а вратът му се бе схванал болезнено. Часовникът на китката му показва, че е спал почти два часа. Вдигна телефона.

— Гърни.

Гласът на окръжния прокурор се втурна по линията, както кон изхвърча по пистата в началото на надбягване.

— Дейв, тъкмо разбрах новините. Господи, това нещо продължава да се разраства! Потенциална трета жертва в Масачузетс? Може да се окаже най-големият проклет случай, откакто хванаха сина на Сам, по-голям дори от твоя Джейсън Стрънк. Огромен е! Искam само да чуя от твоята уста потвърждение, преди да говоря с медиите. Имаме неоспорими доказателства, че един и същи тип е убил първите две жертви, нали така?

— Уликите дават сериозно основание да се предположи, че е така, сър.

— Дават основание?

— Сериозно основание.

— Може ли да си малко по-конкретен?

— Не разполагаме с отпечатьци. Няма ДНК. Бих заявил, че двата случая определено са свързани, но същевременно няма как да докажем, че едно и също лице е прерязало гърлата и на двамата.

— Но има силна вероятност?

— Много силна.

— Твоята преценка е достатъчна за мен.

Гърни се усмихна — проявеното доверие бе явна преструвка. Чудесно знаеше, че Шеридън Клайн е от типа хора, които разчитат само на своята преценка, но същевременно си оставят вратичка — в случай че нещо се обърка и им потрябва някой, който да понесе вината.

— Бих казал, че е време да поговорим с приятелчетата от „Фокс Нюз“. Това означава, че довечера трябва да се свържа с БКР и да изготвим общо изявление. Осведомявай ме за всяко развитие, Дейв, особено ако касае ситуацията в Масачузетс. Искам да знам всичко!

Клайн затвори, без да си направи труда да каже „Дочуване“.

Явно планираше да направи грандиозно шоу от публичното оповестяване на случая. Предстоеше медиен цирк, а той щеше да се изяви в ролята на конференсието — преди да му хрумне на окръжния прокурор на Бронкс или на някой от другите окръзи, където може би се бе развихрил убиецът, да се възползват от тази възможност за популяризиране на личността си.

Устните на Гърни се свиха от отвращение, като си представи предстоящите пресконференции.

— Добре ли си?

Той изправи сепната глава и видя Маделайн, застанала на вратата на кабинета.

— Божичко, как...

— Бе така погълнат от разговора си, че не чу, когато влязох.

— Да, явно не съм. — Той погледна към часовника си и запримига. — Е, къде ходи?

— Помниш ли какво ти казах на излизане?

— Че няма да ми кажеш къде отиваш.

— Не, че вече два пъти съм ти казвала.

— Добре, добре. Виж, имам работа.

Телефонът се прояви като истински съюзник и извъня. Обаждяха се от Содъртън — но не беше Ричард Карч. Полицаят се казваше детектив Говацки.

— Имаме проблем — заяви той с равен глас. — След колко време можете да сте тук?

ГЛАВА 39

ТИ И АЗ ИМАМЕ СРЕЩА УГОВОРЕНА, ГОСПОДИН 658

9:15 бе вече, когато Гърни приключи разговора с Майк Говацки. Откри Маделайн вече в леглото, удобно облегната на възглавниците и с книга в ръка. „Война и мир“. Четеше я от три години, като периодично се прехвърляше на „Уолдън“ на Торо... нелеп избор, наистина.

— Трябва да посетя едно местопрестъпление.

Тя му хвърли особен поглед над книгата — любопитен, притеснен. Самотен.

Той бе в състояние да задоволи единствено любопитството й:

— Още една жертва — мъж, прободен в гърлото, стъпки в снега.

— Колко далеч?

— Какво?

— Къде отиваш?

— Содъртън, Масачузетс. Три, може би четири часа.

— Тоест, няма да се върнеш преди утре по някое време.

— Надявам се да успея за закуска.

Усмивката й като че казваше „кого си мислиш, че лъжеш?“. Тръгна към вратата, после спря и седна на ръба на леглото.

— Този случай е много странен — сподели й, като този път си позволи да покаже несигурността си. — И става все по-странен с всеки изминал ден.

Тя кимна, очевидно умиловивена.

— Не смяташ, че това е обичайният тип сериен убиец, с каквито вече си се сблъсквал?

— Не е стандартната версия, в никакъв случай не.

— Твърде много контактува с жертвите?

— Да. А има също и прекалено големи различия между убитите — и като личности, и като местоположение. Типичният сериен убиец не прескача от Кетскилс до Източен Бронкс и оттам до среден Масачузетс в преследване на известни писатели, пенсионирани нощни пазачи и противни самотници.

— Трябва да имат нещо общо.

— Всичките имат пиянско минало, а уликите сочат, че убиецът се е съсредоточил именно върху това. Трябва обаче да има още нещо общо между тях — защо иначе си прави труда да избира жертви, отдалечени на стотици километри една от друга?

Замълчаха. Гърни разсеяно приглади с ръка гънките на кувертюрата помежду им. Маделайн просто го наблюдаваше, без да продумва и без да се движи. Ръцете ѝ почиваха върху книгата.

— Най-добре да тръгвам — реши той.

— Пази се.

— Добре. — Изправи се бавно, като че имаше артрит. — Ще се видим утре сутрин.

Тя го изгледа с онова изражение, което той не можеше да опише с думи и за което дори не бе сигурен дали е добро, или лошо, макар да му беше познато до болка. Усещането бе като от физически допир в центъра на гърдите му.

Бе късно след полунощ, когато мина през последния изход на платената магистрала на Масачузетс. А минаваше 1:30 часа, когато подкара по пустата главна улица на Содъртън. След десет минути стигна до безразборно струпани на малката изровена уличка „Куори Роуд“ полицейски коли. Една от тях бе със запалена лампа, чийто пресекващ блясък осветяваше околността. Той спря до нея. В момента, в който слезе от колата си, едно раздразнено униформено ченге се появи от патрулката.

— Спри на място! Къде си мислиш, че отиваш? — Очевидно бе не само раздразнен, но и уморен.

— Гърни — тук съм да се видя с детектив Говацки.

— Защо?

— Той ме очаква.

— За какво става въпрос?!

Гърни се зачуди дали отношението му се дължи на дългия изтощителен ден, или просто си е гадняр. Той самият не търпеше да се отнасят с него по този начин.

— Става въпрос за това, че той ме помоли да дойда. Документ за самоличност искате ли?

Ченгето светна с фенерчето си право в лицето на Гърни.

— Ти кой каза, че си?

— Гърни, канцелария на окръжния прокурор, специален следовател.

— И що, мамка му, не каза веднага?

Гърни се усмихна, но в усмивката му нямаше нищо мило.

— Ще предадете ли на Говацки, че съм тук?

Мъжът направи зловна физиономия и отново пропусна да отговори, след което тръгна по дългата алея към очертаното на фона на полицейските светлини местопрестъпление. Къщата изглеждаше наполовина завършена. Гърни го последва, без да чака покана.

Малко преди да стигне къщата, пътеката правеше рязък ляв завой по склона на хълма и излизаше пред приземен гараж за две коли. В момента колата вътре бе една. Първоначално Гърни си помисли, че вратите на гаража са отворени; после осъзна, че всъщност изобщо няма врати. Снегът, който покриваше алеята, продължаваше и вътре, по пода на помещението.

Ченгето, което го предвождаше, спря на прага — препречен от жълта полицейска лента — и изкрещя:

— Майк!

Отговор не последва. Полицаят сви рамене, демонстрирайки, че е направил опит, но той се е провалил и няма да се занимава повече. А после откъм двора зад къщата се чу уморен глас:

— Отзад съм.

Отново без да се колебае, Гърни се насочи натам, като внимателно заобикаляше оградения с лента участък.

— Стой извън лентата! — Предупреждението на ченгето прозвуча като последно излайване на зло куче, което току-що си подминал.

Гърни се сети за забележката на съседката за питбулите. Надяваше се, че онези от „Контрол на животните“ са ги отвели.

Когато зави зад ъгъла и видя ярко осветеното пространство, установи, че то съвсем не е „дворът“, който бе очаквал. Също като къщата и той излъчваше странна смесица между незавършеност и упадък. Един здрав мъж с оредяваща коса бе застанал на грубото стълбище, започващо от задната врата. Стъпалата все още бяха оковани в кофража си.

Очите на мъжа обхождаха откритото пространство от близо два декара, което отделяше сградата от гъстите шубраци смрадлика. Земята бе на буци, сякаш никой не си бе правил труда да я заравнява след първоначалното насипване на основите. Тук-таме стърчаха остатъци от дървен материал, посивели от времето. Къщата бе измазана само отчасти и пластмасовата мрежа против влагата, опъната над шперплатовата обшивка, силно бе избеляла. Цялостното впечатление не бе за строителен обект, на който се работи и в момента, а за изоставен строеж.

Погледът на набития мъж се спря върху Гърни и изпитателно се задържа върху него в продължение на няколко секунди. После полицаят го запитва:

— Вие ли сте човекът от Кетскилс?

— Именно.

— Още три метра покрай лентата, после минете под нея и елате тук, на задната врата. В никакъв случай не стъпвайте върху дирята, която води от къщата до алеята!

Това вероятно бе Говацки, но Гърни избягваше да се опира на предположения, така че попита. Мъжът потвърди с изсумтяване. Докато крачеше през запустялата земя, която би трябвало да представлява двор, той мина достатъчно близо край стъпките, за да забележи приликата им с онези в института.

— Да изглеждат познати? — запитва Говацки, който го наблюдаваше с интерес.

„Може и да изглежда недодялан и дори муден — помисли си Гърни, — но всъщност няма нищо мудро в мисленето му.“ Кимна. Беше негов ред да демонстрира възприемчивост и бързи реакции:

— Притесняват ли ви тези стъпки?

— Мъничко — отвърна Говацки. — По-точно, не стъпките ме притесняват, а разположението на тялото спрямо тях. Знаете ли нещо, което не ми е известно?

— Местоположението на тялото би ли изглеждало по-логично, ако стъпките вървяха в обратна посока?

— В обратна посока... Момент... Да, да го вземат мътните, идеално се връзва! — Втренчи се в Гърни. — С какво, по дяволите, си имаме работа тук?

— Първо, с някой, който вече е убил трима души — или поне за толкова знаем — само през последната седмица. Планира всичко до най-малката подробност и е перфекционист. Оставя много улики след себе си, но само такива, които той желае да видим. Изключително интелигентен, вероятно добре образован, може би мрази полицията повече и от жертвите си. Между другото, тялото още ли е там?

Говацки като че ли си записваше наум отговора на Гърни. Накрая каза:

— Да, трупът още е тук. Исах да го видите. Помислих си, че може нещо да ви хрумне във връзка с него, като се има предвид, че сте запознат с другите два случая. Готов ли сте да го погледнете?

От задната врата се влизаше в малко, отново недовършено помещение. Вероятно е било предвидено за перално, ако се съди по разположението на водопроводната инсталация. В него обаче нямаше пералня, нито сушилня. Всъщност нямаше и мазилка върху изолацията. Към гредата на тавана беше прикрепена с фасонка една гола крушка. Студената неприветлива светлина обливаше проснатото по гръб тяло. Лежеше точно на прага и едната му половина беше в пералното помещение, а другата — в кухнята.

— Може ли да погледна по-отблизо? — попита Гърни.

— Именно затова сте тук — бе отговорът.

По-щателната инспекция разкри езерце от съсирена кръв, изтекла от множеството рани по гърлото и покрила пода на кухнята чак до евтината маса. Лицето на жертвата бе разкривено от гняв, но горчивите бръчки, изсечени в широкото сурово лице, бяха резултат на цял един живот и не разкриваха нищо за това последно престъпление.

— Не прилича на щастлив човек — отбеляза Гърни.

— Скапан нещастник, това си беше той.

— Да разбирам ли, че в миналото сте си имали проблеми с господин Карч?

— Нищо друго, освен проблеми, не сме имали! И всеки един от тях беше напълно безсмислен и ненужен. — Говацки се загледа в тялото с поглед, който ясно заявяваше, че този жесток кървав край е недостатъчно наказание. — Във всеки град има смутители на реда — налитащи на бой пияници, мърлячи, които обръщат домовете си на кочини, само за да дразнят съседите си, негодници, чиито бивши съпруги си вадят ограничителни заповеди срещу тях, тъпанари, които

позволяват на кучетата си да лаят по цяла нощ, откаченияци, от които майките пазят децата си като от чумави. А тук, в Содъртън, всички тия изроди бяха събрани под формата на един-единствен боклук — Ричи Карч.

— Явно е бил голям сладур.

— А — просто от любопитство — подобно ли бе положението при другите две жертви?

— При първата бе точно обратното. За втория мъж още нямам подробности, но се съмнявам, че е приличал дори бегло на тоя тип тук. — Гърни хвърли още един поглед към лицето, което го зяпаше в отговор — точно толкова грозно в смъртта, колкото явно е било и приживе.

— Просто си помислих, че може би си имаме сериен убиец, който се опитва да отърве света от задници. Както и да е. Да се върнем на коментарите ви по отношение на следите в снега. Откъде разбрахте, че ще е много по-логично, ако посоката им бе на обратно?

— Така бе при първия случай.

Очите на Говацки разкриваха силен интерес.

— Тялото е разположено така, все едно атаката е дошла откъм задната врата. Но според следите някой е влязъл през предната и е излязъл от задната. Просто няма логика!

— Имате ли нещо против да огледам кухнята?

— Моля, заповядайте. Фотографът, съдебният лекар и момчетата от лабораторията вече минаха оттук. Само не размествайте нищо. Все още преглеждаме личните му вещи.

— Съдебният лекар спомена ли нещо за барутен нагар?

— Барутни изгаряния ли? Че това са рани от нож!

— Подозирам, че някъде из тази кървава каша се крие рана от куршум.

— Да не би да виждате нещо, което съм пропуснал?

— Мисля, че виждам мъничка дупка в ъгъла на тавана — ей там, точно над хладилника. Някой от хората ви каза ли нещо по въпроса?

Говацки проследи погледа на Гърни до посоченото място.

— Какво искате да кажете с това?

— Че може би Карч е бил първо застрелян, а чак след това намушкан.

— А пък стъпките наистина отиват в обратната посока?

— Точно така.

— Само да си изясня. Твърдите, че убиецът е влязъл през задната врата, застрелял е Ричи в гърлото, Ричи паднал, а после убиецът го е намушкал повече от десет пъти в гърлото, все едно транжира проклето месо, за бога?!

— Именно това се бе случило в Пиъни.

— Ама стъпките...

— Следите може да са оставени, като към обувките се прикрепят втори чифт подметки — но обърнати наопаки. По този начин ще изглежда сякаш извършителят е влязъл от предния и излязъл през задния вход, докато всъщност той е направил точно обратното.

— Мамка му, това е абсурдно! На какво, по дяволите, си играе тоя?!

— Тъкмо това е думата.

— Моля?!

— Играе. Дяволска игра, наистина — но точно това прави, играе. И сега стават три пъти. „Не само, че грешите, но и грешите тотално, вървите в обратната посока. Подказвам ви отново и отново, но вие още не сте ме хванали. Такива сте вие, скапани безполезни ченгета!“ Това е посланието, което ни оставя на всяко местопрестъпление.

Говацки хвърли на Гърни дълъг преценяващ поглед.

— Доста ясно го виждате тоя тип.

Гърни се усмихна и внимателно заобиколи тялото, за да се добере до купчината вестници върху кухненския шкаф.

— Имате предвид, че съм напрегнат?

— Нямам особено право да го казвам. Тук, в Содъртън, не се случват много убийства. А и когато се случи нещо такова — може би веднъж на пет години, ако не и по-рядко, става въпрос за непредумишлени убийства. Често в тях изиграват роля бейзболни бухалки или гаечни ключове. Но нищо планирано. И определено нищо игриво.

Гърни изръмжа съчувствено. Той самият бе видял прекалено много случаи на саморазправа, нанасяне на телесни повреди и хулиганство.

— Повечето от тези са боклуци — заяви Говацки, като кимна към купчинката с писма, които Гърни внимателно преглеждаше.

И той тъкмо щеше да се съгласи, когато най-отдолу на неподредената купчина от вестници „Пенисейвър“, листовки, списания за оръжие, известия от агенции за събиране на дългове и каталози за военни стоки, попадна на един малък празен плик. Той беше адресиран до Ричард Карч и горната му част бе грубо разкъсана. Адресът бе красиво изписан на ръка, а мастилото — червено.

— Открихте ли нещо? — запита го Говацки.

— Може би трябва да поставите това в пликче за улики — каза му Гърни, хвана плика за ъгълчето му и го премести върху свободната част на шкафа. — Нашият убиец обича да си контактува с жертвите.

— Горе има още.

Гърни и Говацки се обърнаха към източника на новия глас — едър млад мъж, застанал пред прага на кухнята.

— Има три такива плика, надписани с червено. Бяха под купчина порносписания на масичката до леглото му.

— Май трябва да се кача и сам да видя — заяви Говацки с нежеланието на човек, който е твърде тежък и трябва внимателно да си помисли, преди да тръгне да се катери по паянтово дървено стълбище. — Боби, това е детектив Гърни от окръг Делауеър, Ню Йорк.

— Боб Мъфит — представи се младият мъж и нервно протегна ръка на Гърни, като се стараеше да не поглежда към проснатото на пода тяло.

Горният етаж имаше същия вид на нещо започнато и изоставено по средата, както останалата част на къщата. От площадката се отиваше до четири врати. Мъфит ги поведе към онази вдясно. Дори по стандартите на онова, което вече бяха видели, стаята беше ужасно зле. В онези участъци от пода, където мокетът не бе покрит с мръсни дрехи и кутийки от бира, се виждаха големи засъхнали петна. Гърни реши, че са от повърнатото. Въздухът смърдеше на вкиснало и пот. Щорите бяха спуснати. Светлината идваше от единствената крушка (на поставка за три) в средата на тавана. Гърни си проправи път до масичката отстрани на разхвърляното легло. До купчина порносписания бяха оставени три плика с червен ръкописен адрес. Точно до тях имаше чек. Говацки не докосна нищо направо. Вместо това плъзна всичките четири върху едно списание със заглавието „Секси катерички“, което по този начин превърна в табла.

— Хайде да слезем долу и да проверим какво си имаме тук — предложи той.

Тримата мъже се върнаха обратно в кухнята, където Говацки постави пликите и чека върху масата. С помощта на една химикалка и пинсети, които измъкна от джоба на ризата си, той внимателно разтвори един по един разкъсаните пликове и измъкна съдържанието им. И в трите имаше стихотворения, които изглеждаха напълно еднакви с тези, които бе получил Мелъри. Първият поглед на Гърни попадна на стиховете: „Туй, което си отнел, ще върнеш/щом получиш онова, що даде.../...Ти и аз имаме среща уговорена/господин 658“.

Но онова, което най-дълго задържа вниманието му, бе чекът. Беше написан за „Х. Арибда“ и подписан с „Р. Карч“. Това очевидно бе същият чек, който Грегъри Дърмот бе върнал на Карч неосребрен. Беше на същата стойност, както и онези на Мелъри и Шмит — 289,87 долара. Името и адреса „Р. Карч, «Куори Роуд» № 349, Содъртън, Масачузетс, 01055“ се намираха в горния ляв ъгъл на чека.

Р. Карч. Нещо в името безпокоеше Гърни.

Може да бе онова особено чувство, което винаги изпитваше, когато виждаше напечатаното име на починал човек. Имаше усещането, че самото име е изгубило дъха на живота, станало е по-малко, след като е било лишено от онова, което го е правело значимо. „Наистина е странно — размишляваше той — как в някакъв момент започваш да си вярваш, че си свикнал със смъртта. Дори започваш да си мислиш, че присъствието ѝ не ти влияе вече, че е просто част от професията ти. А после я срещаш по такъв неприятен начин — в смаленото, обезсмислено име на някой мъртвец. Независимо колко се опитваш да я игнорираш, смъртта намира начини да те принуди да я забележиш. Процежда се в чувствата ти, както водата се процежда през стените на мазе.“

Може би заради това името Р. Карч му изглеждаше толкова особено. Или пък имаше друга причина?

ГЛАВА 40

ИЗСТРЕЛ В ТЪМНОТО

Марк Мелъри. Албърт Шмит. Ричард Карч. Трима мъже: избрани за жертви, измъчвани психически, застреляни и след това така жестоко и многократно прободени, че главите им почти се бяха отделили от тялото. Какво бяха сторили — поотделно или може би заедно — за да провокират подобно страховито отмъщение? И беше ли изобщо отмъщение? Бележките внушаваха, че това е отмъщение. Но дали всъщност не бяха димна завеса, прикриваща някакъв доста по-практичен мотив — така, както бе предположил Родригес преди време? Все още всичко бе възможно.

Вече се загоряваше, когато Гърни подкара колата обратно към Уолнът Кросинг. Въздухът бе натежал от миризмата на сняг. Той бе изпаднал в онова състояние, при което дълбоката умора на съзнанието се бори с нервна бдителност. Мисли и картини препускат през ума, без да имат логика, без да постигат нищо. Подобен образ бе този на чека на мъртвеца. Името „Р. Карч“ се мерзелееше зад затворена врата в паметта му: нещо, което не е съвсем точно, не е на място. Приличаше на далечна звезда, която убягва на директния поглед, но би се разкрила на периферното му зрение, когато спре да я търси съзнателно.

Опита се да се съсредоточи върху други аспекти на случая, но умът му отказваше да работи последователно. Вместо това виждаше започналата да засъхва локва кръв на пода на кухнята на Карч, която бе толкова голяма, че част от нея се губеше под сянката на разнебитената маса. Той се взираше настойчиво в магистралата пред себе си в напразен опит да прогони картината. Единственото, което успя да стори, бе да я замени с подобното кърваво петно от патиото на Марк Мелъри. Това на свой ред му припомни вида на Мелъри, седнал на стола „Адирондак“, който се навежда напред и моли за закрила и избавление. Навежда се напред, моли...

Гърни почувства, че в очите му се събират сълзи и всеки момент ще рукнат, така че спря за кратка почивка. На малкия паркинг имаше само още една кола, която при това изглеждаше по-скоро изоставена,

отколкото паркирана. Лицето му гореше, а ръцете му бяха ледени. Уплаши го това, че не успява да мисли логично. Това го правеше безпомощен.

Умората неведнъж се бе превръщала в леща, през която виждаше живота си като провал — провал, който бе двойно по-болезнен, заради професионалните похвали, с които го отрупваха. Знанието, че е просто номер, който му погаждаше изтощеното съзнание, не го правеше по-малко убедителен. Доказателствата се редяха като мъчителна молитва. Като детектив не бе успял да помогне на Марк Мелъри. Като съпруг бе разочаровал Карън, а сега същото се случваше и с Маделайн. Като баща бе предал Дани, а сега разочароваше и Кайл.

Но мозъкът му си имаше граници — така че след още половин час от това мъчение, просто се изключи. Гърни потъна в кратък възстановителен сън. Не беше сигурен колко време е продължил, почти със сигурност по-малко от час, но когато се събуди, емоционалният трус бе отминал и на негово място се бе настанила кристална яснота. Освен това се бе сдобил и със схванат врат, но това бе ниска цена за полученото.

Може би защото сега се бе освободило място за него, в ума му започна да се оформя нова представа за загадката на пощенската кутия в Уичърли. В действителност нито една от двете първоначални хипотези не бе изглеждала задоволителна. Нито тази, че жертвите погрешно са насочени да изпратят чековете си в сбъркана пощенска кутия (силно съмнително, като се има предвид вниманието, което извършителят обръщаше и на най-малката подробност); нито втората — че пощенската кутия е правилната, но нещо се е объркало и съответно е станало възможно Дърмот да получи и съвсем невинно да върне чековете, преди убиецът да успее да ги вземе.

Сега Гърни видя и трето възможно обяснение. Каза си — нека предположим, че това бе правилната кутия и нищо не се бе объркало. Второ предположение — че причината да се поискат чековете е различна от това да бъдат осребрени. Че същевременно убиецът бе успял по някакъв начин да си осигури достъп до кутията, да отвори пликовете, да направи копия на чековете и след това да ги запечата и отново да ги върне в кутията, преди Дърмот да е стигнал до тях.

А ако този сценарий бе по-близо до истината — ако убиецът в действителност използваше пощенската кутия на Дърмот за

собствените си цели — това разкриваше множество нови възможности. *Гърни можеше да комуникира директно с убиеца.* Допреди малко бе потънал в дълбоко униние и бе напълно объркан. Още повече, това предположение бе чисто хипотетично. Независимо от това мисълта така го въодушеви, че изминаха няколко минути, преди да осъзнае, че е потеглил от паркинга и в момента шофира към дома си със 130 километра в час.

Маделайн бе излязла. Той остави ключовете и портмонето си на кухненската маса и взе бележката, която лежеше на нея. Почеркът бе на Маделайн — познат, забързан, изчистен. Самото послание, както обикновено, бе сбито и разгадаването му представляваше истинско предизвикателство: „Отивам на йога, 9:00 сутринта. Ще се върна преди бурята. 5 съобщения. Рибата камбала^[1] ли е?“.

Каква буря?

Каква риба?

Искаше да отиде до кабинета си и да прослуша петте съобщения на телефонния секретар, за които предположи, че говори тя. Имаше обаче нещо много по-спешно, което искаше да свърши първо. Идеята, че може да пише на убиеца — да му изпрати бележка чрез пощенската кутия на Дърмот — бе предизвикала у него неистово желание да го стори. Усещаше, че планът е несигурен — предположение, почиващо върху предположения — но имаше огромна притегателна сила. Шансът наистина да *направи* нещо беше вълнуващ. Особено сравнен с нервното разочарование, което го бе обзело заради проблемите с разследването и засилващото се зловещо усещане, че напредъкът им е част от плановете на врага. Колкото и да бе импулсивно и безразсъдно подобно действие, възможността да метне граната в окопа, където може би се скатаваше неприятелят, бе неустоима. Единственото, което му оставаше да стори, бе да изработи „бомбата“.

Наистина трябваше да си изслуша съобщенията. Може би имаше нещо важно, нещо много спешно. Тръгна към кабинета. Но в ума му изникна едно изречение... Не можеше да си позволи да го забрави, защото бе римуван куплет, идеалното начало на обръщението му към убиеца. Той въодушевено грабна бележника и химикалката, оставени на масата от Маделайн, и започна да пише. След петнайсет минути

положи химикалката встрани и зачете осемте стиха, изписани с красив и изискан почерк:

„Съзирам как е постигнато всичко, което си сторил:

*от обърнатите подметки до заглушения пистолет.
Играта, започната от теб, ще свърши скоро —
ще ти пониже гърлото приятел на един мъртвец.
Пази се от снега, пази се и от слънчевата светлина,
от нощта и от деня — няма къде да избягаш!
Първо ще го положи в гроба и ще поскърбя,
а после теб, убиеца му, в ада ще изпратя!“*

Доволен, той почисти от хартията възможните отпечатыци. Усещането бе странно — нещо нередно и мрачно — но той прогони чувството, намери плик и го надписа до Х. Арибда. Пощенският адрес под името бе на кутията на Дърмот в Уичърли, Кънектикът.

[1] Flounder — Флаундър — камбала. — Б.пр ↑

ГЛАВА 41

ОБРАТНО В РЕАЛНОСТТА

Гърни стигна до пощенската кутия навреме, за да предаде плика на Ронда, която заместваше обичайния пощальон — Бакстър — два пъти седмично. Когато се върна през пасището в къщата, въодушевлението му вече бе помрачено от пристъп на съжаление. Разкаянието неизменно следваше редките случаи, в които действаше импулсивно. Спомни си за петте съобщения.

Първото бе от галерията в Итака:

„Дейвид, обажда се Соня. Трябва да поговорим за проекта ти. Нищо лошо не е станало, напротив — всички новини са добри, но трябва да се чуем наистина много, много скоро. Ще съм в галерията до шест довечера, а можеш да ми се обадиш и по-късно у дома.“

Второто беше от Ранди Клам, който звучеше силно превъзбуден:

„Опитах се да ви открия на мобилния, но той не беше включен. Намерихме няколко писма в къщата на Шмит. Искане ми се да ги погледнете — да видите дали ви изглеждат познати. Явно Ал е получил няколко шантави стихотворения по пощата, но не е искал жена му да ги види. Беше ги скрил на дъното на кутията си с инструменти. Дайте ми номер на факс и ще ви ги изпратя. Ще съм ви задължен.“

Третото беше от Джек Хардуик от Бюрото за криминални разследвания. Отношението вече не бе просто неучтиво, а по-скоро граничеше с нервна криза:

„Ей, Шерлок, носи се слух, че твоят човек е драснал още две резки на приклада си. Вероятно си бил твърде зает, за да споменеш за това на старото си приятелче. Аз — явно съм се бил побъркал — за кратко си помислих, че е под достойнството на господин Скапания Шерлок Гърни да отдели време да звънне на скромния Джек Хардуик. Но ти, разбира се, не си такъв, нали? Трябва да се засрамя! И за да ти покажа, че не тая лоши чувства, се обаждам да ти съобща за сбирката, планирана за утре. От БКР ще изнесат доклад за напредъка по случая Мелъри, ще се обсъдят и последните събития и как случаите в Бронкс

и Содъртън ще се отразят на насоката на разследването. Капитан Род ще е домакин на тая срещичка. Окръжният прокурор е поканен и без съмнение, ще покани и теб. Просто си помислих, че би желал да знаеш от по-рано. В края на краищата, за какво са приятелите?!“

Четвърто бе обаждането от Клайн, което Хардуик бе предсказал. Не беше точно покана. Обичайната енергичност в гласа му бе изместена от нервна възбуда:

„Гърни, какво, по дяволите, става с мобилния ти телефон?! Опитавме се да се свържем направо с теб, после пробвахме и чрез полицията в Содъртън. Казаха, че си тръгнал оттам преди два часа и половина. Казаха също така, че си имаме работа с убийство номер три — същият извършител. Това е доста важен факт, не мислиш ли? Нещо, за което трябваше да ми се обадиш, може би? Трябва да говорим веднага! И да се вземат определени решения. Необходимо ни е всяко късче информация, с което разполагаш! Утре по обяд има среща в БКР. Това е основен приоритет. Обади ми се в момента, в който чуеш това съобщение!“

Последното беше от Майк Говацки:

„Само исках да ви кажа, че изровихме куршума от онази дупка в стената на кухнята. Наистина е от 38-ми калибър, точно както казахте. Освен това направихме още едно малко откритие, след като си тръгнахте. Проверяхме пощенската кутия — да не е останало още някое от тия любовни писъмца с червеното мастило — и открихме мъртва риба. В пощенската кутия. Не споменахте мъртвата риба да е част от модела на поведение на убиеца. Съобщете ми, моля, ако означава нещо. Не съм психолог, но бих казал, че нашият извършител е пълно куку! Това е засега. Прибирам се вкъщи да поспя малко.“

Риба?

Върна се обратно в кухнята, отиде до масата и погледна отново бележката на Маделайн:

„Отивам на йога, 9:00 сутринта. Ще се върна преди бурята 5 съобщения. Рибата камбала ли е?“

Защо бе попитала именно това? Той погледна стария стенен часовник над кухненския плот. Девет и половина. Светлината, която влизаше през френските прозорци, бе ледена и сива — подходдеше повече на ранно утро или сумрака преди здрач. *Ще се върна преди бурята.* Наистина изглеждаше, сякаш ще вали — може би сняг; дано

не беше леден дъжд. Тоест, щеше да се прибере до десет и половина, може би дори десет, ако се притеснеше за пътищата. Тогава щеше да я попита за камбалата. Всъщност Маделайн не беше от притеснителните, но си имаше едно наум за хлъзгавите шосета.

Тъкмо се връщаше към кабинета, за да отговори на обажданията си, когато отговорът го порази с простотата си. Мястото на първото убийство бе градът Пиъни (Божур) и убиецът бе оставил божур до тялото на следващата жертва. Мястото на второто убийство бе малък район в Бронкс — „Флаундър Бийч“. Плажът на камбалите. Предположението на Маделайн, че на третото местопрестъпление ще има оставена риба, бе равносилно на прозрение — типично за нея. Тя почти никога не грешеше.

Първо се обади в Содъртън. Дежурният сержант го препрати на гласовата поща на Говацки, на която той остави две съобщения. Първото бе въпрос дали рибата е камбала, второто — искане да изпрати снимките от балистичното изследване, за да се потвърди дали дупките в стените на Карч и Мелъри са оставени от един и същи пистолет. Не се съмняваше особено в положителните отговори на тези два въпроса, но сигурността бе свещено понятие в професията му.

После звънна на Клайн.

Тази сутрин Клайн бе в съда. Елън Ракоф повтори оплакванията на окръжния прокурор. Накара се на Гърни заради това, че не бяха успели да се свържат с него и че не ги бе информирал навреме за случващото се. След това тя му каза, че ще е най-добре да не изпуска голямата среща на другия ден по обед в квартирата на БКР. Но дори и докато му изнасяше въпросната лекция, гласът ѝ звучеше еротично. Гърни се зачуди дали липсата на сън не го кара леко да откача.

Обади се на Ранди Клам, благодари му за обаждането и новата информация и му даде номера на факса в канцеларията на окръжния прокурор, на който да изпрати писмата на Шмит. Добави и един на БКР, за да стигнат и до Родригес. След това му разказа какво бе научил за случая с Ричард Карч, включително и следата с камбалата. Сподели и факта, че връзката с алкохола сега присъства и в трите случая.

Колкото до обаждането на Соня, реши, че то може да почака. Не бързаше особено да се обади и на Хардуик. Умът му непрекъснато прескачаше към предстоящата среща в Бюрото за криминални разследвания на другия ден. И то далеч не с топли чувства, точно

обратното. По принцип мразеше всякакви срещи. Съзнанието му работеше най-добре само. „Груповото мислене“ и принципът „Две глави са повече от една“ го караха да иска да стане и да си излезе. А пък мятането на прибързаната му поетична бомба го караше да се чувства неудобно и леко гузен конкретно за тази среща. Не обичаше да има тайни.

Потъна в мекото кожено кресло, поставено в ъгъла на кабинета. Искаше да систематизира ключовите факти от трите случая, да открие хипотезата, която най-добре ги обосновава, а също и как да я изпробва. Само че мозъкът му, твърде дълго лишаван от сън, отказваше да му сътрудничи. Затвори очи и всичко, което дори бегло напомняше последователна мисъл, просто изчезна. Не бе сигурен колко време е стоял там, но когато отвори очи, валеше силен сняг. Пейзажът бързо побеляваше, а тишината бе толкова пълна, че чу приближаващата се кола дълго преди да я види. Измъкна се от креслото и отиде до кухнята — точно навреме, за да мерне колата на Маделайн, която се скри зад плевнята. Вероятно отиваше да провери пощенската им кутия, намираща се на края на общинския път. Минута по-късно звънна телефонът. Той вдигна от кухнята.

— Добре — там си. Знаеш ли дали пощальонът вече е минал?

— Маделайн?

— До кутията съм. Искам да изпратя нещо, но ако вече е минал оттук, после ще ида до града да го пусна.

— Всъщност беше Ронда и да — тръгна вече.

— По дяволите! Добре, няма значение, ще се погрижа по-късно.

Колата ѝ бавно се появи иззад плевнята и зави по пътя нагоре към къщата.

Тя влезе в кухнята през страничната врата. Изражението ѝ бе напрегнато — както винаги, когато ѝ се налагаше да шофира при снеговалеж. Тя веднага забеляза особения му поглед.

— Какво има?

Беше потънал в размисъл относно нещо, което му бе хрумнало по време на обаждането ѝ от пощенската кутия. Отговори ѝ чак след като тя свали палтото и обувките си.

— Мисля, че току-що открих нещо.

— Браво! — Тя се усмихна и зачака подробностите, като междувременно изтръскваше снежинките от косата си.

— Загадката с числото — втората. Знам как го е направил... или поне как може да го е направил!

— А втората беше?

— Онази с числото деветнайсет, същата, която Мелъри записа. Показах ти писмото.

— Спомням си.

— Убиецът накара Мелъри да си намисли число и после да му го прошепне.

— А защо е искал да шепти? Между другото, този часовник не показва точно времето — добави тя и погледна нагоре към стенния часовник.

Той се втренчи в нея.

— Извинявай — безгрижно каза тя. — Продължавай.

— Мисля, че го кара да прошепне числото, защото по този начин се внася елемент на зловещо очакване, което действа доста поразсейващо от простото „Кажи ми числото“. И става по-лесно да прикриеш истината.

— Май не схващам мисълта ти.

— Убиецът не е имал никаква представа какво ще бъде числото, което ще си намисли Мелъри. Единственият начин да разбере, е бил да го попита. Просто се старае да хвърли димна завеса около въпроса си.

— Само че споменатото от Мелъри число не е ли било написано на писмото, което убиецът вече е бил пуснал в пощенската му кутия?

— Да и не. Да — числото е споменато в писмото, което Мелъри откри няколко минути по-късно в кутията, но не, не е било вече в кутията. Всъщност писмото все още не е било и принтирано.

— Обърках се.

— Представи си, че към лаптопа си убиецът е имал един от тези минипринтери. Текстът на писмото вече е бил готов, с изключение на самото число. Нека предположим, че е седял в колата си точно до пощенската кутия на онзи тъмен провинциален път, който минава покрай института. Обажда се на Мелъри по мобилния си телефон — точно както ти ми се обади преди малко — убеждава го да си измисли число и после да го „прошепне“. В момента, в който Мелъри изпълнява, каквото му е казано, той нанася цифрите в текста и цапва бутона за принтиране. След половин минута пъха писмото в плик, пуска го в пощенската кутия и подкарва колата, без никой да го

забележи. Така внушава, че притежава някакви дяволски способности да чете мисли!

— Много умен — отсъди Маделайн.

— Той или аз?

— Явно и двамата.

— Мисля, че е доста логично. Също така е логично да запише и шума от трафика — по този начин създава впечатлението, че се намира някъде другаде, а не на пустото и тихо селско пътче.

— Шум от трафик?

— Запис на улично движение. Една умна лаборантка от техническата лаборатория на БКР анализира звука от касетата, на която Мелъри записа обаждането, и откри, че фонът се състои от два типа звуци — двигател на кола и трафик. Шумът от двигателя се оказва първо поколение — така наричат факта, че се е появил по същото време, по което и гласът. Обаче звукът от трафика е второ поколение, тоест по време на обаждането е бил пуснат запис на улично движение, който се наслаждава върху гласа. Първоначално това откритие изглеждаше напълно безсмислено.

— А сега не — схвана Маделайн, — защото сега си разбрал какво означава. Много добре.

Той я погледна внимателно в търсене на сарказма, който често се криеше зад коментарите ѝ по повод силната му ангажираност в този случай. Не откри такъв. Тя го наблюдаваше с искрено възхищение.

— Наистина мисля така — добави тя, сякаш усетила съмнението му. — Впечатлена съм.

Споменът дойде внезапно, мъчително остър: *колко често го бе гледала така в ранните години на брака им. Колко хубаво бе да получава толкова много и по толкова различни начини одобрение от тази толкова интелигентна жена, заедно с любовта ѝ. Колко безценна бе връзката помежду им. И ето го отново — или поне намек за него — нежно оживяло в очите ѝ. А после Маделайн лекичко се извърна към прозореца и сивата светлина замъгли изражението ѝ. Тя прочисти гърлото си:*

— Между другото, купихме ли си ново гребло за покрива? Споменаха, че ще навали двайсет — двайсет и пет сантиметра сняг до полунощ. Нямам никакво желание да стана свидетел на нов порой в дрешника горе.

— Двайсет — дваайсет и пет сантиметра?

Той си спомни, че в плевнята май има едно старо гребло, което може би щеше да стане използваемо с достатъчно изолирбанд...

Тя въздъхна тихичко и се насочи към стълбите.

— Просто ще извадя дрехите.

Не можа да измисли нищо, което да ѝ отговори. Звънът на телефона го спаси от опасността да изтърси нещо глупаво. Вдигна на третото позвъняване.

— Гърни слуша.

— Детектив Гърни, обажда се Грегъри Дърмот. — Гласът бе учтив, но загрижен.

— Кажете, господин Дърмот.

— Случи се нещо. Искам да се уверя, че съм уведомил съответните власти.

— Случи се?

— Получих много странно съобщение. Смятам, че може би е свързано с писмата, за които споменахте, че са получавали жертвите на престъплението. Да ви го прочета ли?

— Първо ми кажете как го получихте.

— А това е още по-притеснително от текста му. Божичко, направо ме побиха тръпки! Залепено беше от външната страна на прозореца ми — същият прозорец, пред който се намира малката масичка, на която закусвам всяка сутрин. Разбирате ли какво означава това?

— Какво?

— Че някой е бил там, точно там! Докосвал е къщата ми, бил е на не повече от петнайсет метра от мястото, където в това време съм спял! И е знаел на кой прозорец да го залепи. Именно заради това е толкова зловещо!

— Какво имате предвид с „на кой прозорец да го залепи“?

— Ами — прозорецът, до който седя всяка сутрин! Това не може да е случайно! Той със сигурност знае, че закусвам на тази маса, което означава, че ме е наблюдавал!

— Обадохте ли се на полицията?

— Именно заради това ви се обаждам.

— Имах предвид районното полицейско управление.

— Зная какво искахте да кажете! Да, обадох им се — те просто не възприемат ситуацията сериозно. Надявах се, че едно обаждане от ваша страна би помогнало. Ще го направите ли?

— Кажете ми какво пише в бележката.

— Секунда. Ето го. Само два реда, написани с червено мастило. „Да дойде един, да дойдат всички/сега всички глупаци ще умрат“.

— Прочетохте ли го на полицаите?

— Да! Обясних, че може би има връзка с две убийства и казаха, че ще изпратят един следовател утре сутринта, което хич не звучи като спешно!

Гърни набързо претегли всички „за“ и „против“ на това да му каже, че убийствата вече са три. Реши, че тази новина не би помогнала с нищо, като вместо това щеше да го стресне още повече. А пък Дърмот вече бе порядъчно уплашен.

— Какво означава това съобщение според вас?

— Да означава? — В гласа му се промъкваше паника. — Именно каквото казва! Пише, че някой *ще умре*. И че ще стане *сега*. И е изпратено до *мен*! Това означава, за бога! Какъв ви е проблемът бе, хора?! Колко трябва да станат жертвите, преди да обърнете внимание на случващото се?

— Опитайте се да запазите спокойствие, сър. Знаете ли името на полицаия, с когото разговаряхте?

ГЛАВА 42

С ГЛАВАТА НАДОЛУ

При приключването на разговора си с лейтенант Джон Нардо, началник на управлението в Уичърли, Гърни бе получил неохотното му уверение, че още този следобед ще изпрати полицаи, който да пази Грегъри Дърмот.

Междувременно снеговалежът се бе превърнал в истинска виелица. Гърни бе на крак от почти трийсет часа и знаеше, че се нуждае от сън, но реши, че ще се насили още малко. Сложи кафе и подвижна на Маделайн, която се бе качила на горния етаж. От едносричния ѝ отговор не успя да разбере дали и тя иска, макар да предполагаше какво е казала. Попита я отново. Този път „не“-то бе високо и силно — повече, отколкото бе необходимо, помисли си той.

Снегът оказваше обичайния си успокояващ ефект върху него. Събитията в този случай се струпваха твърде бързо. Това, да изпрати собственото си послание до пощенската кутия в Уичърли в опит да се свърже с убиеца, сега започваше да изглежда като грешка. Беше му предоставена сравнително не малка свобода при разследването; тя обаче надали обхващаше и подобни „творчески“ намеси. Докато чакаше кафето да се свари, в ума му се наслагваха картини от местопрестъплението в Содъртън, включително камбалата — толкова ясно, все едно я бе видял със собствените си очи. Мисълта за бележката от прозореца на Дърмот се опитваше да ги измести. „Да дойде един, да дойдат всички/сега всички глупаци ще умрат.“ Хрумна му, че може да излезе от това тресавище, като се захване да свърши нещо. Единият вариант бе да поправи счупеното гребло за почистване на покрива. Вторият — да се занимае отново с числото „деветнайсет“ и да провери дали идеята му води нанякъде. Избра него.

Ако приемеше, че измамата бе станала точно както бе предположил, до какви изводи водеше това? Убиецът бе умен, с богато въображение, запазваше спокойствие, когато бе под напрежение, обичаше садистичните игрички. Той бе маниак на тема контрол, обсебен от нуждата да кара жертвите си да се чувстват безпомощни.

Всъщност всичко това бе вярно и тези качества вече бяха известни. Не беше ясно защо е избрал да ги разкрие именно по този начин. Гърни се досети, че отличителния белег на номера с числото „деветнайсет“ бе фактът, че е именно това — номер. И този трик създаваше впечатлението, че извършителят познава жертвата си достатъчно добре, за да прозре какво си мисли тя. А всъщност това не изискваше абсолютно никакви знания за нея.

Божичко!

Как беше онова изречение от второто стихотворение, което бе изпратил на Мелъри?

Гърни почти изтича до кабинета си. Грабна папката с документите и стремително разлисти документите в нея. Ето го! За втори път през този ден той изживя радостното вълнение при досега с част от истината.

*„Зная за какво мислиш,
когато очите си затваряш;
Зная къде си бил
и къде ще бъдеш.“*

Какво беше казала Маделайн онази нощ? Всъщност снощи ли бе, или предната вечер? Нещо за това, че съобщенията са странно неопределени — в тях няма конкретни факти, имена, места — всъщност нищо реално?

Въодушевлението на Гърни бе много силно. Ясно усещаше как се наместват големи парчета от пъзела. И основното от тях досега бе обърнато с главата надолу. Вече бе ясно, че убиецът просто се бе преструвал, че има подробна информация, и то от първа ръка, за жертвите и миналото им. Гърни отново прегледа копията от бележките — не, наистина нямаше никакви доказателства, че извършителят е знаел каквото и да било за тях, освен имената и адреса им. Очевидно знаеше, че някога са пиели прекалено много, но дори това знание не бе подплатено с подробности — нямаше конкретен инцидент, човек, с който да се е случил, време или място. Това напълно съвпадна с идеята за убиец, който се опитва да внуши на жертвите си, че ги познава много добре, а всъщност не знае нищо за тях.

Това на свой ред повдигна нов въпрос. Защо да убива непознати? Ако отговорът бе, че изпитва патологична омраза към всички хора с проблем с пиенето, тогава защо (както бе казал Ранди Клам в Бронкс) просто не бе хвърлил бомба на най-близката сбирка на анонимните алкохолици?

Мислите му отново започнаха да се въртят в кръг под влияние на обзелата го умора. С нея дойде и съмнението. Възбудата, че бе открил как е направен номера с числото и какво означава това за връзката между убиеца и жертвите му, сега бе заменена от едно познато чувство. Започна да се самокритикува, че не бе осъзнал истината по-рано. А после дойде и страхът, че това ще се окаже поредната задънена улица.

— Какво има пък сега?

Маделайн бе застанала на прага на кабинета. В ръката си държеше черна найлонова торба за боклук, а косата ѝ бе разрошена — явно идваше направо след изпълнението на мисията „разчистване на дрешника“.

— Нищо.

Тя му метна един поглед, който ясно показваше, че не му вярва, след което остави торбата на пода край вратата.

— Тия неща бяха в твоята част на гардероба.

Той се зазяпа в плика.

Тя се качи обратно на горния етаж.

Вятърът пронизително свиреше по прозореца, който имаше нужда от нови уплътнения на черчеветата. По дяволите! Имал бе намерение да го оправи. Всеки път, когато вятърът задухаше под този ъгъл...

Телефонът звънна. Обаждаше се Говацки от Содъртън.

— Да, всъщност наистина е камбала — заяви той, без да си прави труда да поздравява. — Как, по дяволите, го разбра?

Потвърждението за вида на рибата много помогна на Гърни да излезе от дупката. Даде му и достатъчно енергия, за да се обади на дразнещия Джек Хардуик по повод нещо, което го безпокоеше от самото начало. Ставаше въпрос за първия стих от третото

стихотворение, което сега извади от папката, докато набираше номера на Хардуик:

*„Правя онова, което съм направил,
не за пари или за забавление,
а защото дълговете трябва да се плащат,
и щетите — да бъдат възстановени
с кръв, която е така червена,
както нарисувана на картина роза.
Че ще пожъне, каквото е посял,
туй го знае всеки злосторник.“*

Както обикновено, наложи му се да изтърпи цяла минута безсмислени ругатни, преди да успее да привлече вниманието на следователя от БКР. Едва след това му разказа за безпокойството си. Отговорът бе в типичния стил на Хардуик:

— Смяташ, че миналото време означава, че извършителят вече е оставил няколко отрязани глави зад гърба си, преди да пречука приятелчето ти, така ли?

— Ами според мен е очевидно — отвърна Гърни, — при условие, че известните ни три жертви все още са били живи, когато е написано.

— И какво искаш да направя аз?

— Не би било зле да се направи запитване за прилики с МО на други случаи.

— А колко точно подробно искаш описанието на модус операнди? — Заради подигравателната интонация на Хардуик латинският термин прозвуча като шега. Шовинистичната му склонност да се надсмива над чуждите езици винаги бе успявала да подразни Гърни.

— От теб зависи. По мое мнение раните в гърлото са ключовият факт.

— Хм. И предлагаш запитването да се разпрати до Пенсилвания, Ню Йорк, Кънектикът, Роуд Айлънд, Масачузетс, може би и Ню Хемпшир и Върмонт?

— Не знам, Джак. Ти реши.

— Времева рамка?

— Последните пет години? Както ти сметнеш за най-удачно.

— Последните пет е точно толкова добър вариант, колкото и всеки друг. — В неговата уста прозвуча като „толкова лош, колкото и всеки друг“. — Готов ли си за сбирката на капитан Р.?

— Утре ли? Разбира се, ще бъда там.

След известно мълчание последва:

— Значи смяташ, че на скапания откачалник не му е за пръв път, така ли?

— Има такава възможност, не си ли съгласен?

Нова пауза.

— А ти стигна ли до нещо?

Гърни набързо осведоми Хардуик за фактите и новото им обяснение. Завърши с едно предложение:

— Знам, че Мелъри е бил в някаква клиника преди петнайсет години. Няма да е зле да провериш дали има данни за негови криминални или противообществени прояви. Всичко, свързано с алкохол. Същото за Албърт Шмит и за Ричард Карч. Разследващите случаите на Шмит и Карч работят по биографиите на жертвите. Може да са изровили нещо важно. Впрочем не би навредило да се надникне малко по-надълбоко и в миналото на Грегъри Дърмот. Той е замесен в тази каша по някакъв начин. Има причина убиецът да избере именно неговата пощенска кутия. Освен това сега заплашва и него самия.

— Той какво?!

Гърни разказа на Хардуик за бележката, залепена на прозореца на Дърмот и за разговора си с лейтенант Нардо.

— Как мислиш, какво ще открием от тези проверки?

— Нещо, което да свързва логично трите факта. Първо, че убиецът се е прицелил в жертви, които са имали проблеми с алкохола в миналото. Второ, няма доказателства, че е познавал лично който и да е от тях. И трето, подбрал е жертви, които са твърде отдалечени географски една от друга. Това предполага наличието на някакъв фактор, различен от прекаляването с алкохол — нещо съществено, което ги свързва помежду им, с убиеца, а вероятно и с Дърмот. Нямам представа какво е, но ще го позная, като го видя.

— И това ли е факт?

— Ще се видим утре, Джак.

ГЛАВА 43

МАДЕЛАЙН

А утрешният ден настъпи учудващо бързо. След разговора с Хардуик Гърни събу обувките си и се просна на кушетката в кабинета. Спа дълбоко, без нищо да нарушава съня му, през остатъка от следобеда и цялата нощ. Когато отвори очи, вече бе утро.

Стана, протегна се и надникна през прозореца. Слънцето бавно пълзеше по кафявия рид, който затваряше източната част на долината. По това прецени, че вероятно е около 7 часа сутринта. Имаше време до 10:30, когато щеше да тръгне за срещата в БКР. Небето бе кристалносиньо, а снегът проблясваше, сякаш примесен с натрошено стъкло. Красотата и спокойствието на тази сцена се примесиха към аромата на прясно кафе и животът — поне за миг — изглеждаше простичък и изначално добър. Продължителната почивка му бе помогнала да се възстанови напълно. Почувства се готов да проведе разговорите, които бе отложил — със Соня и Кайл. Спря го единствено мисълта, че и двамата още спят. Заигра се малко с образа на Соня — докато бе в леглото — после се насочи към кухнята, решен да им звънне веднага след като стане девет часа.

Усещаше къщата пуста, както винаги, когато Маделайн бе навън. Отсъствието ѝ се потвърди от бележката, която откри на плота:

„Развиделява се. Слънцето скоро ще изгрее.
Невероятно красиво. Със снегоходки до Карлсон Следж.
Кафе в каната.“

М.

Той отиде до банята, взе си душ и изми лицето и зъбите си. Докато си решеше косата, му хрумна, че би могъл да тръгне след нея. Забележката, че слънцето тепърва ще изгрее, означаваше, че е тръгнала преди около десет минути. Ако използваше ските си и караше по следите ѝ, вероятно щеше да я настигне след около двацет минути.

Сложи си ски обувки и грейка, облече дебел вълнен пуловер, метна се на скиите и излезе през задната врата върху снега, който беше пухкав и близо 30 сантиметра дълбок. Кафявият рид, от който се откриваше широка панорама към северната долина и редиците хълмове зад нея, се намираше на около километър и половина разстояние. До него се стигаше по една стара пътека, която започваше от задния двор на имота им и плавно се изкачваше нагоре. През лятото бе непроходима заради гъстите малинови храсти, но в късната есен и през зимата бодливият шубрак оредяваше и вече не бе така труден за преодоляване.

Едно семейство предпазливи врани, чиито остри крясъци бяха единственият звук в студения въздух, се издигнаха от голите върхове на дърветата на трийсетина метра пред него. Те скоро се изгубиха над хълмовете, а тишината, която настъпи след тях, сякаш бе дори по-дълбока.

Когато се показа от горите на издатината над фермата на Карлсон, той видя Маделайн. Беше седнала неподвижно на една скала на около петнайсетина метра от него. Оглеждаше хълмистия пейзаж, сред който единственият намек за човешко присъствие бяха двата силоза в далечината и криволичешият път. Той се спря като закован, пленен от спокойствието на позата ѝ. Тя изглеждаше в такова пълно усамотение... и същевременно толкова *свързана* със света си. Фар, който го приканваше да дойде на място, недостъпно за него. Без предупреждение и без думи, които да облекат чувството, гледката разкъса сърцето му.

Мили боже, да не би да преживяваше някакъв срив? За трети път през тази седмица очите му се изпълниха със сълзи. Той преглътна и избърса лицето си. С изведнъж олекнала глава той раздалечи скиите си, за да запази равновесие.

Може би движението, което бе мярнала с периферното си зрение, или звукът на скиите му по сухия сняг я накара да се обърне. Наблюдаваше го, докато се приближаваше към нея. Усмихна се леко, но нищо не каза.

Той имаше странното усещане, че вижда душата му толкова ясно, колкото и тялото му. Странно, защото той не намираше смисъл в понятието „душа“, нито го използваше изобщо. Седна край нея на плоския камък и загледа хълмовете и долината, без да вижда нищо.

Тя хвана ръката му в своите и я притисна към себе си. Изучаваше лицето ѝ. Не намираще думи, с които да опише онова, което виждаше. Сякаш целият блясък на покритата със сняг околност се отразяваше на лицето ѝ и обратното.

След известно време — не бе сигурен точно колко — се насочиха обратно към къщата по един обиколен маршрут. Бяха стигнали към средата му, когато той я запита:

— За какво си мислиш?

— Изобщо не мисля. Мисленето пречи.

— На какво?

— На синьото небе, на белия сняг.

Той не проговори повече, докато не влязоха в кухнята.

— Така и не пих от онова кафе, което ми беше оставила — каза той.

— Ще направя ново.

Той я гледаше как вади торбичката с кафе на зърна от хладилника и отсипва от нея в електрическата мелничка.

— Да? — погледна го тя любопитно с пръст върху копчето.

— Нищо — отвърна ѝ. — Просто те гледах.

Тя натисна бутона. От малката машинка изскочи необичайно остър звук, който отслабваше, докато зърната се мелеха. Тя го погледна отново.

— Ще проверя положението с дрешника — каза той, защото изпитваше нужда да свърши нещо.

Тръгна нагоре по стълбите, но преди да стигне до помещението, спря на площадката, която гледаше към полето зад къщата, горите отвъд него и пътеката до скалната издатина. Представи си я отново, седнала на камъка и потънала в усамотения си покой, и онова безименно напрежение отново болезнено изпълни сърцето му. Той се опита да идентифицира причинителя на болката.

Загуба. Раздяла. Самота.

Всяко едно звучеше вярно; всяко бе просто различна проява на едно и също чувство.

Като младеж бе посещавал терапевт — заради един пристъп на паника. Той бе казал, че паниката произлиза от омразата, която изпитва към баща си, и че пълната липса на каквито и да било съзнателни емоции, свързани с баща му, е белег за дълбочината и силата на това

чувство. И същият терапевт един път му бе доверил какъв според него е смисълът на живота: „Смисълът на живота е да се доближим колкото е възможно по-плътнo до други хора“.

Беше го казал с учудващо откровен тон, като че това изявление бе тъждествено с твърдението, че камионите служат за превоз на стоки.

Друг път пък бе споделил със същия нехаен тон следния извод: „Живот в усамотение е пропилян живот“.

На седемнайсет Гърни изобщо не бе сигурен за какво му говори. Звучеше мъдро, но дълбочината му бе обгърната в мрак и той не успя да прозре през нея. Дори сега не бе схванал напълно смисъла — а вече бе на четирийсет и седем. Или поне не толкова добре, колкото разбираше предназначението на камионите.

Забравил за дрешника, той слезе обратно в кухнята. Тъй като влизаше от тъмния коридор, светлината в стаята му се стори ослепително ярка. Слънцето се бе издигнало високо над дърветата в безоблачното небе и светлината му нахлуваше право в помещението през гледащите на югоизток френски прозорци. Новият сняг бе превърнал пасището в идеално отразяваща лъчите повърхност и сега светлината достигаше до кътчета на кухнята, които рядко биваха осветявани.

— Кафето ти е готово — каза Маделайн, която бе понесла смачкан на топка вестник и сноп подпалки към камината. — Светлината е магическа. Като музика.

Той се усмихна и кимна. Понякога ѝ завиждаше за способността така да се увлича във възхищението си от проявите на природата. Защо, зачуди се той, такава ентусиастка, жена, която бе такъв естет — в добрия смисъл на думата — и която бе дотолкова наясно с *великолепието* на нещата, се бе омъжила за някакъв праволинеен и прекаляващ с мисленето детектив? Дали си бе представляла, че някой ден ще отхвърли сивия пашкул на професията си? Дали и той самият не ѝ бе помогнал да потъне в тази фантазия? Нима си бе въобразил, че като се оттегли в пасторална идилия след пенсионирането си, ще се превърне в различна личност?

Странна двойка бяха, помисли си — но със сигурност не по-странна от тази на родителите му. Майка му, с артистичните ѝ наклонности и малките ѝ фантастични хобита — скулптури от

папиемаше, рисуване с водни бои, оригами — се бе омъжила за баща му. Мъж, чието сиво еднообразие бе нарушавано единствено от редки проблясъци на сарказъм, чието внимание винаги бе някъде другаде, чиито страсти бяха неизвестни и на когото тръгването за работа очевидно носеше повече удоволствие от завръщането му вечер. Мъж, който в търсене на личното си спокойствие, вечно *заминаваше*.

— Кога трябва да тръгваш за срещата си? — попита го Маделайн, като за пореден път показва невероятно точния си усет за мислите, които го безпокояха.

ГЛАВА 44

ПОСЛЕДНИ ДОВОДИ

Дежа вю.

Процедурата по вписване на посещението бе същата, както и предния път. Приемната в сградата — иронично проектирана така, че да отблъсква — бе антисептична като морга, но не и толкова спокойна. Пазачът в будката бе нов, но осветлението му придаваше същата бледност като на предния — все едно се подлагаше на химиотерапия. И отново водач на Гърни до клаустрофобичната конферентна зала бе гелосаният и захаросано-сладникав следовател Блат. Той влезе преди Гърни в стаята, която също изглеждаше точно както преди — или може би съвсем леко по-овехтяла. На безцветния мокет имаше петна, които не бе забелязал преди. Часовникът, който не бе разположен съвсем вертикално и бе прекалено малък за стената, показваше дванайсет. Както обикновено Гърни бе дошъл точно навреме. В неговия случай това бе по-скоро невротичен навик, отколкото добродетел. И двете — подраняването и закъсняването — го караха да се чувства неприятно.

Блат седна на масата. Уиг и Хардуик вече бяха заели същите места, на които седяха и предния път. Една жена с изнервено изражение бе застанала до термоса с кафе в ъгъла. Изглеждаше неприятно изненадана, че е влязъл само Гърни. Явно очакваше някого. Тя дотолкова приличаше на киноактрисата Сигърни Уивър, че Гърни се зачуди дали не полага нарочни усилия. Трите стола по средата на продълговатата маса отново бяха наклонени и подпрени на нея, както преди. Когато Гърни се насочи към кафето, Хардуик се захили като акула.

— Детектив първи клас Гърни, имам един въпрос към вас.

— Здравсти, Джак.

— По-точно казано, имам един отговор за вас. Да видим дали можете да познаете какъв е въпросът. Отговорът е „лишен от сан свещеник от Бостън“. За да спечелите голямата награда, трябва само да познаете въпроса!

Вместо да отговори, Гърни си взе чаша. Забеляза, че не е особено чиста, върна я на място, пробва втора, а после и трета. Накрая отново вдигна първата. Сигърни потропваше с крак и минута по минута поглеждаше ролекса си, парадирайки нетърпение.

— Здравсти — поздрави той, докато примирено пълнеше измърляната чаша с кафе. Надяваше се, че е достатъчно вряло, за да я дезинфектира. — Аз съм Дейв Гърни.

— Доктор Холдънфийлд — отвърна тя, като че слагаше печелившата комбинация от карти за покер на масата. — Шеридън идва ли насам?

В тона ѝ имаше нещо неизказано, което привлече вниманието му. Освен това „Холдънфийлд“ звучеше познато.

— Няма откъде да знам. — Чудеше се каква ли връзка би могло да има между окръжния прокурор и докторката. — Надявам се да нямате нищо против въпроса ми, но какъв точно доктор сте?

— Съдебен психолог — разсеяно отвърна тя, като не гледаше към него, а към вратата.

— Както вече казах, детективе — намеси се Хардуик, твърде високо за малката стая, — ако отговорът е „лишен от сан свещеник от Бостън“, какъв е въпросът?

Гърни затвори очи.

— За бога, Джак, защо просто не ми кажеш?!

Хардуик сбърчи лице с отвращение.

— В такъв случай ще се наложи да обяснявам два пъти — заради теб и заради изпълнителния комитет — той наклони глава към кипнатите столове, — така че ще трябва да изчакаш.

Докторката отново погледна часовника си. Сержант Уиг наблюдаваше случващото се на екрана на лаптопа ѝ и бързо пишеше по клавиатурата. Блат изглеждаше отегчен. Вратата се отвори и с делова походка в помещението влезе Клайн, силно угрижен, последван от Родригес, който носеше тлъста папка и изглеждаше по-злобен от всякога. Процесията се завършваше от Щимел, който приличаше на песимистично настроена жаба. Когато заеха местата си, Родригес хвърли въпросителен поглед към Клайн.

— Давай — подкани го той.

Родригес прикова погледа си в Гърни, а устните му се изпънаха в тънка линия.

— Има ново, и то трагично развитие. Един полицаи от Кънектикът, изпратен на пост в дома на Грегъри Дърмот по твое настояване, както ми бе обяснено, е бил убит.

Всички погледи в стаята, изразяващи различна степен на неприятно любопитство, се насочиха към Гърни.

— Как? — Той зададе въпроса си спокойно, независимо от пронизалия го пристъп на угризение.

— По същия начин като приятеля ти. — Тонът му беше кисел и намекуваше за нещо, на което Гърни реши да не отговаря.

— Шеридън, какво, по дяволите, става тук? — Докторката, застанала на другия край на масата, звучеше точно толкова злобно, колкото и Сигърни в „Пришълецът“. Гърни реши, че със сигурност е нарочно.

— Бека! Извинявай, не те видях. Малко сме ангажирани тук... усложнения в последната минута. Очевидно има още едно убийство. — Той се обърна към Родригес: — Род, защо не осведомиш всички за случилото се с онова ченге в Кънектикът? — И лекичко поклати глава, като че изтръскваше вода от ушите си. — Най-ненормалният проклет случай, който някога съм имал!

— Много вярно, по дяволите! — отекна като ехо Родригес и отвори папката. — Обаждането е получено в 11:25 часа тази сутрин от лейтенант Джон Нардо от полицейския участък на Уичърли, Кънектикът. Отнася се за убийство, извършено на територията на имота на някой си Грегъри Дърмот, известен още като притежателя на пощенската кутия от случая на Марк Мелъри. По настояване на специален следовател Дейвид Гърни на Дърмот била предоставена временна полицейска охрана. В осем часа тази сутрин...

Клайн вдигна ръка, за да го спре:

— Изчакай малко, Род. Бека, запозна ли се с Дейв?

— Да.

Хладното отсечено потвърждение явно целеше да предотврати по-нататъшно и твърде обширно представяне, но Клайн продължи въпреки това:

— Вие двамата вероятно имате много да си кажете. Психологът с най-точните профили в тази област и детективът, арестувал най-много убийци в историята на нюйоркската полиция.

Похвалата накара всички да се почувстват неудобно. Същевременно именно заради нея Холдънфийлд обърна някакво внимание на Гърни — за първи път, откакто бе влязъл. И макар той самият да не изпитваше слабост към професионалните профайлъри, сега вече знаеше защо името ѝ му звучи познато.

Клайн продължи, очевидно решен да довърши представянето на двете си звезди:

— Бека им чете умовете, а Гърни ги проследява и ги хваща — Канибалът Клаус, Джейсън Стрънк, Питър Опусума Какмубешеимето...

Докторката се обърна към Гърни, а очите ѝ съвсем лекичко се разшириха.

— Пигърт? Това ваш случай ли беше?

Гърни кимна.

— Този арест придоби доста широка популярност. — В гласа ѝ се промъкна лека нотка на възхищение.

Той пусна една разсеяна полуусмивка. Силно го притесняваше ситуацията в Уичърли... а също и мисълта дали собствената му импулсивна намеса — изпратеното по пощата стихотворение — бе изиграло някаква роля в смъртта на полия.

— Продължавай, Род — рязко го подкани Клайн, като че ли прекъсването бе по вина на капитана.

— В седем часа тази сутрин Грегъри Дърмот отишъл до пощата в Уичърли, придружен от полицаи Гари Сисек. Според Дърмот са се върнали в осем и половина, по което време той си направил кафе и сандвич и си проверил пощата. Офицер Сисек останал отвън да огледа територията на имота и да подsigури външната безопасност на къщата. В девет сутринта Дърмот отишъл да види полицаи Сисек и открил тялото му на задната си веранда. Обадил се на 911. Първите отзовали се обезопасили района и открили бележка, залепена на вратата над тялото.

— Куршум и многобройни прободни рани като при другите ли?
— запитва Холдънфийлд.

— Раните от намушкване са потвърдени, но не и тази от куршум — засега.

— А бележката?

Родригес зачете факса в папката си:

*„Откъде дойдох?
Къде отидох?
Колко ще умрат още,
защото не разбираш?“*

— Същите откачени глупости — заяви Клайн. — Ти как мислиш, Бека?

— Процесът може би се ускорява.

— Процесът?

— Всичко досега е било внимателно обмислено и планирано — изборът на жертви, поредицата бележки... всичко. Но тази е различна, по-скоро е вид реакция, отколкото нещо планирано.

Родригес бе настроен скептично.

— Ритуалът с пробождането е същият, както и бележката е в същия стил.

— Само че жертвата не е планирана. Вероятно господин Дърмот е бил първоначалната цел, но вместо това полицаят се е оказал неподходящ.

— Но бележката...

— Съобщението може да е било донесено на местопрестъплението, за да бъде поставено върху тялото на Дърмот, ако всичко протече по план. А може и да е било съчинено на място в отговор на променените обстоятелства. От значение е и това, че е само четири стиха. Другите не бяха ли по осем? — Тя погледна към Гърни за потвърждение.

Той кимна, все още изгубен в гузните си размишления, а после се насили да се върне в настоящето:

— Съгласен съм с доктор Холдънфийлд. Не съм мислил за възможното значение на четирите стиха, съпоставени с осемте досега, но в това има смисъл. И ще добавя нещо. Макар че това убийство не може да е планирано, за разлика от предните, елементът на омраза към ченгетата, която изпитва убиецът, го вписва в модела. Тя може да бъде причислена към ритуалните аспекти, за които спомена и капитанът.

— Бека каза нещо за... ускоряване?

— Вече имаме четири жертви. Означава ли това, че ще последват и други?

— Всъщност са пет.

Всички погледи се обърнаха към Хардуик.

Капитанът вдигна юмрука си. Изпъваше по един пръст при произнасянето на всяко име:

— Мелъри. Шмит. Карч. Полицай Сисек. Общо четирима.

— С преподобния Майкъл Макграт стават пет — заяви Хардуик.

— С кого?! — Въпросът се изтръгна в бурен унисон едновременно от Клайн (въодушевено), капитана (раздразнено) и Блат (озадачено).

— Преди пет години един свещеник от бостънската епархия бил лишен от сана си заради обвинения, включващи няколко момчета от хора на храма. Той сключил сделка с епископа, хвърлил вината за неподходящото си поведение върху проблемите си с алкохола, отишъл в клиника за дълго време и изчезнал от поглед. Край на историята.

— Какво общо има бостънската епархия, да го вземат мътните?! — подигравателно процеди Блат. — Цялото скапано място е пълно с педофили!

Хардуик не му обърна внимание:

— Край на историята допреди една година, когато открили Макграт мъртъв в апартамента му. Многобройни прободни рани в гърлото. Отмъстителна бележка, залепена за тялото. Стихотворение от осем стиха, написано с червено мастило.

Лицето на Родригес се наля с кръв.

— От колко време знаеш това?

Хардуик си погледна часовника.

— От половин час.

— Моля?!

— Вчера специален следовател Гърни изиска да се свържем с районните управления на околните щати и да отправим искане за справка. Да ги питаме дали са имали случаи, подобни на този на Мелъри. И тази сутрин имаше попадение — покойният отец Макграт.

— Някой да е арестуван или съден за убийството? — запита Клайн.

— Не. Детективът от бостънския отдел „Убийства“, с когото говорих, не пожела да го каже открито, но останах с впечатлението, че разкриването на този случай не им е било приоритет.

— Какво трябва да означава това? — подразни се капитанът.

Хардуик сви рамене.

— Бивш педераст е намушкан до смърт, убиецът оставя бележка, в която смътно се споменават минали прегрешения. Изглежда, като че някой е решил да се разплати с него. Възможно е ченгетата да са си казали — ами какво, по дяволите, имаме си друга работа, много други извършители, които да заловим, чиито мотиви при това са доста по-малко благородни от въздадена справедливост. Така че може просто да не са обърнали кой знае колко внимание.

Родригес направи такава физиономия, все едно страдаше от стомашни проблеми.

— Но той не е казал точно това, нали?

— Естествено, че не го каза.

— Тоест — намеси се Клайн с най-добрия си обобщаващ тон, — каквото и да са направили от бостънската полиция или пък да не са, отец Майкъл Макграт е номер пет.

— Si, numero cinco — безизразно се съгласи Хардуик. — В действителност обаче е номерето uno — тъй като отецът е заклан цяла година преди останалите четири.

— И така, Мелъри, за когото смятахме, че е първият, всъщност е вторият — повтори Клайн.

— Много се съмнявам да е така — заяви Холдънфийлд. Когато успя да привлече вниманието на всички, тя продължи: — Няма доказателства, че свещеникът е първата жертва — може да е бил десетата, ако се съди по малкото, което знаем — но дори и да е първата, възниква друг проблем. Едно убийство преди година, а след това четири за по-малко от две седмици. Това не е модел, който се наблюдава често. Бих предположила, че междувременно е имало и други.

— Освен ако — намеси се кротко Гърни, — убиецът не е движан от някакъв фактор, различен от психопатологията на обичайния масов убиец, когато избира времето и жертвите си.

— Какво имате предвид?

Вярвам, че жертвите имат нещо общо помежду си. Нещо, различно от алкохолизма им. Просто още не сме открили какво е.

Холдънфийлд замислено поклати глава. Изписаното на лицето ѝ изражение подсказваше, че не е съгласна с Гърни, но не може да открие доводи, с които да му възрази.

— Тоест, възможно е да открием връзка с други, по-стари трупове — заключи Клайн, който очевидно не бе сигурен как точно го кара да се чувства тази вероятност.

— А да не споменаваме и някои по-нови — добави Холдънфийлд.

— Това пък какво трябва да означава? — Въпросът започваше да става любим на Родригес.

Холдънфийлд не реагира на предизвикателния тон:

— Ритъмът на убийствата, както обяснявах преди малко, предполага, че е започнал „краят на играта“.

— „Краят на играта“? — Ако се съди по интонацията, с която Клайн произнесе думите, очевидно му допадаше как звучат.

Холдънфийлд продължи:

— При последния случай е бил принуден да действа без план. Възможно е процесът да излиза извън контрола му. Имам усещането, че скоро ще започне да се поддава.

— Да се поддава на какво? — Блат изтърси въпроса си, както правеше в повечето случаи, едновременно злобно и неразбиращо.

Холдънфийлд го изгледа безизразно, после се обърна към Клайн:

— От колко далеч трябва да започна?

— Вероятно няма да е зле да засегнеш някои основни моменти, като за начало. Поправете ме, ако греша — продължи той и огледа присъстващите, като очевидно не очакваше да бъде поправян, — но като изключим Дейв, никой от нас, останалите, няма практически опит със серийни убийци.

Родригес като че се канеше да възрази, но си замълча.

Холдънфийлд се усмихна, но в усмивката й нямаше никаква радост.

— Поне запознати ли сте с типовете серийни убийци, според Холмс?

Груповото мърморене и кимане край масата бяха, общо взето, утвърдителни. Само Блат, за пореден път, имаше въпрос:

— Шерлок Холмс ли?

Гърни не бе сигурен дали това е глупава шега — или просто глупаво.

— Роналд М. Холмс — малко по-съвременна и всъщност действителна личност — отвърна Холдънфийлд с прекалено мил тон,

който според Гърни не ѝ подходеше. — Холмс категоризира серийните убийци според мотивацията им: 1) — направлявани от въображаеми гласове; 2) — изпълняващи мисия да очистят света от някаква неприемлива група хора — черни, хомосексуалисти и всякакви други; 3) — такива, които целят абсолютна власт; 4) — търсачи на силни усещания, които постигат пълно удовлетворение единствено от убийство; и 5) — сексуалните убийци. Всички те обаче имат една обща черта...

— Всичките са скапани откачалки! — прекъсна я Блат със самодоволна усмивка.

— Добър опит, следовател — продължи Холдънфийлд с отровна сладост в гласа, — но общото помежду им е всъщност ужасното вътрешно напрежение. Когато убиват, те временно се чувстват облекчени. За кратко напрежението изчезва.

— Нещо като... когато правиш секс?

— Следовател Блат — гневно възкликна Клайн, — би било добра идея да изчакате с въпросите си, докато Ребека не приключи с обяснението си!

— Въпросът му всъщност е доста уместен. Оргазмът наистина облекчава сексуалното напрежение. Но все пак, поне при нормалните хора, не създава засилваща се зависимост, която да изисква все по-чести оргазми на все по-висока цена. Вярвам, че с тази си особеност серийните убийства приличат по-скоро на наркотичната зависимост.

— *Зависимост към убийствата* — бавно и замислено произнесе Клайн, сякаш пробваше как би звучало като заглавие в пресата.

— Драматичен израз — бе коментарът на Холдънфийлд, — но има известна доза истина в него. Серийният убиец живее в свой измислен свят — в много по-голяма степен, отколкото това важи за обикновените хора. Възможно е да се вписва нормално в обществото. Но не изпитва удовлетворение от обществения си живот, нито се интересува от реалните събития в живота на околните. Живее единствено заради фантазиите си — фантазии за контрол, власт, наказание. За него тези измислици представляват свръхреалност — свят, в който той се чувства важен, всемогъщ и жив. Някакви въпроси дотук?

— Аз имам един — заяви Клайн. — Създаде ли си вече мнение към кой тип серийни убийци принадлежи нашият?

— Да, но първо бих се радвала да чуя какво ще каже детектив Гърни по въпроса.

Гърни подозираше, че честното ѝ професионално изражение е точно толкова фалшиво, колкото и усмивката ѝ.

— Мъж с мисия — отговори той.

— Който се е заел да отърве света от алкохолиците? — Клайн звучеше едновременно заинтригуван и скептичен.

— Мисля, че „алкохолик“ е само част от определението за потенциалните жертви. Сигурен съм, че има още нещо, което определя именно тях като цел.

Клайн отвърна с уклончиво изсумтяване:

— За да разширим профила, как би описал извършителя, освен „мъж с мисия“?

Гърни реши да върне жеста отпреди малко:

— Имам няколко идеи, но с удоволствие бих чул предложенията на доктор Холдънфийлд, преди да ги споделя.

Тя сви рамене, след което заговори бързо и делово:

— Около трийсетгодишен, бял мъж, с висок коефициент на интелигентност, няма приятели, няма нормални сексуални връзки. Учтив, но дистанциран. Почти със сигурност е имал проблемно детство, през което го е сполетяла някаква травма, която влияе на избора му на жертви. Тъй като те са мъже на средна възраст, възможно е случката да включва баща му и едипова връзка с майка му...

Блат я прекъсна:

— Да не казвате, че тоя тип буквално... искам да кажа, да не предполагате... с майка му?

— Не е задължително. Става въпрос за фантазия. Той живее в и заради своя измислен свят.

Гласът на Родригес стана дрезгав от нетърпение:

— Не ми харесва тази дума, докторе. Пет трупа определено не са фантазия!

— Прав сте, капитане. За вас и мен съвсем не са фантазия. Те са истински хора, личности със собствен живот, които заслужават справедливост. Не това обаче представляват за серийния убиец. За него те са просто актьори в пиесата му — не човешки същества, както вие или аз разбираме този израз. Те са просто двуизмерни шперплатови декори за сцена. Такива, каквито си ги представя той — късчета от

фантазията му, точно като ритуалните предмети, които откриваме на местопрестъплението след него.

Родригес поклати глава.

— Казаното от вас има смисъл, в случай че говорим за откачен серийен убиец, но какво от това? Искам да кажа, че имам проблеми с целия този подход! В смисъл — кой изобщо реши, че става въпрос за серийни убийства? Втурвате се да правите предположения, без да имате и най-малката... — Той изведнъж се поколеба, явно бе осъзнал колко е остър гласът му и колко неразумно е да атакува един от любимите консултанти на Шеридън Клайн. Продължи доста по-меко: — Искях да кажа, че последователните свързани убийства не са задължително дело на серийен убиец. Има и други начини да се разглежда този въпрос.

Холдънфийлд изглеждаше искрено объркана.

— Имате друга хипотеза, правилно ли ви разбирам?

Родригес въздъхна:

— Гърни не спря да говори за някакъв друг фактор, освен пиенето, който играе роля при подбора на жертвите. Такъв фактор, при това съвсем очевиден, би могло да бъде общото им участие в миналото в някакво деяние, случайно или планирано, което е наранило убиеца. И това, което виждаме сега, да е отмъщението му, което се стоварва върху тази група. Би могло да е точно толкова просто.

— Няма да отричам, че подобен сценарий е възможен — заяви Холдънфийлд, — само че планирането, стихотворенията, детайлите и ритуалът са твърде патологични, за да става въпрос просто за отмъщение.

— И като говорим за патологични — изграчи Джак Хардуик с ентусиазма на умиращ от рак на гърлото, — сега е идеалният момент да осветлим всички по повод най-новата смахната улика.

Родригес се втренчи в него.

— Още една изненадка, така ли?

Хардуик продължи да говори, без да реагира на въпроса му:

— По искане на Гърни, екип от техническата лаборатория бе изпратен в хотела, където според него убиецът може би е прекарал нощта преди убийството на Мелъри.

— Кой е одобрил тези действия?

— Аз, сър. — Хардуик явно се гордееше с прегрешението си.

— А защо не съм видял никакво писмено искане или доклад?

— Гърни смяташе, че няма време — излъга Хардуик. А после вдигна ръка към гърдите си и с мъченическо изражение в стил „в момента получавам инфаркт“, мощно се оригна.

Блат, който бе изпаднал в мечтателен унес, се стресна и толкова рязко се отдръпна от масата, че столът му за малко да се прекатури назад. Преди раздразненият от прекъсването Родригес да реагира, Гърни пое от Хардуик топката. Започна да обяснява защо е поискал екипът за събиране на улики да отиде в „Лаврите“:

— В първото писмо до Мелъри убиецът използва името Х. Арибда. „Харибда“ е името на водовъртеж-убиец от гръцката митология, свързан с друга смъртоносна опасност — Сцила. През нощта преди убийството на Мелъри в този хотел отседнали мъж и по-възрастна жена, които се записали под името „Сцила“. Щях да съм силно изненадан, ако това се бе оказало съвпадение.

— Мъж и по-възрастна жена? — Холдънфийлд изглеждаше заинтригувана.

— Възможно е да са били убиецът и майка му, макар че при регистрацията са използвали „господин и госпожа“, което е доста странно. Може би подкрепя теорията за едиповия комплекс от профила ви?

Холдънфийлд се усмихна.

— При това напълно.

Раздразнението на капитана отново сякаш щеше да избухне, но този път Хардуик го изпревари. Той подхвана оттам, откъдето бе спрял Гърни:

— Така че изпратихме екипа за събиране на доказателства до мъничката къщичка на оня особняк, която е обзаведена като някакъв олтар на „Магъосникът от Оз“. Те я преровиха — отвътре, отвън и от горе до долу. И познайте какво откриха! Нищо. Ни-щич-ко! Нито прашинка, която поне бегло да напомня на улика! Няма косми, няма петна — нищо, по което да може да се познае, че човешко същество някога е влизало в стаята. Началничката на екипа буквално не можеше да повярва. Обади ми се и ми каза, че няма и следа от отпечатъци на места, където винаги има — по бюрата, плотовете на шкафовете, дръжките на вратите, на чекмеджетата, по черчеветата и дръжките на прозорците, телефоните, крановете на душа и чешмата,

дистанционното на телевизора, ключовете на лампите и още куп места, където винаги се откриват отпечатъци. Нито един. Даже частичен. Така че й казах да покрие с прах всичко — ама наистина всичко — стените, подовете, скапания таван дори. Разговорът стана леко нервен, но бях достатъчно убедителен. После тя започна да ми се обаждат на всеки половин час и да ми разправя как още нищо не е открила и колко точно от ценното й време губя. Когато обаче се обади за трети път, в гласа й имаше нещо различно — беше малко по-тих. И ми каза, че са открили нещо.

Родригес бе твърде предпазлив, за да позволи да забележат нетърпението му, но Гърни го почувства. След драматична пауза Хардуик продължи:

— Откриха една дума от външната страна на вратата на банята. Една-единствена. „Чес“.

— Какво?! — излая Родригес, който вече не се стараеше да прикрива особено недоверието си.

— „Чес“ — Хардуик бавно повтори думата, а погледът му бе многозначителен — сякаш тя бе ключът към разбирането на нещо.

— „Чес“? Като във филма? — запита Блат.

— Един момент, един момент — започна Родригес, като чак мигаше от раздразнение, — да не искаш да ми кажеш, че на техническия ти екип им е отнело — колко, три или четири часа? — да открият думичка, видима с просто око? Че е била написана на вратата?

— Не с просто око — поправи го Хардуик. — Написал я е по същия начин, по който ни остави невидимите съобщения върху бележките до Марк Мелъри. „Тъпи зли ченгета“. Спомняте ли си?

Единственото признание на капитана, че помни, бе безмълвният му втренчен поглед.

— Четох това някъде из документите по случая — каза Холдънфийлд. — Ставаше въпрос за думи, които убиецът е натрир на обратната страна на бележките с помощта на потомастния си секрет. Възможно ли е това всъщност?

— Няма никакъв проблем да се направи — отговори й Хардуик. — Пръстовите отпечатъци не са нищо по-различно от оставени чрез потомастен секрет следи. Просто е използвал този източник за собствените си цели. Може да е потъркал с пръсти челото си, за да

станат малко по-мазни. Но тогава определено е свършило работа, а после го е повторил и в „Лаврите“.

— Ама за „чес“ от филма ли говорим? — настоя Блат.

— Филм? Какъв филм? Въобще, защо намесваш филм тука? — Родригес отново започна да мига на пресекулки.

— „Сиянието“ — обясни Холдънфийлд с нарастващо въодушевление. — Една от най-известните сцени. Малкото момче написва думата „чес“ на вратата на майчината си спалня.

— А пък „чес“ е всъщност „сеч“, четено на обратно — обяви Блат.

— Божичко, толкова е идеално! — повтори Холдънфийлд.

— Предполагам, че целият този ентусиазъм означава, че ще арестуваме някого в следващите двайсет и четири часа? — Родригес явно целеше думите му да прозвучат максимално саркастично.

Гърни го игнорира и се обърна към Холдънфийлд:

— Интересно е това, че иска да ни напомни за „чес“ от „Сиянието“.

Очите ѝ проблеснаха.

— Идеалната дума от идеалния филм. Най-подходящите!

Клайн, който от доста време наблюдаваше размяната на реплики, подобно на фен, присъстващ на мач на любимия си отбор по скуош, най-накрая взе думата:

— Добре, дами и господа. Време е да ми разкриете тайната. Какво, по дяволите, е толкова идеално?

Холдънфийлд погледна Гърни.

— Ти му кажи за думата. Аз ще му обясня за филма.

— Думата е на обратно. Обяснението е точно толкова просто. Това е основен мотив, който се повтаря непрекъснато още от началото на случая. Както следите, които бяха оставени на обратно в снега. И разбира се, думата е „сеч“, написана наопаки. Заявява ни, че сме подхванали целия случай на обратно — „тъпи зли ченгета“, това е.

Клайн прикова Холдънфийлд с поглед на водещ кръстосан разпит полицаи:

— Съгласна ли си с това мнение?

— В общи линии, да.

— А по въпроса за филма?

— А, да — филмът. Ще се опитам да бъда толкова кратка, колкото и детектив Гърни.

Тя помисли за миг. Личеше, че внимателно подбира всяка дума:

— Във филма се разказва за едно семейство, в което майката и синът са тероризирани от лудия баща. Баща, който между другото е алкохолик и става агресивен, когато се напие.

Родригес поклати глава.

— Да не би да твърдите, че някакъв откачен, алкохолизиран и буйстващ баща е убиецът, когото търсим?

— О, не, не! Не бащата. Синът.

— Синът?! — Лицето на Родригес постигна нови висоти в изразяването на скептицизъм.

Холдънфийлд продължи:

— Вярвам, че убиецът ни казва, че баща му е бил като онзи от „Сиянието“. Смятам, че по този начин ни се обяснява.

— Обяснява ни се? — От устата на Родригес всеки момент щяха да започнат да излизат пръски.

— Всеки иска да представи себе си по собствения си начин, капитане. Сигурна съм, че всеки ден в работата си се сблъсквате с това. При мен поне е така. Всички си имаме логична обосновка за поведението си, колкото и странна да е тя за околните. Всеки иска действията му да бъдат разпознати като оправдани, дори психичноболните — всъщност може би най-вече те.

Това наблюдение предизвика всеобщо мълчание, което в крайна сметка бе нарушено от Блат:

— Аз имам въпрос. Вие сте психиатър, нали така?

— Консултиращ съдебен психолог — отговори Холдънфийлд като Сигърни Уивър.

— Добре, както и да е. Знаете как работи умът. Та ето го и въпросът: тоя тип знае какво число ще хрумне на някого, преди дори да си го помисли. Как го прави?!

— Не го е направил.

— Със сигурност го е направил, мътните да го вземат!

— Не. Предполагам, имате предвид случаите, за които четох. С числата шестстотин петдесет и осем и деветнайсет. Само че в действителност той не прави това, което казвате. Просто не е възможно да знаеш предварително какво точно число ще си намисли

друг човек при обстоятелства, които не контролираш ти самият. Съответно — не е знаел.

— Да, ама е факт, че го е сторил! — настоя Блат.

— Има поне едно обяснение — намеси се Гърни. Той пресъздаде сценария, който му бе хрумнал, след като Маделайн му се бе обадила по мобилния си телефон, като бе застанала до пощенската им кутия. По-точно им обясни, че убиецът може да е използвал преносим принтер, за да напише и разпечата писмото с числото деветнайсет, след като Марк Мелъри му го бе казал по телефона. И то, докато си седи спокойно в колата.

Холдънфийлд бе впечатлена.

Блат пък приличаше на балон, на който са изпуснали въздуха. Според Гърни това бе сигурен знак, че някъде из простоватия му мозък и прекалено напумпаното с фитнес тяло се крие романтик, влюбен в странното и невъзможното. Но това не продължи дълго:

— А какво ще кажете за шестстотин петдесет и осем? — не се предаваше Блат. Предизвикателният му поглед се местеше между Гърни и Холдънфийлд. — В този случай няма телефонно обаждане, само писмо. Така че... как е разбрал, че Мелъри ще избере именно това число?

— Нямам отговор на този въпрос — отвърна му Гърни, — но ще разкажа една кратка чудновата история, която може да ни помогне заедно да стигнем до него.

Родригес демонстрираше нетърпение, но Клайн се наведе напред и интересът му накара капитана да си затрае.

— Оня ден сънувах баща си — започна Гърни. После неволно се поколеба. Гласът му прозвуча различно дори за него самия. В него дочу ехо от дълбоката тъга, която бе предизвикал сънят. Видя Холдънфийлд да го гледа с любопитство, но не му стана неприятно от това. Насили се да продължи: — След като се събудих, открих, че съм се замислил за един номер с карти, който баща ми правеше понякога на Нова година, ако имахме гости и си бе пийнал няколко питиета, от което винаги му ставаше много забавно. Разперваше като ветрило една колода и обикаляше из стаята, като караше трима или четирима души да си изберат карта. После се съсредоточаваше върху един от тях и му казваше внимателно да погледне картата, която е избрал, а после да я върне при другите. След това му връчваше тестето и го караше да го

разбърка. После му разправяше разни глупости — „фокус-бокус, прочетох ти мислите“. Това продължаваше понякога по още десетина минути. Накрая драматично разкриваше коя е картата — което, разбира се, му бе известно още от момента на избирането ѝ.

— Как? — запита Блат озадачено.

— Още в началото, докато подготвяше картите, преди да ги разпери като ветрило, той успяваше да види поне една карта, след което контролираше местоположението ѝ във ветрилото.

— Добре, а какво става, ако никой не избере именно нея?

— Ако никой не изтеглеше точно тази карта, той си намираше начин да спре изпълнението на номера. Правеше нещо за отвличане на вниманието — като например, че е забравил чайника на котлона или нещо подобно — така че никой не разбираше, че има проблем със самия номер. Но почти никога не му се налагаше да прибягва към това. Той по такъв начин подаваше колодата, че някой от тези, на които я предлагаше, избираше именно картата, която баща ми искаше. Почти винаги ставаше така. А ако не, той просто се прехвърляше на кухненското представление, след което започваше фокуса отново. И, разбира се, винаги разполагаше с напълно благовиден предлог, под който да се отърве от хората, изтеглили грешни карти, така че никой не разбираше какво всъщност става.

Родригес се прозя.

— Това свързано ли е по някакъв начин с числото шестстотин петдесет и осем?

— Не съм напълно сигурен — призна Гърни, — но идеята, че някой си мисли, че избира случайна карта, докато всъщност изборът му се контролира от друг...

Сержант Уиг, която бе слушала с нарастващ интерес, го прекъсна:

— Вашата история за фокуса с картите ми напомни за една пощенска измама. Събитията се развиват към края на деветдесетте. — Дали заради необичайния ѝ глас, за който човек не би могъл да каже с точност дали е мъжки или женски, или заради това, че въобще е проговорила — което само по себе си бе необичайно — но тя на мига привлече вниманието на всички. — Човекът получава писмо, подател на което е уж частна детективска агенция. Извиняват му се, че нарушават личното му пространство. После „признават“, че

изпълнявайки задача, включваща наблюдение, по погрешка са следили именно него в продължение на няколко седмици. Че са го снимали в различни ситуации. Твърдят, че законът за защита на личните данни ги задължава да му предоставят всички копия на въпросните снимки. А после идва уловката: тъй като някои от тези снимки са компрометиращи, дали получателят не би желал да му ги изпратят на адрес на пощенска кутия, вместо до дома му? Ако предпочита така, то първо нека изпрати такса от петдесет долара заради допълнителните разноски.

— Всеки, който е достатъчно глупав да се хване на това, заслужава да изгуби петдесет долара! — подигравателно отбеляза Родригес.

— О, някои хора изгубили доста повече от това — спокойно отвърна Уиг. — Не ставало въпрос за получаването на таксата от петдесет долара. Това било само проба. Измамникът разпратил повече от един милион такива писма. Единствената цел на искането за петдесет долара била да му помогне да си състави списък с хора, които се чувстват достатъчно виновни, че да не искат снимките от онова, което са вършили, да попаднат в ръцете на съпрузите им. Тези лица впоследствие били подложени на атаки с искания за много по-високи суми, за да им се върнат уличаващите снимки. В крайна сметка някои от тях платили по петнайсет хиляди долара за това.

— За снимки, които никога не са съществували! — възкликна Клайн със смесица от възмущение и възхита от изобретателността на измамника.

— Глупостта на хората никога не спира да ме изумя... — започна Родригес, но Гърни го пресече:

— Божичко! Точно това е! Искането за двеста осемдесет и девет долара! Същото нещо е. Това е тест!

Родригес го изгледа озадачен:

— Тест за какво?

Гърни затвори очи, за да му е по-лесно да си представи писмото до Мелъри, в което се искаха парите.

Намръщен, Клайн се обърна към Уиг:

— Този майстор-изнудвач... казахте, че е изпратил един милион писма, така ли?

— Тази цифра си спомням от пресата.

— В такъв случай определено става въпрос за различна ситуация. Онова явно е било целенасочена и директна кампания по пощата — обширна мрежа, изработена и хвърлена, за да се хванат в нея няколко виновни шарана. А тук не става въпрос за такова нещо. В този случай говорим за написани на ръка бележки до шепа хора. Хора, за които числото шестстотин петдесет и осем е имало значение. При това лично и само за тях.

Гърни бавно отвори очи и се вгледа в Клайн.

— Но не е така. Първоначално и аз си помислих, че е имало някакъв смисъл лично за тях — как иначе би им хрумнало? Така че отново и отново питах Марк Мелъри какво значение има за него това число, за какво му напомня, случвало ли му се е да мисли за него преди, виждал ли го е написано? Да не е било цената на нещо, или адрес, или шифър за банков сейф? Но той всеки път отговаряше, че няма такова нещо. Никога не бил мислил за него, не значело нищо, не го е виждал преди — просто изскочило в ума му напълно случайно. Вярвам, че казваше истината. Така че трябва да има друго обяснение.

— Тоест, връщаме се пак в началото. — Родригес театрално извъртя очи, демонстрирайки колко го уморява всичко това.

— Може би не. Възможно е изнудваческата игра, за която ни разказа сержант Уиг, да е по-близо до истината, отколкото смятаме в момента.

— Да не би да твърдиш, че нашият убиец е разпратил един милион писма — милион написани на ръка писма? Това е смешно... да не говорим, че е невъзможно!

— Съгласен съм, че да изпрати един милион писма би било невъзможно, освен ако не е имал страшно много помощници, което не е много вероятно. Но колко би могъл?

— Какво искаш да кажеш?

— Да предположим, че нашият убиец има схема, според която трябва да изпрати писма на много хора. Текстът е ръкописен, така че получателите да останат с впечатлението, че става въпрос за лично съобщение, написано само до тях. Колко писма би могъл да напише за... да речем, за една година?

Капитанът вдигна ръце, с което даде да се разбере, че на този въпрос не само не може да се отговори, но е и безсмислен. Клайн и Хардуик се държаха по-сериозно, даже като че се захванаха да

изчисляват. Щимел, както винаги, остана загадъчен и невъзмутим като амфибия. Ребека Холдънфийлд наблюдаваше Гърни с нарастващ интерес. Блат май се опитваше да открие източника на неприятна миризма. Единствено Уиг проговори:

— Пет хиляди — заяви тя. — Десет, ако е силно мотивиран. Може да стигне до петнайсет, но много трудно.

Клайн й метна кос поглед, който изразяваше типично адвокатско недоверие.

— Сержант, на какво точно се основават тези цифри?

— Като за начало — върху няколко основателни предположения.

Родригес поклати глава. Явно държеше да подчертае, че нищо на този свят не е така измамно, както основателните предположения на другите хора. Дори и да бе забелязала това, на Уиг като че ли не й пукаше достатъчно, за да се разсее:

— Първо е предположението, че моделът от измамата с детективската агенция е приложим. Ако то е вярно, от него следва, че първото съобщение — онова, в което се искат пари — ще бъде разпратено на възможно най-много хора, а следващите — само до онези от тях, които са му отговорили. В нашия случай знаем, че първото съобщение се състои от две бележки с по осем стиха. Това са общо шестнайсет сравнително кратки стиха, плюс адреса на външния плик, който е три реда. Като изключим адреса, писмата би трябвало да са еднакви. Писането им, тъй като ще се повтаря, би било лесно и бързо. Според мен изготвянето на плик с писмо в него би отнело четири минути. Това прави петнайсет на час. Ако отделя по един час на ден, за година ще напише повече от пет хиляди. Два часа на ден — стават близо единайсет хиляди. На теория би могъл да направи доста повече, но усърдието дори и на най-вманиачения човек си има граници.

— Всъщност — заяви Гърни, който усещаше да го обзема въодушевлението на учен, най-накрая открил някакъв модел в океана от данни, — единайсет хиляди биха били напълно достатъчни.

— Достатъчни за какво? — зачуди се Клайн.

— Достатъчни, за да се изпълни номера с числото шестстотин петдесет и осем, например — отвърна му Гърни. — А пък този трик, ако е изпълнен по начина, по който си мисля, би обяснил и искането за 289. 87 долара, получено от всяка от жертвите.

— Леле! — възкликна Клайн и повдигна длан. — Давай малко по-кратко, ако обичаш. Последните завои ги взе буквално на две колела!

ГЛАВА 45

ЗА ДА ПОЧИВАШ В МИР, ДЕЙСТВАЙ ВЕДНАГА

Гърни още веднъж премисли нещата. Прекалено просто беше всъщност. Затова искаше да е напълно сигурен, че не е пропуснал някой очевиден проблем, който да провали цялата му елегантна хипотеза. Израженията на хората край масата бяха смесица от въодушевление, нетърпение и любопитство. Всички го чакаха да заговори. Той си пое дълбоко въздух.

— Не мога да съм напълно уверен, че точно така е станало. Обаче това си остава единственият правдоподобен сценарий досега. Откакто се боря с тези числа — тоест от деня, в който Марк Мелъри дойде в дома ми и ми показа първото писмо — не можах да измисля нищо друго. Той бе много изумен и уплашен от идеята, че подателят на писмото може би го познава достатъчно добре, за да познае какво число от едно до хиляда ще си намисли. Усещах паниката му, чувството за обреченост. Не се съмнявам, че така е било и с другите жертви. Именно тази паника е целта на играта. *Как би могъл да знае какво число ще си намисля? Как би могъл да научи нещо толкова лично, толкова интимно и тайно като мисъл? И какво друго знае?!* Виждах, че тези въпроси го измъчват. Буквално го побъркваха.

— Честно казано, Дейв — заяви Клайн със зле прикривана възбуда, — те и мен ме побъркват. И колкото по-скоро им намериш отговор, толкова по-добре!

— Много правилно, мътните да го вземат! — съгласи се Родригес. — Давай по-бързо на въпроса!

— Ако ми позволите да изкажа едно донякъде противоположно мнение — нервно се намеси Холдънфийлд, — бих желала детективът да обясни по своя си начин и с ритъм, който той сметне за добре.

— Наистина е срамно просто — каза Гърни. — Поставя ме в неудобно положение, защото колкото повече се вирах в проблема, толкова по-неразгадаем изглеждаше той. Освен това разкриването на номера с числото деветнайсет по никакъв начин не осветли загатката на този с шестстотин петдесет и осем. Така и не ми хрумна очевидното

обяснение — докато сержант Уиг не разказа историята за фалшивата детективска агенция.

Не стана много ясно дали гримасата на лицето на Блат се дължи на усилието да схване кой точно е елементът, помогнал за разкриване на загатката, или на газове.

Гърни кимна към Уиг признателно, преди да продължи:

— Нека предположим, както направи сержант Уиг, че нашият вмениачен убиец е посветил два часа дневно на писането на писма. В края на годината би имал готови единайсет хиляди. Изпратил ги е по пощата на списък от единайсет хиляди души.

— Какъв списък? — Гласът на Джак Хардуик стържеше като ръждясала панта.

— Това е много добър въпрос — всъщност е може би най-важният от всички. След минутка ще се върна на него. Нека за миг просто да приемем, че оригиналното писмо — това, което е еднакво за всички — е разпратено до единайсет хиляди души. В него пише „Намислете си едно число от едно до хиляда“. Според теорията на вероятностите приблизително единайсет души биха избрали всяко едно от хилядата възможни числа. С други думи, има статистическа вероятност единайсет от всички единайсет хиляди абсолютно случайно да изберат числото шестстотин петдесет и осем.

Физиономията на Блат се разкриви съвсем. Родригес невярващо започна да клати главата си.

— Струва ми се, че с това предположение пресичаме границата между хипотеза и измислица.

— За каква измислица говорите? — Гърни бе по-скоро учуден, отколкото обиден.

— Ами, тия числа, дето ги разхвърляш насам-натам, нямат никаква доказателствена подкрепа. Измислени са.

Гърни се усмихна търпеливо, макар търпението му да се бе изчерпило. За момент се разсея от начина, по който лицемерно бе прикрил истинската си реакция. Този навик — автоматично да крие раздразнението, неудовлетвореността, гнева, съмнението си — го бе съпътствал през целия му живот. Служеше му добре при хилядите случаи, когато му се налагаше да води разпити или бе начело на дадено следствие. В някакъв момент бе започнал да го смята дори за талант, професионална техника. Но този навик, разбира се, не беше нещо

подобно. Беше просто начин да се справя с живота, който бе част от него, откакто се помнеше.

— *И така — баща ти никога не ти е обръщал внимание, Дейвид. Това караше ли те да се чувстваш зле?*

— *Зле ли? Не, съвсем не. Изобщо не съм се чувствал така, наистина.*

И все пак, в съня си човек можеше да се удави в тъга.

Божичко, моментът съвсем не бе подходящ за самонаблюдение и спомени.

Гърни се съсредоточи отново — точно навреме, за да чуе как Ребека Холдънфийлд казва с гласа на Сигърни Уивър:

— Аз лично смятам, че хипотезата на детектив Гърни далеч не е измислица. Дори мисля, че е завладяваща. Още веднъж ще ви помоля да го оставите да завърши.

Тя насочи молбата си към Клайн, който повдигна длани. Явно с това искаше да покаже, че всички присъстващи искат именно това.

— Не твърдя — продължи Гърни, — че точно единайсет от единайсетте хиляди души са избрали именно шестстотин петдесет и осем. Казвам само, че това е най-вероятният брой. Не знам достатъчно за статистическата наука, за да използвам правилно формулите й. Може би някой би ми помогнал с това?

Уиг се обади:

— Вероятността спрямо редица последователни числа би била много по-голяма, отколкото за конкретно число от тази редица. Например, не бих се обзаложила, че което и да е число между едно и хиляда ще бъде избрано точно от единайсет души от тези единайсет хиляди. Но ако добавим плюс-минус, например, седем — в двете посоки — бих приела, че бройката на хората, които ще изберат число от тази редица, ще попадне в рамките й. Тоест, числото шестстотин петдесет и осем ще бъде избрано от поне четирима души и не повече от единайсет.

Блат изгледа косо Гърни.

— Да не искате да кажете, че тоя тип е разпратил писма на единайсет хиляди души? И че едно и също тайно число е било написано във всичките залепени малки пликове?

— Общо взето, да.

Очите на Холдънфийлд се разшириха от удивление. Тя каза, без да се обръща към никого конкретно:

— И всеки от тях, който е избрал шестстотин петдесет и осем... и след това е отворил малкия плик, намирайки бележката, в която се твърди, че подателят го познава достатъчно добре, за да предскаже, че ще избере именно шестстотин петдесет и осем... Божичко, какъв ефект би оказало това върху човека!

Уиг добави:

— И никога не би му хрумнало, че не е единственият, който е получил писмото. Никога не би му дошло наум, че е просто онзи от всеки хиляда — приблизително — който случайно е избрал това число. Това, че е написано на ръка, е било черешката на тортата. Така писмото е изглеждало съвсем лично.

— Божичко, по дяволите! — изграчи Хардуик. — Казвате, че си имаме сериен убиец, който провежда масирана кампания за набиране на жертви по пощата!

— Определено може да се каже и така — съгласи се Гърни.

— Това е може би най-ненормалното нещо, което съм чувал! — възкликна Клайн, като звучеше по-скоро зашеметено, отколкото недоверчиво.

— Никой не се захваща да напише единайсет хиляди писма на ръка — заяви Родригес.

— Никой не пише единайсет хиляди писма на ръка — повтори Гърни. — Именно на тази реакция е разчитал. И ако не беше разказът на сержант Уиг, аз също никога не бих се сетил за тази възможност.

— А ако не бяхте описали номера с картите, който баща ви е правил — добави Уиг, — и аз не бих се сетила за онази история.

— Можете да се поздравявате един друг и по-късно — отсече Клайн. — Имам още въпроси. Като например защо убиецът иска 289.87 долара, които да бъдат изпратени на нечия чужда пощенска кутия?

— Поискар е парите със същата цел, каквато е имал и измамникът от историята на сержант Уиг — за да накара перспективните жертви да се разкрият. Детективът измамник е искал да разбере кои хора от списъка му наистина са сериозно обезпокоени, че може да ги е снимал. Нашият убиец е искал да знае кои хора от списъка му са избрали шестстотин петдесет и осем и същевременно са

се стреснали достатъчно, за да платят, само и само да открият кой ги познава толкова добре. Мисля, че сумата е толкова голяма, за да се отделят ужасените — Мелъри бе от тях — от онези, които са просто любопитни.

Клайн се бе навел толкова напред, че почти бе станал от стола си.

— Но защо не е закръглена? Написана е чак до центовете.

— Това ме безпокоеше от самото начало. Все още не съм напълно сигурен, но има поне една съвсем логична причина: за да се подсигури, че жертвата ще изпрати чек.

— Не това пише в първото писмо — посочи Родригес. — Там се казва, че парите могат да се изпратят и с чек, и в брой.

— Зная, затова казвам, че е само предположение — обясни Гърни, — но предполагам, че такъв избор в действителност не е съществувал. Направено е само за да отклони вниманието от факта, че за убиеца е било жизнено необходимо да получи точно чек. Тази незакръглена сума цели именно да откаже хората, които биха си помислили да платят в брой.

Родригес извъртя очи.

— Вижте какво, ясно ми е, че „фантазия“ не е сред предпочитаните ви думи днес, но няма как да нарека това по друг начин!

— А защо да е толкова важно да се изпрати чек? — зачуди се Клайн.

— Парите като такива не са били от значение за убиеца. Спомнете си, че чековете не са били осребрени. Вярвам, че по пътя им до пощенската кутия на Грегъри Дърмот той е получавал достъп до тях. А именно това е искал.

— Това е искал? Какво имаш предвид?

— Какво друго, освен сумата и номера на сметката, има върху един чек?

Клайн се замисли само за миг:

— Името и адреса на притежателя на сметката?

— Точно така — каза Гърни. — Име и адрес.

— Но защо...

— Трябвало е да потвърди самоличността на жертвата. Все пак е разпратил хиляди писма. Само че всяка от потенциалните жертви би била убедена, че полученото писмо е лично и единствено до нея, от

някой, който я познава много добре. Какво би станало, ако човекът просто изпрати плик с исканата сума вътре? Не би имал причина да пише името и адреса си. А пък убиецът няма как да го помоли специално да ги включи, това би развалило цялата постановка със „знам най-съкровениите ти тайни“. Получаването на тези чекове е ловък и хитър начин да научи имената и адресите на отговорилите. Може би е успявал тайно да се добере до информацията от чековете в самата поща. Най-лесният начин да се отърве от тях в последствие би бил просто да ги върне в оригиналните им пликове и да ги пусне в пощенската кутия на Дърмот.

— В такъв случай би му се наложило да ги отваря на пара и да ги залепва отново.

Гърни сви рамене.

— Другият вариант е да е имал достъп до тях, след като Дърмот ги е отворил, но преди да ги изпрати обратно на подателите. В такъв случай не би му се наложило да използва пара и да ги запечатва отново. Но този вариант повдига други въпроси и проблеми. Ще се наложи да разберем навиците на Дърмот, да проверим уговорките му и хората, които евентуално имат достъп до дома му и т.н.

— Кое то — прогъгна Хардуик, — ни връща към моя въпрос, който личният ни Шерлок Холмс преди малко описа като „най-важния“. А именно, кои, по дяволите, са хората от този списък с единайсет хиляди кандидат-жертви?!

Гърни вдигна ръка в характерния за регулировчиците жест.

— Преди да се опитаме да отговорим на това, нека само да припомним на всички, че единайсет хиляди е просто предположение. Този брой е допустим от статистическа гледна точка, изпълним е и подкрепя теорията ни за числото 658. С други думи, върши работа. Но, както сержант Уиг отбеляза в самото начало, реалната бройка може да е между пет хиляди и петнайсет хиляди. Всяко количество в тези рамки би било достатъчно малко, за да е изпълнимо. Същевременно би било достатъчно голямо, за да доведе до откриването на поне няколко души, които са избрали на случаен принцип шестстотин петдесет и осем.

— Освен ако, разбира се, не тръскаш грешното дърво — посочи Родригес, — и всичките тези разсъждения не са просто грандиозна загуба на време.

Клайн се обърна към Холдънфийлд.

— Ти как мислиш, Бека? Напипахме ли нещо? Или просто поредното безплодно дърво?

— Смятам, че тази теория има някои наистина удивителни аспекти, но ще запазя крайното си мнение, докато не чуя отговора на въпроса, зададен от сержант Хардуик.

Гърни се усмихна, този път искрено.

— Той рядко задава въпрос, ако не е съвсем наясно с отговора. Нещо против да споделиш какъв е, Джак?

Хардуик разтри лицето си с длани — още един от непонятните тикове, които така бяха дразнили Гърни, докато работеха заедно по случая Пигърт. Това продължи няколко секунди, после той проговори:

— Ако обърнете внимание на най-важните характеристики, които са общи за всички жертви — тези, за които става въпрос в заплашителните стихотворения — вероятно бихте заключили, че имената им са в списък на хора с много сериозни проблеми с пиенето. — Той замълча. — Въпросът е какъв точно е този списък?

— С членове на Анонимните алкохолици? — предположи Блат.

Хардуик поклати глава.

— Няма такъв. Те наистина се отнасят много сериозно към тая работа с анонимността.

— А какво мислите за публичните регистри? — запита Клайн. — Арести за престъпления, извършени под влиянието на алкохол, присъди?

— Такъв списък може да бъде направен, но две от жертвите не биха се появили в него. Мелъри не е арестуван никога. Свещеникът педофил е бил задържан, но обвинението е за неморално поведение спрямо малолетен. В публичния регистър изобщо не се споменава за алкохол. Обаче бостънският детектив, с когото разговарях, ми каза, че покойният отец направил сделка в съда. Защитата твърдяла, че поведението му е резултат от алкохолизма му. В крайна сметка това обвинение за аморалност отпаднало, а той се признал за виновен за по-незначителната простъпка и постъпил за продължително лечение в клиника.

Клайн замислено го погледна.

— Дали в такъв случай не става въпрос за списък с пациентите на тази клиника?

— Възможно е — каза Хардуик, след което изкриви лицето си в гримаса, която трябваше да покаже, че не е.

— Може би трябва да го проверим?

— Разбира се. — Тонът на Хардуик бе почти обиден.

След думите му настъпи тишина, която Гърни наруши:

— В опит да установя връзка между жертвите според местоположението им, преди време обърнах внимание на въпроса с клиниката. За съжаление се оказа задънена улица. Албърт Шмит е прекарал двама и осем дена в клиника в Бронкс преди пет години. Мелъри — същото време, но в Куинс, преди петнайсет. Нито една от двете клиники не предлага дългосрочно лечение, така че свещеникът е бил в трета. Дори и убиецът да е работил в някое от тези места и благодарение на това да е имал достъп до досиетата на хилядите пациенти, не би могъл да състави списък, в който да присъства името на повече от една жертва.

Родригес се извъртя на стола си и направо се обърна към Гърни:

— Теорията ти зависи от съществуването на огромен списък — може би с пет хиляди имена или дори единайсет хиляди. Всъщност Уиг спомена и петнайсет хиляди. Само че липсва източник за подобен списък. И сега какво?

— Търпение, капитане — меко отговори Гърни. — Не бих казал, че няма източник. Просто още не сме го открили. Излиза, че аз имам повече вяра в способностите ви от вас самия.

Кръвта нахлу в лицето на Родригес.

— Вяра? В моите способности? Какво искаш да кажеш с това?!

— Капитане, какъв ти е проблемът — попита Уиг и се обърна към Гърни. — Всички ли жертви са били в клиника по едно или друго време? — поинтересува се тя, без да обръща повече внимание на избухването на капитана.

— Не съм сигурен за Карч — заяви Гърни, доволен, че са се върнали на темата. — Но не бих се учудил.

Хардуик се намеси:

— От полицейското управление в Содъртън ни изпратиха досието му. То описва един истински негодник. Физическо насилие, тормоз, нарушаване на обществения ред, включително под влиянието на алкохол, пиянство на публични места, заплахи с огнестрелно оръжие, аморално поведение. Три пъти задържан за шофиране в

нетрезво състояние, два пъти са го разхождали до централния, а да не споменавам и дузината посещения на окръжния затвор. Като се вземат предвид престъпленията, свързани с употреба на алкохол, особено шофирането в нетрезво състояние, може да сме сигурни, че поне веднъж е влизал в клиника. Мога да помоля колегите от Содъртън да проверят.

Родригес се отдръпна от масата.

— Ако жертвите не са се запознали в клиника или са посетили една и съща клиника, но по различно време, какво значение има, че въобще са били в подобно заведение? Напоследък половината от безработните скитници и нехранимайковци, да не споменавам така наречените артисти, влизат в клиники! Организирано са забавление на гърба на данъкоплатците, подкрепени от скапаната система за здравеопазване. Какво, по дяволите, значи това, че всички тия типове са били в клиника някога си? Че ще бъдат убити? Надали. Че са били пияници? Е, и? Това вече го знаехме. — Гърни забеляза, че гневът бе станал постоянен спътник на Родригес. Караше го да прескача от тема на тема, както горският пожар се прехвърля от дърво на дърво.

Уиг, към която бе насочена тирадата, не изглеждаше засегната от злобата, с която бе произнесена.

— Главен следовател Гърни вярва, че всички жертви вероятно са свързани от още нещо, освен от пиенето. Помислих си, че това може да е пребиваването им в клиника.

Родригес се изсмя подигравателно:

— Може да е това, може да е онова: Чувам доста „може би“, но нито една реална връзка.

Клайн настоя:

— Престани да се заяждаш, Род. Хайде, Бека, сподели какво мислиш. Доколко основателни са тези предположения?

— Това е труден въпрос. Нямам представа откъде да започна.

— Ще го опростя. Приемаш ли теорията на Гърни за този случай — да или не?

— Да, приемам я. Измъчването на Мелъри чрез получаваните бележки идеално се вписва в присъщия за един определен тип серийни убийства ритуал.

— Но не изглеждаш напълно убедена.

— Не е това, просто... този подход е уникален. Много от серийните убийци измъчват жертвата си, това е характерно за патологичните им отклонения. Никога обаче не съм попадала на такъв случай, при който мъчението се осъществява от такова голямо разстояние и по такъв хладнокръвен и последователен начин. Обикновено става въпрос за директното причиняване на физическа агония. Тероризирането на жертвата цели да даде на убиеца усещането за пълна власт и контрол, за което жадува. Обаче в този случай въздействието е чисто психологично, болката е прицелена към интелекта, не към тялото.

Родригес се наведе към нея:

— Тоест, според вас не отговаря на модела за серийно убийство?
— Звучеше като адвокат, атакуващ свидетел на противниковата страна.

— Напротив. Моделът си е тук. Казвам, че убиецът го прилага по изключително хладнокръвен и премислен начин. Повечето серийни убийци имат по-висок коефициент от средния на интелигентност. При някои, като Тед Бънди например, е много по-висок. Докато този... може би е направо извън скалата.

— Твърде е умен за нас — това ли твърдите?

— Не казах това — невинно отговори Холдънфийлд, — но вероятно сте прав.

— Така ли? Искам това да се отбележи. — Гласът на Родригес трепереше като прекалено тънък лед. — Според вашето професионално мнение Бюрото за криминални разследвания не е в състояние да се справи с този маниак, така ли?

— Ще повторя думите си отпреди малко. — Холдънфийлд се усмихна. — Не казах това, но вероятно сте прав.

Жълтеникавата кожа на Родригес отново почервения от гняв, но тук се намеси Клайн:

— Ребека, едва ли твърдиш, че не можем да направим нищо.

Тя въздъхна с примирението на учител, на когото са се паднали най-глупавите ученици в цялото училище.

— Към момента фактите по случая подкрепят следните три извода. Първо, мъжът, когото преследвате, си играе игрички с вас — и е много добър в това. Второ, той е силно мотивиран, подготвен, съсредоточен и изпипва всяка подробност. Трето, знае кой е следващ в списъка му — а вие не.

Клайн се намръщи, сякаш изпитваше болка.

— Да се върнем на въпроса ми...

— Ако търсите светлина в тунела, мога да ви дам надежда. Съществува фактор във ваша полза. Колкото и да е организиран, има вероятност да се разпадне. Може да е минимална, но я има.

— Как? Защо? Какво искаш да кажеш — „да се разпадне“?

Когато Клайн зададе въпроса си, Гърни почувства как нещо го стяга в гърдите. Заля го смътно чувство за тревога. А с него въображението му извика кристално ясен образ: ръката на убиеца, която стисва листа с осемте стиха, който така импулсивно бе пуснал по пощата предния ден:

„Съзирам как е постигнато всичко, което си сторил:

от обърнатите подметки до заглушения пистолет.

Играта, почната от теб, ще свърши скоро —

ще ти пронизе гърлото приятел на един мъртвец.

*Пази се от снега, пази се и от слънчевата светлина,
от нощта и от деня — няма къде да избягаш!*

*Първо ще го положи в гроба и ще поскърбя,
а после теб, убиеца му, в ада ще изпратя!“*

Гърни се опита да изхвърли притеснителната картина от ума си, но се оказа, че действието не е приключило. Сега ръката на убиеца държеше плика, в който бе изпратено писмото. Беше обърнат от страната на адреса и на нея ясно се виждаше пощенската марка. Марката от Уолнът Кросинг.

Уолнът Кросинг... *Божичко!* Гърни усети, че се вледенява. Как бе пропуснал нещо толкова очевидно! *За бога, успокой се. Мисли.* Какво би могъл да стори убиецът с информацията? Дали тя щеше да го доведе до конкретния адрес, до дома им, до... Маделайн? Очите му се разшириха. Сигурен бе, че е пребледнял. Как бе допуснал дотолкова да го завладее идеята да изпрати това жалко писъмце? Защо не бе предвидил проблема с пощенската марка? На каква опасност бе изложил Маделайн? Умът му се вкопчи в последния въпрос като човек, тичащ около горящия си дом. Доколко бе истинска опасността?

Неизбежна ли беше? Трябваше ли да ѝ се обади, да я предупреди? И за какво точно? Щеше да я изплаши до смърт... Божичко, какво още? Какво друго не бе догледал, съсредоточен единствено в противника, битката, загадката? Безопасността на кого още — чий живот още — пренебрегваше в упоритото си преследване на победата? Въпросите буквално го замаяха. Почти му прилоша.

От състоянието, близко до паника, в което бе изпаднал, го измъкна един глас. Той го сграбчи като спасителна сламка. Холдънфийлд казваше:

— ... маниак на тема планиране и контрол, вероятно страдащ от обсесивно-компулсивно разстройство. Изпитва патологична необходимост да приспособи реалността към плановите си. Целта му със сигурност е пълният контрол над другите.

— Над всички?

— Всъщност се е фокусирал върху съвсем тесен кръг от хора. Чувства, че трябва да доминира — чрез всяване на ужас и впоследствие убийството им — над членовете от групата си потенциални жертви. Тази целева група очевидно се състои от алкохолици на средна възраст, само мъже. Всички други са без значение за него. Не го интересуват и не са важни.

— И къде се вписва това „разпадане“?

— Да убиваш, с цел да си създадеш и поддържаш чувство за всемогъщество, всъщност има един основен — и фатален — недостатък. Оказва се, че серийните убийства категорично не са подходящи като начин да се задоволи нуждата от абсолютен контрол. Може да се сравни с това да преследваш щастието, като пушиш опиат.

— Изпитват необходимост от все повече убийства?

— Все повече и все повече, а чрез тях получават все по-малко и все по-малко удовлетворение. Емоционалният цикъл става все по-напрегнат и все по-неудържим. Започват да се случват непредвидени събития. Подозирам, че нещо подобно се е случило тази сутрин. В резултат, вместо господин Дърмот, е бил убит полицаят. Неочакваните случки причиняват сериозни емоционални трусове у убиец, обсебен от желанието за пълен контрол. Това го разсейва и води до нови грешки. Той заприличва на кола с недобре балансиран карданов вал — когато достигне определена скорост, вибрациите стават прекалено силни и двигателят просто се разпада.

— Какво точно означава това — в конкретния случай?

— Убиецът започва да обезумява все повече. Става непредсказуем.

Обезумял. Непредсказуем. Ледената тръпка отново плъзна по тялото му — този път от стомаха към гърдите и гърлото му.

— Означава ли това, че положението ще стане по-лошо? — поинтересува се Клайн.

— В някои отношения ще е по-добре, в други — по-зле. Ако убиец, който е причаквал жертвите си на някоя тъмна алея с пикел, внезапно изскочи на „Таймс Скуеър“, размахвайки мачете, най-вероятно ще бъде заловен. Но много хора могат да изгубят живота си в този негов последен изблик.

— Смяташ, че нашето момче влиза в мачете-стадия? — Клайн изглеждаше по-скоро възбуден, отколкото притеснен.

На Гърни му призля. Мъжкарският тон, който използваша хората от правосъдната система, за да се защитят от ужаса на професията си, просто не вършеше работа в дадени ситуации. Тази бе една от тях.

— Да. — Простичкият отговор и равният тон на Холдънфийлд предизвикаха гробно мълчание в стаята.

Мина известно време, преди капитанът да запита с враждебност, която вече не изненадваше никого:

— И какво да правим в такъв случай? Да пуснем бюлетин за общодържавно издирване — търси се учтив мъж на около трийсет години с вибриращ карданов вал и мачете в ръката?!

Тези думи бяха посрещнати с крива усмивка от страна на Хардуик и гръмогласен смях, идващ от Блат.

Щимел заяви:

— Понякога големият финал е част от плана — и успя да привлече вниманието на всички, освен на Блат, който продължаваше да се смее. Чак след като той замлъкна, Щимел продължи: — Някой да помни случая на Дуейн Мъркли?

Никой не се обади.

— Ветеран от Виетнам — продължи Щимел. — Имал проблеми с Организацията на ветераните и въобще с властите. Имал също така злобно куче-пазач, порода акита ину, което изяло една от патиците на съседа му. Съседът извикал ченгетата. Дуейн мразел ченгетата. Следващия месец кучето изяло бийгъла^[1] на съседа. Съседът

застрелял кучето акита ину. Конфликтът ескалирал, случили се още куп неприятности. И един ден ветеранът взел за заложник съседа. Казал, че иска пет хиляди долара за застреляното куче или ще го убие. Пристигнали местните ченгета, после и специалният екип. Всички заели позиция около имота. Проблемът бил, че никой не погледнал досието на Дуейн. А той бил специалист по експлозивите. И по-точно — в монтиране и детониране с дистанционно управление на сухопътни мини.

Щимел замълча и остави аудиторията сама да си представи останалото.

— Да не искаш да кажеш, че копелето е вдигнало всички във въздуха?! — Блат бе впечатлен.

— Не всички. Шестима мъртви и шестима — с тежки наранявания.

Родригес се изнерви:

— И какъв точно е смисълът на тая история?

— Смисълът е, че той си купил компонентите за мините две години преди случая. Тоест, големият финал още в самото начало е бил част от плана му.

Родригес поклати глава.

— Не виждам връзката.

Гърни я виждаше и това го караше да се чувства още по-зле.

Клайн погледна към Холдънфийлд:

— А ти какво мислиш, Бека?

— Дали смятам, че нашият човек има големи планове за края? Възможно е. Знам едно...

Прекъсна я небрежно почукване по вратата. Тя се отвори и един униформен сержант прекрачи прага. Без да влиза навътре в стаята, той се обърна към Родригес:

— Сър? Извинявам се, че ви прекъсвам. Търси ви лейтенант Нардо от Кънектикът. Казах му, че сте на съвещание. Той обаче твърди, че е спешно и трябва да говори с вас веднага.

Родригес въздъхна дълбоко — като човек, натоварен с прекалено много отговорности, което обаче не му се признава.

— Ще се обадя оттук — каза той и кимна към шкафа зад гърба си.

Сержантът излезе. Две минути по-късно телефонът иззвъня.

— Капитан Родригес слуша. — В продължение на още две минути притискаше слушалката плътно до ухото си, а на лицето му бе изписано съсредоточено изражение. — Това е много странно — заяви накрая. — Всъщност толкова е странно, лейтенанте, че бих желал да го повторите дума по дума, за да го чуе и екипът ми тук. Сега ще ви включа на високоговорител. Моля, кажете им точно каквото казахте и на мен.

Гласът, който се разнесе миг по-късно от телефона, бе напрегнат и сериозен:

— Казвам се Джон Нардо, от полицейското управление на Уичърли. Чувате ли ме?

Родригес отвърна „да“ и Нардо продължи:

— Както знаете, един от полицаите ни бе убит тази сутрин в дома на Грегъри Дърмот при изпълнение на служебния си дълг. В момента сме там заедно с целия екип за обработка на местопрестъплението. Преди двайсет минути бе получено обаждане за господин Дърмот. Човекът, който се обади, каза — цитирам: „Ти си следващият, а после идва ред на Гърни“.

Какво?! Гърни се зачуди дали е чул правилно.

Клайн помоли Нардо да повтори съобщението и той го направи.

— Телефонната компания предостави ли ви вече информация за източника? — запита Хардуик.

— Мобилен телефон. Някъде в околността. Няма данни от GPS, само местоположение на клетката. Очевидно няма и самоличност на обаждания се.

— Кой е поел обаждането? — поинтересува се Гърни. Странно, но директната заплаха му бе подействала успокояващо. Вероятно защото всяко конкретно нещо, за което има име, е по-ограничено и съответно по-лесно се поддава на контрол от неясните възможности. Те нямат точен обхват, нито посока. Освен това нито едно от имената не беше „Маделайн“.

— Какво искате да кажете с това „кой е поел обаждането“? — учуди се Нардо.

— Казахте, че е било за господин Дърмот, не че той е говорил.

— А, да, да. Разбирам. Ами, когато звънна телефонът, господин Дърмот си беше легнал, повален от свирепа атака на мигрена. Вън от строя е, откакто намери тялото. Обаждането е било прието от член на

техническия екип. Онзи, който се обадил, поискал да говори с Дърмот. Казал, че е близък негов приятел.

— С какво име се е представил?

— Доста странно. Харба... Каберда... Не, момент — тук са го записали. Харибда.

— Нещо по-особено в гласа?

— Интересно, че питате. Точно се опитват да го опишат. Дърмот дошъл на телефона и после каза, че е чул някакъв чужд акцент, или поне така му се е сторило. Нашият специалист обаче смята, че акцентът му е фалшив — че е опит да си замаскира гласа. Или може би нейния глас — нито един от двамата им не бе сигурен за пола. И така. Вижте какво, момчета, съжалявам, но трябва да се връщам към задачите тук. Просто исках да ви осведомя за основните факти. Ще се свържем пак с вас, когато открием нещо ново.

След като връзката приключи, около масата настъпи изпълнена с безпокойство тишина. А после Хардуик си прочисти гърлото толкова шумно, че Холдънфийлд потръпна.

— И така, Дейви, момчето ми — изръмжа той, — за пореден път си център на вниманието. „... а после идва ред на Гърни“. Ти какво, да не си някакъв магнит за серийните убийци? Само трябва да те окачим на кукичка и да ги чакаме да клъвнат!

Дали и Маделайн не бе закачена на кукичката? Може би не още. Надяваше се, че все още не е. В крайна сметка той и Дърмот са на прицел в момента. Но да приемем, че тоя лунатик казва истината. Ако бе така, това щеше да му даде време — може би дори щеше да е достатъчно, ако се окажеше късметлия. Достатъчно, за да компенсира недоглеждането си. Как можеше да е такъв глупак? Въобще да не помисли за сигурността ѝ?! Идиот!

Клайн бе притеснен.

— Как така се оказа в ролята на мишена?

— Колкото знаете вие, толкова и аз — отговори Гърни с престорено спокойствие.

Заради вината, която изпитваше, му се стори, че и Клайн, и Родригес го наблюдават с любопитство, което определено не бе приятелско. Още от самото начало бе имал лошо предчувствие относно това стихотворение. Само че го бе погребал, без дори да определи какво е. Сега бе толкова ужасен от способността си да не

обръща внимание на опасността — включително и тази за другите. Как се бе чувствал в онзи момент? Дали мисълта за риска, на който излагаше Маделайн, бе докоснала, ако ще и за миг, съзнанието му? Дали я беше игнорирал? Възможно ли бе да е толкова коравосърдечен и обръгнал? *Моля те, Господи, нека не е вярно!*

Независимо от обзелата го тревога и закъснелите угризения, бе сигурен в едно. Абсолютно недопустимо бе да продължава да седи в тази конферентна зала и да участва в по-нататъшното обсъждане на ситуацията. Ако Дърмот наистина бе следващият в списъка, Гърни имаше най-голям шанс да открие убиеца именно там. А това значеше и да ликвидира риска, преди той да се доближи още повече. И при условие, че след Дърмот идваше неговия ред, то той бе длъжен да направи всичко възможно сблъсъкът да се състои колкото се може по-далеч от Уолнът Кросинг. Плътна стола си назад и се изправи.

— Ако ме извините, трябва да отида на едно място.

Изявлението му бе посрещнато с неразбиращи погледи. А после Клайн осъзна смисъла на казаното.

— Исусе Христе! Не мислиш да ходиш в Кънектикът, нали?

— Отправена ми е покана и я приемам.

— Но това е лудост! Нямах представа в какво се замесваш!

— Всъщност — намеси се Родригес, като хвърли на Гърни пренебрежителен поглед, — местопрестъплението е доста безопасно място, като се има предвид, че гъмжи от ченгета.

— Това би било вярно при нормални условия — заяви Холдънфийлд. — Освен ако...

Тя остави думите да висят във въздуха, като че ли искаше да огледа мисълта от всички страни, преди да я довърши.

— Освен ако какво? — сопна се Родригес.

— Освен ако извършителят не е ченге.

[1] Бийгъл — дребна порода ловджийско куче, зайчар. — Б.пр ↑

ГЛАВА 46

ПРОСТИЧЪК ПЛАН

Изглеждаше почти прекалено лесно.

Това да убиеш двайсетина добре обучени полицаи за двайсет секунди би трябвало да отнеме доста по-сериозно планиране. Деяние от подобна величина би трябвало да бъде по-трудно. В крайна сметка, изстребление с такива мащаби бе нещо нечувано — или поне в новата история на Америка.

Фактът, че никой не го бе правил преди, независимо от очевидно съвсем лесното изпълнение, едновременно го провокираше и безпокоеше. Мисълта, която в крайна сметка го успокои, бе тази: за някой с по-скромен интелект — или по-неумел в концентрирането — проектът наистина би бил неосъществим. Но не и за него, с неговата ясна мисъл и способности за съсредоточаване. Всичко бе относително. Геният преминаваше с танцова стъпка през препятствията, които безнадеждно препъваха обикновените хора.

Сдоби се с химикалите обидно лесно. Освен това те бяха икономични и напълно законни. Дори в големи количества не предизвикваха подозрения, тъй като всеки ден се продаваха тонове от тях за индустриални цели. Независимо от това той благоразумно закупи всеки (бяха само два) от различен доставчик. По този начин щеше да избегне възможността някой да допусне, че ще бъдат комбинирани. Двата двесталитрови резервоара, в които да ги вкара под налягане, взе от трети снабдител.

Сега довършваше с поялник импровизираната система от тръби, която щеше да свърже контейнерите с получателите на смъртоносното им съдържание. Дойде му възбуждаща идея за възможния финал на сценария, която толкова го вдъхнови, че на лицето му се разля блажсена усмивка. Знаеше, че вероятността да проработи е много малка — химикалите са нещо твърде непредвидимо — но не бе невъзможно. И в крайна сметка нищо не го спираше да обмисля вариантите, нали?

Беше запомнил едно предупреждение от уебсайта „Опасни химически материали“. На страницата то бе отделено на червен фон и заобиколено от червени удивителни: „При смесването на хлор и амоняк се произвежда смъртоносен отровен газ. Освен това, при посочените по-горе пропорции съединението е силно нестабилно и може да избухне и при най-малката искра“. На картината, която бе предизвикала задоволството му, цялото полицейско управление на Уичърли се хващаше в капана му. Първоначално виждаше как ченгетата неволно се нагълтват с отровния газ. Сега обаче си представи искрата, една-единствена, която щеше да го възпламени в дробовете им и да разкъса всички им отвътре. Завладян от онова, което рисуваше въображението му, той направи нещо, което бе много нехарактерно за него: изсмя се високо, на глас.

Ех, само да можеше майка му да схване иронията и красотата на предстоящото! И славата, която щеше да му донесе. Но може би искаше прекалено много. А и, разбира се, ако всички полицаи станеха на мънички парченца, той нямаше да има възможност да пререже гърлата им. А на него много му се искаше да им реже, реже гърлата.

Е, нищо на този свят не бе свършено. Винаги имаше плюсове и минуси. Човек трябва да се справи възможно най-добре с картите, които са му раздадени.

Чашата е наполовина пълна.

Това е истината.

ГЛАВА 47

ДОБРЕ ДОШЛИ В УИЧЪРЛИ

След като отхвърли лесно предвидимите възражения и тревоги, касаещи пътуването му, Гърни тръгна към колата си. Оттам се обади на полицейското управление на Уичърли за адреса на Грегъри Дърмот, тъй като имаше само номера на пощенската му кутия. Отне му известно време да обясни на дежурния полицаи кой е точно, а след това му се наложи да изчака младата жена да се обади на Нардо за позволение да му предостави информацията. Оказа се, че тя е единствената от малкото управление, която не е на местопрестъплението. Гърни вкара адреса в GPS-системата на колата и се насочи към Кингстън-Райнклиф Бридж.

Уичърли се намираше леко на север от централната част на Кънектикът. Пътуването му отне над два часа. По-голямата част от това време Гърни прекара в размишления за невероятния си провал — този да се погрижи за безопасността на съпругата си. Това падение дотолкова го разстрои и депресира, че той отчаяно започна да търси нещо друго, към което да насочи мислите си. Спря се на основната хипотеза, която бе развита на срещата в БКР.

Убиецът бе успял да състави списък с няколко хиляди души, страдащи от дълбоко вкоренени страхове и вина заради миналото си на алкохолици. После бе впримчил няколко от тях чрез простичкия номер с числото, беше ги измъчвал със зловещите си стихотворения и накрая ги бе убил, следвайки някакъв ужасяващ ритуал... Целият процес, колкото и да бе необичаен, сега му изглеждаше съвсем осъществим. И много вероятен. Спомни си едно свое откритие — че серийните убийци като деца често с наслаждение измъчваха насекоми и дребни животни. Обичаха, например, да ги горят — използваха лупи, за да фокусират слънчевата светлина. Един от най-известните убийци, които бе арестувал — Канибалът Клаус — бе ослепил котка именно по този начин още на петгодишна възраст. Да запалиш някого с помощта на лупа! Притеснително много напомняше на това отново и отново да връщаш жертвата си към миналото ѝ и да усиляваш страховете ѝ,

докато не започне да се гърчи от болка. Стихотворенията играеха ролята на лупа.

Обикновено силно се въодушевяваше, когато разкриваше модела и всички парченца от пъзела се наместваха на място. През този следобед обаче съвсем не се чувстваше така добре, както по принцип в такъв случай. Може би се дължеше на представата за грешките, които бе допуснал, и за неспособността му да предвиди риска. Тази мисъл не го оставяше на мира, разяждаше гърдите му като отрова.

Той насочи вниманието си към пътя, гюрука на колата, ръцете си върху волана. Собствените му ръце. Не ги разпознаваше. Изглеждаха изненадващо остарели. Като тези на баща му, всъщност. Малките петънца се бяха увеличили и като брой, и като размери. Ако преди минута му бяха показали снимки на десет чифта ръце, нямаше да познае собствените си сред тях. Зачуди се на какво се дължи това. Може би мозъкът не регистрираше промените, когато се случваха постепенно — докато несъответствието с предишната представа не станеше прекалено очевидно. А може и да бе нещо повече.

Дали това значеше, че в някаква степен винаги възприемаме познатите неща такива, каквито са били преди? Нима сме заседнали в миналото не заради носталгия по него, а заради някакъв проблем в начина, по който работи нервната ни система? Ако човек наистина възприема онова, което „вижда“, като съчетание от информацията, предоставена от сетивата му в конкретния момент, и онази, съхранена в паметта му... това наистина придаваше ново значение на израза „да живееш в миналото“. По този начин миналото би наложило пълна диктатура над настоящето, тъй като ще предоставя на възприятията остаряла и невярна информация. Не напомняше ли това на ситуацията на сериен убиец, задвижван от травма, получена преди години? Колко точно би било изкривено зрението му? Теорията моментално го въодушеви. Обмислянето на нова идея винаги го караше да се чувства по-добре, малко по-жив. Сякаш контролира събитията. Днес обаче му бе трудно да поддържа това чувство. GPS-ът го предупреди, че му остават около триста метра до входа на Уичърли. Магистралата свърши и на разклонението той зави вдясно. Районът представляваше безразборна смесица от селскостопански площи, еднотипни къщи, минимаркети, както и призраците на отминала ера на смях и летни

удоволствия: разнебитено автокино, табела, указваща пътя към езеро с ирокезко име.

Това го накара да се замисли за едно друго езеро с индианско име. Той и Маделайн го бяха обиколили, когато търсеха идеалното място в Кетскилс, където да се установят. И сега виждаше оживеното й лице, докато стояха на неголямата скала — хванати за ръце, усмихнати и загледани към набраздената от вятъра вода. Със спомена го прободеше и чувство за вина. Все още не й се бе обадил да й обясни какво прави, къде отива и че вероятно ще закъснее. Не беше сигурен колко точно да й каже. Трябваше ли изобщо да споменава за пощенската марка? Реши да й звънне веднага и да импровизира. *И нека Господ ми помогне да кажа правилното нещо.*

Тъй като осъзнаваше, че нивото на стреса му вече е достатъчно високо, сметна за необходимо да отбие и да спре, преди да се обади. Първото подходящо място се оказа занемарен паркинг, покрит с чакъл и боклуци. Мястото бе разположено пред малка сергия за плодове и зеленчуци, която обаче бе затворена за през зимата. Думата от гласовата система, с която набираше дома си, бе — практично, но без въображение — „вкъщи“.

Маделайн отговори на второто позвъняване с онзи оптимистичен приветствен тон, с който винаги започваше телефонните си разговори.

— Аз съм — каза й, а в гласа му се отразяваше само малка частица от светлото чувство в нейния.

Последва пауза — точно колкото един удар на сърцето.

— Къде си?

— Именно затова ти се обаждам. В момента съм в Кънектикът, близо до град Уичърли.

Съвсем естественият въпрос след това изявление би бил „Защо?“. Но Маделайн не задаваше очевидни въпроси. Тя чакаше.

— Има ново развитие по случая — обясни й той. — Може би върви към края си.

— Разбирам.

Чу я как бавно и сдържано си поема въздух.

— Нищо друго ли няма да ми кажеш? — попита.

Той се загледа в безжизнената сергия от другата страна на колата. Не приличаше на затворена заради сезона. Изглеждаше изоставена.

— Мъжът, когото преследваме, започва да става безразсъден — каза накрая. — Може би сега ще имаме възможност да го пипнем.

— *Мъжът, когото преследваме?! —* Гласът ѝ се бе превърнал в крехък лед, който заплашваше да се пропука всеки миг.

Той замълча, подразнен от реакцията ѝ.

Тя продължи, вече откровено вбесена:

— Да не би да имаш предвид скапания сериен убиец, мъжът, който никога не пропуска — същият, който застрелва хората във врата и им прерязва гърлата? За него ли говориш?

— Така е... да, него преследваме.

— Да не би ченгетата в Кънектикът да са малко, че да трябва и ти да се занимаваш с това?

— Той очевидно се е прицелил в мен.

— Какво?

— Очевидно е разбрал по някакъв начин, че работя по случая. Има вероятност да се опита да направи нещо глупаво, а това би ни дало възможността, от която имаме нужда. Това е шансът ни да пренасочим битката на негова територия, а не само да скачаме от местопрестъпление на местопрестъпление.

— *Какво?! —* Сега вече думата бе по-скоро болезнен вик, отколкото въпрос.

— Всичко ще е наред — неубедително заяви той. — Започва да поддава. Всеки момент може да се разпадне и да се самоунищожи. Просто трябва да съм там, когато това се случи.

— Трябваше да си там, когато това бе работата ти. Сега не е необходимо!

— Маделайн, за бога, та аз съм полицай! — Думите изхвърчаха от устата му като камък от прашка. — Защо, по дяволите, не можеш да разбереш това?!

— Не, Дейвид — равно отвърна тя. — *Беше* полицай. Сега вече не си. Няма нужда да ходиш там!

— Вече съм. — В последвалата тишина гневът му утихна като вълна, оттегляща се от брега. — Всичко е наред. Знам какво правя. Нищо лошо няма да ми се случи.

— Дейвид, какъв ти е проблемът? Защо продължаваш да се тикаш под куршумите? Буквално се вреш в тях! Докога? Докато някой ти пръсне мозъка ли? Това ли искаш? Това ли е планът за годините,

които предстоят? Да си седя и само да чакам и да чакам — да чакам кога ще те убият?! — Гласът ѝ се пречупи на думата „убият“. Емоцията бе толкова силна, че буквално го остави без думи, без дъх.

Маделайн бе онази, която проговори първа:

— За какво е всичко всъщност?

— За какво е? — Въпросът го извади от равновесие. Нямаше смисъл, но и... — Не разбирам какво ме питаш.

Напрегнатата тишина, която я обгръщаше, му въздействаше дори и на разстояние от стотици километри. Смазваше го.

— Какво имаш предвид? — Усети как сърцето му ускорява ритъма си. Стори му се, че я чува да преглъща. По неведом начин *разбра*, че тя се опитва да вземе решение. Когато най-накрая му отговори, това не бе истински отговор — а въпрос. Произнесе го толкова тихо и нежно, че едва успя да я чуе:

— Заради Дани ли го правиш?

Усещаше как кръвта бие във врата, слепоочията, ръцете му.

— Моля? Какво... какво общо има това с Дани — въобще?! — Не искаше отговор, не и сега, не и когато имаше толкова много за вършене.

— О, Дейвид... — въздъхна тя.

Ясно я виждаше в мислите си как тъжно клати глава, твърдо решена да говори по най-трудната от всички теми. Когато Маделайн отвореше някоя врата, тя винаги минаваше през нея. И сега не остана на прага. Пое си въздух на пресекулки и продължи да го притиска:

— Преди Дани да умре, работата ти бе най-важна за теб, заемаше най-голямо място в живота ти. А след това просто бе единствена. Единствената част. През последните петнайсет години само работеше, нищо друго. Понякога си мисля, че се опитваш да компенсираш или да забравиш нещо... да *разрешииш* нещо. — Заради напрегнатия начин, по който произнесе думата, тя прозвуча като симптом на неизвестна болест.

Той се опита да запази самообладание, като се придържа към най-належащите в момента факти.

— Отивам до Уичърли, за да помогна за задържането на мъжа, убил Марк Мелъри. — Гласът, излизащ от устата му, сякаш принадлежеше на някой друг. Някой стар, уплашен и почти вцепенен човек, който се опитва да говори логично.

Тя пренебрегна казаното от него и продължи да следва нишката на собствените си мисли:

— Надявах се, че ако отворим кутията и погледаме рисунките му... ще успеем заедно да му кажем сбогом. Само че ти не казваш сбогом, нали? Никога не се сбогуваш с нищо.

— Нямам представа за какво говориш — възрази той.

Но това, разбира се, не беше вярно. Точно преди да се преместят от града в Уолнът Кросинг, Маделайн бе отделила много часове да се сбогува. И не само със съседите, но и със самото място, с нещата, които оставяха след себе си, дори с растенията край къщата. Всичко това бе влязло под кожата ѝ. Той се оплакваше от сантименталността ѝ. Каза ѝ, че това да говориш на неодушевени предмети е странно, че е загуба на време и излишно се разсейва. Че така ще им е още по-трудно да си тръгнат. Но имаше още нещо. Поведението ѝ докосваше нещо в него, което той не желаше да бъде докосвано. Сега отново бе сложила пръст в кървящата рана на същото място — онази част от него, която не желаше да се сбогува и която не можеше да понесе раздялата.

— Ти избутваш нещата встрани, вън от погледа си — казваше тя в момента, — но те не си отиват. Не ги пускаш в действителност. Трябва да се вгледаш в тях, за да успееш да ги пуснеш. Трябва да погледнеш живота на Дани, за да го оставиш да си иде. Но ти явно не искаш да го направиш. Искаш просто... какво, Дейвид? Какво? *Да умреш?!* — Последва продължителна пауза. — Искаш да умреш — заяви тя накрая. — Наистина е това, нали?

Обзе го онзи тип пустота, която вероятно съществува само в окото на ураган. Все едно бе във вакуум.

— Имам работа за вършене. — Думите му бяха банални, дори глупави. Не знаеше защо си е направил труда да ги каже.

Тишината отново се проточи.

— Не — каза тя меко и преглътна още веднъж. — Ти няма нужда да продължаваш да правиш това. — След това, с отчаяние, заради което гласът ѝ едва се чуваше, добави: — Или може би имаш. Май просто се надявах...

Липсваха му думи. Всъщност му липсваха и мисли, които да изрази чрез тях. Започна да си поема въздух на бързи и плитки глътки. Дълго остана така. По някое време — не бе сигурен кога точно се е случило — връзката бе прекъснала. В главата му цареше хаос, а той

седеше и чакаше да се появи някоя успокоителна мисъл. Нещо, което да може да приложи веднага. Вместо това го налегна усещането за това колко е абсурдна ситуацията, чак жалка. В момент, когато и той, и Маделайн се бяха оголили напълно, открити и ужасени, се бяха оказали на стотици километри разстояние. Намираха се в различни щати. Излагаха душите си на показ в празното пространство и разчитаха за това на мобилните телефони.

Имаше и още нещо, за което не бе успял да й каже. Не бе споменал абсолютно нищо за безумната грешка, която бе допуснал с пощенската марка. Не й бе разкрил, че убиецът може да разбере къде живеят и че това бе по негова, на Гърни, вина — защото отново бе поставил на първо място разследването.

А с тази мисъл дойде и осъзнаването, от което му стана лошо. Същата прекалена ангажираност в един случай бе изиграла роля в смъртта на Дани преди петнайсет години. Може би дори тя я бе причинила. Забележително бе как Маделайн е свързала *онова* с настоящата му мания. Забележително и — налагаше се да признае — болезнено точно.

Усети, че трябва да й се обади отново, да признае за пропускане си и опасността, в която я бе поставил. Трябваше да я предупреди. Така че набра номера и зачака приветствения й глас. Но телефонът звънеше ли, звънеше. А после чу глас, но той бе неговият собствен, записан на секретаря — твърд, почти суров и съвсем не радушен. Последва сигналът за запис и той заговори:

— Маделайн? Маделайн, там ли си? Моля те, вдигни, ако си там! — Сърцето му потъна, прилоша му. Не можеше да измисли нищо логично, което да вмести в едноминутното съобщение, без да я уплаши. Нищо, което би помогнало да се предотврати опасността, вместо само да я паникьоса. Единственото, което каза накрая, бе: — Обичам те. Бъди внимателна! Обичам те. — И после чу ново изпиукване и връзката пак прекъсна.

Седеше и объркано се взираше в изоставената сергия за зеленчуци. Болеше го. Имаше чувството, че може да спи цял месец. Или може би завинаги, това би било най-добре. Но в това нямаше смисъл. Това бе опасен начин на разсъждение — същият, който караше уморените хора в арктическия студ да заспиват в снега и да измръзват до смърт. Трябваше да се съсредоточи отново. Да продължи да се

движи. Да се принуди да го направи, ако се налага! Малко по малко разпилените му мисли започнаха да се обединяват отново около незавършената задача пред него. Имаше работа в Уичърли. Един луд, когото да задържи. Животи, които да спаси. Този на Грегъри Дърмот, собствения си, може би дори и този на Маделайн. Запали двигателя и потегли.

Адресът, на който в крайна сметка го достави GPS-ът му, се намираше на второстепенно шосе със слабо движение и без тротоари. Къщата бе незабележителна, в колониален стил и разположена в прекалено голям за размерите ѝ двор в предградията. От три страни имотът бе заобиколен от гъста редица високи туи. Предната част пък бе отделена от улицата с чемшир, плетът стигаше до височината на гърдите. Единствената пролука в него бе тази за алеята до къщата. Полицейските коли бяха навсякъде. Повече от десет от тях бяха паркирани под странни ъгли до плета и донякъде пречеха на движението. Почти всички носеха знаците на полицейското управление на Уичърли. Три от тях не бяха обозначени и имаха портативни червени лампи върху таблата си. Забелязваше се липсата на щатската полиция на Кънектикът, но това не бе изненадващо. Не че бе най-умният или ефективен подход, но бе разбираемо, че в Уичърли искат да запазят контрол над ситуацията. Жертвата бе един от техните, все пак. Гърни се провираше към едно празно затревено място след асфалта, когато видя огромен полицай. Униформеният млад мъж с една ръка му сочеше откъде да заобиколи паркираните полицейски коли, а с другата настойчиво даваше знак да не спира там, накъдето се бе запътил. Гърни излезе от колата и извади служебната си карта, а междувременно гигантът полицай се приближи към него, напрегнат и със стиснати устни. Той разглеждаше картата в портмонето на Гърни с нарастващо недоумение. Накрая отбеляза:

— Тук пише „щат Ню Йорк“.

— Дойдох да се видя с лейтенант Нардо — обясни Гърни.

Полицаят го измери с поглед, твърд като мускулите, които разпъваха ризата му. После сви рамене:

— Вътре.

В началото на дългата алея имаше пощенска кутия и стълб със същата височина. Табелата на него (метална, бежова, черен надпис) гласеше: „Системи за сигурност ГД“.

Гърни се гмурна под жълтата полицейска лента, която като че ли заобикаляше целия имот. Странно, но именно хладната полицейска лента отклони вниманието му към времето — за първи път през този ден. Беше студено, сиво и мрачно. Нямаше вятър. Преспички сняг, размразени и отново замръзнали, лежаха в основите на плета. Ивици черен лед проблясваха в пукнатините на асфалта.

В центъра на входната врата бе прикрепена по-дискретна версия на табелата. До вратата пък имаше малък стикер, според който къщата бе охранявана от „Ексън Сайлът Алармс“. Когато стигна тухлените стъпала пред предната веранда, вратата се отвори. Това съвсем не беше жест за „добре дошъл“. Всъщност мъжът, който я отвори, пристъпи прага и я затвори зад гърба си. Само с периферното си зрение той отбеляза присъствието на Гърни, докато раздражено и високо говореше по мобилния си телефон. Беше стегнат, атлетичен мъж към края на четирийсетте, със сурово лице и остър гневен поглед. Носеше черно яке, на гърба на което с големи жълти букви бе изписано „ПОЛИЦИЯ“.

— Сега чувате ли ме? — Той се премести от верандата на заскрежената морава. — Чувате ли ме сега? Добре. Казах, че имам нужда от още един лабораторен техник на местопрестъплението по най-бързия възможен начин! Не, не става! Трябва ми веднага, сега — преди да се е стъмнило. Пише се в-е-д-н-а-г-а! Коя точно част от думата не ви е ясна?! Хубаво. Благодаря. Оценявам го.

Той затвори телефона и поклати глава:

— Скапан идиот! — погледна към Гърни. — Кой, по дяволите, сте вие?!

Гърни не реагира на агресивния тон. Разбираше чудесно на какво се дължи. Емоционалното напрежение винаги бе много високо, когато ставаше въпрос за убит полицай. Напомняше за едва контролирана племенна ярост. Освен това той разпозна гласа на мъжа, който бе изпратил полицая в къщата на Дърмот. Пред него стоеше Джон Нардо.

— Аз съм Дейв Гърни, лейтенанте.

През ума на Нардо явно минаха много неща за съвсем кратко време — повечето от тях негативни. Той обаче каза само:

— Защо си тук?

Толкова прост въпрос. Изобщо не бе сигурен как да отговори, затова реши да заложи на краткостта:

— Казва, че иска да убие Дърмот и мен. Е, Дърмот е тук. Сега и аз съм тук. Няма каква по-добра примамка да предложим на копелето. Може би той ще направи хода си и тогава ще успеем да приключим с това.

— Така ли мислиш? — Злобата в гласа на Нардо не бе насочена към никого конкретно.

— Ако желаете — продължи Гърни, — мога да ви разкажа какво сме открили досега, а вие можете да направите същото за случващото се тук.

— Какво съм открил тук ли? Открих, че полицаят, когото изпратих тук по твое настояване, е мъртъв. Гари Сисек. Оставаха му два месеца до пенсия. Открих, че главата му е почти откъсната от тялото с помощта на счупена бутилка от уиски. Открих чифт кървави обувки до скапан градински стол зад ей онзи плет там! — Той размахва с широк жест ръка към задната част на къщата. — Дърмот никога преди не е виждал стола. Съседът му никога не е виждал стола. Откъде тогава се е взело скапаното нещо?! Да не би тоя проклет лунатик да си го е донесъл от вкъщи?

Гърни кимна:

— Всъщност най-вероятният отговор е „да“. Явно е част от уникално МО. Както и бутилката. Случайно марката на уискито да е „Четири рози“?

Първоначално Нардо просто го гледаше, без да разбира, като че информационният поток се бе забавил при преноса на данните.

— Божичко! — възкликна после. — Най-добре ще е да влезем вътре.

През вратата се влизаше в широко и голо централно помещение. В него липсваха мебели, килими, нямаше картини по стените. Виждаха се единствено пожарогасител и два детектора за дим. В другия край на стаята бе задната врата, а зад нея, както предположи Гърни, се намираше верандата, на която тази сутрин Грегъри Дърмот бе открил тялото на полица. Неясните гласове отвън вероятно означаваха, че екипът за обработка на местопрестъплението все още работи в задния двор.

— Къде е Дърмот? — запита Гърни.

Нардо вдигна палец към тавана.

— Спалнята. Получава мигрена при стрес, а от нея му прилошава. Не се намира в, как да го кажа, добро настроение. Достатъчно лошо бе и преди обаждането, в което му казаха, че е следващият, но после... Божичко!

Имаше много въпроси, които бе нетърпелив да зададе, но явно бе най-добре да остави Нардо да следва собствения си ритъм. Разглежда първия етаж, доколкото бе възможно. През една врата вдясно от него се виждаше голяма стая с бели стени и гол дървен под. На дълга маса в средата на стаята един до друг бяха подредени шест компютъра. Телефони, факсове, принтери, скенери, допълнителни хард дискове и всякакви други периферни устройства покриваха друга маса, опряна в стената насреща. На същата стена бе прикрепен още един пожарогасител. Вместо аларма за дим, имаше вградена водоразпръсквателна система. Прозорците бяха само два, при това твърде малки за помещението. Бяха разположени един срещу друг и придаваха на мястото вид на тунел, независимо от бялата боя.

— Това е работното му помещение, от тук движи компютърния си бизнес. Живее на горния етаж. Ще използваме другата стая — заяви Нардо и посочи втора врата в далечната част на централното помещение.

Стаята беше негостоприемна и функционална, наполовина на другата. Прозорецът беше само един и от това тя приличаше по-скоро на пещера, отколкото на тунел. Когато влязоха, Нардо щракна ключа на стената и четирите вградени в тавана лампи превърнаха пещерата в ярка бяла кутия. До едната ѝ стена имаше шкафове за документи, до другата — маса с два компютъра върху нея, до третата — маса с кафемашина и микровълнова печка, а в средата бе разположена квадратна маса, на която нямаше нищо. До нея стърчаха два стола.

Тази стая имаше както водоразпръсквателна система, така и противодимна аларма. На Гърни му напомняше за по-чиста версия на безрадостната стая за почивка в последното полицейско управление, където бе работил. Нардо седна на единия стол и с жест му показва да заеме другия. В продължение на цяла минута след това разтриваше слепоочията си, като че искаше да премахне напрежението от тях. Ако се съди по погледа му, ефект нямаше.

— Изобщо няма да се вържа на тая простотия с „примамката“ — отсече той и сбърчи нос, като че ли думата „примамка“ смърдеше.

Гърни се усмихна.

— Това отчасти е истина.

— А другата част?

— Не съм съвсем сигурен.

— Дошъл си тук да се правиш на скапан герой ли?

— Съвсем не. Просто чувствам, че ще мога да помогна, ако съм тук.

— Така ли? А ако не споделям това усещане?

— Шоуто си е твое, лейтенанте. Ако искаш да се прибирам, това и ще направя.

Нардо му отправи дълъг циничен поглед. Накрая обаче като че ли промени мнението си — или поне временно:

— Бутилката от „Четири рози“ е част от модус операнди?

Гърни кимна.

Нардо дълбоко си пое дъх. Изражението му казваше, че цялото тяло го боли. Или може би светът се бе превърнал в болка.

— Добре, детективе. Май ще е най-добре да започнем с всичко, което още не си ми казал.

ГЛАВА 48

КЪЩА С МИНАЛО

Гърни разказа за оставените на обратно следи в снега, стихотворенията, неестествения глас по телефона, двата изнервящи номера с числата, алкохолното минало на жертвите и това, че бяха измъчвани психически, злостните предизвикателства към полицията, изписаното на стената „ЧЕС“ и подписа като „господин и госпожа Сцила“ в „Лаврите“. Подчерта колко е интелигентен и надменен убиецът. Продължи да описва подробности за трите убийства, с които бе запознат, докато не забеляза, че Нардо вече не успява да възприема информацията. Тогава завърши с онова, което смяташе за най-важно:

— Иска да докаже две неща. Първо, че има властта да контролира и наказва пияниците. Второ, че полицаите са некадърни глупаци. Престъпленията му съвсем съзнателно са планирани като сложни игри, като умствени закачки. Той е много интелигентен, умел, вманиачен и същевременно — перфекционист. Досега не е оставил непреднамерено нито един пръстов отпечатък, косъм, нишка от дрехите си, никаква слюнка или случаен отпечатък от стъпки. Не е допуснал никакви грешки, които да сме открили. Всъщност знаем много малко за него, за методите и мотивите му — освен онова, което сам реши да ни разкрие. Може би има едно изключение.

Нардо уморено, но любопитно повдигна веждата си.

— Небезизвестната доктор Холдънфийлд, авторка на най-известните изследвания в областта на серийните убийства, вярва, че е достигнал повратна точка. Че процесът навлиза в кулминационния си етап и той ще предизвика някакво грандиозно събитие за финал.

Челюстта на Нардо бе толкова свирепо стисната, че брадичката му се сгърчи. Личеше, че едва се въздържа.

— Да не би това да означава, че моят приятел, заклан на задната веранда, е бил за разгрявка?

На такъв въпрос човек не би могъл да отговори, а и не би трябвало да опитва. Двамата мъже останаха да седят, потънали в тишина, докато един тих звук не привлече вниманието им към вратата.

Невероятно бе как човек с подобни размери бе успял да се промъкне толкова безшумно. На прага бе застанал младият полицай с размери на професионален играч на ръгби, който по-рано охраняваше алеята за коли. Приличаше на човек, на когото вадят зъб без упойка. Нардо като че ли предусети какво следва.

— Кажи, Томи?

— Открили са съпругата на Гари.

— О, боже! Добре. Къде е?

— Пътува към дома си, била е в гаража в града. Тя кара училищния автобус.

— Да, да. Сетих се. Ох, мамка му! Би трябвало да ида аз самият, но просто не мога да оставя нещата тук. Къде е началникът, по дяволите?! Още ли не са го открили?

— Той е в Канкун.

— Знам, че е в скапания Канкун! Тоест... защо, по дяволите, не си проверява съобщенията? — Нардо дълбоко си пое въздух и затвори очи. — Хакър и Пикардо... Мисля, че те бяха най-близки до семейството. Пикардо не е ли братовчед на съпругата, или нещо подобно? Изпрати Хакър и Пикардо. Но кажи на Хакър първо да мине да ме види.

Гигантът излезе точно толкова тихо, колкото бе дошъл. Нардо отново си пое дълбоко въздух. Започна да говори, но се държеше особено — сякаш някой го бе изритал в главата и сега се надяваше, че чрез думите може да прочисти ума си:

— Значи, какво — всички са били алкохолици. Е, Гари Сисек не беше алкохолик. Какво значи това? Къде е връзката?

— Бил е ченге. Може би това е достатъчно. А може просто да се е оказал пречка за планираната атака над Дърмот. Или има друга причина, друга връзка.

— Каква друга връзка?

— Не зная.

Задната врата се затръшна и към тях се приближиха резки стъпки. На вратата се появи жилав мъж в цивилно облекло.

— Искал си да ме видиш.

— Съжалявам, че карам теб, но искам с Пикардо да...

— Знам.

— Добре. Така. Нека е просто — колкото се може по-просто и сбито. „Пронизан фатално, докато охранявал жертва на запланувана атака. Умрял като герой.“ Нещо такова. Мамка му, божичко! Искам да кажа — спести й отвратителните подробности, не споменавай локвата кръв. Нали разбираш какво говоря? Ще ѝ ги кажем по-късно, ако се налага. Но засега...

— Разбирам, сър.

— Така. Виж, съжалявам, че не мога да отида сам. Наистина не мога да оставя местопрестъплението. Предай ѝ, че ще мина довечера.

— Да, сър. — Мъжът се спря на вратата за кратко, докато не се увери, че Нардо няма какво повече да му каже. После излезе в същата посока, от която бе дошъл, само дето този път затвори вратата по-тихо.

Нардо отново се насили да се съсредоточи върху разговора си с Гърни.

— Да не би да пропускам нещо? Струва ми се, че всичко, което знаете за този случай, е чисто теоретично. Тоест — поправи ме, ако греша — но не чух нищо за списък със заподозрени, никакви конкретни следи няма, никакви нишки... така ли е?

— Горе-долу.

— И всичките тия купища физически улики — пликосе, писма за хартия, червено мастило, обувки, счупени бутилки, отпечатъци от стъпки, записани телефонни обаждания, запис на местоположението на клетките им, дори съобщения, написани с потомастен секрет от пръстите на тоя откаченяк — всички те се оказаха напълно безполезни?

— Може и така да се каже, да.

Нардо поклати глава неодобрително, което започваше да му става навик.

— Ако теглим чертата, нямате идея нито кого търсите, нито как да го откриете.

Гърни се усмихна.

— Може би именно заради това съм тук.

— И защо по-точно?

— Защото няхах представа къде другаде да отида.

Това бе просто признание на един простичък факт. Интелектуалното удовлетворение, което бе получил от разгадаването на тактиката, използвана от убиеца, бе просто кратко разсейване. Тя не

можеше да прикрие липсата на напредък по главния проблем — този, който така ясно бе поставил Нардо. Гърни бе принуден да посрещне фактите: независимо от откривателските си прозрения по отношение на второстепенните загадки в този случай, в момента бе почти толкова далеч от идентифицирането и залавянето на убиеца, колкото и в онази първа утрин, когато Мелъри дойде с объркващите бележки и молбата си за помощ.

Изразението на Нардо се промени съвсем леко — като че ли се отпусна малко.

— В Уичърли никога не сме имали убийство — каза той. — Не и истинско, де. Две непредумишлени, два-три смъртни случая при пътнотранспортни произшествия... един донякъде спорен ловен инцидент. Никога не се е случвало убийство, което да не включва поне един напълно натряскан задник. Поне не през последните двацет и четири години.

— От толкова време ли си на служба?

— Дааа. Единственият, който е в управлението по-дълго от мен... тоест беше... това е Гари. Съвсем малко му оставаше да навърши двацет и пет години служба. Съпругата му искаше да се пенсионира още когато направи двацет, но той реши, че ако остане още пет... Мамка му! — Нардо изтри очите си. — Не губим много хора тук, поне не при изпълнение на служебните им задължения — добави той, като че ли сълзите му имаха нужда от логично обяснение.

Гърни се изкуши да сподели, че знае какво е да изгубиш колега. Беше загубил двама при един арест, който се бе объркал. Вместо това обаче просто кимна със съчувствие.

След минута или малко повече Нардо попита:

— Имаш ли някакво желание да говориш с Дърмот?

— Всъщност да. Просто не искам да ти се пречкам.

— Няма — грубо отвърна Нардо. По този начин, предположи Гърни, компенсираше слабостта си отпреди малко. След това добави вече с доста по-нормален тон: — Говорил си с него по телефона, нали така?

— Да.

— Тоест, знае кой си.

— Правилно.

— Следователно, аз не ти трябва в стаята. Само ми кажи, когато свършиш.

— Както кажеш, лейтенанте.

— Вратата вдясно, горе по стълбите. Успех.

Докато се качваше по обикновеното дъбово стълбище, Гърни се зачуди дали вторият етаж разкрива нещо повече за личността на обитателя си от първия. Долният не бе по-топъл или уютен от компютрите и оборудването, които се помещаваха в него. На площадката, на която свършваха стълбите, отново имаше пожарогасител на стената, аларма за дим и пръскачки на тавана. Гърни все повече придобиваше усещането, че Грегъри Дърмот е маниак на тема безопасност. Той почука на вратата, за която му бе споменал Нардо.

— Да? — Отговорът беше груб, а гласът — изпълнен с болка и нетърпелив.

— Специален следовател Гърни, господин Дърмот. Може ли да вляза за минутка?

Последва тишина, после:

— Гърни?

— Дейв Гърни. Говорихме по телефона.

— Влезте.

Гърни отвори вратата и влезе в стая, затъмнена от почти плътно спуснатите щори. Обзавеждането се състоеше от легло, нощно шкафче, бюро, фотьойл и второ бюро, което приличаше повече на маса. Пред него имаше съваем стол. Дървото бе тъмно. Стилът бе модерен, изискан, ненатрапчив. Кувертюрата и килимът бяха в сиво и бежово, оставяха впечатлението за безцветни. Мъжът бе седнал в креслото срещу вратата. Беше се наклонил леко на една страна, като че ли в тази странна позиция му бе по-удобно. Доколкото можеше да се прецени от външния му вид, той бе типичен компютърен специалист. Приличаше на човек, който се занимава с точни науки — инженер, техник.

На слабата светлина бе трудно да се определи възрастта му. Вероятно трийсет и нещо.

След като известно време изучава чертите на Гърни, като че ли от тях щеше да научи отговора на важен въпрос, той запита с нисък, напрегнат глас:

— Казаха ли ви?

— Да ми кажат какво?
 — За обаждането... от оня луд убиец.
 — Чух за това, да. Кой вдигна телефона?
 — Да вдигне ли? Предполагам някой от полицаите. Един от тях дойде да ме извика.
 — Потърсил ви е по име, така ли?
 — Предполагам... не знам... искам да кажа — да, така трябва да е. Полицаят каза, че търсят мен.
 — Имаше ли нещо познато в гласа на онзи, който се обади?
 — Не беше нормален.
 — Какво искате да кажете?
 — Луд. Нагоре, надолу — висок като на жена, после нисък. Някакъв откачен акцент. Сякаш е гадна шега... едновременно с това много сериозен. — Той притисна пръсти към слепоочията си. — Каза, че аз съм следващият, а после вие. — Изглеждаше по-скоро раздразнен, отколкото уплашен.
 — Чувах ли се някакви звуци на заден фон?
 — Някакви какво?
 — Чухте ли нещо, освен гласа на онзи, който ви се е обадил — музика, шум от преминаващи коли, други гласове?
 — Не. Нищо такова.
 Гърни кимна и огледа стаята.
 — Нещо против да седна?
 — Моля? Не, разбира се. — Дърмот обгърна стаята с широк жест, като че ли бе пълна със столове.
 Гърни седна на ръба на леглото. Усещането, че Грегъри Дърмот е ключът към целия случай, бе много силно. Само да можеше да измисли правилния въпрос, който да му зададе! Да повдигне правилната тема. От друга страна, понякога най-добре бе да не казваш нищо. Да създадеш празно пространство, наситено само с тишина — и да видиш как другият ще реши да го запълни. Дълго време седя, загледан в килима. Този подход изискваше търпение. А също и добър усет, така че да успееш да прецениш момента, след който мълчанието ще е само загуба на време. Точно бе решил, че тази точка приближава, когато Дърмот проговори:
 — Защо аз? — Тонът бе сърдит, раздразнен — това не бе въпрос, а оплакване. Гърни реши да не отговаря. След няколко секунди Дърмот

продължи: — Мисля, че може би има нещо общо с къщата. — Той млъкна за миг. — Ще ви попитам нещо, детективе. Познавате ли лично някого от полицейското управление в Уичърли?

— Не. — Изкуши се да попита какво го е накарало да зададе този въпрос, но прецени, че скоро така или иначе ще разбере.

— Нито един — независимо дали настоящ, или бивш?

— Никого. — И тъй като му се стори, че очите на Дърмот настояват за по-сериозни уверения, добави: — Преди да видя адреса на пощенската кутия, до която Марк Мелъри трябваше да изпрати чека си, няхах представа, че Уичърли изобщо съществува.

— И никой никога не ви е споменавал за случилото се в тази къща?

— Случилото се?

— В тази къща, да. Преди много години.

— Не — отново каза Гърни, вече силно заинтригуван.

Неудобството на Дърмот като че ли не се дължеше само на главоболието.

— Какво се е случило?

— Информацията не е от първа ръка — заяви Дърмот, — но малко след като купих мястото, един от съседите ми каза, че преди двайсет и няколко години тук е имало ужасяващ побой... явно съпруг и съпруга... съпругата била намушкана.

— И виждате някаква връзка с настоящето, така ли?

— Може да е съвпадение, но...

— Да?

— Бях съвсем забравил. До днес, всъщност. Тази сутрин, когато открих... — Устните му се сгърчиха, сякаш му бе прилошало.

— Спокойно, починете си — предложи Гърни.

Дърмот притисна и двете си ръце към слепоочията.

— Имате ли оръжие?

— Имам, да.

— Имах предвид у вас.

— Не. Не съм носил пистолета си, откакто напуснах нюйоркската полиция. Ако се безпокоите за безопасността си, в къщата и край нея има повече от десет въоръжени полицаи — опита се да го успокои Гърни.

Не пролича да е успял.

— Казахте, че сте си спомнил нещо.

Дърмот кимна:

— Бях забравил, но си припомних, като видях... всичката тая кръв.

— Какво точно си спомнихте?

— Жената, която била намушкана в тази къща... Била прободена в гърлото.

ГЛАВА 49

ИЗБИЙ ГИ ВСИЧКИТЕ

Съседът на Дърмот (вече покойник) бе казал, че се е случило преди „двайсет и няколко години“, тоест, може би по-малко от двайсет и пет. А пък това на свой ред значеше, че бе възможно по онова време и Джон Нардо, и Гари Сисек вече да са били полицаи. Макар че картината още да не се бе изяснила, Гърни усещаше как още едно парченце от пъзела се намества. Имаше още въпроси към Дърмот, но те можеха да почакаат, докато не получи някои отговори от лейтенанта.

Остави Дърмот, изпънат в неудобна позиция на стола до спуснатите щори. Изглеждаше разстроен. Когато тръгна надолу по стълбите, чу една полицайка да пита Нардо какво да правят от тук нататък с тази площ около къщата, която вече е претърсена за улики и следи. Жената бе с облеклото на техническия екип — костюм като скафандър и ръкавици.

— Лентата да остане, да не би да ни се наложи пак да проверяваме. Всичко, което сте открили — стола, бутилката и каквото друго има — да се пренесе в управлението. Отделете място в ъгъла на стаята с картотеките.

— А какво да правим с всичките боклуци на масата?

— Набутайте ги в стаята на Колбърт засега.

— Няма да му хареса.

— Изобщо не ми пука... Виж какво, просто се погрижете за тях, става ли?

— Да, сър.

— И преди да тръгнеш, кажи на Големия Томи да остане пред къщата, а Пат — до телефона. Всички останали да отиват при съседите и да почват да ги разпитват. Искам да знам дали някой в квартала е чул, или видял нещо необичайно през последните два дена. Интересувайте се най-вече за късно снощи и рано тази сутрин. Питайте за всичко — непознати, коли, които не са паркирани на нормалните си места, някой дали не се е мотал наоколо, бързащи хора, абсолютно всичко!

— Какъв периметър искате да покрият?

Нардо си погледна часовника.

— Колкото успеят през следващите шест часа. После ще решим какво да правим по-нататък. Ако изскочи нещо интересно, искам да ме информират веднага!

Когато тя тръгна да изпълнява поставените задачи, Нардо се обърна към Гърни, който продължаваше да стои в основата на стълбището.

— Разбра ли нещо полезно?

— Не съм съвсем сигурен — отвърна Гърни приглушено и направи жест на Нардо да го последва в стаята, в която бяха разговаряли преди малко. — Може би ще ми помогнеш да разбера дали е полезно, или не.

Гърни седна на стола срещу вратата. Нардо застана прав зад втория, който бе от другата страна на квадратната маса. Изражението му бе комбинация от любопитство и още нещо, което Гърни не успя да разгадае.

— Знаеше ли, че в тази къща и преди е имало случай на намушкан човек?

— За какво, по дяволите, говориш?

— Малко след като Дърмот я е купил, от свой съсед е разбрал, че жената, която е живяла тук преди години, била нападната от съпруга си.

— Преди колко години?

Гърни бе убеден, че е видял проблясък в очите му — вероятно си спомняше.

— Двайсет... може би двайсет и пет. Нещо такова.

Отговорът явно не учуди Нардо. Той въздъхна и поклати глава.

— Не бях мислил за онзи случай от много, много време. Да, имаше такъв случай — домашно насилие. Преди двайсет и четири години някъде, точно бях постъпил в полицията. И какво за него?

— Помниш ли подробности?

— Преди да тръгнем по алеята на спомените, имаш ли нещо против да ми кажеш къде точно очакваш да ни отведе?

— Жената е била намушкана в гърлото.

— Трябва ли това да значи нещо? — Тъглчето на устните му започна да потрепва.

— Двама души са били нападнати в тази къща. От всички начини, по които това би могло да се направи, е избрано пробождање в гърлото. Прекалено очебийно съвпадение според мен.

— Така, както го казваш, тия случаи все едно са направо еднакви! Но всъщност нямат нищо общо. И какво общо би могло да има между днешното убийство на полицај, охраняващ потенциална жертва, и семейна свада отпреди повече от двајсет години?!

Гърни сви рамене.

— Ако знаех повече за „свадата“, вероятно щях да успея да ти отговоря.

— Чудесно. Добре. Ще ти кажа, каквото мога, но не е много, да знаеш. — Нардо замълча, загледан надолу към масата... а може би виждаше миналото. — Не бях дежурен през онази нощ.

Започваше с отричане. Какво ли в тази история изисква отрицание?

— Така че повечето от това, което ще чуеш, ще е преразказано — продължи Нардо. — Както е при повечето случаи на домашно насилие, съпругът се напил до безумие и вдигнал скандал на жена си. Доколкото разбрах, пътем грабнал някаква бутилка, цапардосал я с нея... предполагам, че се е счупила. Жената била намушкана. И толкова, край на историята.

Гърни чудесно знаеше, че това не може да е край. Единственото, за което не бе сигурен, бе как да изкопчи останалата част от разказа. Едно от най-важните неписани правила на професията бе да разкриваш възможно най-малко. Нардо очевидно спазваше стриктно това правило. Гърни реши, че няма време за внимателен подход, така че просто се хвърли с главата напред:

— Лейтенанте, това е не просто торба, ами цял чувал с глупости! — После погледна настрани с отвращение.

— Чувал с глупости ли?! — Гласът на Нардо изведнъж бе спаднал заплашително. Той почти шепнеше.

— Сигурен съм, че казаното е истина. Проблемът е в онова, което липсва.

— А може би онова, което липсва, не ти влиза в работата, а? Какво ще кажеш?!

Нардо продължаваше да упорства, но част от увереността му сякаш бе изчезнала. Не беше и толкова войнствен.

— Виж какво, аз не съм просто някакъв досадник, който си вреноса, където не му е работа, без да се съобразява с юрисдикцията. Тази сутрин Грегъри Дърмот е провел телефонно обаждане, в което са заплашили живота ми. *Моят* живот. Ако има дори най-малката вероятност това, което става тук, да е свързано по някакъв начин с така наречената ти „семейна свада“, имам правото да знам!

Нардо се прокашля и се зазяпа в тавана. Като че очакваше правилните думи — или поне спасителен изход — внезапно да се материализират там.

Гърни добави, вече по-меко:

— Може да започнеш с имената на замесените.

Нардо кимна съвсем лекичко. После издърпа стола, зад който бе застанал, и се настани в него.

— Джими и Фелисити Спинкс — произнесе ги, сякаш се бе примирил с разкриването на неприятна истина.

— Като че ли си ги познавал доста добре.

— Да-а. Ами... Както и да е. — Някъде в къщата звънна телефон — само веднъж. Нардо не го чу. — Както и да е, Джими доста пиеше. Май повече от доста, всъщност... Една вечер се прибрал пиян и се сбил с Фелисити. Както казах, накрая я промушил доста сериозно с една счупена бутилка. Изгубила много кръв. Не видях какво е станало, не бях дежурен тогава. Но момчетата, които отговорили на повикването, говореха за кръвта в продължение на цяла седмица. — Нардо отново се загледа в масата.

— Тя оцеля ли?

— Какво? А, да, да — оцеля, но на косъм. И освен това получи сериозни мозъчни увреждания.

— Какво стана с нея?

— Какво стана? Мисля, че бе настанена в някаква частна клиника.

— А съпругът?

Нардо се поколеба. Гърни не беше сигурен дали му е трудно да си спомни, или просто не иска да говори за това.

— Пледира самозащита — каза накрая с очевидно отвращение. — Сключи споразумение и получи минималната присъда. Всъщност вече я беше излежал в ареста. Изгуби работата си. Напусна града. От социалните служби взеха детето им. Край на историята, наистина.

Радарът на Гърни, който бе станал свръхчувствителен от хилядите разпити, му подсказа, че все още не е чул всичко. Чакаше и наблюдаваше неудобството на Нардо. На заден план чуваше глас — вероятно на този, който бе вдигнал телефона. Не различаваше думите.

— Едно нещо не разбирам — каза той. — Какво толкова специално има в тая история, та в началото не искаше да ми я разкажеш?

Нардо го изглежда право.

— Джими Спинкс беше ченге.

Внезапно залялата го вълна от възбуда носеше със себе си куп неотложни въпроси, но преди да успее да зададе който и да е от тях, на вратата се появи жена с квадратна челюст и къса, почти мъжка прическа. Беше облечена с дънки и тъмно поло. Под лявата ѝ мишница бе прикрепен кобур, а в него мътно проблясваше пистолет глок.

— Сър, току-що получихме телефонно обаждане, на което трябва да обърнете внимание.

Тя не използва думата „незабавно“, но и нямаше нужда.

За Нардо разсейването явно бе добре дошло. Той насочи цялото си внимание към жената и я зачака да продължи. Вместо да го направи обаче, тя несигурно погледна към Гърни.

— Той е с нас — с известно недоволство отбеляза Нардо. — Продължавай.

Тя хвърли на Гърни още един поглед, който не бе по-приятелски от първия, след което се приближи до масата и остави точно пред Нардо миниатюрно записващо устройство.

— Всичко е тук, сър.

Той се поколеба за миг, като се мръщеше на машинката, после натисна едно копче. Записът започна веднага, качеството бе отлично. Гърни разпозна първия глас — принадлежеше на жената, застанала пред него.

— *Системи за сигурност ГД.* — Явно бе инструктирана да вдига телефона на Дърмот в ролята на негов служител. Вторият глас бе много странен — и определено познат на Гърни. Беше същият, който бе слушал да разговаря с Марк Мелъри. Сякаш беше толкова отдавна... Четири смъртни случая се бяха случили между двете обаждания. Напълно бяха променили възприятията му за времето. Марк в Пиъни, Албърт Шмит в Бронкс, Ричард Карч в Содъртън

(Ричард Карч — защо това име всеки път извикваше неприятно усещане в него, защо имаше чувството, че нещо не се връзва?) и полицай Гари Сисек в Уичърли.

Нямаше как да се сбърка този глас с непрекъснатото променяща се височина, нито пък акцентът.

— *Ако можех да чуя Господ, какво би ми казал той?* — запита той със заплашителния ритъм на злодей от филм на ужасите.

— *Моля?* — На записа полицайката звучеше толкова изненадана, колкото би била всяка нормална секретарка.

Гласът повтори, този път по-настойтелно:

— *Ако можех да чуя Господ, какво би ми казал той?*

— *Съжалявам, бихте ли повторили? Струва ми се, че връзката е лоша. От мобилен телефон ли се обаждате?*

Сега тя вметна и няколко коментара на живо за Нардо:

— Само се опитвах да удължа обаждането, както казахте — да го задържа на телефона възможно най-дълго.

Нардо кимна. Записът продължи:

— *Ако можех да чуя Господ, какво би ми казал той?*

— *Наистина не разбирам, сър. Бихте ли ми обяснили какво искате да кажете?*

Изведнъж гласът гръмна:

— *Господ щеше да ми каже: избий ги всичките!*

— *Сър? Обърках се... Искате ли да запиша съобщението ви и да го предам на някого?*

Последва остър, неприятен смях — като че някой мачкаше целофан:

„Денят на страшния съд е, няма друго да ви кажа.

Дърмот ще е бърз, Гърни — не по-малко.

Чистачът пристига от ада.

А часовникът тиктака ли, тиктака...“

ГЛАВА 50

ПОВТОРНО ПРЕТЪРСВАНЕ

Първи проговори Нардо:

— Това ли беше цялото обаждане?

— Да, сър.

Той се отпусна назад на стола и започна да разтрива слепоочията си.

— Началник Майърс още ли не се е обадил?

— Непрекъснато оставяме съобщения на рецепцията в хотела му, сър, а също и на мобилния му телефон. Още нямаме обратна връзка.

— Предполагам, че номерът на тоя, дето се обажда, е бил скрит, нали?

— Да, сър.

— „Избий ги всичките“, а?

— Да, сър, точно това бяха думите му. Искате ли отново да чуете записа?

Нардо поклати глава.

— Как мислиш, за кого говори?

— Сър?

— „Избий ги всичките“. Всички кои?

Полицайката като че ли се обърка.

Нардо се обърна към Гърни.

— Това е само предположение, лейтенанте, но вероятно става въпрос или за останалите хора от списъка му с бъдещи жертви — или за всички ни тук, в къщата.

— А какво ще кажеш за „чистачът пристига“? — попита Нардо.
— Защо „чистачът“?

Гърни сви рамене.

— Нямам идея. Може просто да харесва думата... да подхожда на патологичната му представа за онова, което върши.

Нардо неволно се намръщи от отвращение. След това за първи път се обърна към полицайката по име:

— Пат, излез навън с Големия Томи. Заемете ъглите на къщата по диагонал, така че да наблюдавате всяка врата и всеки прозорец. Освен това, кажи и на останалите, искам всички да са готови да нахлуят вътре до максимум минута, след като чуят изстрел или каквато и да било суматоха. Някакви въпроси?

— Въоръжена атака ли очакваме, сър? — В гласа ѝ като че ли се долавяше надежда.

— Не бих казал, че „очакваме“, но със сигурност е възможно да се случи.

— Наистина ли смятате, че този луд негодник е още в района? — Очите ѝ бяха станали ледени.

— Възможно е, както казах. Кажи на Големия Томи за последното обаждане на извършителя. Бъдете нащрек.

Тя кимна и изчезна.

Нардо мрачно се обърна към Гърни:

— Как мислиш? Смяташ ли, че трябва да повикам кавалерията? Да кажа ли на щатските ченгета, че имаме спешна нужда от помощ? Или това обаждане е простотия, за която не си струва да си хабя куршумите?

— Ако вземем под внимание броя на труповете досега, би било доста рисковано да го приемем за „простотия“.

— Нищо не приемам! — отрече Нардо със стиснати устни.

Напрегнатите думи, които си размениха, бяха последвани от също толкова напрегната тишина. Тя бе нарушена от груб глас, който ги повика от върха на стълбите:

— Лейтенант Нардо? Гърни?

Нардо се намръщи, сякаш в стомаха му имаше нещо развалено.

— Може би Дърмот си е припомнил още нещо и иска да го сподели. — Той потъна още по-дълбоко в стола си.

— Аз ще проверя — предложи Гърни.

Върна се от стаята в антрето. Дърмот бе застанал на вратата на спалнята си. Изглеждаше нетърпелив, ядосан и изтощен.

— Може ли да говоря с вас... моля? — Това „моля“ накрая определено не бе казано с приятен тон.

Дърмот изглеждаше прекалено слаб и разтреперан, за да слезе по стълбите, така че Гърни се качи. Междувременно си мислеше, че това в действителност не е дом. Беше просто офис, към който за удобство

има и спалня. В градския квартал, където бе израснал, това бе често срещано — например онзи индиец с деликатесния магазин, който като че намразваше живота все повече с всеки нов клиент, или свързаният с мафията гробар, който живееше над погребалното си бюро заедно с дебелината си жена и четирите си дебели деца. Дори самата мисъл за това го караше да чувства гадене.

На вратата на спалнята се постара да се отърси от това чувство и да разгадае изражението на неудобство върху лицето на Дърмот. Мъжът погледна покрай него надолу към стълбите.

— Тръгна ли си лейтенант Нардо?

— Не, долу е. Какво мога да направя за вас?

— Чух шум от двигатели. Отдалечавах се — обвинително заяви Дърмот.

— Не отиват далеч.

Дърмот кимна, но не изглеждаше удовлетворен. Очевидно имаше нещо предвид, но не бързаше да сподели какво точно. Гърни се възползва от възможността да получи още някои отговори:

— Господин Дърмот, с какво си изкарвате прехраната?

— Моля? — прозвуча едновременно объркан и раздразнен.

— Какво точно представлява работата ви?

— Работата ми ли? Сигурността. Мисля, че вече водихме този разговор.

— Беше доста общ — усмихна се Гърни. — Не бихте ли ми дали някои подробности?

Изразителната въздишка на Дърмот предполагаше, че смята молбата за дразнеща загуба на време.

— Вижте какво — каза той, — трябва да седна. — Върна се до креслото си, седна в него и неспокойно започна да се намества. — Какви подробности?

— Името на компанията ви е „Системи за сигурност ГД“. Каква точно „сигурност“ осигуряват тези „системи“ — и за кого?

След още една дълбока въздишка, той отвърна:

— Помагам на фирмите да защитават поверителна информация.

— И под каква форма им помагате?

— Приложения за защита на база данни, специализиран защитен софтуер и хардуер, протоколи за ограничен достъп, системи за

потвърждение на самоличност — това покрива повечето от проектите, които изпълняваме.

— „Ние“?

— Моля?

— Споменахте „проектите, които изпълняваме“, тоест „ние“.

— Нямах предвид *буквално* — с пренебрежение отговори Дърмот. — Просто корпоративен израз.

— Така излиза, че „Системи за сигурност ГД“ е по-голяма компания, отколкото е всъщност, така ли?

— Ами, не такава е целта, уверявам ви. Клиентите ми високо оценяват това, че върша работата собственооръчно.

Гърни кимна, сякаш впечатлен.

— Разбирам, това наистина може да е голямо предимство. А кои са тези клиенти?

— Клиенти, за които конфиденциалността е от основно значение.

Гърни невинно се усмихна на грубостта на Дърмот:

— Не ви карам да разкривате никакви тайни. Просто се чудех в кои отрасли на бизнеса са.

— В такива, че техните база данни изискват много сериозна защита.

— Например?

— Лични данни.

— Какъв вид лични данни?

Известно време Дърмот явно преценяваше каква част от договорните си отношения би нарушил, ако продължи да говори:

— Онзи тип данни, които се събират от застрахователни компании, финансови институции, здравноосигурителни дружества.

— Медицински данни?

— Да, голяма част от тях са такива.

— Информация за лечението на пациентите?

— Дотолкова, доколкото е включена в кодовата медицинска система. Какъв смисъл има всичко това?

— Представете си, че сте хакер, който иска да проникне в много голяма медицинска база данни. Как бихте постъпили?

— На този въпрос не може да се отговори.

— И защо?

Начинът, по който Дърмот затвори очи, ясно показваше раздразнението му.

— Твърде много променливи величини.

— Например?

— Например?! — Дърмот повтори въпроса, като че той бе израз на невероятна глупост. След миг все пак продължи, все още със затворени очи: — Зависи от целта на хакера, доколко е опитен и умел, доколко е запознат с формата на данните, структурата на самата база данни, от протокола за достъп, степента на защита, както и от още куп други фактори. Съмнявам се, че имате техническите познания, за да разберете който и да било от тях.

— Сигурен съм, че сте прав за това — меко заяви Гърни. — Но нека все пак предположим, че някой много добър хакер се опитва да състави списък от хора, които са били лекувани от определена болест...

Дърмот вдигна ръце в знак, че се отказва — толкова се беше нервирал вече.

Гърни обаче продължи да го притиска:

— Колко трудно би било да се направи това?

— Отново — няма как да се отговори. Някои база данни са толкова слабо защитени и с толкова пробойни, че със същия успех биха могли да ги публикуват направо в интернет. Други пък биха се опрели и на най-добрите програми за разбиване на пароли. Всичко зависи от качествата на системния дизайнер.

Гърни долови гордостта, която се криеше зад тези думи, и реши да я подхрани:

— Бих се обзаложил на пенсията си, че няма много хора, които да са по-добри от вас.

Дърмот се усмихна.

— Направих кариера от това да побеждавам най-блестящите хакери на планетата. Нито един мой протокол за защита на данни не е бил разбиван. Никога.

Тази хвалба предлагаше нови възможности. Дали способността на този човек да възпре евентуалния опит за проникване на убиеца в базата данни имаше нещо общо с решението на последния да използва пощенската му кутия? Определено си струваше да се обмисли тази идея, дори и да повдигнеше повече въпроси, вместо да даде отговори.

— Бих желал местната полиция да проявяваше същата компетентност.

Коментарът измъкна Гърни от размишленията му.

— Какво имате предвид?

— Какво имам предвид ли? — Дърмот дълго и сериозно обмисля отговора си. — Преследва ме убиец, а аз не вярвам полицаите да са способни да ме защитят. В квартала вилнее луд, който възнамерява да ме убие, а после и вас. А пък вие реагирате с хипотетични въпроси за хипотетични хакери, които се опитват да проникнат в хипотетични база данни?! Нямам представа какво се опитвате да направите, но ако идеята е да ме успокоите, като ме разсеете, държа да ви кажа, че няма ефект! Защо не се съсредоточите върху истинската опасност? Това не е никакъв теоретичен софтуерен проблем! Проблемът е, че към нас се промъква един луд за връзване с окървавен нож в ръката! А трагедията от тази сутрин е доказателство, че полицията не е просто безполезна, по-зле е! — Яростният тон на тази тирада така се повиши към края ѝ, че накара Нардо да се качи в спалнята. Той погледна първо Дърмот, после Гърни и накрая спря поглед отново върху Дърмот.

— Какво, по дяволите, става тук?

Дърмот се обърна и се втренчи в стената.

— Господин Дърмот смята, че не е достатъчно добре охраняван — обясни Гърни.

— Достатъчно добре охраня... — избухна гневно Нардо, после замълча и продължи, вече по-спокойно: — Сър, шансовете неоторизирано лице да проникне неправомерно в тази къща — да не говорим за „луд за връзване с окървавен нож в ръката“, както се изразихте — са по-малки от нула!

Дърмот продължи да се взира в стената.

— Ще го кажа така — продължи Нардо, — ако на копелето му стиска да се покаже тук, мъртъв е. А ако се опита да влезе, ще го сготвя и изям за вечеря!

— Не искам да оставам сам в тази къща. Нито за секунда!

— Не ме слушате! — изръмжа Нардо. — Не сте сам. Из целия квартал има полицаи. Както и около къщата. Покрили сме периметъра напълно. Никой не може да мине покрай нас!

Дърмот се обърна към Нардо и предизвикателно каза:

— Ами ако вече е успял да влезе?

— За какво, по дяволите, говорите?

— Ами какво, ако вече е успял да се вмъкне в къщата?

— И как, да го вземат мътните, би могъл да го направи?

— Тази сутрин — когато излязох навън да потърся полицаи Сисек... Ами ако е влязъл през някоя незаключена врата, докато обикалях двора? Може да го е направил, нали?

Нардо го гледаше невярващо.

— И къде е отишъл?

— Аз откъде да знам?

— Да не мислите, че се крие под скапаното легло?!

— Е, това е много добър въпрос, не сте ли съгласен, лейтенанте? Само че не знаете отговора, нали? Защото в действителност не претърсихте напълно къщата! Така че би могъл да се крие под леглото наистина — така ли е, или не е?

— Исусе Христе! — извика Нардо. — Стига глупости!

С две широки крачки отиде до леглото, сграбчи таблата със свирепост ръмжеше, повдигна го цялото на височината на рамото си и го задържа във въздуха.

— Доволен ли сте? — протътна той. — Да виждате някого отдолу?!

После пусна леглото, което чак отскочи от удара в пода. Дърмот просто го гледаше.

— Всичко, което искам, лейтенанте — каза накрая, — е да си вършите по-добре работата, не някакви детински драми. Нима искам прекалено много, като ви моля да претърсите помещенията основно?

Нардо го наблюдаваше студено.

— Вие ми кажете тогава — къде би могъл да се скрие човек в тази къща?

— Къде ли? Не зная. В мазето? На тавана? В гардеробите? Откъде да знам?

— Само искам да съм сигурен, че сме изяснили нещата, сър. Полицаяте, които са пристигнали на местопрестъплението първи, са претърсили къщата. Щяха да го открият, ако е бил тук. Разбирате ли?

— Проверили са цялата къща?

— Да, сър — докато колегите им са ви разпитвали в кухнята.

— Включително тавана и мазето?

— Точно така.

— Включително санитарните помещения, килера за провизии и сервизното помещение?

— Всички помещения, килери и гардероби.

— Няма как да са проверили сервизното помещение! — извика Дърмот предизвикателно. — Заключено е с катинар, ключът е в мен, а никой не ми го е искал!

— Кое то означава — парира го Нардо, — че ако все още е заключено, няма как някой да се е скрил в него. Тоест, би било загуба на време да се претърсва.

— Но... това означава, че лъжете! Не е вярно, че цялата къща е претърсена от горе до долу!

Реакцията на Нардо изненада Гърни, който се бе подготвил за ново избухване:

— Дайте ми ключа, сър, и веднага ще отида да погледна.

— Тоест — заключи Дърмот в адвокатски стил, — признавате, че нещо е било пропуснато? И че не цялата къща е претърсена така, както следва?

Гърни се зачуди дали злобното му упорство се дължи на мигрената, която го измъчваше, на заядлив характер, или просто страхът му се бе трансформирал в агресия.

Нардо изглеждаше необичайно спокоен.

— Ключът, сър?

Дърмот измърмори нещо — нещо обидно, ако можеше да се съди по изражението му — и се надигна от стола си. Извади от чекмеджето на нощното си шкафче връзка ключове, откачи от нея един, който бе по-малък от останалите, и го метна на леглото. Нардо го вдигна, без да показва никакви емоции и без да казва нищо повече. Излезе от стаята и стъпките му бавно заглъхнаха по стълбите. Дърмот пусна връзката в чекмеджето, затвори го наполовина, после спря.

— Мамка му! — изсъска и отново извади ключовете. Откачи още един и тръгна към вратата. Не бе направил и две крачки обаче, когато се спъна в килимчето край леглото и удари главата си в рамката на вратата. Извика сподавено от болка и гняв през стиснатите си зъби.

— Добре ли сте, сър? — запита го Гърни и тръгна към него.

— Чудесно! Просто идеално! — буквално плюеше думите.

— Да ви помогна ли с нещо?

Дърмот като че ли се опитваше да се успокои.

— Ето — каза той, — вземете този ключ и му го отнесете. Има две ключалки. Ама че гадна работа, почнах вече съвсем да се обърквам...

Гърни взе ключа.

— Добре ли сте?

Дърмот махна с ръка отвратено:

— Ако още в началото бяха дошли при мен, както си му е редът... — гласът му заглъхна.

Гърни метна още един преценяващ поглед на горкия човек и слезе долу.

Както при повечето къщи в предградията, стълбището към мазето се намиреше под това за втория етаж. До него водеше врата, която Нардо бе оставил отворена. Гърни видя, че долу свети.

— Лейтенанте?

— Да-а?

Гласът като че ли идваше от по-голямо разстояние, така че Гърни продължи да слиза с ключа в ръка. Носеше се позната миризма — комбинация от мухъл, бетон, метални тръби, дърво и прахоляк. В ума му оживя ярък спомен за мазето на къщата, в която живееше като дете. Обитателите на отделните апартаменти го бяха превърнали в склад за неизползваните си велосипеди, бебешки колички, кашони с боклуци и прочее. Помнеше прекрасно не само миризмата, но и слабата светлина, идваща от малкото голи крушки, както и сенките, от които винаги го побиваха тръпки.

Нардо бе застанал на прага на сива метална врата в далечния край на недовършена стая, по чиито бетонни стени личаха петна от влага. Под тях прозираше арматура. В стаята имаше бойлер, два резервоара за гориво, парен котел, две противодимни аларми, два пожарогасителя и водоразпръсквателна система.

— Ключът става само за катинара — каза той. — А има и секретна брава. Тоя човек е просто откачен на тема сигурност! И къде, по дяволите, е другият ключ?

Гърни му го подаде:

— Каза, че го е забравил. Обвинява теб, естествено.

Нардо пое ключа с отвратено сумтене и го пхна право в ключалката.

— Скапано копеленце! — измърмори той и бутна вратата. — Не мога да повярвам, че му се вързах да проверявам... Какво, по дяволите?!

Нардо, плътно следван от Гърни, нерешително влезе в стаята, която се намираше зад вратата. Тя определено бе доста по-голяма от сервизно помещение.

И на пръв поглед нищо от онова, което виждаха, нямаше смисъл.

ГЛАВА 51

ПОКАЖИ И РАЗКАЖИ

Първоначално Гърни реши, че са сбъркали вратата. Обаче и в това нямаше смисъл. В мазето нямаше друга врата, освен тази и първата, в началото на стълбището.

Но това не беше сервизно помещение — в никакъв случай.

Стояха в ъгъла на просторна, приятно осветена и традиционно мебелирана спалня. На пода лежаха прекрасни килими. Имаше и огромно легло, покрито с кувертюра на цветя, чиято богата драперия се спускаше до пода. На таблата в горната му част бяха подпрени няколко пухкави възглавници с къдрички по края, подхождащи на покривката. До долната му част пък стоеше старинна ракла от кедрово дърво. Върху нея се мъдреше голяма плюшена птица, която като че бе направена от съшити парчета плат. Нещо странно привлече вниманието на Гърни към стената вляво — прозорец, от който се разкриваше гледка към някакво поле. Когато се вгледа обаче, установи, че това е плакат, осветен отзад. Явно целта му бе да направи атмосферата по-малко клаустрофобична. Веднага забеляза и още нещо: чуваше се тихото бучене на вентилационна система.

— Нищичко не схващам — обяви Нардо.

Гърни се канеше да се съгласи, когато забеляза една масичка малко след фалшивия прозорец. На нея имаше слаба настолна лампа, чиято кехлибарена светлина огряваше три семпли черни рамки. Бяха от онези, в които обикновено се поставят дипломи. Той се приближи, за да ги разгледа по-добре. Във всяка рамка имаше по едно копие на... личен чек. Всички чекове бяха на името на Х. Арибда. Всички бяха на стойност 289.87 долара. Подателите им, отляво надясно, бяха Марк Мелъри, Албърт Шмит и Р. Карч. Това бяха чековете, които Дърмот бе съобщил, че е получил. Беше върнал оригиналите на изпращачите, без да ги осребрява. Но защо бе направил копия преди това? И, което бе по-обезпокоително, защо, по дяволите, ги бе сложил в рамки? Гърни започна да ги вдига един по един, като че ли щеше да открие отговорите, скрити в тези рамки.

И после, както се взираше в подписа на третия чек — Р. Карч — изведнъж отново усети онова неприятно чувство, което свързваше с името. Само че този път имаше обяснение за него.

— По дяволите! — прокле той неспособността си да види едно така очевидно несъответствие.

В същото време откъм Нардо чу тихичък, но рязък звук. Гърни го погледна, а после проследи стреснатия му поглед до противоположния ъгъл на стаята. Там, едва различима сред сенките, седеше крехка жена с глава, отпусната на гърдите. Не я бяха забелязали веднага, защото слабата светлина на настолната лампа не стигаше до огромното кресло, освен това розовата ѝ нощница се сливаше с цвета на тапицерията.

Нардо разкачи фенер от колана си и насочи светлината му към нея. Гърни предположи, че е между петдесет и седемдесетгодишна. Кожата ѝ бе бледа като на смъртник. Русата ѝ коса бе прекалено гъста, а къдриците — твърде симетрични и пищни, така че вероятно носеше перука. Тя премигна и започна да вдига главата си толкова бавно и постепенно, че движението почти не си личеше. Любопитно насочи лицето си към източника на светлината. Приличаше на цвете, което грациозно се обръща към слънцето.

Нардо погледна към Гърни, после отново към жената в креслото.

— Трябва да пишкам — заяви тя.

Гласът ѝ бе висок, дрезгав и властен. Когато повдигна надменно брадичка, на врата ѝ се разкри голям и грозен белег.

— Коя, по дяволите, е тази? — прошепна Нардо, като че ли Гърни бе длъжен да знае. Впрочем, той бе сигурен, че наистина знае отговора на този въпрос. Освен това осъзна, че със слизането си в мазето, за да донесе ключа на Нардо, е направил ужасна грешка.

Веднага се извърна към отворената врата... но Грегъри Дърмот вече бе застанал там — с бутилка от уиски „Четири рози“ в едната ръка и 38-калибров полицейски пистолет в другата. Нямаше и следа от ядосания и темпераментен мъж, който страда от мигрена. Очите вече не бяха обвинителни, нито присвити от престорена болка. Гърни предположи, че така изглеждат по принцип — дясното пронизващо и решително, а лявото — тъмно и безчувствено като олово.

Нардо също се бе обърнал.

— Какво... — започна той, но после въпросът застина в гърлото му. Стоеше, без да помръдва, а погледът му се местеше от лицето на Дърмот към пистолета и обратно.

Дърмот пристъпи в стаята, след което протегна крака си назад и ловко затръшна вратата с пета. Ключалката щракна с тежък, окончателен звук. Лека, но много неприятна усмивка изпъна тънките му устни.

— Най-накрая сме сами — проточи той, подигравателно имитирайки тона на човек, нетърпеливо очакващ разговор с приятели. — Има толкова много работа — добави — и толкова малко време.

Явно смяташе това за забавно. Студената му усмивка се разшири за миг, от което устните му заприличаха на гърчещи се червеи.

— Бих искал предварително да ви благодаря, че ще участвате в скромния ми проект. Би било много добре, ако ми съдействате. Първо, една дребна подробност. Лейтенанте, бихте ли легнали с лице към пода? — В действителност не бе нито въпрос, нито молба. Гърни разчете изражението на Нардо — той явно бързо изчисляваше нещо. Нямаше обаче как да разбере точно какво обмисля. Нито дали изобщо осъзнава какво се случва. А Дърмот го наблюдаваше с търпението на котка, която знае, че мишката няма къде да избяга.

— Сър — каза Нардо с нещо като болезнена загриженост, — наистина ще е добра идея да оставите пистолета на земята.

Дърмот поклати глава:

— Съвсем не толкова добра, както си мислите.

Нардо го изгледа озадачен.

— Просто го оставете, сър.

— Да, има такъв вариант. Само че ще стане малко сложно... Е, нищо в живота не е просто, нали така?

— Сложно? — Нардо говореше на Дърмот, сякаш той бе иначе безобиден гражданин, който временно е спрял да си пие лекарствата.

— Възнамерявам да оставя пистолета, след като ви застрелям. Ако искате да го оставя веднага, то трябва да ви застрелям сега. Не искам да правя това, а съм сигурен, че и вие не искате. Сега разбирате какъв е проблемът, нали?

Докато говореше, Дърмот вдигна оръжието. В момента то сочеше към гърлото на Нардо. Може би бе в резултат от стабилния начин, по

който държеше ръката си, или пък от подигравателния му тон, но Нардо се убеди, че му трябва различна стратегия.

— Ако стреляш — каза той, — знаеш ли какво ще се случи след това?

Дърмот сви рамене, а тънката линия на устните му се разшири отново:

— Ще умрете.

Нардо кимна като професор, който се съгласява с очевидния, но непълен отговор на свой студент:

— И? Какво ще стане после?

— Че какво значение има? — Дърмот отново сви рамене, загледан в траекторията, която свързваше дулото и врата на Нардо.

Лейтенантът явно полагаше сериозни усилия да запази контрол над себе си, което можеше да се дължи както на гнева му, така и на страх.

— За мен — не особено, но доста повече за теб. Ако дръпнеш този спусък, след по-малко от минута двайсет ченгета ще нахлуят тук, за да ти сритат задника. Направо ще те разкъсат!

Дърмот като че се забавляваше.

— Какво знаете за гарваните, лейтенанте?

Нардо присви очи при този толкова неадекватен коментар.

— Гарваните са изключително тъпи — продължи Дърмот, — застреляш един и идва следващият. После застрелваш и него, но идва друг, а после още един и още един. Гръмваш ги и тях, но те продължават да прииждат.

Гърни бе чувал нещо подобно и преди — че гарваните никога не оставят един от своите да умре сам. Ако умира гарван, останалите идват и застават покрай него, за да не е сам. Когато за първи път чу тази история от баба си — тогава бе на десет-единайсет години — побърза да излезе от стаята, защото разбра, че ще се разплаче. Отиде в банята, а сърцето го болеше толкова, че почти не можеше да диша.

— Веднъж видях снимка на гарвани, застреляни в една ферма в Небраска — разказваше Дърмот със смесица от удивление и презрение. — Фермерът, с пушка в ръката, бе застанал край купчина мъртви гарги, която стигаше до рамото му — и замълча, явно за да позволи на Нардо да оцени абсурдността на самоубийствения

инстинкт на гарваните, както и отношението на разказаното към настоящата ситуация.

Нардо поклати глава:

— Да не би наистина да вярваш, че можеш да си седиш тук, вътре и да застрелваш полицаите един по един, докато минават пред вратата? И то — без да ти пръснат мозъка междувременно? Няма да стане така.

— Определено няма. Никой ли не ти е казвал, че умът, който възприема всичко буквално, е ограничен и неспособен? Харесва ми съдбата на гарваните, за която ви разказах, лейтенанте — но има много по-ефективни начини за изстребване на вредителите от този да ги гърмиш един по един. Обгазяване, например. Обгазяването дава много добри резултати, ако човек има подходяща система, с която да го извърши. Може би сте забелязали, че във всички стаи на къщата има пръскачки. Във всички, освен в тази, разбира се. — Той замълча отново, а по-живото му око проблясваше от самодоволство. — Така че, ако ви застрелям и останалите гарвани долетят, просто ще отворя клапаните на две малки тръби — и двайсет секунди по-късно... — Усмихна се ангелски. — Имате ли представа какво причинява концентрираният хлор на човешките дробове? И колко бързо?

Гърни наблюдаваше опита на Нардо да проумее този заплашително сдържан мъж и отправената заплаха с газа. За миг сериозно се притесни, че гордостта и гневът на ченгето ще го подтикнат да се метне напред — и да намери смъртта си. Нардо обаче си пое няколко пъти въздух, което като че ли му помогна да се отпусне малко. След това заговори, а гласът му бе искрен и напрегнат:

— Хлорните съединения понякога са доста нестабилни, могат да ти изиграят лоша шега. Работил съм с тях в антитерористичната група. Веднъж един тип произведе — без да иска, като страничен продукт на друг експеримент — азотен трихлорид. Дори не осъзна какво е станало. Заради взрива изгуби пръста си. Това да прекараш химикалите през разпръсквателната си система може да се окаже по-трудна работа, отколкото си мислиш. Всъщност се съмнявам, че ще успееш.

— Не си хабете времето в опити да ме изиграете, лейтенанте. Струва ми се, че се опитвате да ми приложите техника от полицейския наръчник. Интересно, какво ли пише? Може би — „Издайте

съмнение по отношение плана на престъпника, поставете под въпрос осъществимостта му, провокирайте го да разкрие още подробности...“? Ако искате да научите повече, няма нужда да си играете, просто ме попитайте. Нямам тайни. Имам нещо друго, всъщност — два двесталитрови резервоара под високо налягане, пълни с хлор и амоняк и управлявани от индустриален компресор. И са свързани директно с главната тръба, от която се захранва системата в цялата къща. В тази стая тук са скрити двата вентила, които ще съединят съдържанието на резервоарите и ще пуснат по тръбите огромно количество силно концентриран газ. Колкото до малко вероятното вторично образуване на азотен трихлорид и евентуалната експлозия, която би го последвала... Е, бих го приел като очарователен плюс, но ще се задоволя и само да изтрия полицейското управление на Уичърли. Би било наистина прекрасно да ви видя на парчета, но човек трябва да се научи да се радва и на малкото, което получава. Подобро не бива да е враг на доброто.

— За какво е всичко това, за бога?!

Дърмот смръщи вежди, парадирайки човек, който сериозно обмисля въпроса:

— Тази сутрин получих бележка по пощата. *Пази се от снега, пази се и от слънчевата светлина, от нощта и от деня — няма къде да избягаш!* — Докато цитираше стихотворението на Гърни с изпълнен със сарказъм тон, той не спираше да го гледа изпитателно. — Празни заплахи, разбира се, но трябва да благодаря на онзи, който го е изпратил. Напомни ми колко кратък може да е животът и че никога не бива да отлагам за утрешния ден онова, което мога да свърша днес.

— Наистина не разбирам какво имаш предвид — заяви Нардо, все така искрено и откровено.

— Просто правете каквото ви казвам и накрая всичко ще ви стане напълно ясно.

— Добре, няма проблем. Просто не искам никой да пострада без причина.

— Не, разбира се, че не. — Усмивката, от която устните му се превръщаха в червеи, отново се появи и пак изчезна. — Никой не иска това. Всъщност, за да се избегнат ненужни наранявания, смятам, че наистина трябва веднага да легнете на земята.

Бяха направили пълен кръг. А въпросът беше — какво следва? Гърни наблюдаваше лицето на Нардо за знаци, които да разчете. Колко бе успял да схване? Беше ли му просветнало коя може да е жената на леглото — или усмихващият се психопат с бутилката и пистолета?

Като че ли в крайна сметка поне бе схванал, че Дърмот е убил полицаи Сисек. Вероятно на това се дължеше омразата в очите му, която не успяваше да прикрие напълно. Внезапно напрежението се завърна. Нардо като че ли бе получил прилив на адреналин. Изпълнен бе с някаква примитивна емоция, крещяща „да вървят по дяволите последствията“, която бе много по-силна от здравия разум. Дърмот също видя промяната, но вместо да се уплаши, това сякаш го наелектризира, буквално го възбуди. Ръката му се сви съвсем лекичко върху дръжката на пистолета и за пръв път неприятната мазна усмивка разкри блясък на зъби. По-малко от секунда преди куршума 38-ми калибър да прекъсне живота на Нардо — и вероятно около две, преди вторият да сложи край на собствения му — Гърни разкъса омагьосания кръг с бесен вик, който протътна в гърлото му:

— Прави каквото ти казва! Лягай на скапания под! Легни на скапания под веднага!

Ефектът бе зашеметяващ. Противниците застинаха на място. Критичният момент на сблъсъка им бе пресечен от грубия изблик на Гърни.

Това, че нямаше трупове, го убеди, че е на прав път. Не беше съвсем сигурен обаче какъв е пътят. Доколкото разчиташе изражението на Нардо, той го смяташе за предател. Подозираше, че под маската на ледено спокойствие Дърмот е смутен. Непроницаемостта му лице вероятно криеше стремежа си да не позволява на прекъсването да наруши контрола му.

— Много мъдър съвет получавате от приятеля си — каза той на Нардо. — Бих го последвал на мига, ако бях на ваше място. На детектив Гърни умът му сече като бръснач. Такъв интересен човек. Знаменит направо. Толкова много неща могат да се научат за някого, ако само погледне човек в интернет. Ще се удивите каква информация може да бъде получена, ако имаш име и пощенски код. Толкова малко лични данни се пазят наистина в тайна напоследък! — Дяволитият тон на Дърмот предизвика вълна от гадене у Гърни. Той си напомни, че специалността на Дърмот е да убеждава хората, че знае за тях повече,

отколкото му е известно в действителност. Но мисълта за собствения му провал заради пощенската марка, поставяйки Маделайн в опасност, не искаше да напусне ума му. Почти непоносимо беше.

Нардо с нежелание се сниши към пода и легна по корем. Приличаше на човек, който се кани да прави лицеви опори. Дърмот го накара да склочи ръце на тила си, „ако не е прекалено много, моля“. За един кратък, но ужасяващ миг, Гърни си помисли, че това е подготовка за незабавна екзекуция. Вместо това Дърмот се загледа с удовлетворение към проснатия на земята лейтенант. После внимателно постави бутилката от уиски върху раклата — точно до голямата плюшена играчка. В този момент Гърни осъзна, че това не е просто птица, а голяма плюшена гъска. Вероятно пълна с... С нов пристъп на гадене той си припомни нещо от лабораторните доклади: *гъши пух*. После Дърмот се наведе и измъкна от кобур на десния глезен на Нардо малък автоматичен пистолет. Прибра го в джоба си и отново се усмихна без веселие.

— Знанието къде се намират всички огнестрелни оръжия — обясни той със зловеща искреност, — е ключово за предотвратяване на трагедии. Има толкова много пистолети. Толкова много оръжия в неподходящи ръце. Разбира се, ще възразите, че не оръжията убиват хората. Хората убиват хора. Безспорно в това има истина. Хората наистина убиват хора. Но кой знае тази истина по-добре от хора с вашата професия?

Към малкия си списък от сигурни факти Гърни добави и този. Явно основната цел на дяволитите речи, които Дърмот произнасяше пред заплепената публика, бе да подхранва собствените му илюзии за всемогъщество. Същото целяха и любезната поза, и заплашителната учтивост от писмата му до жертвите.

Сякаш за да докаже правотата му, Дърмот се обърна към него и попита като раболепен разпоредител в театър:

— Имате ли нещо против да седнете до онази стена ей там? — И направи знак към прост дървен стол вляво от леглото, точно до масичката с поставените в рамка чекове.

Гърни отиде до стола и седна на него, без да се поколебае.

Дърмот погледна пак към Нардо. Леденият му поглед странно контрастираше с окуражителния му тон:

— За нула време ще сте на крака! Само трябва да поставим на мястото му още един участник. Ще съм ви благодарен, ако проявите търпение.

На бузата на Нардо — от тази страна, която Гърни виждаше — трепна мускул. Челюстта му се стегна, а от врата по лицето му плъзна червенина.

Дърмот бързо се придвижи до другия ъгъл на стаята. Наведе се към креслото и прошепна нещо на жената, седнала в него.

— Трябва да пишкам — обяви тя и повдигна глава.

— Всъщност няма такова нещо — обясни той, като погледна към Гърни и Нардо. — Просто я дразни катетърът. С катетър е от много, много години. От една страна е неприятно, но иначе е голямо улеснение. Бог дава и Бог взема. Ези-тура. Не можеш да имаш само едното, получаваш и двете. Това не беше ли от някаква песен? — Той спря, като че се опитваше да постави нещо на мястото му. Затананика си някаква позната жизнерадостна мелодия, а после, все още с пистолет в дясната ръка, помогна на жената да стане с другата. — Ела, скъпа, време е за легло-легълцето, за последно.

Докато я водеше с къси стъпки през стаята и ѝ помагаше да се подпре в полулегнало положение на възглавниците, той не спря да повтаря с глас като на малко момче: „Легло-легълцето, легло-легълцето, за последно в легло-легълцето...“.

После насочи пистолета някъде по средата между Нардо и Гърни и се огледа, без да бърза и без да спира погледа си върху нищо конкретно. Не можеше да се разбере дали вижда онова, което в действителност бе в стаята, или си представя друга сцена от друго време и място. След това погледна към жената на леглото и каза с убеждението на някакъв побъркан Питър Пан:

— Всичко ще е идеално. Всичко ще е така, както трябваше да бъде — и започна много тихо и нежно да си припява няколко несвързани ноти.

След малко Гърни разпозна една детска песничка от „Алиса в страната на чудесата“ — „Ей ни, обикаляме черничевия храст“. Не знаеше на какво точно се дължи — дали на неприязненото отношение, с което по принцип реагираше на нелогичността на детските песни и стихчета, или на факта, че конкретно в тази образите бяха прекалено глупави и странни. А може би бе заради веселата музика, която бе

крайно неуместна в момента. Каквато и да бе причината, когато мелодията се разнесе в стаята, му се прииска да повърне.

А после Дърмот прибави думи, но те не бяха правилните. Той запя като малко дете: „Ей ни на, в леглото отново, в леглото отново, в леглото отново. Ей ни на в леглото отново, толкоз рано сутринта“.

— Трябва да пишкам — каза жената.

Дърмот продължи да припява шантавото си стихче, сякаш е приспивна песен. Гърни се зачуди доколко се е разсеял в действителност — дали бе достатъчно, за да успее да го нападне през леглото? Прецени, че не е. Дали по-късно щеше пак да има подобен уязвим момент? Ако историята с хлорния газ бе реален план, а не просто плашеща фантазия, колко време им оставаше? Той предположи, че не е много.

Над тях къщата бе мъртвешки тиха. Нямаше признаци някой от останалите полицаи да е открил, че лейтенантът им липсва — или ако бяха, не осъзнаваха значението на този факт. Не се чуваха високи гласове, нито бързаци стъпки, всъщност нямаше никакво движение. А това означаваше, че спасението на живота им щеше да зависи от онова, което Гърни успееше да измисли през следващите пет-десет минути. Трябваше да открие начин да обезвреди психопата, който в момента набухваше възглавниците на леглото.

Дърмот спря да пее. Тръгна покрай леглото към мястото, откъдето лесно можеше да насочи револвера еднакво бързо и към двама им. После започна да го мести ту към единия, тук към другия, все едно бе диригентска палка. Гърни остана с впечатлението — вероятно заради движението на устните му — че размахва оръжието в такт с друга детска песничка: „Ийни, мийни, майни, мо, хванах тигър за краченцето!“. Възможността след малко да рецитира стихчето, докато някой от тях лежи с куршум в главата, изглеждаше ужасяващо реална. Във всеки случай, достатъчно реална, за да накара Гърни веднага да направи нещо, дори това да означаваше да поеме страхотен риск с думите си. Той се постара да използва най-тихия си и спокоен тон, когато небрежно попита:

— Носи ли рубинените пантофки понякога?

Устните на Дърмот спряха да се движат, а изражението му стана безкрайно плашещо и пусто. Ритъмът бе нарушен. Бавно, много бавно

дулото се насочи към Гърни — като рулетка, която след дълго въртене спира на губещ номер.

Не му се случваше за пръв път да е от неправилната страна на пистолета, но никога през всичките си четирийсет и седем години не се бе чувствал толкова близо до смъртта. Кожата му изтръпна особено — като че кръвта се отдръпваше от нея на по-безопасно място. А после, което бе наистина странно, внезапно се успокои. Беше чел за подобни случаи — за хора, паднали през борда в леденото море, които биваха обхванати от фалшивото спокойствие на халюцинациите, точно преди да изгубят съзнание. Той погледна над леглото към Дърмот и се взря в очите му, напълно противоположни като излъчване — едното мъртво като на труп от отдавна забравено бойно поле, а другото живо и изгарящо от омраза. Именно във второто, целеустременото, той съзря доказателство, че мъжът бясно преценява нещо. Възможно бе намекът на Гърни за отмъкнатите от „Лаврите“ пантофки да бе свършил работата си. Идеята бе да повдигне въпроси, на които трябваше да бъдат открити отговори. Може би в момента Дърмот се чудеше колко точно му е известно и как това би повлияло на замисления финал на играта.

Ако наистина бе така, то Дърмот разреши проблема с обезкуражаваща бързина. Той се усмихна, като показва за втори път две редици от перленобели дребни зъби.

— Получихте ли съобщенията ми? — игриво запита той.

Спокойствието, което бе обгърнало Гърни, си отиваше. Знаеше, че ако даде грешен отговор на този въпрос, това би се превърнало в огромен проблем. Същото важеше и за липсата на отговор. Оставаше му само да се надява, че Дърмот говори за някое от двете неща, които поне бегло напомняха за „съобщение“, открити в „Лаврите“.

— Имате предвид цитата от „Сиянието“ ли?

— Това е едно — съгласи се Дърмот.

— Е, очевидно и регистрацията под името на господин и госпожа Сцила. — Гърни прозвуча отегчено.

— Стават две. Но третото беше най-доброто, не смятате ли и вие така?

— Не. Мисля, че третото беше глупаво — отвърна Гърни, който отчаяно се опитваше да спечели малко време, докато умът му

препускаше през спомените му за ексцентричното хотелче и единия от собствениците му, Брус Уелстоун.

Коментарът му предизвика кратък гневен проблясък в погледа на Дърмот, след което той отново се прикри и лукаво каза:

— Чудя се дали в действителност знаете за какво говоря, детективе.

Гърни потисна желанието си да възрази. Отдавна знаеше, че най-добрият начин да блъфираш често се оказва мълчанието. Освен това бе много по-лесно да мислиш, ако не говориш.

Единственото странно нещо, за което си спомни да е споменавал Уелстоун, бе нещо за някакви птици... или наблюдение на птици — нещо, което беше безсмислено по това време на годината. *Какви птици бяха, по дяволите? И каква връзка имаха с числото? Нещо, свързано с броя им...*

Дърмот ставаше неспокоен. Беше време за нов рискован обрат:

— Птиците — иронично започна Гърни. Или поне се надяваше да звучи иронично, а не нелепо. Но нещо в очите на Дърмот му подсказа, че е уцелил. Но с какво? И какво да прави от тук нататък? Какво беше нещото, свързано с птиците, което имаше такова значение? Какво бе *посланието*? Беше неподходящ сезон — за какво? *Розовогърди черешарки!* Това бе видът на птиците. И какво от това? Какво общо имаха розовогърдите черешарки с цялата история? Реши обаче да продължи с блъфа и да види къде ще го отведе: — Розовогърди черешарки — каза и загадъчно намигна.

Дърмот се опита да прикрие изненадата си под покровителствена усмивка. На Гърни безкрайно силно му се искаше да знае за какво става въпрос, да знае наистина онова, което само се преструваше, че му е известно. Какво число бе споменал Уелстоун, по дяволите? Нямаше представа какво да каже сега, нито как да парира директния въпрос, ако му го отправеха. Никаква идея.

— Бях прав за вас — самодоволно заяви Дърмот. — Още от първия разговор по телефона бях сигурен, че сте по-умен от повечето членове на малоумното ви павианско племе. — Той спря и кимна сам на себе си, очевидно доволен. — Това е добре — продължи. — Интелигентна маймуна. Ще успеете да оцените онова, което предстои. Даже мисля да последвам съвета ви. Все пак това е много специална нощ — идеалната за използването на магически пантофки. — Докато

говореше, бе започнал да се отдръпва към един шкаф в другия край на стаята. Без да сваля очите си от Гърни, той отвори най-горното му чекмедже и с подозрително внимание извади от него чифт обувки. Приличаха на отворените обувки на токчета, с които майката на Гърни ходеше на църква. Тези обаче бяха направени от рубиненочервено стъкло, което проблясваше като замръзнала кръв на приглушената светлина.

Дърмот затвори чекмеджето с рамо и се върна до леглото с обувките в една ръка и пистолета в другата. Оръжието все още бе насочено към Гърни.

— Оценявам приноса ви, детективе. Ако не бяхте споменали пантофките, нямаше да се сетя сам. Повечето хора във вашата ситуация не биха били толкова... услужливи. — Очевидно намекваше, при това не особено фино, че толкова добре контролира ситуацията, че може да превърне в свое преимущество всичко, казано или направено от друг. Той отново се наведе над леглото и замени износените кадифени пантофи на жената с проблясващите червени пантофки. Краката ѝ бяха малки и те паснаха идеално.

— Ще дойде ли в леглото пат-патенцето? — Възрастната жена звучеше като дете, което повтаря любимата си част от приказка.

— Ще убие змията и ще отреже главата ѝ, а после ще дойде в леглото пат-патенцето — отвърна ѝ той в същия стил, сякаш припяваше песен или разказваше детска приказка.

— Къде е ходило малкото ми патенце?

— Да убие петела, за да спаси кокошката.

— А защо патенцето прави онова, което прави?

— За кръв, която е така червена/както нарисувана на картина роза./Че ще пожъне, каквото е посял/туй го знае всеки злосторник.

Дърмот погледна жената в очакване; явно ритуалът не бе свършил. После се наведе към нея и ѝ подсказа със силен шепот:

— Какво ще прави патенцето тази нощ?

— Какво ще прави патенцето тази нощ? — попита тя, като имитираше шепота му.

— Ще повика гарваните, дорде не паднат всички до един/и после патенцето ще си легне най-подир.

Тя замечтано галеше с пръсти златистата перука, сякаш подреждаше буклите ѝ в някаква приказна прическа. Усмивката на

лицето ѝ приличаше на тази на наркоман. Дърмот също я наблюдаваше. И нито погледът, нито изражението му бяха синовни или почитателни. Върхът на езика му се подаваше напред-назад между устните му като дребен хлъзгав паразит. А после той примигна и се огледа.

— Като че ли сме готови да започнем — ведро заяви и стана от леглото. После неочаквано пропълзя над краката ѝ до другия край на леглото, като пътем взе гъската от раклата. Разположи се до жената върху възглавниците и постави птицата в скута си.

— Вече сме почти готови!

Такова весело и жизнерадостно уверение би било по-подходящо за човек, който тъкмо е поставил свещичка върху торта за рожден ден. Онова, с което бе зает той обаче, нямаше нищо общо. В момента наместваше револвера в един голям джоб, изрязан на гърба на птицата. Пръстът му нито за секунда не се отмести от спусъка.

„Мили боже! — помисли си Гърни. — Така ли е застрелял Марк Мелъри? Така ли са оставени следите от гъши пух, открити в раната на врата му и в кръвта на земята? Нима е възможно в последните си мигове Мелъри да е гледал скапана гъска?!“

Картината беше толкова гротескна, че едва потисна почти неудържимото желание да се разсмее.

Или пък се дължеше на истеричен пристъп, който така често съпровожда ужаса? Каквато и да бе емоцията, определено бе неочаквана и могъща. Беше се срещал с голям брой откачалки — садисти, сексуални убийци от всякакъв род, социопати, които ползваха катерачески пикели, за да убиват, дори канибали... Никога преди обаче не му се бе налагало да изнамира разрешение на такъв безумно сложен кошмар — като при това само трепване на пръст го делеше от куршум в мозъка.

— Лейтенант Нардо, изправете се, моля. Време е за вашето появяване на сцената.

Тонът на Дърмот бе злокобен, театрален и ироничен. Възрастната жена започна да шепне — толкова тихо, че първоначално Гърни не бе сигурен дали не си измисля, че е чул мърморенето ѝ: „Пат-пате, пат-пате, пат-пате, пат-пате, пат-пате“. Приличаше повече на тиктакането на часовник, отколкото на човешка реч.

Гърни наблюдаваше как Нардо отпуска ръце от тила си, протяга ги и свива пръсти. После пъргаво се надигна от пода край леглото. Движенията му бяха на човек в много добра физическа форма. Тежкият му поглед се премести от странната двойка на леглото към Гърни и обратно. Дори и нещо в сцената да го бе изненадало, каменното му лице не издаде това. Единственото нещо, което си пролича от начина, по който изгледа гъската и ръката на Дърмот зад нея, бе, че е наясно къде е оръжието.

В отговор Дърмот започна да гали гърба на птицата със свободната си ръка.

— Един последен въпрос, преди да започнем, лейтенанте. Говоря за намеренията ви. Смятате ли да изпълнявате точно каквото ви кажа?

— Определено.

— Ще приема този отговор за чиста монета. Сега ще ви дам серия инструкции. Трябва да ги следвате абсолютно точно. Ясно ли е?

— Да-а.

— Ако бях по-малко доверчив, щях да се замисля дали сте достатъчно сериозен, като се има предвид поведението ви. Надявам се, че схващате добре ситуацията. Но все пак ще сложа всичките си карти на масата, да не би да е останало нещо недоизяснено. Решил съм да ви убия. Това повече не подлежи на обсъждане. Единственият въпрос е кога ще ви убия. Тази част от уравнението все още зависи от вас. Разбирате ли казаното дотук?

— Ще ме убиеш. Ама аз решавам кога. — Нардо говореше с нещо, близко до презрително отегчение, което явно забавляваше Дърмот.

— Точно така, лейтенанте. Вие решавате кога. Но това ще важи само до определен момент, разбира се — защото при всички положения накрая ще свърши по подходящия начин. Дотогава можете да останете жив, ако казвате, каквото искам да кажете, и правите, каквото искам да правите. Ясно ли ви е дотук?

— Да.

— Ще ви помоля да запомните, че във всеки един момент имате избора да умрете на секундата. Трябва просто да не последвате инструкциите ми. Съдействието ще прибави ценни мигове към живота ви. Съпротивата ще ги извади от общата сума. Какво може да е по-просто от математиката?

Нардо се взираше в него, без да мига.

Гърни плъзна крака си няколко сантиметра назад към краката на стола си, за да е в най-добра позиция за рязък скок към леглото. Очакваше напрежението между двамата мъже пред него всеки момент да избухне.

Дърмот спря да гали гъската.

— Моля, върнете крака си обратно на мястото, където беше — каза, без да сваля погледа си от Нардо. Гърни направи, каквото му бе казано. Определено започваше да уважава повече периферното зрение на мъжа на леглото. — Ако направите още едно движение, ще ви убия и двамата, без да казвам каквото и да било. Сега, лейтенанте — продължи ведро той, — слушайте внимателно каква е задачата ви. Вие сте актьор в пиеса. Името ви е Джим. В пиесата се разказва за Джим, съпругата му и синът ѝ. Пиесата е кратка и проста, но има много силен завършек.

— Трябва да пишкам — каза жената замаяно, все едно беше пила. Пръстите ѝ продължаваха да галят русите ѝ къдрици.

— Всичко е наред, скъпа — отговори той, без да поглежда към нея. — Всичко ще бъде наред. Всичко ще бъде така, както трябваше да бъде. — Дърмот леко намести гъската в скута си — или по-скоро, пистолета в нея, както предположи Гърни. — И така, готово ли е всичко?

Ако погледът на Нардо можеше да убива, Дърмот щеше да е отдавна мъртъв. Вместо това единствената промяна, която личеше у него, бе някакво потрепване в ъгълчето на устните му. Можеше да е усмивка или пък тик от прекомерна възбуда.

— Ще приема мълчанието ви за „Да“, но само този път. Съвсем приятелски ви предупреждавам: каквато и да било неяснота в отговорите ви от тук нататък ще доведе до незабавното прекратяване на пиесата и на живота ви. Разбирате ли ме?

— Да-а.

— Добре. И така. Завесата се вдига и пиесата започва. Сезонът е късна есен. Времето — късна вечер. Отдавна е тъмно. Доста неприятно време — отвън има сняг, тук-там и лед. Всъщност нощта много прилича на тази. Това е почивният ви ден. Прекарали сте го в местен бар, пили сте цял ден с приятелчетата си по чашка, до един пияници като вас. Точно така прекарвате всичките си почивни дни.

Прибирате се вкъщи и пиесата започва. Клатушките се към спалнята на съпругата си, влизате вътре. Лицето ви е червено и гневно. Очите — помътнели и глупави. Носите бутилка от уиски в ръка. — Дърмот посочи към бутилката от „Четири рози“ върху дървената ракла. — Може да използвате тази. Вземете я — сега.

Нардо пристъпи напред и взе бутилката.

Дърмот кимна с одобрение:

— Инстинктивно я преценявате като потенциално оръжие. Това е много добре, наистина е подходящо. Определено имате еднаква умствена нагласа, дори близост с героя си. Сега, вече с тази бутилка в ръка, заставате на едно място и се клатите наляво-надясно. Точно там, до леглото на съпругата ви. Гледате глупаво и вбесено към нея и малкото ѝ момченце с неговата плюшена гъска в леглото. Оголвате зъби като тъпо бясно куче. — Дърмот замълча и започна да изучава лицето на Нардо. — Да видя как оголвате зъби!

Устните на Нардо се свиха, а после се разтвориха... Гърни бе сигурен, че в гнева му нямаше нищо фалшиво.

— Точно така! — ентузиазира се Дърмот. — Идеално! Наистина имате талант за това. Сега стоите там с кървянали очи, по устните ви има слюнка, крещите на жена си в леглото: „Какво, по дяволите, прави той тук?!“. Сочите към мен. Майка ми казва: „Успокой се, Джим, точно показваше на мен и патенцето си книжката си с приказки“. Вие казвате: „Не виждам никаква скапана книга!“. Майка ми ви отговаря: „Ето я, тук на масата до леглото“. Но вие си мислите за неприлични работи, мръсни работи — и това се вижда на отвратителното ви лице. Мръсните ви мисли се процеждат като мазната пот през мръсната ви кожа. Майка ми ви казва, че сте пиан и трябва да отидете да спите в другата стая. Но вие започвате да се събличате. Аз крещя — викам ви да излезете. Само че вие събличате всичките си дрехи, заставате гол ей там и ни гледате злобно и похотливо. Имам чувството, че ще повърна заради вас. Майка ми ви крещи, вика ви да спрете да правите такива отвратителни неща, да излезете от стаята. Вие казвате: „Кого наричаш отвратителен, скапана развратна кучко?!“. И разбивате бутилката в таблата на леглото, а после скачате на него като някаква гола маймуна, все още с бутилката в ръка. Цялата стая смърди на уиски толкова силно, че ми прилява. Тялото ви смърди. Наричате майка ми „курва“. После...

— Как се казва тя? — прекъсна го Нардо.

Дърмот премигна два пъти.

— Това няма значение.

— Естествено, че има!

— Казах, че няма значение!

— Защо да няма?

За миг Дърмот се поддаде на изненадата, макар това да трая кратко.

— Няма значение как се казва, защото вие никога не използвате името ѝ. Наричате я разни неща... с разни грозни имена, но никога не използвате собственото ѝ. Никога не ѝ показвате уважение. Може би е минало толкова време от последния път, когато сте използвали името ѝ, че вече не го помните.

— Но ти знаеш как се казва, нали?

— Разбира се, че знам. Тя ми е майка. Разбира се, че знам името на майка си!

— И какво е то?

— За вас това няма значение! На вас не ви пука.

— Въпреки това искам да знам.

— Не искам името ѝ в мръсния ви мозък!

— Ако ще се преструвам, че съм ѝ съпруг, трябва да знам как се казва!

— Трябва да знаете само онова, което аз искам да знаете!

— Не мога да се справя с това, ако не знам коя е тази жена! Не ми пука какво казваш — за мен няма абсолютно никаква логика да не знам името на собствената си жена!

На Гърни му беше пределно ясно какво цели Нардо с това. Дали най-накрая беше осъзнал, че го карат да преиграе нападението на пияния Джими Спинкс над Фелисити Спинкс, което бе станало преди двайсет и четири години в същата тази къща? Беше ли му хрумвало, че има голяма вероятност този мъж, Грегъри Дърмот, който преди година бе купил къщата, да е детето на Джими и Фелисити? Осемгодишното момче на семейство Спинкс, което социалните бяха взели под своя закрила като следствие от разигралата се семейна драма? Дали се беше сетил, че възрастната жена на леглото с белега на гърлото почти със сигурност е Фелисити Спинкс? Че синът ѝ вероятно я бе измъкнал от клиниката, в която е била настанена заради травмата си?

Дали Нардо се надяваше да промени убийствената динамика на „пиесата“, като разкрие какво всъщност се случва и защо? Дали се опитваше да разсее убиеца с надеждата междувременно да намери начин да се измъкне? Или просто се препъваше на тъмно, в опит да отложи колкото може по-дълго онова, което бе намислил Дърмот — каквото и да бе то? И каквото и да му костваше?

Имаше, естествено, и друга възможност. Възможно бе да няма никакво логично обяснение, нито смисъл в действията на Нардо и реакцията на Дърмот. Можеше да е просто онзи глупав принцип, заради който малките момченца се бият с пластмасови лопатки на пясъчниците, а възрастните мъже налитат на бой в баровете. Сърцето на Гърни потъна в петите, когато осъзна, че последното предположение бе точно толкова реално, колкото и останалите.

— Какво вие смятате за логично няма никакво значение — заяви Дърмот, като отново намести гъската с поглед, прикован в гърлото на Нардо. — Всъщност никоя от мислите ви не е от значение. Време е да свалите дрехите си.

— Първо ми кажи името ѝ.

— Време е да се съблечете и да разбийете бутилката, и да скочите на леглото като гола маймуна. Като тъпо, отвратително чудовище, на което му текат лигите.

— Как се казва?

— Време е.

Гърни видя един мускул да потрепва на ръката на Дърмот — а това значеше, че пръстът му се е свил около спусъка.

— Просто ми кажи името ѝ!

Гърни вече не се съмняваше какво се случва. Нардо бе очертал линията си в пясъка. Цялото му мъжество — и със сигурност животът му — бяха заложени на отговора, който искаше противникът да му даде. При Дърмот бе същото — той влагаше всичко от себе си, само и само да запази контрол. Гърни се зачуди дали Нардо осъзнава колко важна е идеята за пълен контрол за мъжа, когато се опитваше да надвие. Според Ребека Холдънфийлд — а и според всеки, който знаеше поне малко за серийните убийци — властта и контролът си струаха всяка цена, всеки риск. Пълната власт — заедно с абсолютното знание и всемогъществото, които пораждаше — е равна

на най-голямата възможна еуфория. Да заплашваш тази цел на убиеца направо, без оръжие в ръката, си беше чисто самоубийство.

Явно Нардо бе напълно сляп за този факт и това още веднъж го бе довело на косъм от смъртта. Обаче този път Гърни не можеше да го спаси, като просто му извика да се подчини. Тактиката нямаше да проработи втори път. В момента в очите на Дърмот се виждаше само едно: убийство. Гърни никога не се бе чувствал толкова безпомощен. Нямаше никаква представа как да спре пръста върху спусъка.

И точно тогава чу гласа — чист и хладен като сребро. Без съмнение това бе гласът на Маделайн. Повтаряше нещо, което му бе казала преди години, когато бе попаднал в едно също толкова безнадеждно положение: „Има само един изход от задънена улица“.

Разбира се, помисли си той. Така абсурдно просто и толкова очевидно. *Просто тръгни в обратната посока.*

За да спреш човек, обсебен от нуждата за пълен контрол — и който убива, за да го получи — бе нужно да направиш точно обратното на онова, което те съветват инстинктите ти. И с думите на Маделайн в ума си, чисти като планински поток, той разбра какво трябва да стори. Беше безумно, безотговорно и напълно непроситимо от правна и всякаква друга гледна точка — ако не проработеше. Но той бе сигурен, че не греши.

— Сега! Сега, Грегъри! — изсъска. — Застреляй го!

Последва дълъг миг, през който мъжете пред него еднакво неуспешно се опитваха да възприемат чутото. Изглеждаха като хора, които не могат да разберат откъде се е взела гръмотевицата, протътнала в такъв безоблачен ден. Смъртоносното съсредоточаване на Дърмот бе разклатено и сега патицата с оръжието се премести, макар и почти незабележимо, от Нардо към стола на Гърни. Устните му се разтеглиха от вече познатата страховита имитация на усмивка.

— Извинете, не ви чух? — На Гърни му се стори, че в престореното му безгрижие се е появил съвсем лек дискомфорт.

— Чу ме, Грегъри! — заяви. — Казах ти да го застреляш!

— Вие... ми... *казахте*?!

Гърни въздъхна с добре изиграно нетърпение:

— Губиш ми времето.

— Губя... Какво си мислите, че правите, по дяволите?! — Гъската помръдна още малко в посоката на Гърни. Спокойното

безгрижие бе изчезнало напълно. Очите на Нардо се бяха разширили. Гърни не можеше да разчете напълно чувствата, които прозираха зад изумлението му. И затова, като че Нардо бе поискал обяснение за случващото се, Гърни се обърна към него и каза колкото можеше по-небрежно:

— Грегъри обича да убива хора, които му напомнят за баща му.

Откъм Дърмот се чу задавен звук, все едно се опита да каже или извика нещо, но думата се бе затъкнала в гърлото му. Гърни продължи да гледа само Нардо и добави със същия нехаен тон:

— Проблемът е, че от време на време е нужно някой леко да го подбутва. Чат-пат се заплита като пате в кълчища, докато се опитва да действа. И, за съжаление, прави грешки. Просто не е толкова умен, колкото си мисли. О, божичко! — Замълча и се вгледа замислено в Дърмот. Ясно се виждаше как мускулчетата потрепват на челюстта на онзи, за когото говореше. — Звучи обещаващо, какво ще кажеш? *Това е малкият Грегъри Спинкс — не толкова умен, както си мисли, нали?* Е, Грегъри? Смяташ ли, че ще стане добро стихотворение? — За малко да намигне на смутения убиец, но реши, че може и да прекали, ако го направи.

Дърмот го гледаше с омраза и объркване. Но имаше и още нещо. Гърни се надяваше то да е белег, че има купчина въпроси. А тях никой маниак на тема контрол не би оставил неразгадани, преди да убие единствения човек, способен да им даде отговор.

Следващата дума, която Дърмот произнесе, вече наистина му вдъхна надежда:

— Грешки?

Гърни мрачно кимна:

— При това доста, страхувам се.

— Вие сте лъжец, детективе! Аз не правя грешки.

— Така ли? Не правиш? А как ги наричаш тогава, щом не са грешки? Прецакванията на малкото патенце ли?

В момента, когато изричаше думите, се зачуди дали не бе направил фаталната крачка с тях. Ако беше така, можеше и да не разбере — в зависимост от това къде го удареше куршумът. За всеки случай, вече нямаше безопасен път за отстъпление. Край устните на Дърмот се появиха съвсем леки бръчици. Както се бе излегнал нелепо

на леглото, той сякаш се взираше в Гърни от някаква адска стойка за птици.

В действителност Гърни знаеше само за една направена от Дърмот грешка. Ставаше въпрос за чека на Карч. Едва преди около петнайсет минути бе проумял какво го безпокоеше в това име — чак когато видя поставеното в рамка копие под светлината на нощната лампа. Но... какво щеше да стане, ако заявеше, че е открил грешката и значението ѝ още в самото начало? Какъв щеше да е ефектът върху някой, който така отчаяно желаше да повярва, че има пълна власт, пълен контрол? Отново се сети за максимата на Маделайн, само че този път с противоположен смисъл: „Ако не можеш да се отдръпнеш, давай смело напред!“. Обърна се към Нардо, като че серийният убиец в стаята можеше спокойно да бъде игнориран.

— Една от най-тъпите му грешки бе, когато ми даде имената на мъжете, които му бяха пратили чекове. Едното от тях беше Ричард Карч. Само че има проблем. Карч изпратил чека в най-обикновен плик, върху който няма печат за покритие на чека. Единственият начин за разкриване на самоличността му е името, напечатано на самия чек. Обаче името на чека беше Р. Карч, така беше и подписан. Тази буква „Р“ би могла да значи Робърт, Ралф, Рандолф, Рупърт и сигурно поне още два-сет имена. Но Грегъри знаеше, че означава „Ричард“, макар да твърдеше, че не познава изобщо подателя, а каквото му е известно, го знаел от чека. Но аз видях този чек сред пощата на Карч в къщата му в Содъртън. На него имаше и името — „Р. Карч“. Така че още от самото начало разбрах от това несъответствие, че той лъже. А причината бе очевидна.

На Нардо това му дойде малко нанагорно.

— Знаел си? Защо тогава не ни каза, та да можем да го приберем?!

— Защото знаех какво прави и защо, а нямах полза да го спирам, нито исках.

Нардо сякаш току-що бе пристъпил в някаква алтернативна вселена, в която мухите гонеха и размазваха хората по стените, вместо обратното.

Странно щракане привлече вниманието на Гърни обратно към леглото. Възрастната жена удряше червените си обувки една в друга — като Дороти, която се прибира от Оз в Канзас. Пистолетът в гъската в

скута на Дърмот сега бе насочен право към Гърни. Самият Дърмот пък правеше усилие — или поне Гърни така се надяваше — да не му проличи, че го е засегнало разкритието за Карч. Оформяше думите особено старателно:

— Каквато и да е играта ви, детективе, аз съм онзи, който ще я завърши.

Гърни притежаваше сериозен опит в игрите на роли от работата си под прикритие и сега се възползва от него. Постара се да говори с увереността на човек, който е насочил скритото си узи право към гърдите на врага.

— Преди да отправяш заплахи — тихо каза той, — се увери, че си наясно със ситуацията.

— Ситуацията ли? Стрелям и сте мъртъв. Стрелям пак и умира и той. Маймуните минават през вратата — и са мъртви. Това е ситуацията!

Гърни затвори очи и с дълбока въздишка подпря главата си на стената отзад.

— Имаш ли представа... имаш ли изобщо представи? — започна, после уморено поклати глава. — Не. Не, разбира се, че нямаш. И как би могъл?

— Да имам представа за какво, детективе? — обръщението бе изпълнено със сарказъм.

Гърни се разсмя. Смехът му бе като на откачен, целта бе да повдигне нови въпроси в ума на Дърмот, но всъщност го подхранваше съвсем реалния хаос, който чувстваше.

— Познай колко души съм убил — прошепна той, загледан с диво напрежение в другия мъж. Молеше се той да не разгадае, че се опитва да печели време с отчаяните си импровизации; молеше се колегите на Нардо скоро да забележат, че липсва. Защо, по дяволите, още не бяха разбрали? Или пък бяха?

Стъклените обувки продължаваха тихо да тракат.

— Тъпите ченгета непрекъснато убиват хора — каза Дърмот. — Всъщност изобщо не ме е грижа.

— Нямам предвид просто каквито и да било хора. Говоря за мъже като Джими Спинкс. Познай колко като него съм убил!

Дърмот мигна.

— За какво говорите, по дяволите?!

— Говоря за убиване на пияници. За това да отървеш света от алкохолизирани животни. Да премахнеш отрепките от лицето на земята.

Тгълчетата на устните на Дърмот отново потрепнаха едва забележимо. Определено беше привлякъл вниманието му. А сега какво? Е, какво можеше да направи, освен да яхне вълната? Наоколо като че нямаше друг транспорт. Подбираще и подреждаше думите, докато ги произнасяше:

— Случи се късно една нощ, по времето, когато бях още новопостъпил. Трябваше да разгоня някакви скитници от автогарата „Порт Оторити“. Един от тях не искаше да си тръгне. Смърдеше на уиски от три метра. Казах му още веднъж да се разкара от сградата, но вместо да тръгне към вратата, той се насочи към мен. Извади нож от джоба си — мъничко ножче с назъбено острие, от тези за плодове. Размаха го заплашително и пренебрегна заповедта ми да го пусне. Двама свидетели, които наблюдаваха случката от ескалатора, се заклеха, че съм го застрелял при самозащита. — Той замълча и се усмихна. — Но това не беше вярно. Ако бях поискал, можех да го озаптя, без дори да се задъхам. Вместо това го гръмнах право в главата и мозъкът му се разхвърча наоколо. Искаш ли да знаеш защо постъпих така, Грегъри?

— Пат-пате, пат-пате, пат-патенце... — старицата мърмореше по-бързо, отколкото тракаше с обувки.

Устата на Дърмот леко се отвори, но той не каза нищо.

— Направих го, защото приличаше на баща ми — гневно извиси глас Гърни. — Приличаше на баща ми в онази нощ, когато той разби един чайник в главата на майка ми. Скапан порцеланов чайник със скапан клоун, нарисуван върху него!

— Баща ви явно не е бил добър баща — студено каза Дърмот, — но, от друга страна, детективе, вие също не сте такъв, нали?

Злостното обвинение изтри всички съмнения доколко го познава Дърмот. В момента сериозно обмисляше варианта да получи някой куршум, само и само да стисне ръце около гърлото му. А злобата се увеличи — може би Дърмот бе усетил колко зле се е почувствал.

— Един добър баща би трябвало да предпази четиригодишния си син да не позволи да го прегази кола, нито пък да остави шофьора да избяга... не сте ли съгласен?

— Ти, скапано лайно такова! — измърмори през зъби Гърни.

Дърмот се изкикоти, явно си умираше от удоволствие:

— Вулгарно, вулгарно — толкова вулгарно! А аз тъкмо си бях помислил, че съм срещнал събрат по перо. Надявах се да продължим да си разменяме стихове. Вече бях приготвил едно кратко стихотворение за следващия път. Но и сега можете да ми кажете мнението си, ето го: „Блъсна го и изчезна без следа/а прочутият детектив на земята се озова./Какво каза майката на малкото момче/когато се прибра без него в онзи ден?“.

Зловещ животински звук се надигна в гърдите на Гърни, сподавен изблик на гнева му. Дърмот се закова на място.

Нардо очевидно бе чакал именно този момент, когато ще е най-разсеян. Мускулестата му дясна ръка се стрелна, описа широка дъга и метна бутилката от „Четири рози“ с огромна сила към главата на Дърмот. Когато той усети движението и започна да мести пистолета към Нардо, Гърни се хвърли върху леглото. Приземи се право върху гъската, точно в момента, когато пълната бутилка уиски се блъсна в слепоочието на Дърмот. Под Гърни револверът гръмна и във въздуха около него се разхвърча гъши пух. Куршумът мина под него, без да го засегне, и се заби в стената на мястото, където бе седял допреди малко. По пътя си разби лампата на масичката, а това бе единственото осветление в стаята. В мрака чуваше как Нардо диша тежко през стиснати зъби. Старицата започна тихо да хленчи. Звукът приличаше на треперливо пеене — на полузабравена приспивна песен. А после се чу страхотен сблъсък, тежката метална врата отхвърча настрани и се удари в стената. Моментално през нея профуча огромна мъжка фигура, последвана от друга, доста по-дребна.

— Стой! — изкрещя гигантът.

ГЛАВА 52

СМЪРТ ПРЕДИ РАЗСЪМВАНЕ

Кавалерията най-сетне бе пристигнала — малко късно може би, но все пак навреме. Като се вземат предвид точната стрелба на Дърмот по принцип и силното му желание да събере на едно място всички „гарвани“, имаше голяма вероятност не само Гърни и Нардо, но и кавалерията да свършат с куршум в гърлото. А после, след като изстрелите докарат цялото управление в къщата, а Дърмот отвори вентила на амоняка и хлора по водоразпръсквателната система...

Но в случая единственият сериозно пострадал, освен лампата и рамката на вратата, бе самият Дърмот. Бутилката, метната с войнствена ярост от Нардо, го бе ударила толкова силно, че той като че ли бе изпаднал в кома. Нараняване, макар и незначително, бе получил и Гърни. Едно отчупено парче стъкло го бе уцелило по челото, точно под косата.

— Чухме изстрел. Какво, по дяволите, става тук? — изръмжа мъжаката на вратата, като оглеждаше тъмната стая.

— Всичко е под контрол, Томи — увери го Нардо. Дрезгавият му тон намекваше, че той самият не е част от въпросното „всичко“.

На слабата светлина, проникваща от предната част на мазето, Гърни разпозна по-дребния полицаи. По петите на Големия Томи бе нахлула ниско остриганата Пат с леденосините очи. Като държеше в готовност тежкия си деветмилиметров пистолет и внимателно наблюдаваше грозната сцена на леглото, тя се добра до другия край на стаята. После включи лампата до креслото, където в началото бе седяла възрастната жена.

— Имате ли нещо против да се изправя? — запита Гърни, който все още лежеше върху гъската в скута на Дърмот.

Големият Томи погледна към Нардо.

— Добре. — Зъбите на Нардо все още бяха стиснати. — Може да станеш.

Когато се изправи, по лицето му рукна кръв. Може би това бе причината, която възпря Нардо да арестува на място човека, който

преди няколко минути бе подканил един ненормален сериен убиец да го застреля.

— Божичко! — възкликна Големият Томи, като се взираше в кръвта.

Заради прилива на адреналин Гърни не бе усетил, че е ранен. Докосна лицето си и установи с изненада, че е мокро. После огледа ръката си и установи с изненада, че е червена.

Ледената Пат наблюдаваше кръвта по лицето му, без да показва никаква емоция.

— Искате ли да повикаме линейка? — обърна се тя към Нардо.

— Да, добре. Обади се — нареди ѝ той, но не звучеше убедително.

— За тях също ли? — Тя рязко кимна към странната двойка на леглото. Червените стъклени обувки привлякоха погледа ѝ. Тя примигна, като че се опитваше да прогони някаква оптическа илюзия.

След дълго мълчание той отвратено промърмори:

— Да-а.

— Да викнем ли и останалите? — попита тя отново и се намръщи на обувките, които явно бяха реални.

— Какво? — попита той след нова пауза. Беше се загледал в строшената лампа и дупката от куршум в стената зад нея.

— Хората са навън с патрулките, а някои обикалят да разпитват из квартала. Искате ли да ги повикаме?

Решението го затрудни повече, отколкото би трябвало. Накрая все пак каза:

— Да, извикай ги.

— Добре — отсече тя и излезе от стаята.

Големият Томи изследваше с подчертана неприязън щетите по главата на Дърмот. Бутилката от „Четири рози“ се бе сгушила на възглавницата между него и старицата, чиято перука се бе килнала и закриваше половината от лицето ѝ. Докато се взираше в етикета на уискито, Гърни най-сетне схвана отговора, който му бе убягнал по-рано. Спомни си думите на Брус Уелстоун. Според него Дърмот (наричан още „господин Сцила“) твърдял, че е видял *четири розовогърди черешарки*. Освен това натъртил на броя им — *четири*. Сега си „преведе“ *четири розовогърди черешарки*. *Четири рози!* Това определено бе послание, също както и регистрацията под имената

„господин и госпожа Сцила“. Още една малка танцова стъпка, с която Грегъри Дърмот показваше колко е умен и колко му е лесно да си играе с тъпите зли ченгета. *Хванете ме, ако можете!*

Минута по-късно мрачната, но ефективна Пат се появи отново.

— Линейката пътува насам. Обадох се на колите да се връщат. Обиколката от врата на врата също е отменена. — Тя студено се загледа към леглото.

Възрастната жена от време на време издаваше особени звуци, нещо средно между ридание на оплаквачка и тананикане. Дърмот лежеше смъртно бял и неподвижен.

— Сигурни ли сте, че е жив — запита тя, макар очевидно да не бе загрижена за състоянието му.

— Нямам представа — отвърна Нардо. — Може би трябва да провериш.

Със свити устни тя потърси пулс на врата му.

— Ъхъ, жив е. На нея какво й има?

— Това е жената на Джими Спинкс. Чувала ли си за Джими Спинкс?

Тя поклати глава отрицателно.

— Кой е Джими Спинкс?

За миг той се замисли, после каза:

— Забрави. Няма значение.

Тя сви рамене, като че ли да забравяш разни неща си бе естествена част от работата.

Нардо си пое няколко дълбоки глътки въздух.

— Искам с Томи да се качите горе и да обезопасите мястото. Сега, след като знаем, че именно тоя нещастник е избил всички, ония от съдебна медицина ще трябва да се върнат и да претърсят къщата наново, при това с най-ситното сито.

Тя и Томи си размениха притеснени погледи, но излязоха от стаята, без да спорят. Когато Томи мина покрай Гърни, му сподели нехайно, като че коментираше пърхот, случайно попаднал там:

— От главата ти стърчи парче стъкло.

Нардо изчака, докато стъпките им отзвучаха нагоре по стълбите и се чу затварянето на вратата към мазето. После нареди:

— Отдръпни се от леглото! — Гласът му беше малко рязък.

Гърни знаеше, че всъщност му казва да се отдръпне от оръжията. Революерът на Дърмот и малкият пистолет на Нардо, както и масивната бутилка все още бяха на леглото. Подчини се без възражения.

— Добре — каза Нардо. Явно се контролираше с голямо усилие. — Давам ти шанс да обясниш.

— Имаш ли нещо против да седна?

— Не ме интересува, дори да застанеш на глава, да го вземат мътните! Говори! Веднага!

Гърни седна на стола до разбитата лампа.

— Канеше се да те застреля. Деляха те две секунди от изстрел в гърлото. А може би в сърцето или в главата. Имаше само един начин да го спра.

— Не му каза да спре. Каза му да ме застреля! — Юмруците на Нардо бяха стиснати толкова силно, че кокалчетата му бяха побелели.

— Но не го направи, нали?

— Само че ти му каза да направи точно това!

— Защото това беше единственият начин да го спра.

— Единственият начин... Ти да не си се побъркал, по дяволите?! — Нардо го гледаше като бойно куче, което чака само да му махнат веригата, за да нападне.

— Факт е, че си жив.

— Да не искаш да ме убедиш, че съм жив, защото му каза да ме убие? Какви са тия ненормални простотии?!

— Мога да обясня. За серийните убийци всичко опира до контрола. Пълен контрол, абсолютна власт. За лудия Грегъри това означава да контролира не само настоящето и бъдещето, но и миналото. Искаше от теб да разиграеш сцената, която се е случила тук преди двайсет и четири години, но с една основна разлика. Тогава, преди години, малкият Грегъри не бил в състояние да попречи на баща си да пререже гърлото на майка му. Тя никога не се възстановила — нито пък той. Вече порасналият Грегъри искаше да върне лентата назад и да я пусне отначало, така че да успее да я промени. Искаше да повториш всичко, сторено от баща му, до момента, в който е вдигнал онази бутилка. Тогава щеше да те убие — да се отърве от ужасния пияница, да спаси майка си. Именно това е причината и за всички останали убийства — опити да контролира и убие Джими Спинкс, като контролира и убива други пияници.

— Гари Сисек не беше пияница.

— Може и така да е. Но Гари Сисек е работел в полицията, когато и Джими Спинкс е бил полицаи и се обзалагам, че Грегъри го е разпознал като приятел на баща си. Може дори да са били приятелчета по чашка. А фактът, че и ти си бил полицаи по онова време, те е направил идеалният заместник, според Грегъри. Най-добрият начин да се върне назад и да промени историята.

— Ама ти му каза да ме застреля! — Нардо все още спореше, но Гърни с облекчение усети, че вече не звучи толкова убедено.

— Казах му да те застреля, защото единствен начин да спреш маниак на тема контрол, е да разколебаваш увереността му, че наистина контролира ситуацията. Особено когато единственото ти оръжие са думите. Част от фантазията му за контрол е представата, че всички решения взема сам; че е всемогъщият, че никой няма повече власт от него, нито над него. Такъв ум може да бъде разстроен най-лесно, като му кажеш, че прави точно онова, което ти искаш да направи. Противопоставиш ли му се директно, ще те убие. Ако молиш за живота си, ще те убие. Но ако му кажеш, че прави, каквото ти искаш, ще развалиш кръга.

Нардо очевидно усилено се стараеше да открие недостатъци в чутото.

— Звучеше много... достоверно. В гласа ти имаше омраза, като че ли наистина искаше да ме видиш мъртъв.

— Ако не бях успял да го убедя, в момента нямаше да водим този разговор.

Нардо превключи на друго:

— А какво обяснение ще дадеш за стрелбата в „Порт Оторити“?

— Какво за нея?

— Застрелял си някакъв скитник, защото ти напомнял за алкохолизирания ти баща!

Гърни се усмихна.

— И какво е толкова смешно?

— Две неща. Първо: никога не съм работил близо до „Порт Оторити“. Второ: за двайсет и пет години служба никога не съм стрелял. Нито веднъж.

— Тоест, всичко това бяха глупости?

— Баща ми пиеше твърде много. Беше... трудно. Дори когато беше с нас, всъщност не беше там. Но това, да застрелям напълно непознат човек, нямаше да помогне особено.

— Тогава какъв беше смисълът да разправяш цялата тая простотия?

— Смисълът? Смисълът е в това, което се случи.

— Това пък какво трябва да значи, по дяволите?

— Божичко, лейтенанте! Просто се опитвах да задържа вниманието на Дърмот достатъчно дълго време, та да можеш да използваш тая бутилка в ръката си.

Нардо го гледаше безизразно, като че информацията не пасваше точно на празните места в мислите му по темата.

— А онова за детето, дето го блъснала кола... това също ли беше простотия?

— Не. Истина е. Казваше се Дани. — Гласът на Гърни пресипна.

— И никога не хванаха шофьора?

Гърни поклати глава.

— Никакви улики ли нямаше?

— Един от свидетелите каза, че колата, която удари момченцето ми — червено беемве — през целия следобед била паркирана пред един бар наблизо. И също, че мъжът, който излязъл от бара и се качил в нея, очевидно бил пиан.

Нардо обмисли чутото.

— Обаче никой в бара не успял да го идентифицира, така ли?

— Твърдяха, че никога преди не са го виждали.

— Преди колко време се случи?

— Четиринайсет години и осем месеца.

Помълчаха в продължение на няколко минути, после Гърни отново заговори с нисък и колеблив глас:

— Водех го към детската площадка. Пред него на тротоара се разхождаше един гълъб, а Дани вървеше след него. Само наполовина бях там в онзи момент. Умът ми бе съсредоточен върху пореден случай на убийство. Гълъбът слезе от тротоара на пътя, а Дани го последва. Докато видя какво става, вече бе прекалено късно. Всичко беше свършило.

— Имаш ли други деца?

Гърни се поколеба:

— Не и от майката на Дани.

После затвори очи и нито един от двамата не проговори за известно време. Накрая Нардо наруши тишината:

— И така, няма съмнения, че именно Дърмот е убил приятеля ти?

— Никакви — отговори Гърни. Изуми го изтощението в гласовете и на двама им.

— Другите също ли?

— Така изглежда.

— Защо сега?

— Ммм?

— Защо е чакал толкова време?

— Възможност. Вдъхновение. Чак сега е попаднал на нещо ценно. Аз лично предполагам, че са му възложили да създаде система за сигурност за защита на базата данни на някоя голяма здравноосигурителна компания. Може би му е хрумнало да напише програма, с която да измъкне имената на всички мъже, които са се лекували от алкохолизъм. Това му е послужило като отправна точка. Подозирам, че възможностите са започнали да го обсебват. Накрая е решил да пусне въдицата, да провери колко от хората в списъка му са достатъчно уплашени и уязвими, та да му изпратят онези чекове. Мъже, които да може да измъчва с гадните си малки стихчета. По някое време е измъкнал и майка си от клиниката, където държавните служители са я подслонили с помътен разсъдък след нападението.

— А къде е бил през всичките тия години, преди да се покаже отново тук?

— Като дете — вероятно в някой държавен дом за сираци или в приемно семейство. Вероятно е било ужасно преживяване. После започнал да се занимава с компютърен софтуер, предполагам покрай компютърните игри. Станал добър — много добър, всъщност. Накрая завършил Масачузетския технически университет.

— И междувременно си променил името, така ли?

— Вероятно още като е станал на осемнайсет. Обзалагам се, че едва е издържал да носи името на баща си. Като се замисля, не бих се учудил, ако Дърмот е моминското име на майка му.

Нардо сви устни.

— Нямахте да навреди, ако го бяхте пуснали за проверка в щатската база данни за сменени имена — още в началото на тая скапана каша!

— Реалистично погледнато нямаше никаква причина да го правим. А дори и да го бяхме сторили, фактът, че в детството си Дърмот се е казвал Спинкс, нямаше да говори абсолютно нищо на който и да било от разследващите по случая Мелъри.

Нардо като че ли се опитваше да запамети всичко, така че да се върне да го обмисли по-късно, когато главата му се прочисти.

— А защо откаченото копеле изобщо се е върнало в Уичърли?

— Може би защото е сцената на нападението над майка му преди двайсет и четири години. Може да е имал странното усещане, че ще успее да пренапише миналото — и това чувство да се е засилвало. Може би е чул, че старата къща се продава, и не успял да устои. Възможно е това да му е предоставило начин да си отмъсти не само на пияниците, но и на полицейското управление на Уичърли, което тогава нищо не направило. Не съм сигурен. Всъщност, освен ако сам не реши да ни разкаже цялата история, съмнявам се, че някога ще я узнаем. Не мисля, че и Фелисити ще ни помогне особено.

— Не особено — съгласи се Нардо, на когото бе хрумнало още нещо. Беше притеснен.

— Какво има? — попита го Гърни.

— Моля? А, не, нищо. Нищо няма, наистина. Просто се зачудих... дали и доколко те е притеснило това, че някой избива пияници?

Не знаеше какво да каже. Правилният отговор вероятно би бил, че не е съдия, който да преценява жертвите и качествата им. Циничният — че го е грижа повече за предизвикателството на играта, отколкото за моралните ѝ аспекти, повече за загадката, отколкото за хората. И в двата случая обаче нямаше никакво желание да обсъжда тази тема с Нардо. Все пак се почувства длъжен да каже нещо:

— Ако ме питаш дали съм се наслаждавал на извършеното от друг отмъщение и дали съм го възприел като разчистване на сметките с пияния шофьор, убил сина ми, отговорът е не.

— Сигурен ли си в това?

— Напълно.

Нардо се вгледа скептично в него, после сви рамене. Думите на Гърни не го бяха убедили, но май никой от тях нямаше желание да рови повече.

Избухливият лейтенант явно се бе поукротил вече. През останалата част от вечерта бяха заети с подреждането на приоритетите и най-неотложните задачи. Трябваше да се отметнат и някои рутинни действия, с които завършваше всяко разследване за предумишлено убийство. Гърни бе откаран до многопрофилната болница в Уичърли заедно с Фелисити Спинкс (по баща Дърмот) и Грегъри Дърмот (по баща Спинкс).

Докато преглеждаха неадекватната майка на Дърмот, все още обута с рубинените стъклени пантофки, самият Дърмот по спешност бе вкаран в рентгенологията. Междувременно раната на главата на Гърни бе почистена, защита и превързана от една сестра, която се държеше учудващо фамилиарно. Това усещане се подклаждаше донякъде от задъхания ѝ глас и близостта на тялото ѝ, докато работеше. Създаваше впечатление за достъпност и това му подейства неуместно възбуждащо предвид обстоятелствата. И макар да бе рискован ход, да не споменаваме за пълна лудост и в крайна сметка доста жалък опит, той реши да се възползва от добрината ѝ, но по друг начин. Даде ѝ номера на мобилния си телефон и я помоли да се обади директно на него, ако в състоянието на Дърмот настъпи някаква сериозна промяна. Не искаше да остава извън играта, а се съмняваше, че Нардо ще му предостави информация от тук нататък. Тя се съгласи с усмивка, след което един сдържан млад полицай го откара обратно до къщата на Дърмот. По пътя той се обади на спешната линия на Шеридън Клайн. Тъй като вече бе нощ, попадна на телефонен секретар. Остави му съобщение, в което сбито преразказваше основните събития. След това звънна у дома, отново попадна на секретар и остави съобщение за Маделайн. Спомена същите събития, но пропусна куршума, бутилката, кръвта и шевове. Зачуди се дали е излязла, или седи там и го слуша как говори на машината. Дали просто не желае да вдига слушалката. Тъй като му липсваше нейната свръхестествена прозорливост, която се проявяваше в такива случаи, не успя да реши кое от двете е вярно.

Когато пристигнаха обратно в къщата, вече бе минал повече от час. На улицата се виждаха всякакви коли — на полицейското

управление на Уичърли, на окръжната и щатската полиция. Големият Томи и Пат с квадратната челюст стояха на пост на предната веранда. Насочиха Гърни към малката стаичка встрани от централното помещение — същата, в която бе провел първия си разговор с Нардо. Той също бе там, седнал на познатата маса. Двама специалисти за обработка на материалите от местопрестъплението, облечени в характерните бели комбинезони, с ботуши и латексови ръкавици, тъкмо излизаха от стаята на път към мазето.

Нардо побутна жълт бележник и една евтина химикалка през масата към Гърни. Ако в него бе останала някаква опасна емоция, то той я прикри добре зад гъста завеса от бюрократични глупости:

— Седни. Трябват ни показанията ти. Започни от момента на пристигането си на местопрестъплението този следобед, заедно с причината за присъствието си. Включи всички свои действия, свързани със случая, както и преките си наблюдения върху действията на други лица. Отбележи времето им и уточни кога то е приблизително изчислено и кога — базирано върху конкретни наблюдения. Можеш да приключиш с отиването си в болницата, освен ако по време на престоя си там не си получил допълнителна информация, която има отношение към случая. Някакви въпроси?

През следващите двайсет и пет минути Гърни внимателно изпълни тези инструкции. Почти през цялото време Нардо бе извън стаята. Когато приключи, бе изписал четири страници с дребния си изискан почерк. На масата имаше малка копирна машина и Гърни я използва, за да си направи две копия на подписаните показания, преди да даде оригинала на Нардо.

Лейтенантът каза само:

— Ще се чуем.

Гласът му бе чисто професионален, не изразяваше нищо. Не подаде ръка на раздяла.

ГЛАВА 53

КРАЙ И НОВО НАЧАЛО

Когато Гърни прекоси моста „Тапан Зий“ и тръгна по дългия път към дома си, снегът вече валеше много силно и доста ефективно скриваше света отвън. На всеки няколко минути му се налагаше да отвори страничния прозорец, да запази разума си чист и ясен с помощта на ледения въздух.

За малко да излезе извън пътя на няколко километра от Гоушън. Единствено гумите, които шумно заорача о банкета, възпряха колата да не се преобърне от другата му страна и да се заби в насипа отвъд. Опитва се да мисли само за колата, волана, шосето, но това бе невъзможно. Вместо това започна да си представя медийното отразяване на случая. То вероятно щеше да започне с пресконференция, на която Шеридън Клайн да си присвои постиженията на следователския екип. Да обяви, че той лично се е погрижил за безопасността на Америка, слагайки край на кървавата кариера на един дяволски престъпник. Медиите, по принцип, страшно лазеха по нервите на Гърни. Малоумният начин, по който отразяваха престъпленията, сам по себе си бе престъпление. Превръщаха го в игра. Разбира се, същото правеше и той, макар и по свой си начин. Най-общо казано, той разглеждаше всяко убийство като загадка, която трябва да бъде разрешена. А убиецът бе противник, когото да победиш чрез внимателно преценени ходове. Той изучаваше фактите, преценяваше ги от всички ъгли, залагаше капана и после доставяше плячката си в търбуха на правораздавателната машина. След това се придвижваше към следващата смърт, предизвикана не от естествени причини и налагаща участието на пъргав ум, който да я разгадае. Само че понякога виждаше нещата в доста по-различна светлина, особено когато се бе уморил от преследването, когато бе прекалено тъмно и всички парченца от пъзела изглеждаха еднакви или пък въобще не приличаха на парчета от пъзел. Когато изтормозеният му мозък се отказваше от геометричните форми и тръгваше по по-примитивни

пътеки, той понякога мярваше за миг истинския ужас на онова, в което се бе потопил, на което се бе посветил.

От една страна, съществуваше логиката на закона, научните методики на криминологията, процесите, чрез които се стигаше до обвинение и присъда. От другата обаче стояха Джейсън Стрънк, Питър Опусума Пигърт, Грегъри Дърмот; мрак, убийствен гняв, смърт. А по средата на тези два свята висеше острият, болезнено неудобен въпрос: какво общо имаше помежду им?

Той отново отвори прозореца и позволи на снега да жили бузата му.

Неразбираемите и безсмислени въпроси, както и мисловните диалози, които не водеха никъде, бяха толкова познати на вътрешния му свят, колкото би била преценката за шансовете на „Ред Сокс“ за следващите им мачове. Това бе лош навик, този тип мислене. Не му носеше нищо добро. В случаите, когато на инат настояваше да го изложи пред Маделайн, то бе посрещано или с отегчение, или с нетърпение:

— За какво всъщност си мислиш? — питаше го понякога тя, оставяше настрана плетката си и го поглеждаше право в очите.

— Какво искаш да кажеш? — питаше в отговор той, макар да знаеше прекрасно какво има предвид.

— Просто не е възможно да се интересуваш от такава безсмислица! По-добре разбери какво в действителност те притеснява.

Разбери какво в действителност те притеснява.

Определено бе по-лесно да се каже, отколкото да се изпълни. *Какво в действителност го безпокоеше?* Безкрайната неспособност на разума да се справи с животинските страсти? Това, че правосъдната система е клетка, която вече не може да задържи дявола, точно както ветропоказателят не може да спре вятъра? То си беше там и гризеше останалите му чувства и мисли като плъх, скрит някъде в потайните кътчета на ума му. Когато се опита да определи най-острия проблем сред хаоса на изминалия ден, се изгуби в море от носещи се безцелно образи. Когато пробва да изчисти ума си — да се отпусне и да не мисли за нищо — две от картините отказаха да изчезнат.

Първата бе на жестокото удовлетворение в очите на Дърмот, когато бе рецитирал отвратителните рими за смъртта на Дани. Другата бе на обвинението, което Дърмот хвърли по собствения си баща в

театралния разказ за нападението над майка си. Това не беше просто роля. Под играта и преструвката се бе надигнал съвсем истински, ужасен гняв. Дали това в действителност означаваше, че и той мрази баща си? Дали яростта, която бе избухнала и го бе подтикнала да измисли онази грозна история, не бе всъщност потиснатият гняв от изоставянето? Свирепото отрицание на детето, чийто баща не правеше нищо, освен да работи, спи и пие, баща, който винаги изчезваше в далечината и когото никога не можеше да стигне? Гърни се стресна колко много — и от друга страна — колко малко общо имаше с Дърмот. Или пък бе обратното — пушилка, с която да скрие вината, че бе изоставил този студен, оттеглен в себе си мъж, когато той бе остарял? Че се бе постарал да няма нищо общо с него? А може би бе отместена върху друг обект себеомраза, произлизаща от собствения му двоен провал като баща — фаталното му невнимание към единия му син и съзнателното отбягване на другия?

Маделайн вероятно би казала, че отговорът може да е всеки от горните, всичките заедно или нито един от тях, но което и да е вярно, просто няма значение. Важното е да правиш онова, което вярваш, че е правилно — точно сега и точно тук. А ако тази идея бе прекалено плашеща и обезсърчаваща за него, тя би му предложила да започне, като се обади на Кайл. Не че особено харесваше Кайл — всъщност изобщо не бе така, смяташе поршето му за глупаво, а съпругата му — за твърде претенциозна — но според Маделайн личните симпатии винаги идваха на второ място, след като първо сториш правилното нещо. Известно време Гърни с възхищение разсъждаваше за това как един толкова спонтанен човек като нея същевременно успява да води толкова принципен живот. Именно тази й способност я правеше онази, която беше. За него тя бе пътеводна светлина, фар в собственото му мрачно съществуване.

Правилното нещо в точно този момент.

Вдъхновен от тези мисли, той отби на просторното, макар и мърляво място пред една стара ферма. Извади портмонето, в което държеше номера на Кайл. (Така и никога не записа името му в системата за гласово разпознаване, макар този пропуск да караше съвестта му да потръпва.) Това, да му се обади в три часа сутринта, може и да бе лудост, но алтернативата бе по-лоша: щеше да отложи

обаждането, после още веднъж, а после да реши, че няма смисъл да се обажда въобще.

— Тате?

— Събудих ли те?

— Всъщност, не. Буден съм. Добре ли си?

— Добре съм, да. Аз, въ... просто исках да поговоря с теб, да ти върна обаждането. Не се справям добре с това, май се опитваш да се свържеш с мен от доста време.

— Сигурен ли си, че си добре?

— Знам, че ти се обаждам в малко странен час, но да, добре съм, не се безпокой.

— Чудесно.

— Имах гаден ден, но в крайна сметка всичко свърши добре. Заради това не ти се и обадох по-рано... Забърках се в една ужасна каша. Но това, разбира се, не е извинение. Имаше нужда от нещо ли?

— Каква каша?

— Какво? А-а, обичайната, разследване на убийство.

— Мислех, че си се пенсионира.

— Така беше. Тоест, така е. Но се оказах замесен, защото познавах една от жертвите. Дълга история. Следващия път като се видим, ще ти разкажа всичко.

— Леле, пак си го направил!

— Какво да съм направил?

— Хванал си още един масов убиец, нали?

— Как го разбра?!

— *Жертвите*. Каза *жертвите*, в множествено число. Колко бяха?

— За пет знаем. Но планираше още двајсет.

— И си го заловил. По дяволите! Масовите убийци просто нямат шанс срещу теб. Ти си като Батман.

Гърни се разсмя. Не му се случваше често напоследък. А и не помнеше кога за последно се е смял по време на разговор с Кайл. Всъщност като се замислеше, този разговор бе странен по всички критерии — особено ако се отчете, че вече приказваха две минути, а Кайл все още не бе споменал нищо, което да си е купил или се кани да си купи.

— В този случай Батман имаше много помощници — каза му. — Но не затова се обаждам. Искях да те чуя, да разбера какво става с теб, звънял си няколко пъти. Нещо ново?

— Нищо кой знае какво — сухо отвърна Кайл. — Загубих си работата. Разделихме се с Кейт. Може би ще си сменя професията, ще се запиша да уча право. Какво мислиш?

След секунда мълчание шокираният Гърни се разсмя още по-силно:

— Мили боже! — възкликна той. — Какво, по дяволите, стана?

— Финансовата индустрия се срина, както може би си чул, заедно с работата ми, брака ми, двата ми апартамента и трите ми коли. Между другото е смешно колко бързо човек се приспособява в ситуация на невъобразима катастрофа. Няма значение, де. В момента онова, което наистина ме занимава, е дали да се запиша да следвам право. За това исках да те питам. Смяташ ли, че имам подходяща настройка на ума?

Гърни му предложи да дойде при тях в края на седмицата и да обсъдят ситуацията — толкова подробно и продължително, колкото желае. Кайл се съгласи — даже като че ли остана много доволен. Когато затвори, Гърни просто седя удивен в продължение на поне десет минути.

Трябваше да се обади и на други хора. Утре сутрин щеше да звънне на вдовицата на Марк Мелъри и да ѝ съобщи, че най-сетне всичко е приключило — Грегъри Дърмот е заловен, а доказателствата за вината му са ясни, конкретни и съкрушителни. Тя може би вече щеше да е говорила с Шеридън Клайн и Родригес, но той така или иначе щеше да ѝ се обади заради връзката си с Марк.

После идваше Соня Рейнолдс. Според уговорката им ѝ дължеше поне още един от специалните си портрети от снимка. В момента това изглеждаше толкова маловажно, такава безсмислена и банална загуба на време. Въпреки това щеше да ѝ се обади поне да поговорят. И вероятно накрая щеше да направи онова, което се бяха разбрали в началото. Но нищо друго. Вниманието на Соня бе приятно, ласкаеше егото му и дори го вълнуваше донякъде, но цената за това бе твърде висока. Застрашаваше прекалено много неща, които бяха неимоверно по-важни.

Заради снега измина 260-те километра от Уичърли до Уолнът Кросинг за пет часа, вместо за три. Когато се прехвърли от магистралата на малкия път, който се виеше през планината към къщата му, вече караше на автопилот. Почти се бе вцепенил. През прозореца едва нахлуваха достатъчно хлад и кислород, за да го поддържат в състояние да шофира през последния час. Достигна пасището, чийто полегат склон разделяше плевнята и къщата. Чак тогава забеляза, че снежинките, които по-рано се носеха хоризонтално над пътя, сега падат право надолу. Подкара бавно през поляната, като леко изви колата на изток, преди да спре. Така топлината на слънцето — по-късно през деня, когато спреше бурята — щеше да предпази предното стъкло от замръзване. Облегна се назад, почти не бе в състояние да се движи. Толкова бе изтощен, че когато телефонът му звънна, му отне няколко секунди да разпознае звука.

— Да? — Поздравът му спокойно можеше да се сбърка с хъркане.

— Дейвид ли е? — Женският глас му бе познат.

— Дейвид е на телефона.

— О-о, звучеше някак... странно. Обажда се Лора. От болницата. Искаше да ти звънна, ако... Ако стане нещо — добави тя след достатъчно дълга пауза, та да стане ясно, че вероятно се е надявала причината за желанието му да е била по-различна от посочената.

— Така е, благодаря, че си се сетила.

— Удоволствието е мое.

— И какво — станало ли е нещо?

— Господин Дърмот почина.

— Моля? Би ли повторила?

— Грегъри Дърмот, мъжът, от когото се интересувахте, умря преди десет минути.

— Причина за смъртта?

— Още няма нищо официално, но излязоха резултатите от магнитния резонанс, направен при постъпването му в болницата. Те показват фрактура на мозъка и масивен кръвоизлив.

— Ясно. Предполагам, че не е изненадващо... при такава травма. — Усещаше нещо особено, но чувството бе някак далечно и не можеше да бъде определено точно.

— Не, не и с такава травма.

Чувството бе слабо, но притеснително — като тъничък писък сред силен вятър.

— Не, наистина. Ами, благодаря, че се обади, Лора. Много мило от твоя страна.

— Няма проблем. Има ли нещо друго, което мога да направя за теб?

— Не се сещам — отвърна й той.

— Най-добре ще е да поспиш малко.

— Да, разбира се. Лека нощ. И благодаря още веднъж.

Първо изключи телефона, после и фаровете на колата и потъна обратно назад към седалката. Прекалено бе изцеден, за да се движи. Без светлината на фаровете внезапно всичко около него потъна в непрогледен мрак.

Докато очите му бавно се приспособяваха, черното небе и гора станаха тъмносиви, а покритото със сняг пасбище — светло, почти сребристосиво. На изток, където след час над едва различимия гребен на хълмовете щеше да изгрее слънцето, проблясваше бледо сияние. Снегът беше спрял. Къщата, край която бе прислонена колата, бе голяма, студена и тиха.

Опита се да прозре случилото се и да го опише възможно най-просто, още от самото начало. Детето в спалнята със самотната му майка и ненормалния му алкохолизиран баща... писъците и кръвта, безпомощността... ужасната физическа и психическа травма... убийственото бълнуване, заблудата, че чрез смърт може да се постигне отмъщение и изкупление. И така малкото момче Спинкс бе пораснало и се бе превърнало в лудия Дърмот, който бе убил поне петима души и за малко да убие още двацет. Грегъри Спинкс, бащата, бе прерязал гърлото на майка му, а Грегъри Дърмот, синът, се оказа със смъртоносно разбит череп в същата къща, където бе започнало всичко. Гърни се загледа навън, към почти невидимите хълмове. Знаеше, че има още една история, която трябва да обмисли и да разбере по-добре. Това, естествено, бе историята за собствения му живот. За бащата, който го бе пренебрегвал, за порасналия син, който той игнорирал в отговор. За обсебващата професия, която му бе донесла толкова много слава и високи оценки и толкова малко спокойствие. За малкото момче, което бе умряло, защото той не го гледал, а мислел за поредния масов убиец. И за Маделайн, която като че ли разбирал всичко това.

Маделайн, светлината, която почти бе изгубил. Светлината, която бе застрашил.

Прекалено бе уморен да помръдне дори и един пръст. Прекалено бе близо до съня, за да чувства каквото и да било. В ума му нахлу милостива пустота. За известно време — не бе сигурен точно колко — все едно не съществуваше. Сякаш всичко в него бе сведено до малка точка съзнание и нищо повече.

Дойде на себе си внезапно. Отвори очи точно когато пламтящият ръб на слънцето започна да наднича през голите дървета на върха на насрещния рид. Гледаше как бляскавият полумесец от светлина бавно се разраства и превръща в бяла арка. А после усети, че до него има още някой.

Маделайн, облечена в оранжевата си шуба — същата, която носеше, когато я последва до скалата над езерото — бе застанала до прозореца на колата и го гледаше. Той се зачуди от колко ли време е там. Малки ледени кристалчета проблясваха по пухкавия ръб на качулката ѝ. Той свали прозореца.

Първоначално тя не каза нищо, но по лицето ѝ прочете — видя, усети, долови — нямаше представа как точно емоциите ѝ са стигнали до него — смесица от любов и приемане. А също така — огромно облекчение, че още веднъж се е върнал жив.

Попита го със затрогващо нехайство дали би искал закуска.

Оранжевото яке улови лъчите на изгряващото слънце и пламна като животворен огън, като ярко обещание. Той излезе от колата и я обгърна с ръце. Държеше я и я притискаше толкова дълго и нежно, като че тя възпламваше самия живот.

Издание:

Джон Вердън. Намисли си число

Английска. Първо издание

ИК „СофтПрес“, София

Редактор: Слави Димов

Коректор: Ива Колева

ISBN: 978-954-685-950-1

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.